LINDA HOWARD

Autoarea bestsellerurilor CAPCANA, LA VÎNĂTOARE DE BĂRBAȚI, ÎNTRE DORINȚĂ ȘI PERICOL, JOCUL MORȚII

CĂUTĂRI DISPERATE

colecția
THRILLER
25

Renumita scriitoare LINDA HOWARD abordează în acest ultim thriller o temă actuală ce se înscrie în categoria marilor tragedii umane.

Milla Edge, eroina cărții, își vede risipite toate împlinirile vieții atunci când este înjunghiată și băiețelul său de numai șase săptămâni îi este smuls din brațe. Din acel moment, ea se dedică unui singur scop: găsirea cu orice preț a copilului. Pe parcursul acestor căutări disperate, ajunge să descopere soarta cumplită a nenumărați micuți, dispăruți de-a lungul anilor în labirintul contrabandei cu copii din Mexic. Cu cât află mai mult, cu atât primejdiile la care se expune cresc. Pentru că organizația criminală ce practică răpirile reprezintă numai o mică parte dintr-o structură mult mai mare și mai periculoasă, cu ramificații la nivelul celor mai înalte eșaloane ale puterii și influenței. Dar, cheia distrugerii acestei organizații este în mâinile unui martor nehotărât. Pentru a-l găsi, Milla își unește forțele cu James Diaz, un personaj periculos și straniu, care își are propriile planuri ascunse...

Emoție intensă, suspans, o succesiune amețitoare de întâmplări, sensibilitate reprezintă elementele pe care autoarea le țese într-o ficțiune ce te ține cu sufletul la gură.

EDITURA ORIZONTURI

ISBN 978-973-629-141-8

Preț 29,9 RON (26,91 + 2,46 TVA + 0,53 T.L.)

Linda Howard

CĂUTĂRI DISPERATE

Traducere: CĂTĂLINA HÂRCEAG

EDITURA ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOWARD, LINDA
Căutări disperate / Linda Howard ; trad.: Cătălina Hârceag.- București: Orizonturi, 2007
ISBN 978-973-629-141-8

I. Hârceag, Cătălina (trad.)

821.111-31=135.1

Redactare: EUGENIA VIȘINOIU
Tehnoredactare: MARCELA RADU
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

CRY NO MORE
Copyright © 2003 by Linda Howington
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin **Editurii ORIZONTURI**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-București,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31,
sector 5, București, ROMÂNIA
fedprint
tipografie
Tel.: 411.00.55; 411.47.76 fed@promo.ro

1

Mexic, 1993

Milla adormise în timp ce alăpta. David Boone se aplecă deasupra soției și copilului său, și-i privi, conștient de zâmbetul involuntar de pe buze, de senzația de fericire care îl copleșea. Soția lui. Copilul lui.

Doamne, întreaga lui lume.

Vechea fascinație, obsesia lui pentru medicină rămăsese, însă acum era contrabalansată de ceva la fel de fascinant. Nu bănuise niciodată că sarcina și nașterea, dezvoltarea rapidă a nou-născutului îl vor captiva atât. Alesese domeniul chirurgiei datorită provocărilor pe care le presupunea; prin comparație, obstetrica păruse ceva facil, monoton. E adevărat, uneori apăreau complicații, iar obstetricianul trebuia să țină totul sub control, însă în general, fătul creștea, se năștea și cam asta era tot.

Asta crezuse până când aflase că va avea un copil. Din punct de vedere clinic, cunoștea fiecare detaliu al dezvoltării fătului, însă nu fusese pregătit pentru puternica emoție pe care o resimțise văzând-o pe Milla cum ia proporții, detectând mișcările copilului în pântecele ei. Și, dacă pe el îl copleșiseră toate aceste senzații și emoții, oare ce simțise Milla? Uneori, chiar și în timpul ultimei luni de sarcină, cu toate chinuitoarele inconveniente fizice, îi surprinsese expresia concentrată,

fascinată, pe care o avea când îşi mângâia inconştient burta, lăsând impresia că este pierdută într-o lume numai a ei şi a copilului.

Apoi sosise Justin, sănătos şi gălăgios, iar David se simţise ameţit de fericire. În cele şase săptămâni care trecuseră de atunci, fiecare zi păruse să mai aducă o mică schimbare, pe măsură ce copilul creştea; puful întunecat de pe capul său devenise blond, iar ochii îi erau mai albaştri şi mai vii. Deja observa lucrurile din jur, recunoştea voci, îşi mişca braţele şi picioarele într-un ritm vioi, necoordonat, pe măsură ce muşchii se dezvoltau. Îi plăcea foarte mult când i se făcea baie. Plângea în mod diferenţiat, când era supărat de ceva, când îl chinuia foamea, când îl deranja ceva, când se simţea obosit. Iar Milla reuşise să distingă toate diferenţele acestea în câteva zile.

Schimbările prin care trecea soţia sa erau, de asemenea, fascinante. Milla avusese întotdeauna felul său propriu de a păstra distanţa faţă de restul lumii, ca şi cum ar fi fost mai mult un observator decât un participant la evenimente. Fusese pentru el o provocare, din clipa în care o văzuse, însă îi făcuse curte cu încăpăţânare, până când ajunsese să îl vadă ca pe o persoană, nu doar ca pe un element mobil al peisajului înconjurător. Îşi amintea perfect momentul în care obţinuse prima victorie: fuseseră la o petrecere de revelion şi, în mijlocul râsetelor, al paharelor ciocnite şi al zăpăcelii generale, Milla îl privise şi clipise, cu o expresie uşor uimită, de parcă abia atunci l-ar fi văzut pentru prima dată. Asta fusese tot; nu un sărut pătimaş, nu o declaraţie de dragoste, ci doar acea claritate a privirii, când în sfârşit îl *văzuse* cu adevărat. Apoi îi zâmbise, îl luase de mână şi acea atingere simplă îi unise.

Uimitor.

Bine, tot uimitor era şi faptul că îl determinase să îşi abată atenţia de la studiu şi să o observe la una dintre

petrecerile groaznic de plictisitoare pe care le organizau adesea părinții lui, însă după aceea nu mai putuse să-și ia gândul de la ea. Nu era frumoasă; poate nici măcar drăguță. Dar avea ceva, în trăsăturile bine conturate ale feței, în modul în care mergea, parcă plutind, care îl făcea să creadă că poate nici nu atinge pământul cu picioarele, ceva care îl captivase, determinându-l să se gândească tot timpul la ea.

Fusese fascinant să o cunoască. Știa că verdele este culoarea ei preferată, că nu-i place pizza cu pepperoni, că îi plac filmele de acțiune și, că, slavă Domnului, emisiunile cu sfaturi pentru femei o plictiseau, ceea ce părea surprinzător, pentru că era extrem de feminină. După cum îi explicase, deja știa ce înseamnă să fii femeie, așa că n-avea sens să le urmărească. În general erau numai banalități. Fusese vrăjit de calmul ei; iar dacă avea izbucniri temperamentale, el nu avusese niciodată prilejul să le observe. Era cea mai echilibrată persoană pe care o întâlnise vreodată și, chiar și după doi ani de căsnicie, încă nu-i venea să creadă că fusese atât de norocos.

Milla căscă și se întinse, iar mamelonul ieși din gura copilului, care se încruntă și făcu câteva mișcări, ca și cum ar fi supt, apoi se liniști. Fascinat, David se întinse și îi mângâie ușor sânul cu vârful degetului. Trebuia să recunoască: era încântat de noua dimensiune a sânilor ei. Înainte să rămână însărcinată, Milla fusese slabă, ca o atletă. Acum însă se rotunjise, iar faptul că după naștere trebuise să se abțină de la relații sexuale îl înnebunea. Abia aștepta ziua de mâine, când Susanna Kosper, ginecologul echipei, urma să îi facă examenul medical de șase săptămâni. De fapt, din cauza unor urgențe care îi dăduseră Susannei programul peste cap, trecuseră deja aproape șapte săptămâni, iar David simțea că mai are puțin și urlă la lună. Masturbarea îl ajutase să se elibereze de tensiune, însă nu se compara cu plăcerea de a face dragoste cu soția sa.

Milla deschise ochii şi îi zâmbi somnoroasă.

– Hei, Doogie, murmură ea. Te gândeşti la noaptea de mâine?

David râse, atât de poreclă, cât şi pentru că îi citise gândurile – nu că asta ar fi fost prea greu. De două luni de zile aproape că nu se gândea la altceva.

– Numai la asta.

– Poate că Doogie junior va dormi toată noaptea. Milla îl mângâie cu tandreţe pe căpşor, iar copilul reacţionă mişcând gura, ca şi cum ar fi supt. Ambii părinţi comentară în acelaşi timp: „Nu prea cred!", iar David râse din nou. Justin avea un apetit fantastic; voia să mănânce o dată la două ore, cel puţin. Milla se temuse că laptele ei nu este destul de hrănitor sau că nu-i va ajunge, însă Justin creştea văzând cu ochii, iar Susanna o asigurase că nu are de ce să-şi facă griji, copilul era pur şi simplu lacom.

Milla căscă din nou, iar David o mângâie uşor pe obraz, cu un aer preocupat.

– Chiar dacă Susanna spune că totul e în regulă mâine, asta nu înseamnă că *trebuie* să facem dragoste. Dacă eşti prea obosită, putem amâna. Susanna făcuse tot posibilul pentru a se asigura că David înţelege cât de obosită este o femeie care abia a născut, mai ales dacă mai şi alăptează.

Întreruptă în mijlocul căscatului, Milla îl privi cu atenţie:

– Ba sigur că trebuie! spuse ea ferm. Să crezi tu că am de gând să aştept fie şi un minut – Justin o să fie un norocos că nu-l las în grija Susannei ca să te vânez prin toată clinica!

– Şi ce vrei să faci, să mă ameninţi cu un scalpel ca să mă dezbrac? întrebă el cu un zâmbet.

– Ar fi o idee. Îl prinse de mână şi i-o apropie de sân: Au trecut mai mult de şase săptămâni. Nu trebuie să aşteptăm aprobarea oficială a Susannei.

Îi surâdea ideea. De fapt, se gândise şi el la asta, dar nu voia ca Milla să creadă că e obsedat de sex. Se bucura că

deschisese ea discuția, iar tentația era irezistibilă. Se uită la ceas și oftă.

– Trebuie să fiu la clinică în zece minute. Cu siguranță erau deja pacienți la coadă, pregătiți să aștepte cu răbdare ore întregi doar pentru a fi consultați de un medic. David era chirurgul echipei și avea o operație programată într-o jumătate de oră. Abia avea timp să ajungă la clinică, să se schimbe și să se spele. În ceea ce-l privește, îi erau suficiente zece secunde ca să ejaculeze, însă știa că Milla avea nevoie de mai mult.

– Atunci rămâne pe diseară, spuse Milla, întorcându-se pe o parte și zâmbindu-i. O să-l țin pe Justin treaz cât mai mult posibil, ca să doarmă la noapte.

– Bun planul! Se ridică și se întinse după chei. Ce vrei să faci azi?

– Nu mare lucru. Mă duc la piață acum, dimineața, până nu se face prea cald.

– Să cumperi și portocale. În ultimul timp organismul lui simțise nevoia unui aport de vitamina C. Petrecuse multe ore lungi în sala de operații, așa că era explicabil. Se aplecă și o sărută pe Milla, apoi atinse ușor cu buzele obrazul catifelat al lui Justin. Să ai grijă de mami, îșI îndemnă el fiul adormit, apoi plecă în grabă.

Milla mai rămase în pat câteva minute, bucurându-se de liniște. În momentul ăsta, nimeni nu voia nimic de la ea. Crezuse că este pregătită să crească un copil, însă nu își dăduse seama de faptul că asta presupune muncă neîncetată. Când Justin nu trebuia hrănit sau schimbat, alerga în sus și-n jos să termine celelalte treburi casnice, și se simțea atât de obosită încât fiecare pas era un chin. Parcă nu mai dormise o noapte întreagă de luni de zile; de fapt, *trecuseră* luni de zile; cam patru, după ce copilul crescuse destul de mare încât să îi apese pe vezică, astfel încât, practic, trebuia să se ducă la baie o dată la fiecare jumătate de oră. Susanna spusese că

poziția copilului o ajutase să respire mai ușor, dar reversul medaliei era că trebuia să urineze foarte des. Nu era o plăcere să fii mamă; e drept, se simțea recompensată pentru fiecare inconvenient, dar nu era o plăcere.

Știa că strălucește de încântare pe când își examina fiul adormit. Era absolut superb; toată lumea spunea asta, toți se minunau de părul lui blond, de ochii albaștri, de gura lui frumoasă. Arăta ca un copil din reclamele la produsele Gerber, acel bebeluș ideal, cu ochii mari, a cărui imagine împodobise milioane de articole pentru nou-născuți. Milla era captivată de el, începând cu degetele lui micuțe și terminând cu gropițele care se formaseră pe măsură ce crescuse în greutate. Ar fi putut sta să îl privească fără încetare o zi întreagă... dacă n-ar fi avut atât de multe de făcut.

Reveni cu picioarele pe pământ, concentrându-se asupra nenumăratelor lucruri pe care urma să le facă în acea zi – haine de spălat, curățenie, gătit și, dacă avea vreo clipă liberă, documentația clinicii. Și tot astăzi, la un moment dat, trebuia să se ocupe puțin și de ea, să-și spele părul, să se epileze, pentru că în seara asta o aștepta o întâlnire fierbinte cu soțul ei. N-ar fi obosit niciodată să fie mamă, dar era, cu siguranță, pregătită să fie mai mult de-atât, inclusiv o femeie atrăgătoare. Îi lipsea asta; David făcea dragoste cu aceeași dăruire cu care se implica în orice îi capta interesul, și era atât de bine să se simtă în centrul atenției lui. De fapt, era de-a dreptul minunat.

Totuși, în primul rând trebuia să se ducă la cumpărături, înainte ca ziua să devină caniculară.

Încă două luni aici, își spuse ea. Avea să-i fie dor de Mexic: de oameni, de soare, de senzația că timpul stă pe loc. Anul pe care David și colegii săi hotărâseră să îl dedice clinicii ce oferea servicii medicale gratuite, aproape că trecuse; urmau să se întoarcă în Statele Unite. Nu că nu se bucura să fie din nou acasă, împreună cu familia și prietenii,

beneficiind de avantaje care aici îi lipseau, de exemplu un supermarket cu aer condiţionat. Îşi dorea să îl plimbe pe Justin în parc sau să îşi viziteze mama. Îi fusese foarte dor de ea pe parcursul lungilor luni de sarcină, iar convorbirile telefonice sporadice, la care se adăugase o scurtă vizită acasă, nu umpleau acest gol.

Aproape că hotărâse să nu vină cu David în Mexic; aflase că este însărcinată chiar înainte să plece. Însă nu voise să fie departe de el atâta timp, mai ales că urmau să aibă primul lor copil. După ce o cunoscuse pe Susanna, ginecologul echipei de medici, decisese să urmeze planul iniţial. Mama ei fusese oripilată – cum adică, nepotul ei să se nască în altă ţară?! – dar sarcina progresase foarte bine şi nu intervenise nicio complicaţie. Justin se născuse aproape la timp, cu doar două zile după data anticipată şi, de atunci, Milla se simţise de parcă ar fi trăit într-o ceaţă formată, în mod egal, din iubire şi oboseală.

Totul era atât de diferit de ce îşi imaginase ea că va fi, încât nu se putea abţine să nu zâmbească. Înarmată cu diploma ei de absolventă de arte, plănuise să schimbe lumea, om cu om. Urma să fie genul de profesoară de care elevii să-şi amintească şi când vor fi bunici, care să schimbe cu adevărat viaţa elevilor săi. Mediul academic i se potrivea, chiar şi partea politică; plănuise să-şi continue studiile până când va obţine doctoratul, apoi să predea la universitate. Căsătoria, desigur, abia după aceea. Poate când va avea treizeci-treizeci şi cinci de ani. Copii – poate.

În schimb, îl întâlnise pe David – copilul-minune al domeniului medical. Era fiul profesorului ei de istorie şi, când devenise asistenta acestuia, aflase totul despre el. Coeficientul de inteligenţă al lui David era peste nivelul geniului; absolvise liceul la paisprezece ani, colegiul la şaptesprezece, apoi facultatea de medicină şi, la douăzeci şi cinci de ani, când îl cunoscuse, era deja chirurg practicant.

Se aşteptase să fie ori genul de bărbat arogant atotştiutor, ori un savant care trăia numai pentru ştiinţă.

Însă lucrurile nu stăteau deloc aşa. Dimpotrivă, era un tânăr frumos, cu figura adesea umbrită de epuizare după lungile ore petrecute în sala de operaţie, la care contribuia setea lui inepuizabilă de cunoaştere, care îl împingea să se aplece asupra tratatelor medicale, deşi ar fi trebuit să fie demult adormit. Avea un zâmbet dulce şi sexy, ochii lui albaştri erau plini de umor, iar părul blond şi dezordonat. Era înalt, ceea ce reprezenta un avantaj, deoarece ea avea aproximativ 1,75 m şi îi plăcea să poarte pantofi cu toc. De fapt, totul la el o atrăgea şi, când o invitase să iasă împreună, nu ezitase nicio clipă.

Totuşi, fusese uimită, la acea petrecere de revelion, să-i surprindă privirea întunecată, încărcată de dorinţă. Îşi dăduse brusc seama de ce se întâmpla, iar acest lucru fusese ca o lovitură neaşteptată, simţise că parcă îi cade tavanul în cap. David o iubea, iar ea îl iubea, la rândul ei. Era foarte simplu.

La douăzeci şi unu de ani devenise soţia lui, apoi, la scurt timp, îşi obţinuse diploma de licenţă, iar acum avea douăzeci şi trei de ani şi era deja mamă. Dar nu regreta nicio clipă. Încă plănuia să devină profesoară; când se vor întoarce în Statele Unite, intenţiona să-şi continue studiile, însă, dacă ar fi fost să o ia de la capăt, nu ar fi ezitat asupra niciuneia dintre deciziile care conduseseră la apariţia micului miracol care era fiul său. Din momentul în care îşi dăduse seama că este însărcinată, fusese total absorbită de procesul prin care trecea şi atât de îndrăgostită de copil încât se simţea transfigurată de fericire. Sentimentul era chiar mai puternic acum, de o intensitate care o făcea să simtă legătura indestructibilă dintre ea şi Justin, chiar dacă acesta dormea în camera alăturată. Oricât de obosită ar fi fost, era fericită.

Se dădu jos din pat şi aranjă cu grijă pernele în jurul copilului, chiar dacă nu era încă destul de mare pentru a se

rostogoli în pat. Micuțul dormi în continuare liniștit, fără să se miște, în timp ce ea se spălă rapid, își pieptănă părul scurt și cârlionțat, apoi îmbrăcă una dintre rochițele largi de vară pe care le adusese special pentru a le purta după naștere. Avea încă aproximativ șapte kilograme în plus față de greutatea pe care o avusese înainte să rămână însărcinată, însă asta nu o deranja... prea mult. Îi plăcea această moliciune nouă a corpului său, iar David era cu siguranță încântat de modul în care sânii ei se măriseră.

Se gândi la noaptea ce avea să urmeze și se înfioră, anticipând plăcerea. Cu o săptămână în urmă, David adusese de la clinică o cutie de prezervative, iar simpla ei prezență îi pusese pe amândoi pe jar. La începutul relației lor, folosiseră pentru scurt timp prezervative; apoi ea luase anticoncepționale până când hotărâseră că vor un copil. Faptul că trebuia să folosească din nou prezervative o făcea să se simtă ca în prima lor noapte de dragoste, când erau atât de înnebuniți unul după celălalt, și totul i se părea atât de nou, intens și înspăimântător.

Justin începu să se agite puțin, mișcând gura ca și când i-ar fi căutat sânul. Deschise ochii, agitându-și pumnii micuți, apoi scoase acel mormăit care preceda plânsul „Sunt ud, schimbă-mă!". Întreruptă din visatul cu ochii deschiși despre felul cum va face dragoste cu tatăl lui, Milla luă un scutec curat și se aplecă deasupra lui, alintându-l în timp ce îl schimba. Justin o fixa cu privirea, de parcă nimic altceva nu exista în tot universul lui, cu gurița deschisă de plăcere, dând din mâini și din picioare.

– Băiețelul lui mămica, murmură ea, ridicându-l. Imediat ce se simți confortabil la ea în brațe, începu să îi caute sânul. De fapt, purcelul lui mămica, se corectă ea, așezându-se și descheindu-și nasturii rochiei. Simți un fior în sâni și oftă de plăcere când copilul începu să sugă. Se legănă ușor, mângâindu-i degețelele, în timp ce îl alăpta. Închise ochii,

visătoare, murmurând un cântec de leagăn, bucurându-se de aceste momente. Ar fi renunțat bucuroasă la scutecele murdare și la orele de nesomn, dar era încântată de această parte a îndatoririlor materne. Când îl ținea așa la piept, nimic altceva nu mai conta.

Termină cu alăptatul, apoi îl lăsă în pătuț în timp ce luă repede micul-dejun. După ce se spălă pe dinți, își trase un marsupiu albastru și puse copilul în el. Micuțul se așeză comod, cu căpșorul pe pieptul ei, cu ochii deja închizându-se de somn. Milla mai luă o pălărie și un coș, bani, apoi plecă spre piață.

Avea mai puțin de un kilometru de mers pe jos. Soarele strălucitor de dimineață promitea să se transforme într-o arșiță insuportabilă până la prânz, dar deocamdată aerul era răcoros și uscat, iar piața micuță a satului se umpluse deja de cumpărători. Se găseau acolo portocale și ardei în culori vii, banane și pepeni galbeni, ceapă. Milla se plimbă, alegând din ochi, oprindu-se uneori să schimbe câteva cuvinte cu câte o femeie care admira copilul, fără a se grăbi să cumpere până când nu găsea exact ce voia.

Justin era ghemuit în poziția specifică nou-născuților, așa că Milla își ținea pălăria deasupra lui, pentru a-l proteja de soare. Un vânticel plăcut se juca în buclele ei scurte și în puful blond al copilului. Acesta își schimbă poziția, gurița lui mică mișcându-se ca și cum ar fi vrut să sugă. Milla lăsă coșul de cumpărături jos și îl mângâie ușor pe spate, iar el adormi din nou.

Se opri la un stand cu fructe și începu o discuție animată, întreruptă din când în când de lipsa cuvintelor, cu bătrâna care stătea în spatele șirurilor de portocale și pepeni. Înțelegea destul de bine limba, dar îi era mai greu să vorbească, însă reuși să se facă înțeleasă. Cu mâna liberă indică portocalele pe care le voia.

Brusc, doi bărbați o înconjurară, și nu simți decât căldura trupurilor și mirosul lor de transpirație asaltând-o. Nu-i văzu venind. Instinctiv, făcu un pas înapoi, dar se trezi blocată de ei, încolțită. Cel din dreapta scoase un cuțit de la brâu și tăie bretelele marsupiului, înainte ca Milla să apuce să facă vreun gest. Timpul păru să se oprească în loc, ca și cum secundele s-ar fi dilatat în cadre derulate cu încetinitorul. Bătrâna se dădu în spate, speriată. Milla simți că marsupiul în care îl ținea pe Justin începe să alunece și, panicată, își strânse copilul în brațe. Bărbatul din stânga ei înșfăcă copilul cu o mână, îmbrâncind-o cu cealaltă.

Reuși să-și păstreze echilibrul, cuprinsă de teroare, pe când sărea la necunoscut, țipând, luptându-se să-și ia copilul înapoi. Unghiile ei îi zgâriară adânc fața, lăsând dâre însângerate, iar bărbatul dădu înapoi.

Copilul, trezit din somn, izbucni în plâns. Mulțimea începu să se împrăștie, alarmată de atacul violent.

– Ajutor! striga Milla iar și iar, încercând să-l apuce pe Justin, dar toată lumea părea să fugă de ea, nu spre ea. Bărbatul încercă să o împingă din nou, acoperindu-i fața cu mâna. Milla îl mușcă, înfigându-și dinții în mâna lui și apăsând până când simți gustul sângelui și îl auzi urlând de durere. Întinse mâna, încercând să-i atace ochii, simțind cum unghiile i se înfig în orbita moale. Urletele lui se transformară în zbierete șocate, și începu să-i dea drumul lui Justin. Disperată, se agăță de copilul ei, reușind să-l prindă de mânuță și, pentru o clipă, crezu că l-a luat înapoi. Apoi simți cum celălalt bărbat o încolțește din spate provocându-i o durere sfâșietoare, paralizantă.

Corpul ei se contorsionă și căzu ca un bolovan la pământ, degetele ei scurmând neajutorat pietrișul. Cu copilul ghemuit ca o minge sub brațul unuia dintre agresori, aceștia fugiră repede, unul protejându-și fața însângerată și blestemând. Milla rămase țintuită la pământ, încercând să lupte împotriva

senzației de sfârșeală care o cuprinsese, străduindu-se să respire. Un văl negru îi întunecă privirea, și nu mai reuși decât să șoptească, printre lacrimi:

– Copilul meu! Copilul meu! Cineva să-mi aducă copilul înapoi!

Dar nu o asculta nimeni.

David operase deja un pacient cu hernie și se spăla în timp ce Rip Kosper, soțul Susannei și anestezistul echipei, verifica încă o dată tensiunea și pulsul pacientului, pentru a se asigura că totul este în regulă înainte de a-l încredința asistentei Anneli Lansky, pentru monitorizare. Formau o echipă bună; știa că o să-i fie dor de ceilalți când se va termina anul și se vor întoarce cu toții în Statele Unite, fiecare la locul lui de muncă. Sigur, nu o să-i lipsească clinica aglomerată, ocupând doar un etaj într-un bloc din beton, cu gresia crăpată și echipamentele insuficiente și vechi, dar cu siguranță o să-i fie dor de colegi și de pacienți – și chiar de Mexic.

Se gândea la următorul caz, probleme cu vezica biliară, când auzi zgomot și agitație pe hol, chiar lângă ușă. Cineva urla și înjura, apoi urmară sunete înfundate și un vaiet ascuțit. Își șterse mâinile și se îndreptă spre ușă, dar în clipa aceea o altă asistentă, Juana Mendoza, începu să țipe după el.

Ieși în goană pe ușă și se opri brusc în hol, gata-gata să se ciocnească de un grup format din Juana, Susanna Kosper și doi bărbați și o femeie care încercau cu stângăcie să transporte o altă femeie. Din cauza celorlalți, David nu putea vedea fața femeii, însă observă că rochia îi era plină de sânge și știu că este o urgență.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, înlăturând o cutie din drum și sărind peste o targă.

– David! Vocea Susannei era ascuțită, gâtuită de emoție. E Milla.

Pentru o clipă, cuvintele ei părură fără sens, apoi privi în jur, aşteptându-se să-şi vadă soţia în spatele său. Apoi înţelese brusc mesajul Susannei şi observă faţa albă ca varul a femeii rănite, în stare de inconştienţă, văzu buclele şatene ce îi încadrau chipul, iar totul păru să se învârtească cu el. Milla? Nu putea fi Milla. Ea era acasă cu Justin, teafără şi nevătămată. Femeia asta doar semăna cu soţia lui. Dar, de fapt, nu era Milla.

– David! De data aceasta, tonul Susannei era mai dur. Revino-ţi! Ajută-ne să o aşezăm pe targă.

Acţionă automat, în virtutea obişnuinţei, îi ajută să o ridice pe femeia care semăna cu Milla şi să o întindă pe targă. Rochia ei era plină de sânge, la fel braţele, palmele, picioarele, chiar şi încălţămintea. Nu, de fapt doar una dintre sandale, care arăta exact ca acelea pe care le purta Milla adesea. Văzu oja roz de pe degetele ei de la picioare, lănţişorul subţire de aur din jurul gleznei şi simţi cum totul se prăbuşeşte.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el cu o voce răguşită şi detaşată, care parcă nu era a lui, pe când o transportau rapid pe Milla în sala de operaţie din care abia ieşise.

– Rană de cuţit în spate, răspunse Juana, ascultând murmurul de voci din jurul lor înainte să închidă uşa, lăsând zgomotul în urmă. A fost atacată în piaţă de doi bărbaţi. Ezită, respirând adânc, apoi continuă: L-au luat pe Justin. Milla s-a opus, iar unul dintre ei a înjunghiat-o.

Rip, alertat de gălăgie, năvăli în sală.

– Doamne! exclamă el văzând-o pe Milla; apoi tăcu şi începu să se pregătească.

Justin! David încremeni o clipă, şocat, şi se întoarse spre uşă. Doi nemernici i-au răpit fiul! Se îndepărtă un pas de targă, spre uşă, pentru a fugi în căutarea copilului. Apoi ezită şi îşi privi soţia.

Nu avuseseră timp că curețe sala de operaţii sau să refacă stocul de instrumente. Anneli fugi să aducă ce le trebuia. Juana îi luă tensiunea, pe când Susanna îi tăia hainele.

– Grupa sanguină 0 pozitiv, spuse Susanna. De unde știa? A, da, îi înregistrase grupa sanguină înainte de naşterea lui Justin.

– Şase cu patruzeci, anunță Juana. Acționând rapid, puse un ac de perfuzie în brațul lui Milla şi montă o pungă de plasmă sanguină în suport.

O pierd, îşi spuse David. Dacă nu ieşea din şoc, dacă nu acționa rapid, Milla avea să moară sub ochii lui. După poziția rănii, probabil că îi atinsese rinichiul stâng, şi Dumnezeu ştie ce alte plăgi mai avea. Sângera periculos de mult; era o chestiune de câteva minute până când organele interne vor începe să cedeze…

Îşi goli mintea de orice gând şi îşi strecură mâinile în mănuşile pregătite de Anneli. Nu mai avea timp să se spele; nu avea timp să-l caute pe Justin; avea timp doar să ia scalpelul întins cu promptitudine şi să îşi mobilizeze toate eforturile pentru a o salva. Se rugă, blestemă şi luptă împotriva timpului pe când tăia în trupul soției sale. După cum bănuise, lama cuțitului îi străpunsese rinichiul stâng. Pe naiba îl străpunsese; doar că nu i-l retezase în două. Nu avea cum să i-l salveze şi, dacă nu reuşea să-l scoată şi să sutureze vasele de sânge în timp record, îi punea în pericol viața.

Era o cursă nemiloasă, sălbatică. O singură greşeală, o ezitare cât de mică, un instrument scăpat sau un gest în plus şi o pierdea pe Milla. Nu era chirurgia pe care o practica de obicei; era chirurgie de război, aşa că trebuia să acționeze rapid şi brutal, căci viața ei atârna de o decizie luată într-o fracțiune de secundă. În timp ce îi transfuzau tot sângele disponibil, el făcea tot posibilul pentru a o împiedica să-l piardă. Secundă după secundă, se strădui să stopeze sângerarea, căută fiecare vas secționat, apoi, încetul cu încetul, ştiu că învinge. Habar n-avea cât durase; nici nu a întrebat vreodată. Nu conta *cât de mult*. Nu conta decât să câştige, pentru că alternativa era de nesuportat.

2

Zece ani mai târziu
Chihuahua, Mexic

Paige Sisk se sprijini de logodnicul ei, Colton Rawls, închizând ochii în timp ce trăgea un fum lung din ţigara cu marijuana, pentru ca apoi să i-o paseze lui Colton. Oh, frate, gândeşte-te că toţi fraierii care băteau câmpii despre ce i s-ar putea întâmpla în Mexic, numai prostii vorbeau. Mexicul era nemaipomenit. Ea n-ar fi riscat să fumeze marijuana în faţa unui poliţist mexican, deşi auzise că e de-ajuns să le treci pe sub nas câţiva dolari ca să te lase în pace. Ca şi cum avea de gând să irosească banii pe mită.

Erau aici de patru zile deja. Colton zicea că cel mai bine e în Chihuahua. Tot vorbea despre Pancho Villa; până să ajungă acolo, Paige crezuse că e un loc unde se fac ponchouri. Singurul Pancho de care auzise vreodată, era un personaj dintr-un western foarte vechi, unde tipul ăsta ridicol tot repeta: „Oh, Pancho", unui tip şi mai caraghios, care purta o pălărie uriaşă, dar Colton zicea că nu, tipul ăsta, Pancho, era adevărat, de parcă existau şi Pancho falşi. Oricum. Colton se descurcase. Se duseseră de două ori să vadă un Dodge vechi, în care cică adevăratul Pancho fusese făcut şvaiţer, exact ca în *Bonnie şi Clyde*.

Din punctul ei de vedere, Pancho Villa era doar un clovn bătrân şi mort. Nu dădea doi bani pe rabla aia de maşină. Măcar dacă ar fi fost un Hummer, asta ar fi fost ceva.

– Dacă ar fi avut un Hummer, spuse ea, ar fi putut să-i calce pe nemernicii ăia care trăgeau în el.

Colton îşi reveni puţin din starea sa de ameţeală, clipind nedumerit.

– Cine are un Hummer?

– Pancho Villa.

– Nu, avea un Dodge.

– Asta zic şi eu. Nerăbdătoare, îi dădu un cot. Dacă ar fi avut un Hummer, i-ar fi făcut afiş.

– Pe-atunci nu exista aşa ceva.

– Doamne! exclamă ea exasperată. Iei totul în serios! Am zis *dacă!* Îi smulse ţigara şi mai trase un fum, apoi se dădu jos din pat. Mă duc la baie.

– Bine. Fericit că ţigara îi rămâne numai lui, Colton se lăsă pe pernă şi îi făcu cu mâna, pe când ieşea din cameră. Ea nu-i întoarse gestul. Nu-i făcea deloc plăcere să se ducă la baie; era una singură pe etaj, în loc de hârtie igienică aveau foi de revistă, şi mirosea înfiorător. Dar Colton insistase să se cazeze aici în loc să se ducă la un hotel mai bun, deoarece camerele erau foarte ieftine. Păi normal că erau ieftine; cine-ar fi nebun să plătească un preţ piperat ca să stea aici? Şi era şi foarte aproape de piaţă, ceea ce îi convenea de minune.

Se simţea moleşită din cauza ţigării, dar nu atât de ameţită încât să n-o mai deranjeze baia mizerabilă. Până şi încuietoarea era stricată. Legaseră un şiret în jurul clanţei şi bătuseră un cui în tocul uşii, chiar lângă clanţă, aşa că, dacă înfăşurai şiretul în jurul lui, uşa stătea închisă, dar nu părea un sistem prea sigur. De câte ori era nevoită să folosească baia, se grăbea cât putea, ca să termine mai repede.

La naiba! Uitase lanterna. Încă nu i se întâmplase să rămână fără lumină când era la baie, dar toată lumea spunea

că e posibil, iar ei îi era frică de întuneric, aşa că ţinuse seama de acest avertisment. Încercă să se grăbească, dar, zău aşa, unele lucruri nu pot fi zorite, şi aşteptase până când simţise că nu mai rezistă, pentru că nu putea suferi baia asta. Ghemuită deasupra scaunului – în niciun caz n-avea de gând să se aşeze pe mizeria aia – parcă nu mai termina. Simţi la un moment dat că încep să o doară picioarele atât de rău încât îşi spuse că până la urmă poate chiar va fi nevoită să se aşeze, iar apoi ce putea să facă, să-şi fiarbă fundul să-l dezinfecteze?

După ce termină, se şterse cu o pagină de revistă şi gemu uşurată, ridicându-se din poziţia incomodă. Dacă reuşea vreodată să-l mişte pe Colton din Chihuahua, departe de vechiul Dodge ciuruit de gloanţe al lui Pancho Villa, astfel încât să-şi continue circuitul de vacanţă, o să insiste să aleagă un hotel mai bun.

Îşi trase pantalonii, se spălă pe mâini şi se şterse tot pe pantaloni, fiindcă uitase să ia un prosop, apoi desfăcu şiretul. Uşa se deschise, iar ea stinse lumina difuză, păşind în holul întunecos. Ezită, oprindu-se. Ar fi trebuit să fie lumină pe hol. Probabil că se arsese becul.

Simţi cum o trec fiori reci. Nu suporta întunericul. Cum putea să ajungă în cameră când nu vedea nimic?

În stânga ei scârţâi parchetul. Tresări speriată şi încercă să ţipe, dar îi era prea frică; nu reuşi decât să scâncească neajutorată.

O mână aspră îi acoperi gura; simţi un miros pătrunzător, apoi o izbitură puternică în cap şi căzu, leşinată.

El Paso, Texas

Milla auzi telefonul mobil sunând. Preţ de o clipă se gândi să nu răspundă; era frântă de oboseală, moleşită şi avea o durere de cap cumplită. Afară erau 42° şi, chiar şi cu aerul condiţionat din maşină, soarele îi ardea braţele prin parbriz. Imaginea lui Tiera Alverson, desfigurată, ochii albaştri, fără

expresie, ai acelui copil de paisprezece ani, privind în gol, nu-i ieşeau din minte. La noapte, în vis, va auzi suspinele Reginei Alverson în clipa în care i se spusese că fetița ei nu se va mai întoarce acasă. Uneori cei din echipa Finders reuşeau, dar alteori ajungeau prea târziu. Astăzi ajunseseră prea târziu.

Ultimul lucru de care avea nevoie Milla acum era să se încarce cu durerea altcuiva; avea şi ea destule necazuri. Însă nu ştia niciodată cine ar putea suna sau de ce şi, până la urmă, transformase găsirea celor dispăruți într-o cruciadă proprie. Aşa că deschise puțin ochii, doar cât să vadă tasta de apel pentru a răspunde, apoi îi închise repede la loc, să se protejeze de soarele nemilos al după-amiezii.

– Alo?

– *Señora* Boone? Vocea cu accent puternic se auzea în toată maşina, după ce pusese telefonul pe opțiunea speaker. Milla nu o recunoscu, dar vorbea zilnic cu atâția oameni încât nu avea cum să-i rețină pe toți. Totuşi, era sigură că este în interes profesional. După divorț, îşi reluase numele de fată, Edge, însă publicul asocia numele de Boone cu cauza copiilor dispăruți, astfel încât se văzuse obligată să îl folosească în continuare, în scopuri publicitare.

– Da, eu sunt.

– Diseară va fi o întâlnire. Guadalupe, la zece şi jumătate. În spatele bisericii.

– Ce fel de întâlnire… începu ea, dar interlocutorul o întrerupse.

– Diaz va fi acolo.

Apoi convorbirea se întrerupse. Milla se ridică, uitând de durerea de cap, simțind efectul reconfortant al valului de adrenalină. Închise telefonul şi rămase nemişcată, gândindu-se.

– *Care* Guadalupe? întrebă Brian Cusack de pe locul şoferului, pentru că auzise toată discuția.

– Dacă nu este cea mai apropiată, nici nu mai contează. Erau mai multe localități Guadalupe în Mexic, de diferite mărimi, având de la 15 000 locuitori până la câteva sute de suflete. Cea mai apropiată de graniță era un sat.

– La naiba, exclamă Brian Cusack. *La naiba.*

– Nu glumesc. Trecuse de şase; nu mai era nimeni la birou, ca să le asigure acoperire. Putea încerca să dea de oameni acasă, dar nu avea timp de pierdut. Dacă întâlnirea era la zece şi jumătate, trebuia să ajungă acolo cu cel puțin o oră înainte. Guadalupe se afla la o distanță de aproximativ 75 de kilometri de El Paso şi Juarez. Ținând seama de trafic, le va lua între patruzeci şi cinci de minute şi o oră să ajungă la graniță. Ar fi mai uşor să parcheze maşina, să traverseze pe jos podul pentru a intra în Mexic şi să preia acolo altă maşină, decât să se confrunte cu formalitățile birocratice pentru a trece granița cu maşina; dar tot vor avea bătaie de cap. Iar când timpul pe care-l aveau la dispoziție era foarte scurt, orice minut conta.

Aveau amândoi paşapoartele cu ei şi carduri turistice de acces în Mexic; asta era procedura standard, pentru că nu se ştia niciodată când sunt nevoiți să treacă granița. Însă asta era tot ce aveau cu ei, în afara binoclurilor cu infraroşii pe care le folosiseră când îl căutaseră pe micuțul Dylan Peterson – slavă Domnului, o acțiune încununată de succes – şi pe care le lăsaseră în maşină, pentru că porniseră apoi imediat pe urmele lui Tiera Alverson. În cazul Alverson nu fuseseră necesare prea multe lucruri; se duseseră la Carlsbad, New Mexico, şi avuseseră nevoie de timp şi de răbdare, nu de echipament de supraveghere.

Era necesar să se descurce cu ce aveau, în niciun caz nu avea de gând să rateze ocazia de a-l prinde pe Diaz.

Diaz. Omul acesta era înşelător ca fumul într-o zi cu vânt puternic, dar poate că de data aceasta vor avea noroc.

– N-o să avem timp să luăm arme, spuse Brian şi, observând un spaţiu liber, se strecură pe lângă o Toyota mică, cu pete uriaşe de rugină pe portieră.

– Va trebui să ne facem timp. Nu riscau niciodată să treacă arme ilegal peste graniţă; în schimb, făcuseră diverse aranjamente pentru a cumpăra arme după ce traversau graniţa. De cele mai multe ori nu aveau nevoie de aşa ceva – era de-ajuns să discute cu oamenii – însă, uneori, ştiau că este necesar să se poată proteja.

Încercă numărul lui Joann Westfall, sperând că o va găsi acasă pe adjuncta sa, dar răspunse robotul telefonic. Milla îi lăsă rapid un mesaj, informând-o în câteva cuvinte cu privire la locul spre care se îndreptau şi la motivele deplasării. Conform regulii impuse de ea, niciunul dintre cei de la Finders nu acţiona niciodată pe cont propriu şi întotdeauna îi informa pe ceilalţi unde se află.

După doi ani, era prima dată când avea şansa să dea de Diaz!

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Poate că asta era ocazia după care alerga de zece ani.

Răpirea lui Justin era învăluită în mister. Nu se ceruse niciodată răscumpărare, iar bărbaţii care îi luaseră copilul din braţe în piaţa satului dispăruseră. Însă, în cele din urmă, începuse să audă frânturi de informaţii despre un bărbat cu un singur ochi, dar niciodată nu reuşise să îi dea de urmă. Apoi, cu doi ani în urmă, o femeie îi şoptise că un bărbat pe nume Diaz ar putea să aibă informaţii despre caz. În ultimele douăzeci şi patru de luni Milla îl urmărise cu tenacitatea unui câine de vânătoare, dar nu aflase decât zvonuri fără acoperire.

Să-l găseşti pe Diaz, o avertizase un bătrân, înseamnă să-ţi găseşti moartea. E preferabil să nu te apropii de el. Diaz pusese la cale dispariţia multor persoane. Auzise că bărbatul fără un ochi este Diaz. Nu, nu-i aşa; lucra pentru Diaz. Sau

că Diaz îl ucisese pentru că răpise din greşeală un copil american şi provocase un scandal de proporţii.

Milla auzise toate aceste variante şi nu numai. Se pare că tuturor le era teamă şi să vorbească despre el, însă ea avea răbdare şi aştepta, convinsă că, până la urmă, întrebările ei vor primi răspuns. Chiar şi după atâta timp, încă nu ştia clar cine este sau cu ce se ocupă, ştia doar că, într-un fel sau altul, fusese implicat în dispariţia lui Justin.

– Cineva i-a întins o capcană lui Diaz, spuse brusc Brian.

– Ştiu. Nu exista nicio altă explicaţie pentru telefonul primit, iar asta o îngrijora. Nu voia să se implice într-un complot de trădare şi răzbunare. În primul rând, voia să-l găsească pe Justin. Asta era munca celor de la Finders, se concentrau asupra găsirii celor dispăruţi, răpiţi; apoi, dacă în urma eforturilor lor, vinovaţii îşi primeau pedeapsa, foarte bine, dar asta era treaba poliţiei. Nu obstrucţionase niciodată o anchetă, de fapt, adesea ajuta, dar principalul ei obiectiv era să redea copiii familiilor acestora.

– Dacă lucrurile iau o întorsătură neplăcută, vom avea grijă să rămânem neobservaţi, adăugă ea.

– Şi dacă se dovedeşte că el este cel pe care îl cauţi de atâţia ani?

Milla închise ochii, incapabilă să răspundă. Una era să spună acum că se vor ţine la distanţă de orice problemă care ar putea interveni, dar dacă Diaz era într-adevăr bărbatul cu un singur ochi care îl răpise pe Justin? Nu ştia dacă va putea să-şi înfrâneze furia care fierbea în ea ca un vulcan ascuns. Nu putea să îl ucidă, pur şi simplu; întâi trebuia să stea de vorbă cu el, chiar dacă el era într-adevăr vinovatul, să afle ce a făcut cu copilul ei. Însă, da, îşi dorea să-l omoare. Îşi dorea să îl sfâşie, aşa cum îi sfâşiase el inima.

Pentru că nu putea răspunde, se concentră asupra momentului. Era obişnuită cu asta; supravieţuise în ultimii zece ani doar concentrându-se asupra lucrurilor pe care le

putea face *imediat.* Şi ea şi Brian erau obosiți, înfometați şi aveau o noapte lungă în față. Nu putea schimba cu nimic a treia parte, dar luă două batoane de ciocolată PayDay şi le desfăcu. Alunele pe care le conțineau îi vor energiza.

Ştiind că, în loc de friptura la care visase mai devreme, pe drum spre casă, se va alege doar cu ciocolată drept cină, Brian luă una şi o termină din trei înghițituri. Milla îi mai întinse una, care dispăru aproape la fel de repede.

Întotdeauna avea şi fructe cu ea când plecau în misiune, dar rezerva se redusese, şi nu o completase, crezând că se duc direct acasă. Acum mai aveau doar o banană. O desfăcu şi o împărți în două. Brian deja se întinsese după jumătatea lui, înainte să apuce să o cojească de tot.

– Altceva? întrebă el, după ce o lăsă totuşi să-şi mănânce porția.

– Să vedem. Două PayDay. Nişte bomboane. Şi două sticle cu apă. Atât.

Brian se încruntă. Ştia că vor avea nevoie de ceva de mâncare şi la întoarcere.

– Păi, înseamnă că asta a fost cina. Era evident nemulțumit, pentru că, fiind un tip masiv, mânca mult.

Nici Milla nu părea prea încântată de idee. Deschise sticlele cu apă, însă luară doar câteva înghițituri fiecare. O vezică plină era ultimul lucru de care aveau nevoie.

Mai fuseseră la Guadalupe, dar Milla căută în compartimentul pentru hărți până o găsi pe cea care includea şi acest oraş şi studie amplasarea locului în care urmau să ajungă.

– Mă întreb câte biserici sunt în Guadalupe. Nu-mi amintesc.

– Sper că una singură, pentru că tipul nu ne-a dat niciun nume. Aş vrea o bomboană.

Îi întinse punga, iar Brian luă trei sau patru şi le mestecă, fără a aştepta să se topească.

Milla îl sună de pe telefonul mobil pe Benito, persoana lor de contact din Juarez. Nu-i ştia decât prenumele, niciodată nu-i spusese cum îl cheamă, dar era un adevărat scamator când se punea problema să le găsească o maşină, şi nu de la agenţii de închiriere. Benito se specializase în camionete uzate, cu un aspect sărăcăcios, care nu atrăgeau atenţia nimănui, astfel încât era puţin probabil să încerce cineva să le vandalizeze chiar dacă le lăsau mai mult timp nesupravegheate. Iar asta pentru că maşinile lui Benito nu atrăgeau pe nimeni. Nu meritau efortul de a fi furate. Dar funcţionau, iar cea pe care le-o punea la dispoziţie, odată ajunşi în Mexic, avea rezervorul plin. Şi actele erau în regulă, aşa că nu aveau de ce să-şi facă probleme, dacă ar fi fost opriţi de poliţişti.

Cu armele era mai dificil. Nu aveau prea des nevoie de aşa ceva, şi nu-i plăcea niciodată să le folosească. În Mexic, legislaţia era foarte strictă în privinţa armelor; asta nu însemna că n-ar fi putut să le achiziţioneze oricând; dar, dacă erau prinşi cu arme asupra lor, dădeau de bucluc. Millei nu-i plăcea să încalce legea, dar, când ai de-a face cu şerpi, trebuie să te protejezi. Îşi sună persoana de contact care le procura ilegal arme şi comandă ce avea nevoie: nimic extraordinar, doar strictul necesar pentru protecţie. Nu ştia niciodată ce va primi, dar se aştepta la revolvere ieftine, calibrul 22, de care aveau să se descotorosească înainte de a se întoarce în Statele Unite.

După cum anticipase, era deja şapte şi jumătate şi începuse să se întunece când parcară maşina şi traversară podul. Benito îi aştepta, răbdător, lângă o maşină jalnică, o antichitate de Ford, acoperit mai mult de rugină decât de vopsea. Bara de protecţie din spate nu mai exista, uşa pasagerului era prinsă cu sârmă, ca să nu cadă probabil, iar parbrizul fusese lipit cu bandă adezivă. În ciuda grabei, şi Milla şi Brian rămaseră locului, cu gura căscată.

– De data asta, te-ai întrecut pe tine, Benito, spuse Brian uluit.

Benito rânji larg, arătându-şi dantura din care lipsea un dinte. Era scund şi slab, de vârstă incertă; ar fi putut avea oricât, între patruzeci şi şaptezeci de ani, şi avea întotdeauna o inimă veselă.

– Încerc şi eu, spuse el, cu accent newyorkez. Benito se născuse în Mexic, dar părinţii lui trecuseră graniţa pe când era foarte mic, astfel încât avea foarte puţine amintiri despre pământul natal. Mai târziu se stabilise din nou în Mexic, unde era foarte fericit, însă de accent nu reuşise să scape. Claxonul nu merge şi, dacă nu se aprind farurile când tragi de manetă, trebuie să o împingi la loc cu forţă şi apoi să-i dai drumul. Este necesar să ajungă într-o anumită poziţie.

– Măcar motor are, sau trebuie să pedalăm? întrebă Milla, aruncând o privire înăuntru. Glumise numai pe jumătate, pentru că o parte din podea era extrem de uzată şi ruginită, astfel încât se putea vedea caldarâmul prin ea.

– Motorul este o adevărată operă de artă. Toarce ca o pisicuţă şi este mai puternic decât v-aţi aştepta. S-ar putea să vă folosească. Nu-i întreba niciodată unde se duc sau ce au de gând să facă, dar ştia cu ce se ocupă.

Milla deschise portiera şi urcă, trecând cu grijă peste scaunul şoferului şi evitând gaura din podea. Brian îi întinse cutia ce conţinea cele două binocluri cu infraroşii, pătura de un verde-închis pe care o avuseseră în maşina lor şi cele două sticle cu apă; Milla puse lucrurile în ordine, în timp ce Brian se urca la volan.

Camioneta era atât de veche încât nu avea nici măcar centuri de siguranţă; dacă îi oprea poliţia, cu siguranţă erau amendaţi. Totuşi, după cum promisese Benito, motorul porni de îndată ce întoarse cheia în contact. Brian se strecură pe străzile aglomerate din Juarez, apoi opri în faţa unei *farmacii*. Milla îl aşteptă în maşină în timp ce Brian intra pentru a se întâlni cu persoana lor de contact, o femeie despre care ştia numai că o cheamă Chela. Avea un aspect distins, era

îmbrăcată elegant şi părea cam de patruzeci de ani. Îi înmână lui Brian o pungă Sanborn; acesta îi dădu banii rapid, astfel încât nimeni să nu observe schimbul; apoi se întoarse imediat la maşină şi porniră spre Guadalupe.

Deja se întunecase, aşa că avu nevoie de ceva timp ca să pună farurile în funcţiune. Nu era deloc recomandabil să conduci noaptea în Mexic, pentru nimeni. Nu numai că atunci se petreceau cele mai multe jafuri pe autostradă, însă căldura înmagazinată în asfalt atrăgea vitele. Şi nu era deloc bine să loveşti un cal sau o vacă, nici pentru animal, nici pentru vehicul. De asemenea, existau o grămadă de gropi în asfalt şi tot felul de alte pericole mult mai greu de observat noaptea. Şi, pentru ca totul să fie chiar mai aventuros, uneori mexicanii conduceau noaptea fără să-şi aprindă luminile de semnalizare, pentru a vedea mai bine maşinile care veneau din sens opus pe dealuri şi când ieşeau din curbe, şi pentru a le evita mai uşor, ceea ce nu era rău, doar dacă nu se întâmpla ca două maşini circulând în sensuri opuse să adopte aceeaşi metodă. Pentru că, în această situaţie, totul devenea un fel de baba-oarba.

Lui Brian îi plăcea la nebunie să conducă în Mexic. Era încă destul de tânăr (nu avea decât douăzeci şi cinci de ani) pentru a accepta provocarea de a-şi verifica acuitatea vizuală noaptea şi reflexele în orice situaţie neaşteptată cu care s-ar fi putut confrunta pe şosea. Avea un calm imperturbabil şi nu cunoştea sensul cuvântului „panică", astfel încât Milla fu bucuroasă să-l lase pe el să conducă, în timp ce ea nu putea decât să se roage şi să încerce să-şi menţină echilibrul precar ţinându-se de orice.

În sfârşit, ajunseră la Guadalupe în jurul orei zece, ceea ce era periculos, pentru că întâlnirea urma să aibă loc foarte curând. Era doar un sătuc, avea poate patru sute de locuitori şi o singură stradă principală, pe care se înşirau magazine, inevitabila *cantina* şi diverse alte clădiri. Din loc în loc încă

se vedeau stâlpi pentru priponit caii. Drumul era foarte deteriorat, fiind acoperit aproape în totalitate de noroi şi pietriş, şi numai din când în când se mai ivea şi câte o porţiune de asfalt.

Conduseră de-a lungul străzii principale, verificând dacă exista într-adevăr o biserică acolo; în spatele ei era un cimitir, plin de cruci şi pietre de mormânt. Milla nu reuşi să observe prea multe în timp ce treceau pe lângă el; nu-şi dădea seama dacă exista vreo alee între biserică şi cimitir, deşi presupunea că trebuie să fie un drum destul de lat pentru a putea trece cu maşina.

– N-am unde să parchez, mormăi Brian, iar Milla îşi concentră din nou atenţia asupra străzii. Avea dreptate; nu exista niciun loc unde să poată parca fără a atrage atenţia. Iar cei pe care îi căutau, cu siguranţă nu doreau să fie spionaţi.

– Va trebui să ne întoarcem la *cantina*, spuse ea. Acolo erau parcate mai multe maşini şi camionete, astfel încât a lor ar fi trecut neobservată. Brian dădu aprobator din cap şi trecu pe lângă biserică, conducând cu viteză redusă. Apoi coti la dreapta, pe o străduţă îngustă. La intersecţie, făcu din nou dreapta, apoi o luă spre *cantina*.

Parcă între un Chevrolet Monte Carlo din 1978 şi un Volkswagen Beetle model original. Aşteptară, privind cu atenţie în jur. Din *cantina* răzbăteau voci zgomotoase, însă singura mişcare pe care o surprinseră era aceea a unui câine, amuşinând curios. Luară fiecare câte un pistol şi un binoclu. Înainte ca Brian să deschidă portiera, Milla întinse din reflex mâna pentru a stinge lumina, şi îşi dădu seama că şi aceasta fusese eliminată.

Ieşiră încet din maşină şi se strecurară în linişte printre umbre. Câinele privi spre ei şi lătră suspicios, aşteptă o clipă să vadă dacă reacţionează, apoi reveni la preocuparea iniţială, de a găsi ceva de mâncare.

Nu exista trotuar, nu era decât strada, plină de gropi, ca un traseu de curse cu obstacole, presărată pe alocuri cu porțiuni de asfalt. Întâmplător, erau îmbrăcați adecvat pentru o activitate de supraveghere în timpul nopții, Brian purtând pantaloni verzi și un tricou negru, iar Milla blugi și o bluză vișinie fără mâneci. Amândoi aveau ghete cu talpă de cauciuc și șepci de un verde-închis, pe care se putea citi FA, de la Finders Association, litere cusute cu albastru-deschis. Brian era bronzat, însă brațele albe ale Millei puteau fi observate de la distanță, astfel încât își trase o pătură peste umeri. Acum, că se înnoptase de-a binelea, temperatura scăzuse simțitor, așa că pătura era bine-venită.

Nu alergară, nici nu se furișară, ascunzându-se de la o ușă la alta; n-ar fi făcut decât să atragă atenția, în caz că era cineva la pândă. Merseră cu pași mari, dar fără a lăsa impresia că s-ar grăbi. Partea proastă era că mai aveau mai puțin de cincisprezece minute până la ora întâlnirii. Partea bună era că, în Mexic, numai turiștii veneau la timp, punctualitatea fiind considerată un semn de proastă creștere. Asta nu însemna că nimeni nu ține biserica sub observație, însă aveau mai multe șanse să ajungă acolo fără a atrage atenția.

Când ajunseră la vreo douăzeci de metri de biserică, ieșiră de pe strada principală și se strecurară pe o alee îngustă, ajungând lângă cimitir.

– Care este planul? șopti Brian, punându-și pistolul în buzunar și luând un binoclu. Îi atacăm prin surprindere, aflăm care este Diaz și îl luăm cu noi pentru a-l chestiona?

– Mă îndoiesc că o să fie atât de ușor, răspunse ea. Pentru că Brian era tânăr și puternic, până acum reușise să se descurce, indiferent de situație. Dar cuvintele-cheie erau „până acum". Milla știa foarte bine că lucrurile puteau lua oricând o întorsătură nedorită. Exact asta vom face, dacă sunt numai doi, însă dacă sunt mai mulți, nu ne asumăm niciun risc.

– Nici dacă sunt numai trei?

– Nici măcar. Dacă ar fi fost doar doi, ea şi Brian i-ar fi luat prin surprindere şi i-ar fi putut dovedi. Milla îi putea ţine la respect, ameninţându-i cu arma, în timp ce Diaz îi răspundea la întrebări. Dacă erau mai mulţi... nu era nici proastă, nici sinucigaşă şi în niciun caz nu i-ar fi periclitat viaţa lui Brian. Prefera să aştepte încă doi ani până la următoarea şansă de a vorbi cu Diaz, decât să îl aibă pe Brian pe conştiinţă. Poţi ajunge în partea cealaltă a cimitirului?

– Floare la ureche! Brian fusese cadru militar, se înrolase imediat după ce absolvise liceul şi, în plus, crescuse la o fermă în Texas, şi adesea vânase căprioare în pădurile din zonă.

– Atunci alege un loc de unde poţi ţine sub observaţie partea din spate a bisericii, iar eu voi face acelaşi lucru, pe partea asta. Ţine minte, dacă sunt mai mult de doi, ne vom limita doar să observăm.

– Am înţeles. Dar, dacă sunt numai doi, care este semnalul pentru a acţiona?

Milla ezită. În mod normal, utilizau comunicarea prin radio, dar fuseseră luaţi prin surprindere şi nu aveau echipamentul necesar cu ei.

– Acţionăm la exact trei minute după ce apar amândoi şi încep să discute. Dacă întâlnirea este mai scurtă de trei minute, intrăm în acţiune când se pregătesc să plece. Dacă cei ce urmau să se întâlnească aici erau în gardă, cele trei minute constituiau timpul necesar pentru a se relaxa, spera ea. Nu reprezenta cea mai bună metodă de sincronizare, dar era singura la care se putuse gândi, ţinând seama de circumstanţe. Numai Dumnezeu ştia cât vor avea de aşteptat.

Brian dispăru în întuneric, iar Milla o luă în direcţia opusă, îndepărtându-se de cimitir întâi, apoi ocolindu-l prin spate. Ascunzându-se după o piatră funerară înaltă, folosi binoclul pentru a privi în jur, încercând să identifice dacă

mai există în zonă vreo altă persoană, în afară de Brian. Nu văzu pe nimeni furişându-se pe lângă biserică sau ascunzându-se în spatele vreunui monument funerar.

Fără să se mişte, aşteptă câteva minute, apoi scană din nou zona. Tot nimic. Avansă cu grijă până la altă piatră de mormânt. Regiunea aceasta din Chihuahua era o zonă deşertică, singura vegetaţie fiind reprezentată de cactuşi şi tufe. Lipsea iarba care ar fi atenuat zgomotul mişcărilor. Se lăsă pe un genunchi şi simţi o piatră tăindu-i piciorul. Icni, dar se controlă şi nu făcu nicio mişcare bruscă, îşi schimbă doar poziţia, încet.

Simţi cum i se târăşte ceva pe mână. Era o vietate micuţă, ca o furnică sau o muscă. Din nou, îşi controlă reacţia, încercând să nu tresară, însă simţi că pielea i se face ca de găină şi trebui să lupte împotriva impulsului de a ţipa şi a ţopăi pentru a alunga gândăcelul. Ura insectele. Detesta să fie murdară. Nu suporta să stea întinsă pe pământ, în praf, printre insecte. Dar trecea peste asta. Se obişnuise să ignore praful şi insectele. Ştia foarte bine că acţiunile de genul ăsta erau periculoase. Inima îi bătea deja să-i spargă pieptul, însă se deprinsese să ignore şi asta. Chiar dacă simţea că mai are puţin şi leşină, se obişnuise să nu manifeste nicio urmă de teamă.

Ridică piatra care îi rănise genunchiul, degetele ei alunecând pe suprafaţa netedă, triunghiulară, ca o mică piramidă. Hmmm, interesant. O strecură în buzunarul din faţă al blugilor, cu un gest reflex. După o clipă îşi dădu seama ce făcuse şi începu să o scoată din buzunar, pentru a o arunca, deşi îi venea greu.

De ani de zile aduna pietre, fiind întotdeauna în căutarea celor netede sau cu forme neobişnuite. Avea acasă o colecţie impresionantă. Dar băieţeilor le plac pietrele, nu-i aşa?

După ce mai cercetă o dată zona cimitirului şi pe cea înconjurătoare, se ridică pe vine, apoi se furişă până la

următoarea piatră funerară, deplasându-se cu atenție. Ținând mâna în jurul ceasului, pentru a-l acoperi, apăsă butonul pentru iluminat: zece treizeci și nouă. Ori sursa ei misterioasă avea informații eronate, ori oamenii nu se grăbeau deloc. Spera că a doua variantă este valabilă, că nu veniseră aici degeaba.

Nu. Nu veniseră degeaba. Mai devreme sau mai târziu, își va găsi fiul. Tot ce trebuia să facă era să urmărească neabătut fiecare pistă, fiecare informație. Făcea asta de zece ani și, dacă era necesar, o va face încă zece. Sau douăzeci. Nu concepea să renunțe la băiețelul ei.

De-a lungul anilor încercase să-și imagineze ce i-ar plăcea lui Justin, ce l-ar interesa, pe măsură ce creștea, și îi cumpărase jucăriile care își imagina că l-ar încânta. Oare va fi pasionat de mingi și camioane de jucărie? Va imita zgomotele de motor, în timp ce se târa pe jos, jucându-se? Când Justin avea trei ani, și-l imaginase plimbându-se cu tricicleta. Pe la patru ani, se gândise, deja a început să adune prin buzunare tot felul de pietre, gâze și vietăți. Nu reușise să se atingă de gângănii, dar pietrele nu reprezentau o problemă. Atunci începuse să le adune.

Când Justin avea șase ani, începuse să se întrebe dacă învață să joace fotbal sau baseball pentru copii. Probabil că încă îi plăceau pietrele și la vârsta asta. Însă, pentru orice eventualitate, îi cumpără și o bâtă de baseball.

Când avea opt ani, și-l imagină cum îi căzuseră dinții de lapte și deja îi creșteau cei permanenți, deocamdată prea mari pentru fața lui, deși obrajii cu siguranță începeau să-și piardă rotunjimile celor de copil. La ce vârstă încep copiii să joace în Liga Juniorilor? Sigur până acum avea deja mănușă și bâtă de baseball. Și poate că cineva îl învățase cum să arunce pietre ca să ricoșeze din val în val. Începu să caute pietre netede, plate, ca să le aibă pentru el, pentru orice eventualitate.

Acum trebuia să fi împlinit zece ani, poate era deja prea mare pentru a se mai juca cu pietre. Acum avea o bicicletă

cu zece viteze – câte una pentru fiecare an, își imagina ea. Poate că era pasionat de calculatoare. Categoric, se făcuse destul de mare pentru a juca în Liga Juniorilor. Poate că avea și un acvariu. Poate i-ar fi plăcut să pună câteva pietre mai deosebite în acvariu. Încetase să mai cumpere jucării pentru el; avea calculator, dar nu-i cumpărase nici bicicletă, nici acvariu. Peștii, oricum ar fi murit, pentru că nu stătea acasă suficient ca să-i hrănească.

Maxilarele i se încleștară în timp ce privea în gol peste cimitirul întunecos. Excludea posibilitatea că nu mai e în viață, așa că, în schimb, își imagina că existența lui e normală, fericită, că a fost găsit sau cumpărat ori adoptat de oameni care îl iubesc și care au grijă de el.

Oricum, teoria asta era, că fusese răpit și vândut unei rețele ce se ocupa cu adopțiile ilegale, furnizând copii persoanelor din Statele Unite și Canada care doreau să adopte. Acești oameni habar n-aveau că micuții pe care îi adoptau fuseseră răpiți, că familiile lor erau distruse, iar părinții lor își jeleau copiii pierduți. Încerca să creadă asta. Încerca să se aline, imaginându-și-l pe Justin cum se joacă, râde, crește. Cel mai rău era că nu știa cu certitudine ce s-a întâmplat cu el, dar respingea ideea că ar fi murit.

Atât de mulți copii răpiți mureau în cele din urmă! Erau înghesuiți în portbagaje, pentru a fi trecuți granița ilegal, și în cazul în care canicula omora opt din zece, ei bine, cei zece nu costaseră nimic, doar efortul, iar cei doi rămași în viață puteau fi vânduți cu câte zece-douăzeci de mii de dolari, poate chiar și mai mult, în funcție de cei care doreau să îi adopte și de posibilitățile lor financiare. Federales încercaseră să o liniștească, asigurând-o că Justin va primi tratament preferențial, doar pentru că este blond cu ochi albaștri, ceea ce însemna că valorează mai mult. Ciudat, dar gândul ăsta chiar o mai alinase, deși o durea sufletul pentru bebelușii hispanici care nu se bucurau de aceeași atenție.

Dar dacă era şi el unul dintre cei mai puţin norocoşi? Oare nemernicii care făceau trafic cu copii răpiţi şi distrugeau atâtea vieţi se deranjau măcar să-şi înmormânteze victimele? Sau le aruncau pur şi simplu într-un şanţ, undeva, lăsându-i să fie mâncaţi de...

Nu. Asta nu era posibil. Nu putea accepta ca gândul ăsta înfiorător să i se înfiripe în minte. Dacă permitea asta, avea să-şi piardă controlul, ceea ce era inadmisibil. Dacă informaţia se dovedea corectă şi apărea totuşi cineva la întâlnirea asta secretă, trebuia să fie pregătită.

Mai cercetă o dată cimitirul, alegându-şi următorul monument funerar după care să se ascundă, unul mai mare şi mai bogat decorat decât celelalte, cu o fundaţie neagră, masivă, care ar fi ascuns-o total dacă se întindea la pământ. Se lăsă în jos şi se târî până acolo, ascunzându-se astfel încât să nu fie observată şi să îşi poată mişca încet capul, doar puţintel spre dreapta, spre a vedea biserica, pe toată lăţimea ei, dar şi latura din dreapta. Acum tot ce avea de făcut era să aştepte.

Minutarul ceasului avansa greu. Deja trecuse de unsprezece. În sfârşit, la unsprezece şi treizeci şi cinci, auzi zgomot de motor. Intră imediat în alertă, deşi ştia că s-ar putea să fie doar un fermier, care se îndrepta spre casă după o oprire la *cantina*. Privi cu atenţie, dar nu se vedea nici urmă de faruri, se auzea doar motorul maşinii, din ce în ce mai aproape.

Silueta greoaie a unei maşini apăru în colţul îndepărtat al bisericii, apoi se opri cam la o treime din distanţă.

Milla respiră adânc şi încercă să îşi domolească emoţia care o cuprinsese brusc. De cele mai multe ori, aceste informaţii nu duceau la nimic, erau doar timp pierdut, însă asta se pare că reprezenta excepţia. Cu puţin noroc, avea să pună mâna pe Diaz.

3

Cu ajutorul binoclului, constată dezamăgită că în maşină sunt doi bărbaţi. Evident, ceilalţi urmau să vină, asta dacă nu cumva întâlnirea se limita la doi oameni care stăteau de vorbă într-o maşină, ceea ce era puţin probabil. Îi studie în lumina verde, ciudată, a binoclului, însă aceştia rămaseră în maşină, aşa că nu le putea vedea bine trăsăturile.

Spera că Brian făcuse acelaşi raţionament ca şi ea şi rămăsese ascuns. Nu-l văzuse, deşi îl căutase. Oriunde s-ar fi ascuns, făcuse treabă bună.

Minutele treceau, dar Brian tot nu apărea. Foarte bine. Însemna că gândise ca şi ea, că mai urma să vină cineva.

După aproape zece minute, auzi alt motor. Vehiculul trecu încet pe lângă biserică, apoi opri pe banda îngustă, chiar în dreptul celeilalte maşini.

Apoi din a doua maşină coborâră doi bărbaţi, la fel şi din prima.

Milla îşi concentră atenţia asupra lor, pe măsură ce se apropiau, cu faţa spre ei. Şoferul era un metis înalt şi slab, cu părul lung, negru, prins la spate într-o coadă. Pasagerul era mai scund, mai îndesat. În clipa în care focaliză binoclul să-i vadă faţa, simţi că-i îngheaţă sângele în vine.

De zece ani îl urmărea pe nemernic. Ziua în care fusese răpit Justin şi-o amintea cu groază, ca prin ceaţă; zilele următoare, în care luptase să supravieţuiască, în micuţa clinică rurală, i se şterseseră din minte. Însă, în mod ciudat,

timpul încremenise preț de o clipă și își amintea perfect, cadru cu cadru, toată scena atacului, în special figura bărbatului care i-l smulsese pe Justin din brațe.

Acum n-ar mai putea să-și recunoască băiețelul, însă pe cel care-l răpise... l-ar recunoaște oricând. Își amintea clar senzația pe care o avusese când globul ocular îi ieșise din orbită, sângele care îi șiroia pe obrazul stâng. Îl mutilase, îl marcase, și se bucura nespus de asta. Indiferent cât timp ar fi trecut, îl va recunoaște mereu după ravagiile pe care i le lăsase pe față.

După zece ani, îl vedea îndreptându-se spre ea. Orbita stângă era goală, și avea pleoapa acoperită de cicatrice. Fața îi era brăzdată de două linii lungi, urmele unghiilor ei.

El era!

Abia mai respira. O dureau plămânii, gâtul; simți cum i se întunecă privirea de furie.

Nu te miști, dacă sunt mai mult de doi, îi spusese lui Brian. Da, oricum, era băiat deștept; în niciun caz nu-și imagina că ei doi ar putea să facă față la patru, probabil înarmați cu toții.

Dar nemernicul era *acolo,* chiar în fața ei. Se așteptase la asta, dar reacția ei era atât de violentă, încât aproape o copleși. Simți că i se întunecă privirea, că îi vuiesc urechile.

Tremura din tot corpul. Nu voia decât să-l sfâșie cu mâinile ei. O părticică din creier îi spunea că asta e nebunie curată, dar, ca și cum mâna ei ar fi avut o voință proprie, simți cum se întinde după pistolul din buzunar, apoi începu să se ridice.

Dar nu reuși să ajungă în genunchi măcar. Ceva dur și greu o lovi în spate și o țintui la pământ, blocându-i orice mișcare. Apoi, simultan, se succedară mai multe acțiuni, atât de rapid încât nu avu timp să reacționeze. Își simți picioarele blocate de alte picioare, o mână acoperindu-i gura, trăgându-i capul pe spate, și un braț de fier în jurul gâtului. Într-o fracțiune de secundă era imobilizată.

– Dacă faci o mişcare sau scoţi vreun sunet, îţi rup gâtul.

Vocea era rece şi ameninţătoare, iar cuvintele fuseseră rostite atât de încet, încât abia le auzise, însă înţelesese perfect mesajul. Fusese ţintuită la pământ, nu putea nici măcar să-şi ridice mâinile pentru a se apăra.

Ameţită, încercă să gândească. Poate că era o iscoadă, ce fusese trimisă dinainte, pentru a se asigura că locul de întâlnire nu era ţinut sub observaţie. Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că l-a văzut şi pe Brian, iar logica elementară i-ar fi dictat să-l elimine pe el întâi. Poate că o şi făcuse. Poate că Brian zăcea mort, în cealaltă parte a cimitirului, cu gâtul tăiat sau rupt. Dar, dacă era într-adevăr o iscoadă, de ce îi spusese să nu scoată un sunet?

Nu putea fi complicele celor patru. Indiferent de motivele pentru care se afla aici, acestea erau personale. Aşa că poate Brian era încă în viaţă şi, poate, dacă reuşea să nu se mişte, va supravieţui şi ea, cu şira spinării intactă.

Nu putea respira. Privirea i se înceţoşă şi abia reuşi să inspire puţin aer. Braţul din jurul gâtului ei slăbi puţin strânsoarea, destul pentru a putea să respire.

Avea capul arcuit spre spate într-un astfel de unghi încât îi putea vedea doar cu coada ochiului pe cei patru, iar fără binoclu nu putea distinge detalii. Deschiseseră portbagajul ambelor maşini, iar acum doi dintre ei târau ceva greu din portbagajul celei de-a doua pentru a-l transfera în prima.

Piatra din buzunar îi apăsa dureros şoldul. Sânii îi erau presaţi la pământ, iar spatele o durea din cauza poziţiei nefireşti a gâtului. Greutatea bărbatului o ţintuia nemilos, într-o strânsoare de fier. În poziţia asta, obrazul lui îi apăsa capul, dar, deşi simţea cum pieptul lui se mişcă, respirând calm – nemernicul, nu era câtuşi de puţin tensionat sau nervos – nu simţea mişcarea aerului atunci când expira. Era înspăimântător, parcă n-ar fi fost fiinţă umană.

Bărbatul nu se uita la ea. Acum, că o imobilizase, era concentrat exclusiv asupra celor patru indivizi din spatele bisericii.

Oricare ar fi fost tranzacția pe care o încheiaseră, acum se întorceau fiecare la mașina lui. Cel care îl răpise pe Justin pleca. După zece ani, îl găsise în sfârșit, iar acum scăpa. Se zbătu, încercând să scape, dar el își strânse mai puternic brațul în jurul gâtului Millei. I se întunecă din nou privirea, și cedă, disperată, cutremurată de suspine. În poziția asta, era complet neajutorată, ca o broască țestoasă pe spate.

A doua mașină demară, apoi coti și dispăru. Prima începu să meargă încet în marșarier pe banda îngustă. Bărbatul care o ținea imobilizată se ridică brusc și o bătu ușor pe spate:

– Acum faci nani, mormăi el, apăsându-i puternic cu degetele un punct de la baza gâtului.

Milla încercă să se opună, dar deja resimțea lipsa oxigenului, fiind aproape leșinată. Bărbatul se aplecă deasupra ei, o umbră neagră, fără trăsături, amenințătoare, și totul se întunecă.

Când își reveni, avea capul sprijinit pe genunchiul lui Brian, care o scutura speriat, bătând-o ușor cu palma pe față, pe umăr, pe braț.

– Milla? Milla! Trezește-te!

– Sunt trează, mormăi ea, bâlbâindu-se. Somn.

– Somn? Ai țipit? exclamă Brian, ridicând tonul, nevenindu-i să creadă.

Milla se strădui să se concentreze, însă se simțea de parcă ar fi plutit, mișcându-se fără niciun efort.

– Nu. Un bărbat – m-a imobilizat.

– Ce? La naiba! Brian ridică capul, privind atent în jur. Probabil că au pus pe cineva să supravegheze zona, iar noi nu l-am văzut.

Milla se ridică anevoie, întâi în genunchi, apoi în picioare. O durea tot corpul, ca și cum ar fi fost izbită de pământ. De fapt, chiar asta se întâmplase.

– Nu, nu era cu ei.

– De unde ştii?

– M-a ameninţat că-mi rupe gâtul dacă scot vreun sunet. Şi, oricum, aproape că o făcuse, judecând după durerea pe care o resimţea.

– De ce ar fi făcut asta… doar dacă nu…

– Dacă nu-i urmărea, la rândul lui, completă Milla, când Brian se întrerupse în mijlocul propoziţiei, ca şi cum ar fi căutat logica.

– Dar de ce să te atace pe tine? Nu făceam decât să-i urmărim. Ar fi putut sta ascuns, n-am fi aflat niciodată de prezenţa lui.

Simţi din nou cum o copleşeşte durerea, amintindu-şi cât de aproape fusese de bărbatul care îl răpise pe Justin. Închise ochii.

– Eram pe cale să fac o prostie.

– Cum adică? Tu nu faci niciodată ceva necugetat.

– Unul dintre bărbaţii din a doua maşină – pasagerul – este cel care l-a răpit pe Justin.

Brian respiră adânc, mut de uimire.

– La naiba! O clipă nu mai spuse nimic, apoi întrebă: Bănuiesc că aveai de gând să-i ataci, nu? Chiar dacă erau *patru?*

Tăcerea ei era cel mai concludent răspuns. Milla îşi scoase şapca şi îşi trecu degetele prin buclele încâlcite.

– Am visat să-l întâlnesc din nou. De zece ani mă gândesc la asta, la clipa în care voi pune mâna pe el. Aveam de gând să scot de la el tot ce ştie, chiar dacă muream!

– Păi exact asta s-ar fi întâmplat; toţi patru erau înarmaţi, în caz că n-ai observat.

Nu, nu observase; după ce văzuse figura aceea, care îi bântuise coşmarurile timp de un deceniu, nu mai avusese ochi pentru nimic altceva. Evident, bărbatul care o atacase îi salvase viaţa.

Gemând, încercă să păşească. Pătura în care se înfăşurase zăcea la pământ, aşa că o ridică. Binoclul se rostogolise până lângă fundaţia unui monument funerar din apropiere. Iar pistolul pe care îl avusese în buzunar dispăruse. Probabil că i-l luase necunoscutul care o atacase.

Durerea de cap de mai devreme o copleşi cu o intensitate insuportabilă; simţea că îi zvâcnesc tâmplele, senzaţie însoţită de o stare de greaţă.

– Hai să mergem acasă, spuse ea obosită. Fusese atât de aproape, dar irosise şansa. Gustul de cenuşă al amărăciunii îi umplea gura.

Se întoarseră la camionetă fără să mai schimbe o vorbă. Când trecură pe lângă *cantina*, o năpădi din nou furia şi, urmându-şi impulsul de moment, se întoarse, trântind uşa atât de tare, încât o izbi de perete. Văzu feţele aspre, uimite, întorcându-se spre ea, greu de distins în lumina difuză a camerei mici, pline de fum.

Nu intră. Rămase în prag şi spuse în spaniolă, limbă pe care o exersa de ani de zile:

– Mă numesc Milla Edge. Lucrez pentru Finders, în El Paso. Voi plăti zece mii de dolari oricui îmi spune unde îl găsesc pe Diaz.

Cu siguranţă erau cel puţin un milion de Diaz în Mexic, dar, după liniştea bruscă ce se lăsă în încăpere, îşi dădu seama că ştiu cu toţii la cine se referă. Desigur, nu era prima dată când promitea recompense; cu zece ani în urmă, oferise una pentru orice informaţie despre răpirea lui Justin Boone. De asemenea, plătise adesea mită, *mordidas,* şi o mică armată de informatori. Probabil că un astfel de anunţ, într-o *cantina* mică şi sordidă, dintr-un sătuc oarecare, nu va duce la nici un rezultat, dar măcar simţea că a făcut *ceva*. Bărbatul care îi distrusese viaţa acum zece ani tocmai fusese în sătucul ăsta, în spatele bisericii, iar „Diaz" era singurul nume pe care îl avea. Uneori şi o lovitură oarbă, în gol, rănea.

Femeile nu erau bine-venite într-o *cantina* mexicană, cu excepția prostituatelor. Unul dintre bărbați se ridică, iar Brian se apropie repede de ea, făcându-și remarcată prezența impunătoare.

– Să mergem, spuse el, luând-o de braț, iar forța cu care o strângea o făcu să-i dea ascultare.

Urcă din nou în mașină, urmată de Brian. Motorul porni de îndată ce întoarse cheia în contact, și deja demarau, când doi dintre clienți ieșiră în ușă, urmărindu-i cum se îndepărtează.

– Ce-a mai fost și asta? întrebă Brian furios. Întotdeauna insiști să nu ne asumăm niciun fel de riscuri, după care intri de una singură într-o *cantina*? O cauți cu lumânarea.

– N-am intrat. Milla își masă fruntea, oftând. Ai dreptate. Îmi pare rău, nu m-am gândit. Când l-am văzut – după atâția ani... Vocea i se frânse. Îmi pare rău, repetă ea, privind fix prin parbrizul lipit cu bandă adezivă.

Brian nu mai insistă. Se concentră asupra drumului, atent la găurile din asfalt, la vaci și la șoferii care conduceau fără lumini de semnalizare.

Milla strânse pumnii. Trecuseră zece ani de când îi văzuse fața. Spera că și pentru el fuseseră lungi și plini de nefericire. Spera că suferă de o boală incurabilă, ce îi provoca dureri insuportabile, dar nu era fatală. Își dorea ca și el să aibă o existență oribilă, însă nu voia să-l știe mort. Nu încă. Nu înainte să afle de la el informațiile de care avea nevoie, nu înainte să-l găsească pe Justin. Apoi l-ar omorî cu mâna ei, bucuroasă. O distrusese, de ce nu l-ar fi distrus și ea?

Amintirea anilor care trecuseră o năpădi.

Acum zece ani, Justin fusese răpit.

Acum nouă ani, David divorțase de ea. Nu-l putea blama. Pierderea unui copil este o lovitură grea pentru părinți și, adesea, duce la destrămarea căsniciei. În cazul lor, David nu-și pierduse numai fiul, ci și soția. Din momentul în care

şi-a recăpătat cunoştinţa, după ce fusese înjunghiată, fiecare gând, întreaga ei viaţă se concentraseră asupra eforturilor de a-l găsi pe Justin. Pur şi simplu nu mai rămăsese nimic pentru David.

Acum opt ani, în timp ce urmărea o altă pistă, care nu adusese nicio informaţie despre Justin, salvase un bebeluş răpit. Când îl găsise, era mai mult mort decât viu, dar supravieţuise, iar Milla se simţise alinată când văzuse fericirea isterică a mamei care îşi regăsise copilul. Chiar dacă povestea ei nu avea un final fericit, îi putea face pe alţii fericiţi.

Acum şapte ani, înfiinţase Finders. Era un grup de persoane, dintre care câteva aveau statut de angajaţi, însă cei mai mulţi lucrau voluntar, mobilizându-se pentru a căuta copii daţi dispăruţi, indiferent că se pierduseră sau fuseseră răpiţi. Secţiile de poliţie din întreaga ţară dispuneau de prea puţine fonduri şi de personal insuficient, aşa că pur şi simplu nu aveau timpul sau resursele umane necesare pentru a rezolva toate aceste cazuri. Uneori, de numărul persoanelor implicate în căutare depindea viaţa copilului dispărut. Milla se pricepea să mobilizeze oamenii. Mulţumită publicităţii făcute cu ocazia răpirii lui Justin, era, de asemenea, foarte eficientă şi când se punea problema strângerii fondurilor.

Acum şase ani, David se recăsătorise. O duruse mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată. O parte din ea nu accepta ca el să-şi refacă viaţa fără ea, fără Justin, însă nu era doar asta. Îl iubise atât de mult pe David. Încă îl iubea, deşi dragostea lor murise în ziua în care fusese răpit Justin. David era, pur şi simplu, cel mai bun om pe care îl cunoscuse. Fiecare face faţă durerii în felul său, iar David se dedicase muncii, salvând vieţi care, fără intervenţia lui, ar fi fost pierdute. Chirurgia îl ajutase să depăşească propria suferinţă. Iar Milla îşi continuase căutările neobosite, pentru a-şi găsi fiul.

Acum cinci ani, Finders acceptase primul caz de dispariţie. Acum nu mai căutau doar copii daţi dispăruţi, ci orice persoană aflată în această situaţie. Durerea celor rămaşi în urmă, întrebându-se ce s-a întâmplat, era prea mare pentru a o ignora.

Acum patru ani, David şi noua lui soţie avuseseră un copil. Milla fusese distrusă când auzise că soţia lui este însărcinată. Dacă era băieţel, încă un fiu? Era meschin din partea ei, recunoştea, dar n-ar fi suportat ca David să aibă încă un băiat. Spre marea ei uşurare, fusese fetiţă. Iar Milla continuase căutările.

Acum trei ani, la petrecerea de Crăciun, în casa părinţilor ei din Ohio, Ross, fratele ei, îi spusese fără menajamente că era momentul să-şi continue viaţa şi să nu mai admită ca un eveniment petrecut cu şapte ani în urmă să domine întreaga lor viaţă de familie. Spre surprinderea ei, Julia, sora sa, nu îi luase apărarea şi îi evitase privirea. De atunci, Milla îşi vizita părinţii numai când fraţii ei nu erau acolo. Sărbătorile şi le petrecea singură, dar nu credea că va putea vreodată să-l ierte pe Ross pentru cruzimea de care dăduse dovadă.

Acum doi ani auzise prima dată numele lui Diaz. După opt ani de eforturi zadarnice, în sfârşit auzise o frântură de informaţie care putea avea legătură cu Justin.

Acum un an, se născuse al doilea copil al lui David şi al soţiei lui, un băiat. În seara aceea, Milla plânsese până adormise.

În seara asta... în seara asta îl văzuse pe monstrul care o distrusese. Fusese atât de aproape, dar, din nou, totul se dovedise zadarnic.

Însă încă trăia. Aceasta fusese o temere ascunsă, că va muri înainte să aibă posibilitatea să vorbească cu el. Nu-i păsa ce se întâmpla cu el, atâta timp cât putea afla ce făcuse cu copilul ei. Iar acum, că ştia sigur că este încă în viaţă, şi ştia şi în ce zonă este, îşi va intensifica eforturile. Îl va vâna ca pe un câine turbat, chiar de-ar fi să moară.

4

Puțin după patru și jumătate, Milla ajunse acasă. Era frântă de oboseală și atât de amărâtă încât nu-și dorea decât să se bage în pat, să se ascundă sub pături.

Atât de aproape.

Nu-și putea scoate asta din minte. Ani de zile își păstrase speranța și hotărârea fără să se bazeze pe nimic concret, iar acum, când totuși îl văzuse, când știa că este încă în viață, știa în ce zonă se află, nu simțea decât disperare, pentru că nu reușise să-l captureze.

– N-o să mă las bătută, spuse ea cu voce tare, îndreptându-se spre baie și începând să-și scoată hainele murdare. Sub nicio formă. Așa reușise să supraviețuiască iadului din ultimii zece ani, refuzând să cedeze. Uneori se simțea ca unul dintre soldații japonezi după cel de-al Doilea Război Mondial, care continuaseră lupta și după ce războiul se terminase, pentru că nu puteau accepta realitatea.

Nu-l vei găsi niciodată, îi spuneau ceilalți. Continuă-ți viața, o îndemnase propriul ei frate. Justin era atât de mic când fusese răpit, încât nu putea ști cum arată acum, nu avea nicio modalitate de a-l identifica, cu excepția testelor ADN, și era imposibil să umble prin toată țara solicitând testarea tuturor băieților de zece ani. Asta presupunând că se afla în Statele Unite. Ar fi putut fi însă oriunde. În Canada, sau chiar în Mexic. O femeie de treabă, dar nebună de legat, îi sugerase chiar să organizeze o înmormântare pentru el, să-l lase se odihnească în pace.

Faptul că respectiva femeie era încă în viață vădea autocontrolul de care dădea dovadă Milla.

Justin *nu* murise. Dacă ar fi încetat să creadă asta, n-ar mai fi fost capabilă să lupte.

Oglinda din baie reflecta o față trasă, palidă și extenuată, cu cearcăne întunecate sub ochii căprui și un surâs plin de amărăciune. În seara asta arăta mai în vârstă decât era în realitate. Șuvița albă din părul ei încâlcit ieșea în evidență în lumina fluorescentă. La câteva zile după răpire, una dintre asistentele de la clinică observase că o șuviță de păr i se albea. Acea șuviță atrăgea întotdeauna atenția în fotografiile făcute la evenimentele organizate pentru strângere de fonduri, reamintind tuturor că știa foarte bine ce înseamnă durerea prin care treceau părinții atunci când copilul lor dispărea. Restul părului rămăsese la fel, șaten deschis, cârlionțat, dar șuvița aceea atrăgea toate privirile.

Mâine seară va fi un alt eveniment, își spuse ea; apoi mintea ei obosită intră în alertă. Nu, *în seara asta.* Doar pentru că nu reușise să doarmă încă, nu însemna că nu venise o nouă zi.

După ce se spălă și îmbrăcă o cămașă de noapte, se urcă în pat, însă nu reuși să adoarmă. În seara asta nu numai că fusese la un pas de bărbatul care îl răpise pe Justin, dar se aflase și la un pas de moarte. Dacă i-ar fi atacat pe cei patru, chiar dacă era înarmată, tot ar fi împușcat-o și, inevitabil, Brian i-ar fi sărit în ajutor. Privind retrospectiv, lipsa de control de care dăduse dovadă o înspăimântă. Brian avusese dreptate când se supărase pe ea. Cei de la Finders nu erau niște aventurieri; nu aveau pregătirea necesară pentru a se implica în lupte armate. Membrii permanenți ai grupului fuseseră cu toții instruiți pentru a utiliza arme de foc, așa încât să știe cum să se protejeze dacă se impunea, dar asta era tot. Brian, care avea pregătire militară, era cel mai calificat dintre toți în materie de arme.

Dar, pentru că fusese atât de aproape de a afla ceva despre Justin, îşi pierduse capul, uitase cu totul de prudenţă. Va trebui să fie mai precaută, altfel nu-l va găsi niciodată pentru că va muri înainte de asta.

În sfârşit, reuşi să aţipească şi îl visă pe Justin. Era un vis care se repeta, îl avusese adesea în primii câţiva ani după răpire, însă acum subconştientul ei îl proiecta foarte rar. Aşa cum se întâmplă în vise, era doar un instantaneu, însă dureros de realist. Îl legăna pe Justin, în timp ce-l alăpta, iar în vis simţea greutatea lui, cum îl ţinea în braţe, căldura trupuşorului mic sprijinit de corpul ei. Simţea mirosul copilului, îi mângâia părul blond şi simţea cât este de mătăsos, îşi plimba uşor degetul pe obrazul lui şi se minuna de pielea lui catifelată. Simţea strânsoarea guriţei care sugea... şi era împăcată.

Se trezi plângând, ca întotdeauna. Aşa cum se întâmpla când era extrem de obosită, nu mai reuşi să adoarmă. După ce se strădui preţ de o jumătate de oră să îşi scoată visul din minte, renunţă, se ridică din pat şi puse de cafea; apoi îşi scoase cămaşa de noapte şi făcu câteva exerciţii de elasticitate şi yoga, metoda ei preferată de a se menţine în formă.

Pentru că nu cunoştea dinainte solicitările impuse de diverse cazuri – să alerge pe o stradă sau să escaladeze un munte –, se străduia să-şi menţină o condiţie fizică optimă, însă nu-i venea uşor. Detesta să transpire, aproape la fel de mult cum ura gângăniile sau murdăria. Totuşi, exersa conştiincios, pentru că trebuia, aşa cum învăţase să mânuiască o armă de foc, deşi nu suporta zgomotul, fumul, mirosul unei arme. În cel mai bun caz era mediocră ca ţintaş, însă exersase până când reuşise să atingă măcar nivelul acesta. Pentru a da de urma celui care-l răpise pe Justin, învăţase multe lucruri pe care le detesta, se transformase într-o cu totul altă persoană. Înainte nu ar fi putut face toate astea, aşa că îşi impusese să se schimbe.

Nu, de fapt nemernicul acela o schimbase. Se schimbase în clipa în care Justin îi fusese smuls din braţe. Din momentul în care îşi recăpătase cunoştinţa în clinica aceea micuţă, prea slăbită pentru a se mişca, sfâşiată de durere, devenise o altă femeie, dominată de o singură preocupare: să-şi găsească copilul.

Acesta era motivul pentru care David divorţase de ea.

Divorţase, da, însă nu îi întorsese spatele. Insistase să îi cumpere acest apartament în El Paso şi îi plătea pensie alimentară, patruzeci de mii de dolari pe an. Acest lucru îi permisese să îşi dedice eforturile activităţii de la fundaţie, în loc să fie nevoită să îşi găsească o slujbă oarecare pentru a-şi câştiga existenţa, caz în care i-ar fi fost imposibil să urmărească toate pistele care apăreau.

Dacă i-ar fi permis, David şi-ar fi dat şi ultimul ban pentru a-i cumpăra o reşedinţă luxoasă şi a-i plăti anual o sumă ridicol de mare. Casa aceasta era simplă şi nepretenţioasă, având două dormitoare şi o baie la etaj şi încă o baie de serviciu jos. Fusese construită în urmă cu douăzeci de ani şi era confortabilă, fără a fi luxoasă. Din cei patruzeci de mii de dolari pe care-i plătea David anual, cincisprezece îi prisoseau chiar, însă înţelesese că era modul lui de a o ajuta, de a contribui la căutarea lui Justin. El nu putea face ce făcea ea, şi când te gândeşti că acum avea o altă familie, era mai mult decât generos.

Terminându-şi exerciţiile, îşi turnă o ceaşcă de cafea şi urcă să se îmbrace. Slavă Domnului, azi nu trebuia să poarte blugi şi bocanci; putea să îmbrace o rochie şi să-şi pună o pereche de sandale, o ţinută mult mai potrivită pe caniculă. Pentru că micile răsfăţuri o ajutau să treacă peste dificultăţi, profita întotdeauna de zilele în care nu călătorea, rezervându-şi timpul necesar pentru a-şi îngriji pielea cu creme hidratante, a acorda mai multă atenţie coafurii şi machiajului, a folosi parfum; erau lucruri mărunte, pe care le făcea pentru

ea, dar avea nevoie de asta. Deşi uneori arăta ca un hibrid între GI Jane şi Thelma şi Louise, în scena în care ajung la marginea canionului, în adâncul sufletului ei rămăsese o femeie care se bucura de micile plăceri strict feminine.

Pentru că îşi permisese luxul de a-şi acorda puţin timp şi pentru înfrumuseţare, întârzie la birou. Sediul Finders se afla la ultimul etaj al unui depozit, un spaţiu donat de True Gallagher, un om de afaceri din El Paso care, în ultimii ani, se implicase în activitatea lor, ajutându-i cu fonduri. Parterul clădirii era încă folosit ca depozit, astfel încât se obişnuise cu zgomotul maşinilor de încărcat, cu strigătele muncitorilor şi huruitul utilajelor pentru încărcarea sau descărcarea echipamentelor.

La etaj, birourile erau dotate cu strictul necesar. Tuburi fluorescente, linoleum desprins pe podea şi pereţii vopsiţi în verde, decor specific unui spaţiu rezervat activităţilor industriale. Birourile la mâna a doua, din metal, erau uzate, majoritatea scaunelor lipite cu bandă adezivă şi existau numai două birouri separate – de fapt, semiseparate, pentru că în partea superioară aveau numai geam.

Centrala telefonică, totuşi, era modernă. Cei de la Finders investeau în ce considerau ei util.

Milla era încântată de personalul pe care-l avea. Fără îndoială că nu pentru bani lucrează aici, deoarece salariile erau foarte mici. Munceau până târziu, inclusiv sâmbăta, de multe ori, uneori chiar şi duminica. Pentru ea, nu alocase niciun fel de remuneraţie, nici măcar simbolică. Majoritatea celor din reţeaua Finders erau voluntari din toată ţara, care îşi ofereau serviciile atunci când era necesar pentru a căuta persoane dispărute în zona lor. Însă echipa de bază de la Finders, grupul celor de-aici, din El Paso, lucra cu normă întreagă, şi primeau salariu.

Cei mai mulţi voluntari făceau asta din pură generozitate. Unii dintre angajaţii ei permanenţi erau mânaţi de acelaşi

impuls, însă câțiva dintre ei se dedicaseră acestei activități din motive personale. Cea mai bună prietenă din copilărie a lui Joann Westfall se rătăcise într-o excursie cu cortul și murise înainte de a fi găsită. Fostul soț al lui Debra Schmale dispăruse, cu cele două fiice ale lor, și trecuseră doi ani până reușise să-i găsească și să-și recupereze copiii. Olivia Meyer, care absolvise Universitatea Harvard, o newyorkeză convinsă, alesese să trăiască în El Paso – iadul pe pământ pentru ea, ceea ce constituia o jignire profundă la adresa celorlalți – pentru că bunicul ei, bătrân și senil, dispăruse de-acasă într-o zi de noiembrie și rătăcise ore întregi prin oraș, în haine de casă, prea subțiri pentru frigul de-afară, până când un polițist îl oprise și-l dusese la secție.

Pentru a găsi o persoană dispărută trebuia să ai cât mai mulți oameni în zonă, implicați în căutarea ei. Toți membrii echipei înțelegeau asta și se dedicau trup și suflet acestei activități.

Brian era lângă cafetieră când intră Milla.

– Vrei și tu? întrebă el, iar ea încuviință dând din cap.

– Cel care l-a răpit pe Justin era acolo, spuse Milla brusc, trezind un cor de interjecții uimite. Toți săriră de pe scaune, grăbindu-se să ajungă lângă ea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Debra, cu ochii măriți de uimire. Ai vorbit cu el?

Brian se apropie și îi întinse Millei un pahar de plastic cu cafea.

– Nu. Ei erau patru, noi numai doi. Brian îi aruncă o privire prin care o asigura că n-are de gând să povestească nimănui ce se întâmplase de fapt.

Însă Milla nu avea de gând să mintă, așa că le spuse ea:

– Ăsta era planul; oricum, stabilisem că nu vom încerca să vorbim cu ei dacă sunt mai mult de doi. Însă, când l-am văzut, m-am pierdut cu firea. Nu voiam decât să-l strâng de gât.

– Doamne Dumnezeule! izbucni Olivia. Ce s-a întâmplat? Au tras în voi?

– N-au apucat să afle că suntem acolo. Am fost luată prin surprindere şi imobilizată de un bărbat.

– Doamne Dumnezeule! repetă Olivia. Te-a rănit? Ai fost la doctor?

– Nu, răspunse ea la ambele întrebări.

– Nu pricep, interveni Joann. Bărbatul acela, evident, ştia că sunteţi acolo. De ce nu le-a spus şi celorlalţi?

– Nu era cu ei. Şi el îi urmărea.

– Asta da surpriză, mormăi cineva.

– Ai idee cine ar putea fi? întrebă Debra.

– Habar n-am. N-am apucat să-l văd. Totuşi, indiferent de motivul pentru care se afla acolo, ne-a salvat viețile, oprindu-mă pe mine să fac vreo prostie. Şi, fiindcă tot sunt la ora confesiunilor, trebuie să vă spun că după aceea am mers la *cantina* şi am oferit zece mii de dolari oricui poate să-mi spună unde îl găsesc pe Diaz. Aşa că, dacă primiți telefoane cu întrebări despre recompensă, ştiți despre ce e vorba.

– Aha, asta explică totul, spuse Olivia, ridicând din sprâncene. Dimineaţă, la prima oră, am primit un telefon de amenințare; o voce de femeie m-a avertizat să îl las în pace pe Diaz, dacă nu vreau să mor. Cred că asta a spus. Nu apucasem să beau cafea, aşa că aveam unele dificultăți de înțelegere a limbii spaniole. Am asigurat-o că pe prietenul meu nu-l cheamă Diaz.

– O femeie? întrebă Milla, uimită.

– Categoric. De aceea m-am gândit că este vreo femeie înşelată şi furioasă. Oricum, se pare că ai reuşit să faci valuri.

Asta cam aşa era. Situația devenea interesantă.

– Ai numărul de telefon?

– Sigur. Silvia se duse la biroul ei şi verifică identitatea apelantului. Zice „El Paso", dar nu îmi dă nume.

Brian se apropie de ea şi se uită la număr.

– Cartelă telefonică. Imposibil de identificat.

Ceva din atitudinea lui Brian o călca pe Olivia pe nervi.

– Nu, zău? Tonul ei era rece ca gheaţa. Presupun că poţi preciza vârsta, sexul şi greutatea unei persoane doar uitându-te la numărul ei de telefon, nu-i aşa, o, Mare Vânător Alb? Ultima remarcă reprezenta o aluzie subtilă la pregătirea lui militară. Olivia era genul de femeie stilată, şi cu mare greutate reuşiseră s-o convingă să se apropie măcar de o armă.

– Sexul nu, replică el, rânjind. Pentru asta am alte metode. Şi, ca să pună capac, îi ciufuli părul în joacă, înainte de a se depărta de ea cu prudenţă. Cumpăr şi eu cartele telefonice pentru convorbiri interurbane, aşa că ştiu cum apare numărul când încerci să îl identifici. Bazându-mă pe vasta mea experienţă, aş spune că este o cartelă AT&T, care se poate achiziţiona cu uşurinţă de la orice Wal-Mart şi dintr-un catralion de alte locuri.

Milla cumpărase adesea cartele telefonice pentru a le folosi când era în deplasare, iar furnizorul serviciilor de telefonie mobilă avea acoperire slabă, însă se îndoia că Olivia, care întotdeauna trăise în bogăţie, observase măcar că există astfel de cartele, de vânzare pretutindeni. Dacă avea nevoie să dea un telefon şi nu putea folosi mobilul, pur şi simplu ar fi trecut costul convorbirii în contul cărţii de credit sau al abonamentului telefonic de acasă, vorbind astfel la tarife astronomice.

Revenind la subiect, Milla îi îndemnă:

– Hai să vedem care sunt faptele. Ieri după-amiază am primit un apel pe telefonul mobil, şi astfel am aflat pontul despre Diaz. Informatorul era bărbat. Nu am observat numărul, dar voi verifica, să văd dacă este acelaşi cu apelul de azi. Şi eu şi Brian am crezut că este o capcană, nu pentru noi, ci pentru Diaz. Am presupus că cineva dorea să îl înlăture.

Am ajuns la locul de întâlnire, iar bărbatul care l-a răpit pe Justin este unul dintre cei care şi-au făcut apariţia acolo aseară. Este singurul pe care l-am recunoscut. Există şanse să fie el Diaz, deoarece coincidenţa este destul de mare.

Milla observă că, în timp ce ea povestea, Joann nota cu atenţie fiecare detaliu.

– Cei patru bărbaţi au sosit în două maşini, au transferat ceva dintr-un portbagaj în altul. N-am văzut ce... Pentru că deja fusesem imobilizată, cu capul tras spre spate, într-o poziţie incomodă.

– Un corp, precizează Brian calm. Învelit într-o prelată sau pătură.

Milla simţi un fior rece pe şira spinării. Ar fi trebuit să-şi dea seama, însă era prea concentrată asupra bărbatului fără un ochi. Aceasta reprezenta încă o dovadă că îşi pierduse total controlul, lăsându-se copleşită de emoţii; îi scăpaseră amănunte absolut evidente.

– Am fost doborâtă de un bărbat pe care nu l-am văzut; la rândul lui părea foarte interesat de cei patru şi de ce făceau ei acolo. Când au plecat, mi-a presat artera carotidă şi am leşinat...

– Asta nu mi-ai spus! o întrerupse Brian, pe un ton aspru.

– Păi, tot leşinată eram, indiferent cum am ajuns în starea respectivă. Măcar nu m-am ales cu o contuzie.

– Nu, dar dacă nu ştii foarte bine ce faci, poţi provoca leziuni cerebrale, în cazul în care apeşi prea mult. Deşi cred că, în majoritatea cazurilor, nu mai contează pentru victimă; pur şi simplu se întrerupe oxigenarea creierului.

Ar fi preferat să nu afle acest amănunt, pentru că abia acum îşi dădea seama în ce pericol fusese. Nu că ar fi putut face ceva pentru a se proteja. Nu reuşiseră să ajungă primii acolo şi nici nu se punea problema să se retragă.

Reveni la subiect.

– Presupun că apoi a urmărit una dintre maşini, dar s-ar putea să nu fi făcut asta. E posibil să ne fi urmărit pe noi. Nu pot să-mi dau seama ce motiv ar fi avut, în afară de simpla curiozitate, dar rămâne o posibilitate. Am oferit o recompensă de zece mii de dolari într-o *cantina* plină de bărbaţi, pentru orice informaţie care m-ar duce la Diaz, iar în dimineaţa asta a sunat o femeie, care ne-a avertizat că, dacă nu-l lăsăm în pace pe Diaz, vom muri. Făcu o pauză. Mai are cineva ceva de adăugat la ghiveciul ăsta?

Nu răspunse nimeni. Joann analiză evenimentele.

– Aş spune că singura anomalie este tipul ăsta care te-a atacat. Restul pare logic. Cred că bărbatul fără un ochi este Diaz şi că cineva a încercat să-i întindă o capcană. Când ai intrat în *cantina* şi ai făcut acel anunţ, i-a ajuns şi lui la urechi şi, evident, şi-a dat seama că ai fost acolo în seara respectivă, din moment ce v-aţi aflat în sat în acelaşi timp, şi a pus pe cineva să te sune şi să te avertizeze să-l laşi în pace.

Milla deja se gândise la asta, dar nu reuşise să formuleze ideea atât de concis. Joann avea talentul de a prezenta lucrurile foarte clar, ceea ce o făcuse pe Milla să o preţuiască în mod deosebit.

– Este evident că cineva – cel care m-a sunat să mă informeze – doreşte ca noi să-l găsim pe Diaz, el ştie de ce. Probabil este o rivalitate la mijloc, dar nu mă interesează acum motivele lui. Tot ce putem face în momentul ăsta este să aşteptăm să mă contacteze din nou.

Asta nu-i convenea deloc. Ar fi preferat să cutreiere zona Guadalupe, sperând să găsească şi alte indicii, chiar dacă logica îi spunea că ar fi o pierdere de timp. Simţea nevoia să facă ceva concret, orice, în loc să stea şi să aştepte zile sau chiar săptămâni un apel telefonic, în cazul în care individul mai avea de gând să sune vreodată.

Chiar în clipa aceea sună telefonul, şi unul dintre băieţi se repezi să răspundă. După ce ascultă timp de un minut, ridică privirea şi spuse:

– Alertă în California, zona San Clemente.

În câteva secunde, vorbeau cu toţii la telefon, convocându-şi armata de voluntari din San Clemente şi împrejurimi, repartizând oamenii pe autostrăzi pentru a căuta vehiculul dat în urmărire, o Honda Accord albastră. Conform declaraţiilor martorilor, un bărbat înşfăcase o fetiţă de doisprezece ani în parcarea unui fast-food şi o obligase să se urce în maşina lui. O femeie reuşise să reţină parţial numărul de înmatriculare, pe când maşina părăsea parcarea.

Având aceste informaţii, cei de la Finders urmau să stabilească puncte de observaţie, în care să posteze oameni care să supravegheze cu binoclul şoseaua, pentru a încerca să identifice maşina. Dacă reuşeau, urmau să comunice celorlalţi, care aveau să verifice numărul de înmatriculare. Cei de la Finders nu reţineau ei înşişi suspecţii; dacă reuşeau să localizeze vehiculul, anunţau forţele de ordine în jurisdicţia cărora se aflau, iar acestea preluau controlul.

Milla se uită la ceas: opt patruzeci şi trei în California. Traficul era cu siguranţă aglomerat la ora asta, ceea ce putea constitui un avantaj, dar şi un impediment pentru ei. Dacă cei aflaţi în trafic ascultau un post de radio, ar fi auzit mesajul de alertă, dar dacă ascultau un CD sau un MP5, nicio şansă; aveau să le stea în cale.

Îşi scoase din minte evenimentele din seara anterioară, concentrându-se asupra misiunii de a găsi fetiţa din California, cât timp era încă în viaţă.

Nu reuşise să facă asta pentru propriul copil, dar putea să salveze copilul altcuiva.

5

Evenimentul caritabil din seara aceea era organizat în sala de sport a liceului din localitate. În general, cei de la Finders nu se dădeau în vânt după evenimentele care impuneau ţinută la patru ace, ceea ce îi convenea Millei, deşi uneori trebuia să participe şi la manifestări cu pretenţii. Investise într-o ţinută adecvată, extrem de costisitoare, însă nu intenţiona să exagereze în această privinţă. Avea deja câteva rochii de seară frumoase, iar astăzi hotărâse să se îmbrace cu rochia ei preferată, pentru că avea nevoie de un mic artificiu ca să reziste. Albastrul sidefiu îi punea tenul în valoare, iar pantofii asortaţi la rochie erau destul de confortabili, astfel încât putea să reziste întreaga seară.

Plecase de la birou cu vreo două ore mai devreme şi îşi permisese câteva mici răsfăţuri: tratament facial, manichiură, pedichiură. Reuşise chiar şi să doarmă puţin, aşa că acum era destul de odihnită pentru a rezista restul serii. Se străduise să-şi aranjeze puţin părul şi, deşi nu reuşea niciodată să-l domolească, măcar arăta coafat. Tratamentul facial îi înviorase tenul şi o făcea să arate mai puţin obosită, iar machiajul discret îi îndulcea trăsăturile. Parfum, haine, bijuterii – iubea acest ritual, senzaţia pe care i-o dădea. Avea atât de rar posibilitatea de a-şi pune în valoare feminitatea, încât savura din plin aceste evenimente destinate strângerii de fonduri. Erau cruciale pentru stabilitatea financiară a fundaţiei, însă, într-un mod mai subtil, erau la fel de importante şi pentru stabilitatea ei psihică.

Merse cu maşina, o Toyota SUV albă, până la liceu, unde se aflau deja în parcare cele mai variate tipuri de automobile. Oameni în ţinută de ocazie se îndreptau direct către sală, pentru că numai un nebun ar fi stat afară în canicula din august în El Paso. Chiar dacă soarele apunea, şi se apropia amurgul, Milla simţi deja că transpiră, deşi avea de mers doar câţiva paşi până la sală.

Venea întotdeauna singură la astfel de evenimente, deşi ar fi putut să îl roage pe Brian sau pe orice alt bărbat care lucra la Finders să o însoţească. În primul rând, cei care participau la aceste întruniri erau teribil de plictisitori şi nu dorea să oblige pe nimeni să suporte un astfel de chin. În al doilea rând, era conştientă de imaginea pe care o aveau oamenii aceştia despre ea.

Toată lumea cunoştea detaliile cazului ei. Se ştia că fiul ei fusese răpit şi că, după un an, căsnicia ei se destrămase ca urmare a acestui şoc, iar de atunci îşi dedicase viaţa eforturilor de a-şi găsi fiul pierdut, dar şi alte persoane dispărute. Dintr-un motiv sau altul, faptul că alesese singurătatea părea să îi facă mai generoşi. Dacă ar fi început să se afişeze la aceste evenimente însoţită de fiecare dată de alt bărbat, oamenii ar fi putut crede că acorda mai mult timp vieţii personale decât muncii. Iar când depinzi de bunăvoinţa acestor oameni, părerile lor despre tine sunt foarte importante.

Deschise uşa grea a sălii şi păşi în spaţiul răcoros. Podeaua fusese acoperită cu mochetă verde, pentru a nu se deteriora, iar organizatorii amplasaseră în sală mese rotunde, de opt până la zece persoane, frumos aranjate, înviorate de câte o vază cu flori proaspete. În partea din faţă a sălii se aflau o masă lungă, pe o estradă improvizată, şi un podium. Ea urma să se aşeze acolo, împreună cu organizatorii evenimentului, primarul şi elita socială din El Paso.

Întotdeauna lua cuvântul la astfel de evenimente şi, după atâţia ani, nu mai avea nevoie de note. Discursul ei era

întotdeauna același, în esență, deși uneori schimba anumite detalii; întotdeauna vorbea despre investigațiile derulate de echipa Finders, menționându-le atât pe cele cu un final fericit, cât și eșecurile. Primele demonstrau că Finders asigurau servicii benefice societății; iar eșecurile evidențiau că, dacă obțin fonduri mai mari, își pot îmbunătăți rezultatele. În seara asta, o preocupa Tiera Alverson. O fată de paisprezece ani nu ar trebui să își găsească sfârșitul într-o magherniță colcăind de gândaci, în urma unei supradoze de droguri.

Zâmbind, schimbând amabilități cu cei pe care îi cunoștea, se îndreptă spre estradă. Parcursese jumătate din distanță când simți atingerea unei mâini calde, care o prinsese ușor de cot, pentru a o opri. Se întoarse și zâmbi, văzându-l pe True Gallagher.

– Bună, True, ce mai faci?

– Arăți obosită, i-o trânti el direct, ignorând politețurile formale.

– Mersi, replică ea pe un ton înțepat. E clar că mi-am pierdut timpul încercând să maschez acest lucru.

– N-am spus că nu arăți bine. Doar că pari obosită.

– Da, dar am făcut eforturi să par mai puțin obosită.

– Poate că ai reușit. O privi atent: Cât de obosită ești, de fapt?

– Epuizată, răspunse ea, zâmbind.

– Atunci sigur ai reușit.

True era un om de afaceri prosper, care se ridicase prin eforturi proprii, își croise drum cu greu, pentru a scăpa de sărăcie, iar lupta îl transformase într-un om puternic. Această forță încă se reflecta mai mult în personalitatea lui dominatoare decât în resursele financiare, dar Milla nu se îndoia nicio clipă că True Gallagher va muri multimilionar. Era hotărât și nemilos și nu îngăduia să-i stea ceva în cale. Totuși, încă de când începuse să aibă succes, manifestase un viu interes față de Finders și era unul dintre cei mai constanți donatori.

Nu ştia câţi ani are; probabil între treizeci şi cinci şi patruzeci şi cinci. Avea faţa bronzată şi aspră de lungile ore petrecute în bătaia soarelui texan, însă trupul îi era încă zvelt şi puternic. Era înalt şi exercita o forţă de atracţie pe care femeile o simţeau imediat. Uneori venea însoţit la astfel de ocazii, dar de obicei sosea singur. Din moment ce nu observa vreo Miss August atârnată de braţul său, Milla se gândi că îşi propusese să treacă drept celibatar.

– A fost o noapte lungă? întrebă el, înaintând alături de ea.

– Da, noaptea trecută. Sper ca aceasta să fie mai liniştită.

– Ce s-a întâmplat?

Nu avea de gând să-i înşire toată aventura. În schimb, spuse:

– A fost o zi apăsătoare. Am găsit-o pe fata pe care o căutam, dar era deja moartă.

– Mda, e greu. Câţi ani avea?

– Paisprezece.

– E o vârstă dificilă. Totul pare iremediabil, şi nu poţi discuta cu o persoană care nu vede mai departe de acum şi aici.

Nu şi l-ar fi imaginat niciodată pe True Gallagher confruntându-se cu crizele adolescenţei sau dependent de droguri ori supus vreunei slăbiciuni. Era surprinsă că măcar cunoaşte aceste probleme. Părea dur ca oţelul, impenetrabil.

Forţa lui o atrăgea. Îi plăcea să-l tachineze, chiar să flirteze cu el nevinovat, însă avea întotdeauna grijă să nu depăşească măsura. True Gallagher era unul dintre sponsorii principali şi ar fi fost absolut stupid din partea ei să permită ca relaţia lor să devină personală. Indiferent de circumstanţe, afacerile erau afaceri; iar în condiţiile în care depindea, în parte, şi de generozitatea lui pentru a finanţa activitatea fundaţiei, o relaţie cu el ar fi fost garanţia eşecului.

În plus, în momentul de față nu avea timp de legături sentimentale, fie ele de scurtă durată sau serioase. Nu numai că era incapabilă să întrețină o relație, dar munca ei îi impunea să călătorească foarte mult. Încercase, după divorț, să se atașeze de cineva; însă, dacă bărbatul respectiv manifesta interes față de ea, nu părea dispus să accepte faptul că era plecată atât de mult. Din păcate, Milla nu intenționa să facă vreun compromis în acest sens. Încercase să mențină vreo două relații, dar amândouă eșuaseră. În cele din urmă, ajunsese la concluzia că nu este corect, nici față de bărbatul respectiv, nici față de ea, să piardă timpul sperând că va veni și ziua în care în viața ei va exista o altă prioritate în afară de găsirea lui Justin.

În adâncul sufletului ei, știa că încă nu a întâlnit bărbatul care să se compare cu David. Nu mai era îndrăgostită de el – viața și timpul șterseseră sentimentele –, dar își dădea seama de faptul că, într-un fel, îl va iubi mereu. Nu tânjea după el; nu stătea noaptea trează, ducându-i dorul. În viața ei intervenise o linie de demarcație foarte clară, iar David era de cealaltă parte a liniei. Însă știa ce înseamnă să iubești și nimeni în afară de el nu-i mai trezise aceste sentimente.

True Gallagher voia să încerce. Simțea asta, așa cum simt întotdeauna femeile astfel de lucruri. Era evident, după modul în care o atingea – întotdeauna decent – dar, totuși, *o atingea*. Încă nu încercase să meargă mai departe, însă știa că își dorește asta. Era convinsă că, până la urmă, o să facă și acest pas.

Iar ea va trebui să găsească o modalitate elegantă de a-l refuza, astfel încât să nu piardă un sponsor.

Sala se umplea cu repeziciune, iar Marcia Gonzalez, organizatoarea principală a evenimentului, le făcea semn să ia loc. Milla se așeză pe scaunul pe care True i-l trăsese politicos, lângă podium, și nu fu deloc surprinsă când îl văzu că ia loc lângă ea. Își trase automat picioarele într-o parte, astfel încât să nu se atingă de el, întâmplător.

Personalul începu să aducă la mese farfuriile cu carne de pui ațoasă şi garnitură de fasole verde, meniul standard pentru evenimente de acest gen. Puiul era pregătit la rotisor, fasolea fusese asezonată cu bucățele de migdale, iar chiflele erau uscate. Milla ar fi preferat taco sau un hamburger, orice în afară de pui uscat şi fasole verde. Dar cel puțin era o mâncare sănătoasă, şi nu o tenta în niciun caz să facă excese.

True înfipse cuțitul în carne ca şi cum şi-ar fi imaginat că o tranşează.

– De ce nu ni se serveşte niciodată friptură de porc? Sau măcar de vită?

– Pentru că mulți oameni nu obişnuiesc să mănânce carne roşie.

– Suntem în El Paso. Toată lumea de aici mănâncă astfel de carne roşie.

Probabil că avea dreptate, dar, dacă exista o singură persoană în oraş care făcea excepție, sigur ar fi fost prezentă. Organizatorii aleseseră bine meniul. Din păcate, asta însemna pui şi fasole.

True scoase din buzunar un recipient micuț şi începu să presare ceva roşu peste mâncare.

– Ce-i aia? întrebă Milla.

– Condimente. Vrei?

Ochii i se luminară:

– Da, te rog.

Nu fu la fel de generoasă cu cantitatea de condimente precum True, însă papilele ei gustative salivau recunoscător.

– Deja port ăsta după mine de vreo doi ani, îi mărturisi el. Mi-a salvat viața de multe ori.

Femeia de lângă ei se aplecă pofticioasă:

– Pot să iau şi eu puțin? întrebă ea şi, în scurt timp, cutiuța făcea înconjurul mesei. Toată lumea zâmbea, iar nivelul entuziasmului crescuse simțitor.

Milla îi privi figura cu trăsături bine conturate în timp ce mâncau. Chipul lui o făcea să se întrebe dacă este cu

adevărat parțial hispanic. Știa că are contacte strânse cu comunitatea hispanică, de ambele părți ale graniței.

True crescuse într-un mediu rău famat. Cunoscuții lui nu erau cu toții uşă de biserică, dimpotrivă, printre ei se numărau şi cei certați cu legea. Se întreba dacă nu cumva ar putea afla el ceva despre Diaz, vreo informație la care ea nu putea ajunge.

– Ai auzit vreodată de un bărbat pe nume Diaz? îl întrebă ea.

Poate că totul era numai în imaginația ei, însă i se păru că, pentru o frântură de secundă, încremenise.

– Diaz? Este un nume foarte comun. Cunosc probabil cincizeci sau şaizeci de oameni cu numele ăsta.

– Cel despre care vorbesc eu lucrează de cealaltă parte a graniței. E implicat în traficul cu ființe umane peste graniță.

– Un coiot.

– Nu cred. De fapt, nu cred că el face asta. Ezită, gândindu-se la siguranța cu care Brian afirmase că cei patru bărbați din seara anterioară transportau un corp. Probabil că este şi ucigaş.

True luă o gură de apă.

– De ce te interesează o astfel de persoană?

Pentru că era sigură că este nemernicul care îi răpise copilul. Se abținu de la comentarii şi bău şi ea puțină apă.

– Voi urmări orice persoană care m-ar putea duce la Justin, spuse ea în cele din urmă.

– Deci crezi că Diaz este implicat?

– *Știu* că bărbatul care l-a răpit pe Justin are un singur ochi, pentru că eu i l-am scos pe celălalt. Respiră adânc, tremurând. Şi *cred* că numele lui este Diaz. S-ar putea să mă înşel, dar numele ăsta tot apare. Dacă ai putea afla ceva despre un bărbat cu un singur ochi, pe nume Diaz, ți-aş fi recunoscătoare.

– A, asta reduce considerabil lista. Voi vedea ce pot să aflu.

– Mulțumesc. Își dădea seama de faptul că s-ar putea folosi de rugămintea ei ca pretext pentru a duce relația lor mai departe, însă era pregătită să facă față acestei situații. Fără îndoială că True auzise de numele ăsta. Cu siguranță cunoștea mulți Diaz, însă era evident că numele are o semnificație aparte pentru el, în contextul pe care i-l indicase. Dintr-un motiv sau altul, True era prudent, îi ascundea ceva. Poate că, în trecut, fuseseră implicați în activități pe care dorea să le treacă sub tăcere.

Acum se servea desertul, prăjitură cu glazură de ciocolată. Milla o refuză, preferând să ia doar o cafea. Se apropia momentul în care urma să își țină discursul și voia să își adune gândurile. Acești oameni plătiseră câte patruzeci de dolari pentru o cină neapetisantă, iar unii dintre ei urmau să mai semneze ulterior un cec pentru Finders; meritau măcar un discurs coerent.

La zece și jumătate, după ce rostise discursul, mulțumise și își luase la revedere de la toată lumea, apoi se urcă obosită în mașină. Tocmai când era gata să închidă portiera, True o strigă, îndreptându-se spre ea.

– Vrei să luăm cina împreună mâine-seară? o întrebă el, fără nicio frază introductivă sau tentativă de a flirta, spre mulțumirea ei, pentru că era atât de obosită încât nu credea că ar fi putut face față unei astfel de discuții.

– Mulțumesc pentru invitație, dar mâine-seară particip la alt eveniment caritabil în Dallas. Această perspectivă o încânta la fel de mult ca și ideea de a-și scoate un dinte.

– Atunci poimâine?

Milla zâmbi obosită.

– Habar n-am unde voi fi poimâine. Nu pot promite nimic.

Pentru o clipă, True rămase tăcut.

– Duci o viață grea, Milla. N-ai niciodată timp pentru tine.

– Crede-mă că ştiu asta. Oftă. Oricum, nu aş putea lua cina cu tine, în situaţia dată.

– Adică?

– Eşti unul dintre sponsorii Finders. Nu pot risca să periclitez interesele organizaţiei pentru viaţa mea personală.

Urmă un alt moment de tăcere.

– Eşti sinceră, spuse el în cele din urmă. Şi directă. Te admir pentru asta, deşi cred că te voi determina să te răzgândeşti.

– Cred că vei încerca, îl corectă ea pe un ton blând.

True râse, un sunet profund, masculin, delicios.

– Mă provoci?

– Nu, îţi spun adevărul. Nimic pe lumea asta nu este mai important pentru mine decât să-mi găsesc fiul şi n-am de gând să renunţ la asta. Punct.

– Au trecut zece ani.

– Puteau să treacă şi douăzeci. Din cauza oboselii, vocea ei era mai dură decât intenţionase. Însă afirmaţia lui fusese prea asemănătoare cu ce îi spusese Ross, fratele ei, că era cazul să uite totul şi să-şi continue viaţa, ca şi cum Justin ar fi fost mort, ca şi cum exista o limită de timp pentru cât poţi iubi pe cineva. Nu-mi pasă, chiar dacă voi face asta pentru tot restul vieţii.

– Ai luat-o pe un drum greu.

– Este singura cale.

True bătu uşor cu palma de portieră şi făcu un pas înapoi.

– Deocamdată, voi afla tot ce pot despre tipul ăsta, Diaz, care te interesează şi apoi te voi căuta. Până atunci, fii prudentă.

Era ceva ciudat în îndemnul lui. Îl privi fix, cuvintele lui făcând-o să uite de oboseală.

– Ştii ceva, nu-i aşa? Despre Diaz.

True nu-i răspunse direct, în schimb spuse:

– O să văd ce pot afla. Se îndreptă apoi spre maşina lui, iar Milla rămase acolo un timp, privindu-l cum se îndepărtează.

Da, categoric ştia ceva. Şi cu siguranţă nu era nimic bun, altfel nu ar fi avertizat-o să fie prudentă.

Simţi fiori reci pe şira spinării, în ciuda căldurii care persista, chiar dacă se înnoptase. Era pe calea cea bună. Ştia asta. Chiar dacă, urmând această cale, îşi risca viaţa.

6

La un moment dat în noaptea aceea, Milla se trezi brusc, străfulgerată de o idee: nu verificase lista apelurilor primite, pentru a identifica numărul persoanei misterioase care o informase despre întâlnirea din Guadalupe. Numărul putea să nu fie important, dar... nu se ştie niciodată. Încă ameţită de oboseală şi pe jumătate adormită, se ridică din pat şi aprinse lumina, clipind, orbită. Luă telefonul din geantă, îl deschise, apoi căută în meniu pentru a găsi ultimele apeluri. Îl descoperi pe cel căutat, era o centrală telefonică cu indicativ din El Paso.

Deja apăsase pe tastă pentru a forma numărul, când se uită la ceas şi văzu că era două şi douăzeci. Întrerupse în grabă apelul. Oricine ar fi fost, putea aştepta până dimineaţa, când, probabil, ar fi fost şi mai cooperant decât la ora aceea din noapte.

Îşi notă numărul, apoi stinse lumina şi se întoarse în pat. De data aceasta visă fragmente disparate, fără sens, pe care le uită imediat în clipa în care se trezi, amintindu-şi numai vag că visase. În ciuda faptului că avusese un somn agitat, se trezi ca de obicei la cinci şi jumătate, simţindu-se aproape normal. Astăzi e duminică, îşi spuse ea, singura zi din săptămână când nu se ducea la birou, dacă nu intervenea o urgenţă. Deşi, de cele mai multe ori, apărea câte ceva. Copiii nu se întrebau ce zi a săptămânii este când plecau hai-hui de-acasă, şi nici răpitorii nu-şi luau liber duminica.

Rămase în pat încă un sfert de oră, savurând momentul. Avea atât de rar ocazia să doarmă până târziu, încât se dezobişnuise să mai profite de o asemenea şansă, dar era plăcut să nu fie obligată să sară imediat din pat şi să înceapă munca.

Tocmai când se gândea că ar fi timpul să se scoale, sună telefonul. Mormăi, aruncând pătura deoparte şi se repezi să răspundă. Era obişnuită cu apelurile primite la orice oră, noaptea, dimineaţa devreme, însă de fiecare dată când suna telefonul se aştepta să fie chemată pentru soluţionarea încă unui caz disperat, aşa că răspunse cu inima strânsă.

– Milla, sunt True Gallagher. Te-am trezit?

Surprinsă, se aşeză pe pat.

– Nu, întotdeauna mă trezesc devreme. Văd că şi tu ai aceleaşi obiceiuri.

– De fapt, am stat treaz toată noaptea, căutând informaţii pentru tine, şi am vrut să stăm de vorbă înainte să plec spre birou.

– N-ai dormit deloc? Nu se aşteptase la un asemenea sacrificiu din partea lui. Apoi întrebă: Te duci la birou şi duminica?

True râse:

– De obicei nu, dar am ceva de rezolvat astăzi.

– Îmi pare tare rău, nu trebuia să stai treaz toată noaptea din cauza mea. Îmi cer scuze. Nu era atât de urgent. Putea să aştepte până mâine.

– Oamenii cu care a trebuit să discut nu sunt de găsit în timpul zilei.

– Înţeleg. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Avusese şi ea de-a face de multe ori cu astfel de persoane.

– Am şi veşti bune şi veşti proaste. Vestea bună este că am reuşit să aflu câte ceva despre Diaz, cel pe care cred că-l cauţi, dar vestea proastă este că, probabil, aceste informaţii nu te vor ajuta cu nimic.

– Ce vrei să spui?

– Îl cauţi pe bărbatul care ţi-a răpit copilul, nu? Asta înseamnă că, acum zece ani, opera în Chihuahua. Nu este cazul acestui Diaz. El operează de cinci ani.

Simţi cum o cuprinde disperarea, pentru că acesta era singurul nume pe care-l auzise vreodată menţionat în legătură cu răpirea lui Justin.

– Eşti sigur?

– Cât se poate de sigur, în condiţiile date. Tipul ăsta nu lasă urme. Dar bucură-te că nu este el cel pe care-l cauţi, pentru că n-ai vrea să ai de-a face cu un astfel de om. Este un ucigaş plătit. Dacă vrei să dispară cineva, este de-ajuns să răspândeşti zvonul, iar Diaz te va contacta. Urmăreşte persoana vizată şi rezolvă cazul. Se spune că este foarte bun. Dacă se întâmplă să prindă de veste că le urmăreşte, viitoarele victime încearcă să dispară, să-şi piardă urma, dar le găseşte întotdeauna. De aceea, în anumite cercuri i se mai spune şi Copoiul.

– Eşti sigur că acest Diaz nu are un singur ochi?

– Absolut sigur.

Se agăţă de ultimul pai:

– Circulă zvonul că ar avea un grup de traficanţi care lucrează pentru el, aşa că poate cel care l-a răpit pe Justin se numără printre ei.

– Mă îndoiesc. N-am auzit aşa ceva. Din câte am reuşit să aflu, Diaz lucrează întotdeauna singur.

Milla simţea cum încă o şansă îi scapă printre degete, asemenea tuturor celorlalte, de zece ani încoace. Auzea ceva, îşi făcea speranţe că, în sfârşit, avansează, apoi – nimic. Nicio nouă informaţie, niciun fel de progres, nici urmă de Justin.

– Poate că este un alt Diaz? Se agăţa de orice posibilitate, cât de mică, dar ce altceva ar fi putut face? Să renunţe?

True oftă.

– Sunt prea mulţi cu acest nume. Cunosc şi eu câţiva, şi nu aş îndrăzni să-i scap din ochi, dacă sunt lângă ei. Dar am eliminat mulţi, pentru că, în perioada respectivă, erau în altă parte.

În închisoare, adică.

– Şi dintre ceilalţi? Nu există niciunul care să aibă un singur ochi?

– Încă trebuie să mai cercetez. Însă astăzi, când cineva spune „Diaz", se referă la ucigaşul plătit. Nu mă surprinde că ai întâlnit acest nume în cursul investigaţiilor tale, dar sunt de-a dreptul încântat că nu trebuie să ai de-a face cu el.

Milla ar fi fost de acord să trateze şi cu Satana, dacă asta ar fi ajutat-o să-l găsească pe Justin.

– Nu vreau decât informaţii, spuse ea, masându-şi fruntea. Nu-mi mai pasă nici de justiţie. Vreau doar să-i pun câteva întrebări. Dacă găseşti un Diaz care ar fi putut fi implicat în răpirea de acum zece ani, poţi să-i comunici că nu am de gând să-l dau pe mâna autorităţilor, că vreau doar să-i vorbesc? Asta era o minciună. Oricine-ar fi fost acel bărbat, voia să-l omoare. Desigur, după ce stătea de vorbă cu el. Dar era dispusă să facă orice, chiar să-l lase să plece. Oricât de insuportabilă i se păru o asemenea idee.

– Pot să încerc, dar nu spera prea mult. Şi fă-mi o favoare.

– Dacă pot.

– Vorbeşte şi cu mine dacă trebuie să contactezi pe cineva sau dacă mai afli ceva. Este prea periculos să urmăreşti singură astfel de oameni. Ar fi mai bine să nu îţi menţionezi deloc numele, ca să nu te ia în vizor.

– Numele meu nu este în cartea de telefoane. Iar adresa de pe cartea de vizită este cea de la Finders.

– Asta e bine, dar nu strică să îţi asiguri protecţie suplimentară. Eu ştiu cum să tratez cu ei.

– Dar asta nu te-ar pune pe tine în pericol? De ani de zile sunt cunoscută datorită fundaţiei şi toată lumea ştie că

ne interesează doar găsirea celor dispăruţi, că nu preluăm atribuţiile poliţiştilor, aşa că de ce ar avea mai multă încredere în tine decât în mine?

– Datorită relaţiilor mele, Milla, spuse el sec. Apoi vocea i se îmblânzi. Lasă-mă să te ajut, Milla. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Instinctul îi spunea să îl refuze, o avertiza că, dacă îi acceptă oferta, i-ar permite să se apropie de ea mai mult decât ar fi fost prudent. Pe de altă parte, s-ar fi putut dovedi foarte util; într-o singură noapte, aflase mai multe despre Diaz – asta presupunând că vorbeau despre acelaşi om – decât reuşise ea să descopere în doi ani.

– Bine, răspunse ea, fără a-şi ascunde reticenţa cu care accepta. Dar nu-mi place asta.

– E de la sine înţeles. Sesiză satisfacţia ce răzbătea din vocea lui, acum, că obţinuse ceea ce dorea. Ai încredere în mine, este mai bine aşa.

– Ştiu că este mai bine pentru mine; sper doar să nu-ţi creeze ţie probleme. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru că faci atâtea...

– Îţi spun eu cum. Dacă eşti în oraş mâine-seară, putem lua cina împreună.

– Nu, răspunse ea ferm. Motivul pe care l-am invocat aseară rămâne valabil.

– Bine, bine, dar merita să încerc. Schimbă subiectul: La cât pleacă avionul spre Dallas?

– Două şi ceva.

– Te întoci în seara asta?

– Nu, rămân acolo şi vin cu primul avion, mâine-dimineaţă.

– Atunci ai grijă de tine. Vorbim când te întorci.

– Bine. Mulţumesc. Ah! exclamă ea, dându-şi brusc seama că omisese ceva. Ai aflat prenumele lui Diaz? Diaz ucigaşul, adică. Ar fi util ca să putem alege, dintre toate informaţiile care ne parvin, pe cele referitoare la el.

– Nu, nu-i cunosc prenumele, răspunse True, însă o ezitare abia perceptibilă în vocea lui o determină pe Milla să creadă că ştia mai multe.

Totuşi, pentru că făcuse atâtea eforturi să o ajute, nu avea de gând să-i reproşeze nimic pentru atitudinea lui exagerat de protectoare. Îi mulţumi din nou, îşi luă rămas-bun, apoi începu să se pregătească pentru călătoria spre Dallas.

Avea haine de spălat, facturi de plătit, câte ceva de făcut prin casă; în afară de rufe, principala ei problemă gospodărească era praful. Însă îi plăcea să aibă o casă curată, frumos mirositoare, aşa că merita efortul. În fiecare săptămână schimba combinaţia de aromatizante de cameră, astfel încât, de fiecare dată când ajungea acasă, o întâmpina un parfum îmbietor. Uneori asta era singura ei mulţumire.

Până la nouă şi jumătate, reuşise să termine cu hainele. Lipi timbre pe plicurile pe care dorea să le trimită prin poştă şi hotărî că e mai bine să le ducă direct la oficiul poştal, pentru că mai avea de făcut şi plăţi cu cartea de credit. Luă cheile maşinii, apoi, în ultima clipă, verifică dacă mai avea în memoria telefonului numărul persoanei misterioase care o sunase pentru a-i da informaţii despre Diaz. Uneori, numerele dispăreau pur şi simplu, habar n-avea de ce. Poate că le ştergea fără să-şi dea seama, apăsând o combinaţie de taste. Oricum, când deschise meniul şi accesă lista apelurilor primite, nu mai găsi niciunul.

Oftă, enervată, apoi fugi sus să ia hârtia pe care notase numărul noaptea trecută. Slavă Domnului, bine că se gândise să-l scrie. Acum putea trece pe la birou, pentru a rezolva nişte detalii birocratice, şi avea să verifice numărul pe calculatorul de-acolo.

Depozitul era închis duminica, iar parcarea era de obicei pustie. Astăzi, însă, văzu maşina lui Joann, un Jeep Cherokee roşu, parcată chiar lângă intrare. Milla opri lângă

Jeep, apoi urcă scara exterioară care ducea spre etajul doi. Când încercă să deschidă uşa, constată că este încuiată, ceea ce era bine, deoarece Joann era singură acolo. Milla descuie uşa masivă din oţel şi intră, strigând: „Joann?", atât pentru a-şi localiza prietena, cât şi pentru a o anunţa că nu mai este singură în clădire. Pentru mai multă siguranţă, încuie din nou uşa.

– Aici! răspunse Joann, ieşind din camera destinată pauzelor. Tocmai fac floricele, dar mai am o pungă. Vrei şi tu?

– Nu, mulţumesc, am luat micul dejun, mâncare, ştii?

– Şi floricelele sunt mâncare. Şi am avut şi Pop-Tart.

Joann era înnebunită după chestiile astea, însă, în mod surprinzător, nu aveau niciun efect asupra siluetei ei. Împlinise patruzeci de ani, era divorţată şi avea un fiu de optsprezece ani, care plecase cu o săptămână în urmă să îşi petreacă vara cu tatăl său, înainte de a se muta pentru a-şi continua studiile la colegiu. Însă nimeni nu i-ar fi dat mai mult de treizeci de ani. Avea părul blond, tuns scurt, şi un zâmbet permanent în ochii albaştri. Adesea, Joann era vocea raţiunii, atunci când emoţiile îi copleşeau pe toţi cei din birou, făcându-i să îşi piardă controlul, lucru care se petrecea aproape tot timpul. Munca lor era atât de intensă şi, uneori, realitatea cu care se confruntau, atât de dură, încât crizele erau mai curând regula decât excepţia acolo.

– Ce cauţi aici azi? întrebă Milla.

– Hârţoage, ce altceva? Tu?

Milla oftă.

– Hârţoage. Şi voiam să şi verific un număr de telefon.

– Ce număr?

– Al celui care m-a sunat vineri după-amiază, în legătură cu Diaz. Este număr de El Paso, aşa că sunt curioasă.

– Ai încercat să suni?

– Încă nu. Am vrut azi-noapte, dar era târziu – sau, mai bine spus, devreme – şi am hotărât să amân pe azi. Oricum, ar fi mult mai bine să pot afla dinainte pe cine sun.

Se duse în birou şi deschise calculatorul. Între timp, se întoarse către biroul ei şi sortă rapid teancul de hârtii, alegând ce putea rezolva în scurtul timp pe care îl avea la dispoziţie.

Sistemul lor informatic trebuia actualizat, îşi aminti, ascultând zgomotele calculatorului din spatele ei. Dar aceasta era o investiţie pe care o tot amânau, pentru că întotdeauna exista ceva mai important, mai urgent, care înghiţea toate fondurile. Atât timp cât sistemul actual încă funcţiona, nu se justifica o cheltuială de câteva mii de dolari pentru actualizarea lui.

Când, în sfârşit, se conectă la internet, accesă Google şi introduse numărul de telefon. În două secunde, îi afişă numele şi adresa unui service auto. O auzi pe Joann intrând în birou.

– Ai găsit ceva?

– E un service auto.

Joann se sprijini de birou, aşteptând ca Milla să formeze numărul. În sfârşit, cineva răspunse:

– Service auto.

– Bună ziua, sunt Milla, de la Finders, am primit un apel de la acest număr, vineri după-amiază, pe la şase. Aţi putea să-mi spuneţi…

– Îmi pare rău, o întrerupse nerăbdător interlocutorul. Acesta este un telefon public. Nu am timp să îi supraveghez pe toţi cei care îl folosesc. Aţi primit vreun telefon de ameninţare?

– Nu, era un apel util; încerc să dau de urma celui care ne-a sunat.

– Nu pot să vă ajut. Îmi pare rău. Apoi închise, iar Milla puse receptorul în furcă, dezamăgită.

– Ce-a zis? întrebă Joann nerăbdătoare.

– Exact, se auzi o voce profundă, lipsită de orice inflexiune, în spatele lor. Ce-a zis?

Joann tresări, speriată, lăsând să-i scape un țipăt pe când se întorcea. Milla se ridică atât de brusc, încât scaunul se trânti, izbindu-se de birou, iar ea se trezi în picioare, lângă Joann, încremenită, uitându-se la bărbatul care îi bloca ușa biroului. Simțea fiori reci pe șira spinării, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Fuseseră singure în clădire. Ușa era încuiată. Cum reușise să intre? Și ce voia?

Bărbatul nu avea armă sau, cel puțin, nu la vedere. Dar acest lucru nu o liniștea câtuși de puțin, pentru că omul acela avea cea mai rece privire pe care o văzuse vreodată. Milla se uita în ochii unui ucigaș și, deși era atât de îngrozită încât începuse să tremure, ochii lui aveau ceva fascinant. Parcă ar fi o cobră care-și hipnotizează prada, înainte de a ataca, își spuse ea.

Era de un calm nefiresc, ca și cum nu ar fi fost o ființă umană.

În spatele ei, Joann respira gâfâit, cu ochii măriți, ațintiți asupra intrusului. Milla o atinse ușor, pentru a o liniști, iar Joann o înșfăcă imediat de mână, strângând-o cu putere.

Bărbatul aruncă o privire spre mâinile lor încleștate, apoi spuse, pe un ton neutru:

– Nu mă face să repet întrebarea.

Vocea aceea. Îi era cunoscută. Însă era dominată de panică, și nu putea să concretizeze amintirea. Milla înghiți în sec și reuși să răspundă, cu vocea gâtuită:

– Era un telefon public. Bărbatul acela a spus că nu știe cine l-a folosit, era prea ocupat ca să-l supravegheze.

Singurul semn că auzise răspunsul ei fu o clipire din pleoape.

Nu aveau cum să treacă de el. Fără să fie masiv, era destul de înalt, cam 1,85 m, zvelt, numai mușchi, mișcându-se cu

repeziciunea unui şarpe cu clopoţei. Părea întruchiparea răului, a pericolului.

Apoi îşi dădu seama cine era şi simţi că ameţeşte. Întinse mâna şi se agăţă de marginea biroului, pentru a se sprijini.

– Tu eşti cel care m-a imobilizat, spuse ea, abia articulând cuvintele. În următoarea secundă, o străfulgeră alt gând, care aproape o făcu să cedeze nervos: *Eşti Diaz.*

Expresia lui rămase neschimbată.

– Am auzit că vrei să vorbeşti cu mine, zise el.

7

 , Doamne. *Diaz.* Îşi aminti avertismentul lui True, că Diaz era un ucigaş. Acum îl credea. Nu avea nici urmă de îndoială.

Ar fi trebuit să se aştepte la asta. True îi spusese, doar cu câteva ore în urmă, că cei care aveau nevoie de serviciile lui Diaz răspândeau zvonul, după care acesta venea la ei. Iar ea anunţase, într-o cârciumă plină de bărbaţi, că va plăti o recompensă oricui i-ar putea oferi informaţii despre Diaz, ştiind că este în zonă, poate chiar acolo, în acea încăpere. Singurul lucru care părea surprinzător era că îi trebuiseră treizeci şi şase de ore să-şi facă apariţia. Ar fi putut s-o aştepte încă de ieri-dimineaţă. Apoi îşi aminti că, atunci când oferise recompensa, îşi dăduse numele adevărat, *Milla Edge,* în loc de *Milla Boone.* Numărul ei de telefon era înregistrat sub numele de Edge; când îi spusese lui True că numele ei nu apare în cartea de telefon, se referise la „Milla Boone". Chiar şi True avea numărul ei de-acasă pentru că ea i-l scrisese pe o carte de vizită. Diaz ar fi putut pătrunde în casa ei înainte chiar ca ea să ajungă acolo, în acea dimineaţă, dacă ar fi vrut.

Sau poate că avusese ceva mai bun de făcut.

Bărbatul intră în birou şi închise uşa, apoi se postă în aşa fel încât să nu stea cu spatele la geam. Astfel, le bloca ieşirea pe lângă biroul în formă de potcoavă al Millei; dacă ar fi vrut să iasă, ar fi trebuit să sară peste birou.

Îşi trase un scaun şi se aşeză, apoi îşi întinse picioarele, încrucişându-le.

– Sunt aici, spuse el. Vorbeşte.

Milla se simţea blocată; cum te adresezi unui ucigaş? Bună ziua, mă bucur să vă cunosc? Însă, pe de altă parte, mintea ei lucra febril, punând faptele cap la cap şi trăgând concluzii rapide. Evident, Diaz nu era cel care-i răpise copilul. Însă se afla acolo, la pândă, în acea seară de vineri, aşa că existau două posibile explicaţii: ori unul dintre bărbaţii aceia era ţinta lui, ori îi urmărea, sperând că îl vor conduce la persoana pe care dorea să o anihileze. Milla bănuia că a doua variantă este corectă, pentru că nu făcuse decât să-i observe. Iar dacă exista cineva capabil să dea de urma nemernicului cu un singur ochi, acesta era Diaz. S-ar putea chiar să ştie deja unde se află.

O trase încet pe Joann deoparte şi păşi în faţa ei. Nu era corect să o implice şi pe ea în toată povestea asta. Milla provocase această situaţie, ea trebuia să o rezolve. Milla îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa lui, genunchii lor aproape atingându-se, deşi avu grijă să păstreze o minimă distanţă.

– Sunt Milla Edge, începu ea.

– Ştiu.

Calmul lui desăvârşit era înspăimântător. De fapt, totul la el o înfricoşa, deşi ştia că ar fi putut trece pe lângă el pe stradă fără să-l observe măcar. Nu avea înfăţişarea unui nebun periculos, aşa cum s-ar fi aşteptat de la un maniac criminal. Dimpotrivă, părea foarte controlat şi detaşat. Avea părul frumos tuns, şi, deşi nu era proaspăt bărbierit, nu arăta deloc neglijent. Tricoul lui kaki era curat, la fel blugii negri şi ghetele cu talpă de cauciuc. Mânecile scurte ale tricoului se mulau pe bicepşi, însă braţele lui erau vânjoase, fără a fi excesiv de musculoase. Dacă poartă armă, se gândi ea, cu siguranţă este ascunsă într-una din ghete. Lucrul acesta, ca şi atitudinea lui degajată nu aveau darul s-o liniştească. Şi

un şarpe atacă fără avertisment, însă aceasta nu era cea mai bună comparaţie. Îşi aminti cuvintele lui Ogden Nash: „Dacă auzi chemarea panterei, nu-i răspunde". Însă ea era cea care o chemase, iar acum trebuia să suporte consecinţele.

În afară de momentul în care Joann o apucase de mână, Diaz nu o scăpase nicio clipă pe Milla din ochi, iar asta o îngrozea cel mai mult.

– Mi s-a spus că ştii cum să găseşti diverse persoane, zise ea încet.

În spatele ei, Joann o atenţionă:

– Milla!

Milla înţelese avertismentul prietenei sale că nu era deloc o idee bună, că ar trebui să se mai gândească. Diaz nici măcar nu clipi, iar Milla ridică mâna, pentru a stopa orice obiecţiune.

– Uneori, răspunse Diaz.

– Bărbatul cu un singur ochi, cel prezent la întâlnirea de vineri. Vreau să-l găsesc.

– E un nimic. Nu e important. Exista o uşoară inflexiune în modul lui de a vorbi, nu în ton, ci în felul în care articula, ca şi cum engleza nu ar fi fost limba lui maternă. Vorbea engleza perfect, cu accent texan, însă era ceva, în afară de numele lui, care sugera că este mexican. Fără îndoială că nu se născuse în Statele Unite.

– Pentru mine este important, răspunse ea, respirând adânc. Speranţa îşi cânta din nou cântecul de sirenă, prinzând-o în mreje. Bărbatul acesta reprezenta pentru ea o şansă reală de a afla ce se întâmplase cu fiul ei şi, chiar dacă ar fi însemnat să facă pact cu diavolul, nu ar fi dat înapoi. Acum zece ani, fiul meu, în vârstă de şase săptămâni, mi-a fost răpit din braţe. Fostul meu soţ este medic; el şi câţiva dintre colegii lui înfiinţaseră o clinică gratuită într-una dintre zonele sărace din Chihuahua şi am stat acolo un an. Copilul meu s-a născut în acel loc. Eram la piaţă, când doi bărbaţi mi l-au smuls din braţe, însă m-am luptat, i-am scos ochiul unuia

dintre ei. Celălalt m-a înjunghiat în spate, apoi au fugit. De-atunci nu mi-am mai revăzut fiul.

Ochii lui scânteiară o clipă, semn că îi captase atenția.

– Deci tu ești.

– Poftim?

– Tu ești cea care i-a scos ochiul porcului de Pavón.

Pavón. Dumnezeule, în sfârșit, îi afla numele. După zece ani, *știa cum îl cheamă*. Închise ochii și respiră adânc, strângând pumnii. Pulsul începuse să-i revină la normal, însă acum simțea că i se accelerează frenetic, că-și pierde controlul. Simțea nevoia să urle. Să plângă. Să plece chiar acum în căutarea lui; voia să-l izbească cu capul de pereți până când va smulge de la el răspunsurile pe care le dorea. Însă nu putea face asta, așa că își duse mâinile tremurătoare la ochi, străduindu-se să se controleze.

– Știi și prenumele? întrebă ea cu vocea sugrumată.

– Arturo.

Arturo Pavón. Cuvintele i se întipăriră în minte. Așa cum nu îi uitase niciodată chipul, nu-i va uita nici numele, după cum nu va uita nici momentul acesta. Se luptase și se încăpățânase atâția ani să continue, fără a avea nimic de care să se agațe; iar acum, dintr-odată, totul se schimba atât de rapid, încât simțea că lumea ei se zguduie. Logica îi spunea că, după toate probabilitățile nu-l va găsi niciodată pe Justin. Însă acționase dintr-un impuls emoțional, dovedindu-se incapabilă să se oprească din căutare. Acum, în sfârșit, exista o posibilitate reală de a afla dacă mai trăia măcar. Și, dacă l-ar putea găsi vreodată, băiețelul ei...

– Poți să-i dai de urmă? întrebă ea, aplecându-se înainte, ca și cum simpla forță a voinței ar fi putut canaliza cursul evenimentelor după cum își dorea ea. Vreau să stau de vorbă cu el. Vreau să aflu ce a făcut cu fiul meu...

– Copilul tău a fost vândut, spuse el sec. Pavón n-are de unde să știe cui. E doar un *pendejo*, un *gañan*.

Milla clipi, nedumerită. Ştia ce înseamnă *gañan:* mardeiaş. Dar, dacă nu se înşela, celălalt cuvânt semnifica păr pubian. Evident, îi scăpau anumite nuanţe ale argoului mexican.

– Ce e?

– Un nimic. Un om neînsemnat, care nu face decât să urmeze ordine. Diaz dădu din umeri: De asemenea, este un nenorocit de cea mai joasă speţă, dar important este că nu are niciun fel de autoritate.

– Totuşi, este singura verigă din lanţul care duce la fiul meu.

– Poţi urma lanţul, însă e posibil să nu ajungi nicăieri. Traficanţii nu ţin registre de evidenţă. O să-şi amintească de tine, cu siguranţă, poate şi de copilul tău, însă va şti doar că băieţelul a fost trecut peste graniţă şi vândut. Asta-i tot.

Nu putea accepta că pista asta nu duce nicăieri. Pavón nu avea cum să-l treacă graniţa pe Justin; probabil că cel care se ocupase de asta fusese celălalt bărbat, cel care o înjunghiase. Pavón îi ştia cu siguranţă numele. Şi, dacă reuşea să-l găsească, va afla şi alte nume. Dacă aprofunda cercetările, până la urmă trebuia să ajungă la Justin.

– Tot vreau să-l găsesc, spuse ea cu încăpăţânare. Îl urmăreai în noaptea aceea, m-ai oprit când am vrut să...

– Când ai vrut să-ţi rişti viaţa.

– Da, recunoscu ea. Probabil. Asta nu înseamnă că ai fi intenţionat să mă protejezi. Pur şi simplu n-ai vrut să ştie că sunt urmăriţi. Dar, dacă tot eşti pe urmele lui, de ce nu poţi...

– Nu îl urmăresc pe el în mod special, o întrerupse Diaz. Vreau să ajung la conducătorul reţelei.

– Însă ştii unde este.

– Nu. Nu ştiu.

Simţea că mai are puţin şi începe să ţipe. Nu putea accepta să se înfunde şi această pistă; pur şi simplu nu putea.

– Îl poţi găsi.

– Pot găsi pe oricine. Până la urmă.

– Pentru că nu renunți. Nici eu nu pot renunța. Dacă este vorba despre bani, te voi plăti, fii sigur. Nu avea de gând să se atingă de fondurile fundației, însă era dispusă să-i dea tot ce avea și să-l implore pe David să contribuie și el, dacă nu i-ar fi ajuns banii. Nici n-ar fi fost nevoie să-l implore; David ar fi făcut orice să o ajute să îl găsească pe Justin.

Diaz o privi cu o vagă urmă de curiozitate, ca și cum ar fi fost o specie extraterestră și nu-și dădea seama ce vrea de la el. Era un om pentru care, evident, sentimentele nu existau; iar Milla, dimpotrivă, se lăsa prea mult pradă lor. Din moment ce nu putea pedala pe latura emoțională, apelă la logică.

– Finders are o rețea uriașă de colaboratori, contacte pe care nici nu ți le poți imagina. Dacă mă ajuți, te voi ajuta și eu.

– Nu am nevoie de ajutor. Privirea lui redevenise rece, distantă. Lucrez singur.

Trebuia să existe ceva cu care îl putea atrage.

– Te pot ajuta să obții viză.

Pentru prima dată, observă pe fața lui o urmă de expresie: amuzament.

– Sunt cetățean american.

– Atunci ce vrei? întrebă ea frustrată. De ce nu accepți să mă ajuți? Nu-ți cer să omori pe cineva; doar să mă ajuți să-l găsesc. Sau poate că asta era de fapt. Poate că îl captiva vânătoarea, lupta cu moartea.

– Ce te face să crezi că aș omorî pe cineva pentru tine? Vocea lui redevenise blândă, iar figura calmă, impenetrabilă.

În mod normal, era discretă în privința surselor din care primea informații, însă acum avea nervii întinși la maximum. Cumva trebuia să-l convingă să o ajute.

– L-am rugat pe True Gallagher să-mi furnizeze informații, despre orice bărbat pe nume Diaz, care ar putea avea legătură cu răpirea fiului meu.

– True Gallagher, repetă el, ca şi cum ar fi vrut să verifice cum sună.

– Este unul dintre sponsorii noştri.

– Iar informația pe care ți-a transmis-o este...?

– Că eşti un ucigaş plătit. Nu voia să-i ascundă adevărul, sau să încerce să-l menajeze. Nu ştia cu certitudine dacă era un asasin, însă nu avea nici cea mai mică îndoială că putea ucide, că o făcuse. Şi, poate faptul că ştia adevărul despre el, şi totuşi voia să-l angajeze, l-ar fi convins să-şi schimbe decizia.

Joann icni, şocată, însă Diaz nu-i aruncă nicio privire.

– Informatorul tău greşeşte. Există motive care m-ar putea determina să ucid. Şi pot fi plătit pentru asta, însă nu o fac pentru bani.

Ceea ce nu însemna deloc că nu omorâse niciodată sau că nu ar face-o din nou. Însă, ciudat lucru, îl credea şi se simțea mai liniştită. Măcar avea un fel de cod moral, un standard conform căruia acționa.

Diaz îşi împreună degetele, privind-o ca şi cum ar fi meditat la ceva. În cele din urmă spuse:

– Povesteşte-mi despre informația pe care ai primit-o despre mine vineri.

– N-am prea multe de spus. Cel care a sunat era hispanic. Mi-a zis doar că o să fii la o întâlnire, în spatele bisericii din Guadalupe, la zece şi jumătate. A telefonat de la un service auto, iar proprietarul nu ştie nimic despre el.

Nu îşi dădea seama ce se petrece în spatele acelor ochi distanți, întunecați, însă îşi imagina că trece în revistă cunoscuții şi variantele posibile.

– La momentul respectiv, credeam că numele lui Pavón este Diaz, îi explică ea. Nu auzisem decât nişte zvonuri vagi,

potrivit cărora un bărbat pe nume Diaz era implicat în anumite cazuri de dispariţie. Am crezut că este vorba despre tine, pentru că numele tău tot apărea, în legătură cu acel bărbat cu un singur ochi.

– N-am nimic de-a face cu el.

– Am auzit că lucrează pentru tine.

Privirea lui se înăspri.

– De doi ani caut informaţii despre tine. Oricine ar fi putut suna. Se opri, sesizând încă un aspect. Deşi, din moment ce am oferit recompensă de la bun început, este ciudat că am primit pontul de la un anonim care nu a făcut nimic pentru a-şi primi răsplata.

– Nu oricine ştie ce fac şi unde sunt.

Evident, nu-i plăcea deloc lucrul ăsta.

– Cine putea şti unde vei fi? întrebă Milla. Evident, o persoană căreia tu însuţi i-ai spus. Şi persoana care te-a informat *pe tine* despre întâlnire.

– Eu nu am spus nimănui, ceea ce limitează cercul suspecţilor. Întrebarea este: de ce?

– Eu şi Brian am crezut că ţi se întinde o capcană, însă, evident, am greşit. Pavón şi ceilalţi habar n-aveau că eşti acolo.

– Brian, repetă el. Cel care se ascundea de partea cealaltă a cimitirului?

Deci îl văzuse şi pe Brian. Milla încuviinţă dând din cap.

– Lucrează pentru Finders. Tocmai ne întorceam spre casă când am primit acel apel.

Era ceva necurat la mijloc. Parcă în mod deliberat fusese trimisă în calea lui Diaz. Nu era nevoie să-i descifreze expresia pentru a şti la ce se gândeşte, fiindcă şi ea pornea de la aceleaşi ipoteze.

– O să te ajut, spuse el brusc, ridicându-se. Ţinem legătura.

Ieşi din birou şi, după o secundă, auziră uşa de la intrare închizându-se. Milla şi Joann se uitară una la alta, apoi se repeziră la geam să vadă încotro se îndreaptă.

Nu văzură pe nimeni pe scara ce ducea spre birou. Parcarea era, de asemenea, pustie. Nici urmă de el şi, deşi Milla deschise uşa, ascultând încordată, nu auzi niciun zgomot de motor. Parcă se evaporase.

– Ştiu cum a ieşit, spuse ea uluită. Dar cum a intrat?

– Habar n-am, răspunse Joann, prăbuşindu-se pe primul scaun. Dumnezeule, în viaţa mea n-am fost atât de speriată! Probabil că era deja aici când am ajuns eu. Putea să facă orice ar fi vrut.

Milla verifică fiecare fereastră, pentru a vedea dacă există urme de efracţie. Nu găsi nimic, niciun fel de zgârieturi recente pe ivăre, niciun geam spart. Orice metodă ar fi folosit, nu lăsase nicio urmă vizibilă.

Joann tremura.

– Nu-mi vine să cred că te-ai aşezat frumos pe scaun şi ai discutat cu el, calmă ca cerul senin. Este cel mai înspăimântător om pe care l-am văzut vreodată.

– Păream calmă? Milla respiră adânc şi luă şi ea loc pe scaun. N-aveam cum. Tremuram atât de tare încât nu puteam să stau pe picioare, aşa că a trebuit să mă aşez.

– N-am observat. Am crezut că o să ne omoare. Ochii ăia... parcă îmi priveam moartea în faţă.

– Nu numai că nu ne-a omorât, dar ne-a dat o informaţie pe care de zece ani încerc s-o obţin. Milla închise ochii. Arturo Pavón. Am un nume. În sfârşit, am un nume! Îţi dai seama ce înseamnă asta? Lacrimile îi ţâşniră din ochi. Acum am o şansă reală de a-mi găsi copilul; pentru prima dată, am o şansă!

8

Evenimentul din Dallas se dovedi mai reuşit decât sperase; izbuti nu numai să strângă fonduri, ci şi să atragă un nou sponsor pentru Finders, o companie de software care promisese să le actualizeze sistemul informatic. Mintea Millei era plină de computere noi, dansându-i în faţa ochilor, însă nu asta o împiedică să adoarmă în noaptea aceea.

De câte ori îşi amintea ce se întâmplase în acea dimineaţă, o cuprindea entuziasmul. Se simţea de parcă ar fi plonjat în foc şi ar fi scăpat vie şi nevătămată; speranţa îi dădea aripi. Voia să îl sune pe David, să-i spună că, în sfârşit, obţinuse progrese reale, că ştia numele răpitorului şi că un expert – cum altfel ar fi putut să-l prezinte pe Diaz? – o va ajuta să îl găsească. Simţea nevoia să împărtăşească cu cineva această stare de exaltare, şi cine ar fi fost mai potrivit decât tatăl lui Justin?

Însă se abţinu să îl sune. David nu mai era soţul ei. Avea acum o altă familie, iar Milla nu dorea să îi deranjeze. Nu ştia, şi nici nu voia să întrebe dacă pe soţia lui nu o supără faptul că David îi dă în fiecare an atâţia bani. Pe cât posibil, Milla se străduise să se despartă în termeni amiabili şi să nu îi dea actualei doamne Boone niciun motiv de nemulţumire.

Actualei doamne Boone? Milla izbucni în râs. Pe soţia lui David o chema Jenna, era o femeie minunată, şi se căsătoriseră de mai mulţi ani.

Îl va suna pe David atunci când va şti ceva concret despre Justin. Nu-l ţinea la curent cu fiecare zvon nou. El o suna de două ori pe an, şi atunci îi povestea ce mai aflase, deşi, timp de zece ani, nu avusese prea multe de spus pe tema asta. Pentru a nu-i afecta sub nicio formă viaţa personală, nu-l suna niciodată. O soţie de chirurg avea o viaţă destul de grea, cu un soţ care lucra nenumărate ore suplimentare şi era chemat de urgenţă de fiecare dată când spera că, în sfârşit, vor avea o cină liniştită împreună sau erau pe punctul de a pleca în vacanţă. Nu avea niciun rost ca, la acest chin, să se adauge şi telefoanele fostei soţii.

Nu-şi putea domoli entuziasmul, nerăbdarea, aşa că nu mai încercă să adoarmă şi reluă iar şi iar toate evenimentele dimineţii, din momentul în care o sunase True până în clipa în care Diaz dispăruse.

Cel mai mare mister – deşi probabil că nu şi pentru Diaz – rămânea persoana celui care o informase în legătură cu întâlnirea din Guadalupe şi motivul pentru care o făcuse. Sigur nu fusese tentat de recompensă, pentru că nu îşi dezvăluise identitatea. Însă cineva dorise ca ea să se întâlnească cu Diaz, şi nu ştia dacă fusese bine intenţionat sau, dimpotrivă, îi dorea răul. Diaz ar fi putut s-o ucidă fără cea mai mică ezitare, în loc să o imobilizeze. Şi acum, după ce îl cunoscuse, era sigură că ar fi dormit foarte liniştit după aceea.

Se tot gândi, însă nu reuşi să găsească niciun motiv logic, aşa că, în cele din urmă, hotărî să evalueze avantajele situaţiei. Poate că Diaz nu era un înger, însă în doar câteva minute îi oferise informaţii de o valoare inestimabilă şi cea mai bună şansă pe care o avusese până acum să-l găsească pe Justin.

Nu-i venea să creadă că reuşise să îl convingă să o ajute. Nu-i venea să creadă că stătuse lângă el, atât de aproape încât genunchii aproape li se atinseseră, şi se prefăcuse că nu se

teme de el. Avea cea mai rece privire pe care o văzuse vreodată, de parcă nicio emoție nu-l atingea. Ar fi crezut că este sociopat, dacă nu ar fi constatat că este perfect capabil să își controleze pornirile violente. *Cunoștea* diferența dintre bine și rău, dar nu o *simțea*. Dacă alegea să facă ce considera el că este corect, aceasta era o decizie impusă de logică, nu de emoții.

Dar tocmai din acest motiv credea că va putea să colaboreze cu el. Pentru ei – cei de la Finders – nu reprezenta un pericol. Ar fi putut să-i omoare pe amândoi în noaptea aceea, în Guadalupe, pur și simplu pentru că îi stăteau în cale, dar nu o făcuse, fiindcă nici ea, nici Brian nu constituiau o amenințare la adresa lui – îi puteau periclita acțiunea din seara aceea, dar nu viața. Atâta timp cât știa până unde poate merge, se considera îndreptățită să aibă încredere în el și să lucreze împreună.

Spera.

Gândindu-se la reacția lui True când auzise numele de Diaz, hotărî să nu îi spună că își făcuse apariția la ea în birou. True avea o atitudine protectoare care o măgulea, chiar dacă știa că trebuie să păstreze distanța față de el. Ar fi putut anunța poliția, iar acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea Milla.

Se gândi să-l roage pe True să-i procure informații despre Arturo Pavón, dar hotărî să nu o facă. În primul rând, ar fi întrebat-o cum de a aflat acest nume și nu voia să-l mintă în față, mai ales după ce o ajutase atât. Pe de altă parte, lui Diaz nu i-ar fi plăcut acest lucru. Nu știa sigur de ce, dar era sigură de asta. Diaz lucra singur, și foarte puțini oameni știau ceva despre el. Dacă atât el, cât și True l-ar fi căutat pe Pavón, drumurile lor s-ar fi intersectat, mai mult ca sigur. Iar asta nu i-ar fi plăcut deloc. Ar fi putut chiar să refuze să o mai ajute, și nu avea de gând să-și asume un asemenea risc.

Ca urmare, cu cât erau mai puțini care știau de Diaz, cu atât mai bine. Își propuse să o sune pe Joann la prima oră, înainte să plece spre birou, pentru a o preveni să nu menționeze numele lui Diaz față de nimeni.

Luă primul avion din Dallas către El Paso, trecu pe-acasă să-și lase bagajele, apoi se îndreptă spre birou. În pofida orei matinale, căldura era deja toropitoare, amintindu-i cât de mult își dorea să vină odată iarna.

Când intră în birou, văzu imediat că Brian avea chef de glume, ceea ce însemna întotdeauna că urmează să o tachineze pe Olivia, încercând să o înfurie. Astăzi, îi oferea sfaturi despre modă, deloc apreciate, spre amuzamentul tuturor celor aflați în preajma lor, care puteau auzi discuția.

– Ar trebui să încerci o coafură nouă, spunea el, sprijinit comod de biroul Oliviei. Ceva mai feminin. Puțin volum. Știi, bucle, filat, chestii de-astea.

Olivia, o feministă convinsă, îl privi ofensată.

– Ți se pare că sunt vreo Farrah Fawcett?

– Nu, dar ai putea încerca, răspunse el, cât se poate de serios.

Brian era tânăr și avea reflexe bune, însă, preț de o clipă, Milla crezu că asta nu va fi de-ajuns pentru a-i salva viața. Olivia se ridică încet, până când ajunse la nivelul feței lui, ceea ce, la 1,50 m, cât avea ea, era posibil doar pentru că Brian stătea pe birou:

– Băiețel, spuse ea calm, am distrus bărbați mai capabili decât tine: m-am folosit de ei, i-am secătuit de puteri, apoi i-am aruncat ca pe o măsea stricată. Nu te întinde mai mult decât ți-e plapuma.

Brian făcu o mutră inocentă:

– Ce? exclamă el, uimit. Încercam doar să te ajut. Știi, să-ți dau câteva sfaturi.

– Nu, zău? Omul de Neanderthal a ajuns expert în modă!

Brian rânji:

– Blana a fost întotdeauna apreciată!

– De tine, în mod sigur!

Joann surprinse privirea Millei şi îi făcu semn spre biroul ei. Milla privi în acea direcţie şi aproape gemu când văzu cine o aştepta. Doamna Roberta Hatcher îşi căuta soţul, care dispăruse într-un weekend, cu câteva săptămâni în urmă, pe când ea se afla la Austin, vizitându-şi sora. Din moment ce şi hainele domnului Hatcher dispăruseră, ca şi maşina şi jumătate din banii din cont, poliţia ajunsese la concluzia că domnul Hatcher plecase de bună voie şi că nu putea face nimic. Apoi soţia acestuia apelase la Finders şi nu accepta refuzul acestora de a o ajuta.

Aruncând o privire îngrijorată către Brian şi Olivia – Milla spera că principiile antiviolenţă ale Oliviei vor prevala – intră în birou şi îi zâmbi doamnei Hatcher.

– Bună dimineaţa, Roberta. Doreşti o ceaşcă de cafea?

Roberta dădu din cap. Era o femeie plăcută, plinuţă, cu părul cărunt, având aproape şaizeci de ani, iar faţa ei rotundă părea făcută pentru a zâmbi. Însă de la dispariţia lui Benny Hatcher, ochii ei erau adesea înroşiţi de plâns, iar Milla încă nu o văzuse zâmbind.

Dacă ar pune mâna pe domnul Hatcher, îşi spuse Milla, l-ar sugruma fără ezitare. Cum îndrăznea să îşi supună soţia unei astfel de suferinţe? Dacă voia să o părăsească, ar fi putut avea curajul şi decenţa să îi spună măcar, în loc să o lase să se chinuie aşa. Desigur, tot i-ar fi frânt inima, dar măcar ar fi ştiut ce se petrece, ar fi ştiut că este în viaţă şi că e cazul să-şi schimbe statutul civil. Acum se zbătea pradă incertitudinilor, iar domnul Hatcher ar fi meritat o urecheală zdravănă.

– Te rog, ajută-mă, spuse Roberta cu o voce răguşită, spartă, de parcă plânsese atât de mult încât abia mai putea să vorbească. Milla ştia foarte bine ce înseamnă asta. Ştiu că ai spus că nu este în categoria persoanelor dispărute, că a plecat

de bună voie, dar, nu înțelegi, n-am de unde să știu asta cu certitudine. Dacă l-a păcălit vreun escroc, iar acum și-a pierdut toți banii și îi este rușine să se întoarcă acasă, dacă este rănit sau chiar mort? Am încercat la câteva firme de detectivi particulari, așa cum m-ai sfătuit, dar nu-mi permit să-i plătesc. Chiar și cea mai ieftină firmă îmi depășește cu mult posibilitățile financiare. Te rog.

– Nu pot, răspunse Milla, la fel de tristă ca și doamna Hatcher. Suntem în aceeași situație ca și tine. Nu dispunem de fonduri nelimitate; tragem de fiecare ban și ne străduim să ne descurcăm cu cât avem. Uită-te la biroul ăsta. Se vede că păstrăm majoritatea banilor pentru cercetări. Este foarte posibil ca domnul Hatcher să te fi părăsit, doar că n-a avut curajul să-ți spună. Cum aș putea să justific folosirea resurselor noastre pentru a găsi o persoană care, aproape cu certitudine, a plecat de bună voie?

– Dar nu vă puteți interesa la asigurările sociale, să vedeți dacă lucrează pe undeva?

– Asta înseamnă să apelăm la un serviciu special, pe bază de abonament, pe care nu îl avem. Oamenii pe care îi căutăm noi sunt persoane dispărute, nu persoane care se ascund. Își masă fruntea, gândindu-se la o soluție. Ai încercat la Armata Salvării? Ei se ocupă cu găsirea rudelor pierdute. Cred că nu percep nicio taxă; nu știu dacă situația ta se încadrează în criteriile lor, dar ar putea ei să te ajute.

– Armata Salvării? murmură Roberta. Nu știam că se ocupă cu așa ceva.

– Ba da, însă, după cum spuneam, nu știu care sunt cerințele. Dacă nu te pot ajuta ei, apelează la un avocat. Vezi ce poți face pentru a te putea proteja legal.

O lacrimă alunecă pe obrazul Robertei.

– Încă nu le-am spus copiilor, șopti ea. Cum să le spun că tatăl lor a plecat, pur și simplu?

Avea doi fii, amândoi căsătoriți, cu copii.

– Îi anunți și gata, spuse Milla. E mai bine așa, decât să afle din altă parte. Dacă îi sună el? O să fie furioși că nu le-ai spus ce se petrece.

– Cred că ai dreptate. Își șterse obrazul. Cred și tot sper că o să se întoarcă acasă și nu va mai trebui să afle și ei.

– Au trecut aproape trei săptămâni, îi aminti Milla cu blândețe. Chiar dacă s-ar întoarce acum, l-ai mai primi? Încă îl mai vrei lângă tine?

Altă lacrimă i se rostogoli pe obraz.

– Nu mă iubește, nu-i așa? Dacă m-ar fi iubit, n-ar fi făcut una ca asta. N-ar fi putut. Știu că m-am neglijat, dar am aproape șaizeci de ani și e normal să ai părul alb la vârsta asta, nu? Deși Benny a avut întotdeauna grijă de aspectul său exterior. Iar părul lui abia a început să încărunțească.

– Crezi că are o amantă? spuse Milla, deși știa că și poliția o întrebase același lucru. La momentul respectiv, încă în stare de șoc, înnebunită de îngrijorare și îngrozită că viața ei se destramă, Roberta respinsese automat această idee.

Însă acum făcu o grimasă și își acoperi ochii cu mâinile.

– Nu știu, suspină ea. Ar putea. Juca golf aproape zilnic. Nu l-am verificat niciodată. Am avut *încredere* în el.

Milla presupunea că există oameni care țin să joace golf chiar și pe caniculă, dar chiar în fiecare zi? Se îndoia de asta. La fel și Roberta, care acum vedea lucrurile dintr-o perspectivă diferită.

– Te rog, du-te la un avocat, o îndemnă din nou Milla. Și fă-ți alt cont. Mai mult ca sigur că nu te-ai gândit la asta, nu? Contul tău din bancă este încă și pe numele lui. Dacă te trezești că a retras toți banii? Ce te faci atunci?

– Nu știu, nu știu, gemu Roberta, legănându-se pe scaun. Începu să scotocească prin geantă. Bănuind ce caută, Milla scoase un șervețel din cutia de pe birou și i-l întinse.

După ce își șterse ochii și nasul, Roberta respiră adânc:

– Cred că în ultimele săptămâni m-am comportat ca o prostănacă bătrână. Trebuie să mă trezesc la realitate şi să iau lucrurile aşa cum sunt. M-a părăsit. O să încerc la Armata Salvării, dar ai dreptate: în primul rând, trebuie să-mi schimb contul din bancă şi să protejez ce mi-a mai rămas. Bărbia îi tremură. O să sun băieţii diseară, să le spun totul. Nu pot să cred că a făcut aşa ceva. Una e să mă părăsească pe mine, dar băieţii? A avut întotdeauna o relaţie foarte apropiată cu ei. Cu siguranţă ştia ce consecinţe va avea gestul lui, dar cred că nici de asta nu i-a păsat.

Milla nu mai făcu niciun comentariu, deşi bănuia că, la un moment dat, domnul Hatcher îşi va contacta fiii, le va spune cât de rău îi pare şi-aşa mai departe, aşteptându-se ca totul să fie ca înainte. Unii pur şi simplu nu înţeleg care sunt consecinţele faptelor lor, sau se gândesc că vor rezolva ei cumva. Nu credea că se va întâmpla asta, însă nu era treaba ei.

Ochii Robertei erau roşii şi umflaţi, însă ieşi din birou cu fruntea sus şi spatele drept. Tocmai închidea uşa în urma ei, când sună telefonul. Apăsă pe buton să preia apelul şi se aşeză, simţindu-se deja epuizată.

– Milla.

– Bună, dragă. Eşti liberă astăzi la prânz?

Era Susanna Kosper, obstetriciana care ajutase la naşterea lui Justin la clinica din Mexic. Uneori viaţa era ciudată; Susannei şi lui Rip, soţul ei, le plăcuseră atât de mult mexicanii încât se stabiliseră în El Paso. Astfel, erau încă în Statele Unite, dar aproape de cultura pe care o iubeau. Încă făceau cel puţin două excursii pe an în diferite părţi ale Mexicului.

Susanna se străduia să păstreze legătura cu Milla şi, ţinând cont de programul ei extrem de încărcat, asta spunea multe. Între ele exista o relaţie specială, pentru că Susanna fusese în clinică în acea zi teribilă, iar ea şi Rip contribuiseră

la încercarea disperată a lui David de a salva viața Millei. Uneori treceau şi două luni fără să ia deloc legătura, pentru că amândouă erau foarte ocupate, însă de câte ori puteau, luau masa de prânz împreună. De obicei, întâlnirile lor erau fixate în ultimul moment, însă, într-un fel sau altul, reuşeau să se vadă.

– Dacă nu intervine nimic, răspunse Milla. Unde şi când?

– Douăsprezece şi jumătate. La Dolly's.

Dolly's era o cafenea micuță şi cochetă unde se serveau preparate din carne de pui. Era întotdeauna aglomerată la prânz, plină de femei care doreau să mănânce ceva uşor. De asemenea, mai veneau oameni de afaceri pentru a lua masa acolo, însă de obicei bărbații nu prea călcau în acel local.

Tocmai când închidea telefonul, Joann băgă capul pe uşă.

– N-am spus nimic de el, zise ea încet, şi nu trebui să precizeze la cine se referea. A sunat la prima oră. Cel puțin cred că era el. Vocea lui mă îngrozeşte, şi mi s-a făcut pielea de găină când am vorbit, aşa că sunt aproape sigură că el era.

Milla simțea că o trec fiorii şi fără să-i audă vocea. Îşi masă brațele, absentă.

– Ce-a vrut?

– N-a spus. A întrebat dacă eşti aici. Am zis că nu, i-am spus la ce oră ai avion şi când cred că vei ajunge aici, apoi a închis.

– I-ai dat numărul meu de mobil?

Joann îi aruncă o privire îngrijorată.

– Nu. Adică am vrut, dar apoi m-am gândit că poate nu vrei să îl ştie.

Din moment ce avea probabil numărul de telefon de acasă şi adresa ei, datorită nesăbuinței de a-şi folosi numele real, Milla nu vedea niciun motiv să nu-i ştie şi numărul de mobil.

– O să i-l dau eu data viitoare când îl văd.

– Când vezi pe cine? întrebă Brian din uşă.

N-ar fi stricat puțină intimitate pe-acolo, se gândi Milla, privind în jur. Pe de altă parte, Finders reprezenta un parteneriat între oameni devotați activităților pe care le desfășurau, nu o corporație. Ea era figura centrală și conducătorul operațional, însă, la firmă domnea o atmosferă relaxată, iar Milla încuraja acest lucru. Chiar dacă ar fi putut să-i povestească lui Brian despre Diaz la un moment dat – deși nu prea știa cum îi va explica faptul că ajunsese la o înțelegere cu un astfel de om și cum îl va convinge că îi făcea o favoare, de fapt – nu era pregătită să treacă la fapte deocamdată, așa că schimbă vorba.

– Brian, știu că glumești când o sâcâi pe Olivia, dar nu sunt sigură că știe și ea asta. Nu vreau ca activitatea biroului să fie perturbată...

– Știe și ea, spuse el, vârându-și mâinile în buzunare și rânjind larg, cu rânjetul acela oh-zău-sunt-doar-un-băiat-de-la-țară, pe care-l folosea pentru a dezarma pe oricine. Ne distrăm doar.

– Dacă spui tu, răspunse Joann neîncrezătoare. După cum stăteau lucrurile acum un minut, ai fost foarte aproape s-o încasezi.

– Nici vorbă; e o pacifistă; nu crede în violența fizică.

– Dacă nu întinzi prea mult coarda, interveni Milla. Cred că ești pe punctul să depășești limita.

– Ai încredere în mine, o îndemnă el, făcându-i cu ochiul. Ce i-ai spus doamnei Hatcher? Parcă se pregătea să plece la război când a ieșit de-aici.

– Am convins-o să-și facă alt cont și să se adreseze unui avocat.

– Slavă Domnului, exclamă Joann. Trebuia să facă asta în clipa în care și-a dat seama că a retras jumătate din bani.

– Nu era pregătită să audă așa ceva. Trebuia întâi să iasă din starea de șoc pentru a putea asculta vreun sfat.

– Sper să se întoarcă în genunchi peste câteva luni şi să constate că a divorţat de el, spuse Brian. Cretinul!

– Amin! Milla se uită spre teancul de hârtii de pe biroul ei şi suspină. Dacă nu intervine altceva, vreau să iau prânzul cu Susanna. E în regulă?

– Totul e sub control. Dimineaţă, am mobilizat un grup în Vermont pentru a căuta o bătrânică cu Alzheimer care dispăruse de-acasă, însă au găsit-o într-o oră. Mai sunt câţiva adolescenţi plecaţi în drumeţie în Sierra Nevada care nu s-au întors după cum stabiliseră, aşa că ne ocupăm să organizăm căutarea lor.

– Cât de mult au întârziat?

– O zi. Ar fi trebuit să ajungă acasă noaptea trecută, dar familiile lor nu ştiu nimic de ei.

– Să sperăm că au destulă minte încât să rămână împreună. Şi că niciunul nu s-a accidentat. Şi că, măcar unul dintre ei a indicat părinţilor sau unui prieten traseul pe care vor să-l parcurgă. Milla era întotdeauna uimită să constate cât de mulţi oameni plecau de capul lor în drumeţie, fără să spună nimănui unde se duc.

Le împărtăşi celorlalţi vestea cea bună despre noul sponsor din Dallas şi promisiunea acestuia de a le oferi un nou sistem computerizat, apoi începu să se ocupe de hârtiile care i se tot adunau pe birou.

După o oră, Olivia apăru în uşă ca să întrebe ceva, iar Milla profită de ocazie ca să lămurească lucrurile:

– Dacă glumele lui Brian depăşesc măsura, să mă anunţi.

– Pot să-i fac faţă, răspunse Olivia zâmbind. E în regulă, serios. Crede că mă enervează, iar mie îmi place să îi dau peste nas. Când o să înceteze să se învârtă în jurul cozii şi îşi face curaj să-mi dea întâlnire, o să-l ajut să uite de părul înfoiat şi mintea de găină.

Să-i dea întâlnire? Milla căscă ochii mari. Ce se petrecea acolo?

– A fost în armată, spuse ea. E un conservator. Un macho…

– Cu zece ani mai tânăr decât mine, o întrerupse Olivia, zâmbind. Sună bine, nu? Mă îndoiesc că vom ajunge să discutăm probleme sociale, dar dacă este cazul, pot să-i fac față. Cine știe? Poate chiar o să-l convertesc la sistemul meu de gândire.

Uluită, Milla privi în urma Oliviei, pe când aceasta ieșea, legănându-și șoldurile. Atracția sexuală era ceva uimitor. Trebuia să facă un efort pentru a și-i imagina pe cei doi împreună, dar, într-un fel ciudat, se potriveau, pentru că erau amândoi destul de încăpățânați astfel încât niciunul să nu se lase dominat de celălalt.

Mda. Chiar fusese o dimineață interesantă.

Întâlnirea cu Susanna fu, ca de obicei, plăcută. Aceasta o întrebă despre Finders;. de la bun început manifestase un interes viu față de activitățile lor și, uneori, apărea și la evenimente pentru strângere de fonduri. Nu era niciodată insistentă, nu aducea niciodată vorba despre ziua nefericită în care Justin fusese răpit, dar întreba întotdeauna cum merg lucrurile. Dacă Milla avea vești noi, îi povestea, dar de obicei nu prea avea nimic de spus. Astăzi ar fi avut, însă când o întrebă Susanna, Milla scuturâ din cap. Pentru că Susanna participa uneori la evenimentele lor, se învârtea în același cerc ca și True Gallagher, iar Milla nu dorea să rişte să îi ajungă ceva la urechi prin intermediul prietenei ei. Chiar dacă ar fi rugat-o pe Susanna să păstreze secretul, Milla știa că este imposibil. Susanna îi va spune lui Rip, Rip va povesti altcuiva și, până să-și dea Milla seama ce se petrece, True ar suna-o cu o falcă-n cer și una-n pământ, iar Diaz ar dispărea.

Aproape terminaseră de mâncat când Susanna luă o linguriță de șerbet de papaia și o întrebă:

– Ai pe cineva în ultimul timp?

Milla izbucni în râs. Cu siguranță, zvonurile circulau repede!

– Dacă te referi la True Gallagher, nu.

– Eu am auzit altceva. Buzele Susannei se destinseră într-un zâmbet jucăuș, iar ochii ei albaștri râdeau.

– M-a invitat să ieșim împreună, dar am refuzat. Asta-i tot.

– Am auzit că sâmbătă seară te-a condus la mașină.

– Dar asta-i tot!

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu vrei să ieși cu el? Este un... Susanna făcu o pauză, ca pentru a căuta cuvântul potrivit. Este un bărbat adevărat, cu B mare.

– Știu. Și este și unul dintre sponsorii fundației.

– Și ce înseamnă asta?

– Că n-am de gând să fac nimic care ar putea pune în pericol o sursă de finanțare, indiferent că este vorba despre True sau altcineva, căruia i se pare că nu se cuvine ca eu să am o relație cu unul dintre sponsori.

– Dar n-ai făcut jurământ de castitate! exclamă Susanna, iritată.

– Știu. Este alegerea mea. Pentru mine, Finders este mai importantă decât viața socială, chiar dacă bărbatul în chestiune nu ar fi unul dintre finanțatorii noștri.

– De-aia te tot desparți de fiecare bărbat care reușește să-ți smulgă o întâlnire?

Milla zâmbi.

– De fapt, ei se despart de mine. Și nu au fost decât doi, de când am divorțat de David.

Susanna rămase cu gura căscată.

– Doi? Te-ai întâlnit doar cu doi?

– Nu am spus asta. Când pot, mai ies cu câte un bărbat. Ceea ce nu se întâmplă prea des, cel puțin nu în ultimul timp. Dar au existat numai două cvasirelații. Ți-l amintești pe Clint Tidemore?

– Vag. Ai ieşit cu el o dată sau de două ori.

– Mai des. El a fost unul dintre cei doi.

– Un bărbat bine.

– Da, este. Dar voia să îi dedic mai mult timp decât aveam, şi pentru a nu-i împovăra cu sarcini suplimentare pe ceilalţi, am decis că e mai bine să ne despărţim.

– N-ai spus nimic despre asta. Am crezut că este doar un tip cu care te-ai întâlnit, nimic deosebit.

– Nu avea sens să continuăm, dacă eu nu eram predispusă spre compromisuri.

– Dar trebuie să faci şi compromisuri. Susanna redevenise serioasă. Mai devreme sau mai târziu, va fi necesar. Cu toţii facem compromisuri. Este singura cale.

– Poate, într-o bună zi, conveni Milla. Într-o zi, după ce îl va fi găsit pe Justin, când viaţa ei nu va mai fi iadul pe pământ. Dar până atunci, nu avea linişte, nu putea admite ca altceva să capete importanţă pentru ea.

– Ar fi bine să fie mai devreme, nu mai târziu, o sfătui Susanna, privindu-şi ceasul şi luând nota de plată. Trebuie să fug. Am programări de la două.

Milla se ridică şi ea şi se îmbrăţişară. Apoi Susanna ieşi grăbită, deja gândindu-se la ce avea de făcut. Milla mai întârzie puţin, adunându-şi lucrurile şi lăsând bacşiş, pentru că Susanna uitase. Când ajunse la casă pentru a plăti, erau deja doi clienţi între ea şi Susanna şi, când reuşi să iasă din cafenea, Mercedesul roşu al Susannei tocmai se îndepărta. Milla traversă spre maşina ei, cu capul plecat, căutând în geantă cheile. De obicei le ţinea în buzunar, dar fusta strâmtă pe care o purta azi nu avea buzunare.

Le găsi, în sfârşit, când aproape ajunsese lângă maşină. Scoase cheile, ridicând privirea şi ţipă, speriată, când aproape că se izbi de bărbatul care apăruse ca din neant, iar acum îi tăia calea.

– Te aşteptam, spuse Diaz.

9

Nu ştii că n-ar trebui să mergi cu capul în pământ aşa? continuă el, cu ochii îngustaţi. Şi că întotdeauna trebuie să ai cheile de la maşină în mână, înainte de a ieşi dintr-o clădire?

Bine că purta ochelari de soare, îşi spuse ea, astfel încât nu-i putea vedea ochii, ca să-şi dea seama cât de tare a speriat-o. Inima încă îi bătea să-i spargă pieptul şi simţea o sudoare rece acoperindu-i pielea. Trebuia să înceteze să mai reacţioneze aşa. Practic îi sărea inima la cea mai mică mişcare a lui.

Asta nu însemna că nu-şi dăduse seama de teama ei, pentru că îi văzu un zvâcnet aproape imperceptibil în colţul gurii. Nimeni nu l-ar fi luat drept zâmbet, dar probabil că asta era.

– De obicei le am pregătite, se trezi explicându-i, pe când încerca să deschidă portiera. Mâna îi tremura uşor, aşa că trebui să încerce din nou. Următoarea maşină pe care mi-o cumpăr, îşi promise ea, o să aibă sistem de închidere acţionat prin telecomandă. În timp ce deschidea portiera, spuse:

– Joann a zis că ai sunat.

– Mda. Se aplecă pe lângă ea şi apăsă butonul care debloca uşile, apoi ocoli maşina şi urcă pe scaunul din dreapta.

Evident, avea de gând să o însoţească. Sau pur şi simplu nu voia să discute în stradă. Respirând adânc, se instală la

volan şi porni motorul, apoi dădu drumul la aer condiţionat şi deschise geamurile, pentru a scăpa de căldura înăbuşitoare din maşină.

Diaz îşi scosese pălăria Stetson când urcase în maşină şi se întoarse să o arunce pe bancheta din spate. Apoi îşi puse centura de siguranţă.

O clipă, ideea că un asasin poartă centură de siguranţă i se păru atât de uluitoare, încât nu-şi dădu seama de semnificaţia gestului. Apoi clipi, dându-şi seama că n-ar fi făcut asta, dacă nu s-ar fi aşteptat să demareze curând.

Îşi lăsă geanta pe podea şi îşi puse şi ea centura de siguranţă.

– Încotro? îl întrebă, în caz că avea de gând să meargă undeva anume.

Diaz dădu din umeri.

– Tu eşti şoferul.

– Eu voiam să mă întorc la birou.

– Bine.

– Unde este maşina ta?

– Într-un loc sigur. O să-ţi spun unde să mă laşi.

Milla dădu din umeri, se uită în oglinda retrovizoare şi, când văzu un loc liber în trafic, ieşi din parcare. Aerul devenea răcoritor, aşa că închise geamurile, simţind că se izolează în spaţiul mic al maşinii. Nu-şi dăduse seama niciodată cât de limitat şi personal este spaţiul dintr-un vehicul dar, chiar dacă Diaz era cea mai calmă persoană pe care o întâlnise, avea un fel aparte de a acapara spaţiul. Se simţea înghesuită, sufocată, chiar dacă el nu făcea niciun gest, stătea doar lângă ea.

– De ce m-ai căutat? îl întrebă în cele din urmă, pentru că nu spunea nimic.

– Pavón nu mai este în zonă. S-a dat la fund pe undeva.

Simţi că o copleşeşte disperarea. Îşi încleştă mâinile pe volan.

– Deja ai aflat asta?

– Da. Nu-ți face probleme, va apărea. Ai spus cuiva de mine? Milla își dădu seama că urmărea vehiculele din jur prin oglinda retrovizoare. Nu o făcea în mod evident, însă nu se relaxase deloc de când urcase lângă ea în mașină.

– Nu, și am avertizat-o și pe Joann să nu spună nimic nimănui.

– Poți avea încredere în ea?

– Da. În clipa în care răspunse, Milla își dădu seama că avea încredere totală în Joann. Dar Diaz era de altă părere; din punctul lui de vedere, puteai avea încredere, mai mult sau mai puțin, în oameni, însă niciodată total. Și avea dreptate, își spuse ea. Pentru că, oricâtă încredere ar fi avut în Joann, exista întotdeauna posibilitatea să-i scape ceva, într-o discuție.

Diaz continuă să urmărească traficul, iar ea îl privea, în timp ce conducea. Era un bărbat îngrijit; avea hainele curate, unghiile tăiate. Astăzi purta blugi maro și un tricou care arăta de parcă fusese cândva bej, dar fusese spălat de atâtea ori încât se decolorase, ajungând de culoarea untului. Avea un ceas complicat, unul dintre acele modele complexe, foarte tehnice, care arăta de parcă ar fi putut cronometra cu ajutorul lui o călătorie spre lună, dar nu purta nicio altă bijuterie. Mâinile lui, odihnindu-se pe genunchi, erau puternice și subțiri, cu vene proeminente.

Avea un profil dur, reținut, un pic încruntat. Era tot nebărbierit, și își ținea buzele strânse, de parcă nu ar fi avut niciun motiv să fie vesel. Poate că așa și era, gândi ea. Veselia venea de la oameni, din rețeaua de relații care unește mai multe persoane, iar Diaz era un solitar. Chiar dacă stătea lângă ea, simțea că o parte din el nu este acolo.

– Ai aflat cine m-a sunat vineri seară? întrebă ea după câteva minute de liniște apăsătoare.

– Nu. Pistă moartă.

Oare ar fi trebuit să ia sensul literal al cuvintelor sale? Oare informatorul acela era mort?

– Până la urmă, tot îl găsesc, continuă el, iar Milla răsuflă uşurată.

Se auzi telefonul mobil sunând. Diaz privi în jur, văzu geanta şi i-o întinse.

– Mersi, spuse Milla, scoţând telefonul. Pe ecran era afişat numărul de la birou. Alo.

– Avem un băieţel de patru ani dispărut, spuse Debra Schmale, fără nicio introducere. Locuieşte în apropiere de parc. A dispărut de-acasă de cel puţin două ore. Îi dictă adresa. Au anunţat şi poliţia. Familia şi vecinii l-au căutat două ore înainte de a suna la poliţie. Apoi aceştia ne-au sunat pe noi, pentru a ne cere ajutorul. Mobilizăm oamenii să înceapă căutarea cât mai repede cu putinţă. Cei mai mulţi sunt deja pe drum.

– Ne întâlnim acasă la băieţel, spuse Milla, apoi închise telefonul. Evaluă traficul şi schimbă banda, accelerând pentru a prinde verde la semafor. Făcu dreapta, din nou dreapta, apoi o luă în direcţie opusă. Unde te las? îl întrebă pe Diaz.

– Ce s-a întâmplat?

– Copil, patru ani, dispărut, aproape de Franklin Mountains. Canicula continuase şi astăzi; dacă micuţul nu se adăpostise undeva la umbră, putea muri din cauza insolaţiei. Şi, dacă se adăpostise undeva, asta putea însemna că va fi mai dificil să-l găsească.

Diaz ridică din umeri:

– Vin cu tine. Cunosc zona.

La asta nu se aşteptase. Nu numai că îşi oferea ajutorul, dar urma să fie văzut de o grămadă de oameni. Era sigură că prefera să se ferească de mulţime.

– Cum te cheamă? îl întrebă. Dacă vrei să nu se ştie cine eşti, e mai bine să nu te strig Diaz.

Avea un mod propriu de a nu răspunde imediat la o întrebare. Aştepta întotdeauna o secundă sau două, ca şi când s-ar fi gândit atât la întrebare, cât şi la posibilele răspunsuri. Această pauză era neliniştitoare.

– James, răspunse el în cele din urmă.

Acceleră, depăşind o maşină sport.

– Este numele tău adevărat?

– Da.

Poate că era, poate că nu. Dar, atât timp cât răspundea la numele acesta, nu conta dacă aşa îl chema sau nu.

Era bucuroasă că poliția apelase la ajutorul lor. În astfel de cazuri, cei de la Finders lucrau întotdeauna sub coordonarea departamentelor de poliție sau a şerifilor, în funcție de jurisdicție. Căutările se dovedeau mai eficiente când se desfăşurau organizat decât în cazurile în care erau întreprinse de o grămadă de oameni panicați, ce se repezeau în toate direcțiile, fără ca nimeni să ştie încotro se îndreaptă, de fapt. Existau echipe de căutare şi salvare atât la nivelul oraşului cât şi al regiunii, dar când numărul oamenilor era insuficient, iar timpul foarte scurt, apelau uneori la Finders. Oamenii ei ştiau cum să lucreze, cum să respecte un ordin şi cum să se conformeze planului.

Strada pe care locuia băieţelul era plină de maşini, atât ale autorităților, cât şi personale, şi o grămadă de oameni patrulau în sus şi-n jos pe stradă, strigându-l pe nume. În fața casei se adunase alt grup, iar Milla văzu o tânără disperată, suspinând pe umărul unei femei mai în vârstă.

Simți cum i se strânge stomacul. Odată fusese şi ea în aceeaşi situație. Indiferent de câte ori ar fi văzut o mamă plângând, indiferent de câte ori reuşeau să salveze un copil şi să-l aducă acasă în siguranță, pentru o clipă îngrozitoare îşi amintea întotdeauna de momentul acela din piața micuță, de ultima dată când îşi auzise copilul țipând.

Găsi un loc de parcare, sări din maşină şi scoase din spate trusa de urgenţă. Cei de la Finders aveau întotdeauna un schimb de haine cu ei, pentru că nu ştiau niciodată unde vor fi sau ce vor purta când li se solicită ajutorul. Se duse pe bancheta din spate şi îşi scoase rapid fusta, apoi îşi trase o pereche de pantaloni, şosete şi încălţă pantofi sport. În timp ce se schimba, Diaz se postă în uşă, cu spatele la ea, acoperind-o, astfel încât să nu o vadă nimeni, surprinzând-o cu grija lui.

După ce îşi puse şapca şi ochelarii de soare, luă câteva lucruri în buzunare: un walkie-talkie, un fluier, o sticlă cu apă, o rolă de pansament şi gumă de mestecat. Fluierul era util pentru a alerta pe cei din apropiere, în caz că nu ar fi funcţionat legătura radio, iar celelalte lucruri erau pentru băieţel. Putea să nu fie rănit când îl găseau – niciodată nu voia să se gândească că s-ar putea să ajungă prea târziu –, dar cu siguranţă va avea nevoie de apă şi probabil că i-ar plăcea o pastilă de gumă.

Grupul ei îi văzuse deja maşina şi se îndrepta spre ea. Brian era în frunte şi, chiar dacă purta şi el ochelari de soare, Milla văzu că atenţia lui este concentrată asupra lui Diaz.

Coborî din maşină şi încuie, punând cheile în buzunarul din faţă.

– El este James, îl prezentă ea, înainte ca Brian să apuce să întrebe ceva. O să ne ajute. Cine conduce operaţiunea?

– Baxter, răspunse Brian.

– Bun. Locotenentul Phillip Baxter era un veteran în acest tip de acţiuni, un bărbat calm, pe care se putea conta.

– Cum îl cheamă pe copil? Îi auzea pe ceilalţi strigând „Mac“ sau „Mike“, dar voia să fie sigură.

– Max. Este în general sănătos, dar azi nu s-a dus la grădiniţă pentru că a făcut o infecţie la ureche şi avea febră. Mama lui credea că doarme, în timp ce ea spăla rufe, dar când s-a dus să vadă ce face, nu mai era în pat.

Copiii plecau adesea la joacă fără să spună nimănui. Milla căutase odată un copilaş cu spirit de aventură care îşi urmărise părinţii cum închideau uşa, apoi aşteptase momentul potrivit, trăsese un scaun în faţa uşii, se urcase pe el şi folosise un camion de jucărie ca să ajungă să împingă zăvorul. Aflaseră toate astea abia după ce îl găsiseră. Mai făcuse o tentativă de a se bucura de libertate şi le arătase tactica. Copiii erau incredibil de inventivi şi deloc conştienţi de pericole.

Faptul că Max era bolnav reprezenta un semnal de alarmă; febra îl făcea şi mai sensibil la căldură. Era esenţial să-l găsească cât mai repede. Stătuse în soare doar câteva minute, dar simţea deja că este leoarcă de transpiraţie.

Se duseră cu toţii în curtea casei, prezentându-se la Baxter, care avea o listă şi coordona activităţile, astfel încât nicio zonă să nu rămână necercetată, pe când ceilalţi îşi continuau căutările, împărţiţi pe grupuri. Oamenii lui, profesionişti cu experienţă, controlau fiecare sector.

Baxter le făcu semn din cap pe când se apropiau.

– Milla, o salută el. Mă bucur că aţi putut veni. Au aşteptat ceva timp până să ne anunţe, astfel încât copilul a avut timp să se îndepărteze de casă; nu se ştie pe unde o fi ajuns. A vrut să se ducă mai devreme la bunica lui, însă mama i-a interzis, pentru că este bolnav, aşa că s-a înfuriat.

– Unde locuieşte bunica?

– La vreo două mile distanţă. Mama lui spune că micuţul ştie drumul spre casa lui buni, aşa că ne concentrăm atenţia asupra acestei porţiuni.

Diaz întrebă, ivindu-se din spatele ei:

– Pe ce uşă a ieşit?

Era surprinsă că a atras atenţia asupra lui, dar evident nu îl îngrijora prezenţa poliţiştilor din El Paso. Asta era bine; însemna că nu este urmărit de partea asta a graniţei.

Baxter îl privi tăios, apoi îi indică direcţia cu mâna:

– Pe uşa din spate. Vino să vezi.

Milla era convinsă că Baxter inspectase deja curtea din spatele casei, dar, dacă dorea să îi conducă acolo, voia şi ea să vadă totul cu ochii ei, aşa că îl urmară cu toţii.

Curtea era îngrijită, închisă cu un gard din plasă metalică. Avea un leagăn şi un tobogan, câteva camioane de jucărie, unde micuţul petrecea evident o grămadă de timp mutând pământ dintr-un loc în altul, şi o tricicletă de plastic sprijinită de gard.

– Cred că a urcat pe tricicletă, apoi a sărit gardul, spuse Baxter. Este singura cale pe care putea să plece.

Diaz dădu aprobator din cap, absent, privirea lui rece inspectând atent zona, în căutarea oricărui lucru care ar fi putut atrage atenţia unui băieţel.

– Poate a fost un câine, spuse el încet, ca pentru sine însuşi. Un căţeluş sau o pisicuţă. Sper să nu fie vorba de un coiot.

Milla simţi că se sufocă. Poate că nu un animal de pradă sau cine ştie ce maniac îl ademenise pe micuţ, determinându-l să plece din curte.

– Nu crezi că s-a dus spre casa bunicii? întrebă Baxter.

– S-ar putea. Dar dacă a văzut vreun câine sau o pisică rătăcind prin jur, e posibil să se fi luat după ea. Ştii cum sunt copiii.

– Mă tem că da, oftă Baxter, îngrijorat.

Diaz se duse spre locul unde Max sărise gardul, se ghemui, pentru a cerceta urmele, apoi ridică capul şi privi în jur. Asta făceau adesea cei de la Finders, se lăsau pe vine, pentru a ajunge la aceeaşi înălţime cu copiii, astfel încât să vadă lucrurile aşa cum le vedeau aceştia. Adulţii, privind în jos, nu observau o ascunzătoare sau o stâncă cu o formă deosebită.

– Au trecut prea mulţi oameni pe-aici, spuse Diaz, dând de înţeles că acoperiseră deja orice urmă pe care ar fi lăsat-o. Aveţi câini poliţişti?

– O să vină unul, cam într-o oră. Din fericire, pe Baxter nu îl iritau întrebările lui Diaz. Însă nici nu simțea că trebuie să demonstreze ceva; scopul lui era să găsească copilul dispărut, nimic altceva. Dacă Diaz putea contribui, foarte bine.

Diaz mormăi, nemulțumit. Băiețelul lipsea deja de cel puțin două ore. Încă o oră până aduceau câinele, până lua urma – ar fi putut trece cam patru ore, timp în care copilul era afară, pe căldura ucigătoare, bolnav, fără apă.

Baxter își consultă lista.

– În regulă. Milla, hai să ne organizăm. Joann îi dădu o listă cu numele oamenilor ei, pe care o adăugă la a lui, apoi începu să-i strige, doi câte doi, bifându-i pe listă după ce le dădea instrucțiuni. După aceea făcu semn către Diaz și Milla. Voi doi, îndreptați-vă spre munte. Îl fixă pe Diaz: Pari foarte bun la asta, iar Milla are un șaselea simț când e vorba despre copii rătăciți. Poate că ai dreptate, s-o fi luat după un câine, ceva.

Le repetă tuturor semnalmentele lui Max – brunet, ochi căprui, tricou alb Blues Clues, pantaloni scurți și sandale – apoi îi trimise la treabă.

Milla și Diaz o porniră într-un pas, traversând pajiști și alei, lăsându-se adesea în genunchi și întinzându-se la pământ pentru a se uita sub mașini, prin tufișuri, pentru a cerceta orice loc prin care s-ar fi putut strecura un băiețel. La fiecare câțiva pași, Milla striga numele lui Max, apoi se oprea să asculte. Se lovi la genunchi într-o piatră ascuțită; se tăie într-un ciob. Ignoră toate aceste inconveniente, ignoră arșița, concentrându-se asupra căutării, strigând, ascultând. Procedase astfel de nenumărate ori, însă de fiecare dată avea aceeași senzație, că ceea ce face este imperios necesar.

Erau cam la un kilometru de casă, când Diaz văzu urma unui picior de copil în praf. N-aveau cum să știe dacă este a

lui Max, dar era ceva. Milla se ghemui lângă el, privind urma. Era destul de mică pentru a fi fost lăsată de un copil de patru ani, şi părea făcută de încălţăminte cu talpa plată, nu de pantofi sport.

– Sângerezi, spuse el brusc.

Milla îşi privi mâna.

– E doar o tăietură superficială. O să am grijă de ea când ne întoarcem.

– Bandajeaz-o acum. Mirosul de sânge poate deruta câinele.

La asta nu se gândise. Se opri, scoase pansamentul din buzunar şi începu să-şi bandajeze mâna. Putea să o facă şi singură, dar nu putea să lege bandajul. Diaz scoase un cuţit din gheată şi tăie pansamentul, apoi capătul, în două fâşii, pe care le înfăşură în jurul mâinii şi le strânse într-un nod.

– Mulţumesc, spuse Milla. Privi în jur. Ai văzut vreo urmă de coiot?

– Nu.

Asta era bine. Coioţii vânau vietăţi mici, orice, de la şobolani la animale de casă sau copii.

Începură din nou să cerceteze minuţios zona.

– Max! strigă Milla. Max! Ascultă. Niciun răspuns.

Îi era atât de cald încât simţea că i se face rău. Luă o gură de apă şi îi întinse sticla lui Diaz, care bău şi el puţin. Dacă ea se simţea astfel după doar jumătate de oră, în ce stare era Max, după aproape trei ore? Dacă ar fi fost în apropiere, trebuia să-i fi auzit strigându-l.

Apoi îi veni o idee, scoase aparatul walkie-talkie, îl porni.

– Sunt Milla. Care este numele întreg al băiatului?

După câteva minute, veni şi răspunsul: Max Rodriguez Galarza. Băgă aparatul în buzunar, îşi puse mâinile în şolduri, respiră adânc şi îşi aminti de tonul mamei ei, imitându-l:

– Max Rodriguez Galarza, vino imediat încoace! strigă ea, pe cel mai sever ton cu putinţă.

Diaz o privi surprins, zâmbind uşor din colţul gurii.

– M-mami? Mami!

Vocea era slăbită, dar distinctă. O clipă rămase locului, nevenindu-i să creadă că reuşise; apoi, gustul dulce al victoriei o făcu să se întoarcă spre Diaz, zâmbind larg:

– L-am găsit! Strigă din nou: Max! Unde eşti, copile?

– Aici, se auzi vocea.

Mda, edificator, îşi spuse ea. Dar Diaz o luă brusc în dreapta, traversând o curte.

– Vino încoace, în clipa asta! strigă ea, ca să-l determine să mai spună ceva. Părea să reacţioneze la îndemnuri autoritare.

– Nu pot! Sunt înţepenit!

La două case distanţă, era parcat un camion, într-o curte, iar Diaz îngenunche lângă el, uitându-se dedesubt.

– Aici este, spuse el. Şi-a agăţat pantalonii şi nu poate ieşi.

Milla luă repede aparatul radio pentru a comunica veştile bune, în timp ce Diaz se întinse pe burtă, târându-se sub camion. Milla îngenunche, îşi scoase ochelarii de soare şi îl privi cum scoate cuţitul pentru a tăia betelia pantalonilor, care îl ţinea pe micuţ captiv sub camion. Se gândi o clipă la ce s-ar fi întâmplat dacă cineva ar fi vrut să plece cu camionul, şi se cutremură. Max ar fi fost târât şi, dacă şoferul ar fi ascultat muzică, nici măcar nu l-ar fi auzit ţipând.

– Te-am prins! spuse Diaz, ţinându-l ferm pe micuţ cu o mână şi punând cuţitul la loc cu cealaltă; apoi ieşi de sub camion cu Max.

Max era leoarcă de transpiraţie, palid, cu cearcăne mari sub ochii obosiţi, dar se uită la ei cu încăpăţânare, şi-i anunţă:

– Nu pot să vorbesc cu voi. Sunteţi străini.

– Ai perfectă dreptate, spuse Milla, îngenunchind lângă el şi scoţând sticla cu apă. Ţi-e sete? Nu trebuie să spui nimic, doar dai din cap dacă da.

Max încuviinţă, fixând-o cu o privire neîncrezătoare. Milla scoase capacul sticlei şi i-o întinse:

– Poftim.

Înşfăcă sticla cu ambele mâini, care încă mai păstrau rotunjimile şi gropiţele mânuţelor de copil mic, însă începeau să semene cu mâini de băiat mare. Bău cu lăcomie, aplecând sticla atât de mult, încât vărsă apa pe tricou. După ce goli jumătate de sticlă, Diaz se întinse şi îl opri:

– Încet, *chiquis*. O să ţi se facă rău dacă bei prea repede sau prea mult.

– *Chiquis?* Max dădu din cap, iar Diaz spuse:

– Ţâşnitoare.

Max chicoti, apoi îşi acoperi gura cu mâna:

– Am vorbit, spuse el.

– Să nu uiţi să-i spui lui mami. Diaz se aplecă şi îl luă în braţe. Acum hai să mergem la ea. Te caută.

– Încercam să prind o pisicuţă, spuse Max, înconjurând cu braţul gâtul lui Diaz. S-a băgat sub camion şi m-am dus după ea, dar m-am agăţat acolo.

– Se întâmplă tuturor.

– Dar tu nu ai rămas agăţat.

– Ba da, aproape.

Milla îl asculta pe Max pălăvrăgind şi răspunsurile calme ale lui Diaz. Se comporta foarte degajat cu Max şi îşi dădu seama că nu este atât de singuratic precum crezuse. La un moment dat, avusese de-a face cu copiii, ştia cum să le vorbească, şi îl luase pe Max în braţe de parcă ar fi făcut-o de sute de ori. Iar Max, evident, nu se temea de el. Nu ar fi bănuit niciodată că exista o asemenea faţetă a lui Diaz, iar asta o intriga.

Baxter şi încă doi oameni de-ai lui, plus doi medici, îi întâmpinară la jumătatea drumului, mama lui Max alergând pe lângă ei. Când îşi văzu copilul, ţipă ascuţit, iar Max strigă:

– Mami! Rămăsesem înţepenit!

Femeia îşi înşfăcă băieţelul din braţele lui Diaz, îmbrăţişându-l strâns şi sărutându-l peste tot, pe faţă, pe cap. Plângea şi râdea, şi îl certa în acelaşi timp, iar Max încerca să-i povestească despre pisicuţă, despre cuţitul cel mare pe care bărbatul acela îl folosise ca să-i taie pantalonii şi că ştia că nu trebuie să vorbească cu străinii.

Apoi îl luară pe Max, pentru a-i face un examen medical sumar, dar, pentru că stătuse sub camion, la umbră, scăpase de insolaţie. Milla simţea că are nevoie de apă, de aer condiţionat, ca şi toţi ceilalţi.

Se adunară cu toţii. Oamenii ei îşi luară la revedere şi plecară, iar ea era pe cale să se urce în maşină, când un reporter de la televiziunea locală o opri pentru un scurt comentariu. Milla repetă mesajul standard, toate cele bune familiei, lăudă poliţia din El Paso, menţionă ajutorul asigurat de Finders şi explică pe scurt cum se vârâse Max sub camion, şi rămăsese înţepenit acolo. Observă că Diaz dispăruse, aşa că nu spuse nimic de el. Bănuia că ultimul lucru pe care şi-l dorea era să apară la televizor.

Reporterul plecă, iar Milla se urcă în maşină şi porni motorul, apoi aşteptă să vadă dacă mai apare Diaz. Veni şi el, deschise portiera şi se aşeză în dreapta ei. Îşi puseră centurile de siguranţă, apoi Milla porni.

Trecură câteva minute până să spună ceva:

– Tu n-ai ajuns să trăieşti clipa asta.

Ştia la ce se referă, la momentul în care mama lui Max îşi văzuse copilul viu şi nevătămat, la fericirea care îi luminase faţa.

– Nu, spuse ea, simţind că i se frânge vocea. Ultima dată când mi-am văzut copilul, plângea. Adormise la pieptul meu

şi, dintr-odată, mi-a fost smuls din braţe. Ţipa din toate puterile. Revăzu faţa micuţă, furioasă, la fel de clar în faţa ochilor, deşi trecuse atâta timp. Maxilarele i se încleştară, şi ea abia se abţinu să nu izbucnească în plâns.

– Înţeleg de ce faci asta, spuse Diaz după o pauză lungă. A fost o senzaţie minunată.

Milla îşi drese vocea.

– Cea mai frumoasă.

Diaz spuse pe un ton calm:

– Nu cred că-ţi vei găsi vreodată băiatul, dar îl voi ucide pe Pavón pentru tine.

10

Nu! strigă ea, atât de speriată încât volanul îi alunecă sub mâini. Încă nu! Apoi, uimită de propria reacţie, spuse: Oh, Doamne şi opri maşina, pentru că, brusc, tremura atât de violent încât îi fu teamă să mai conducă.

– Nu vrei să-l vezi mort? întrebă Diaz, pe acelaşi ton pe care l-ar fi folosit ca să afle dacă vrea cartofi prăjiţi – neutru, distant.

– Ba da! Vocea ei era îndârjită. Vreau să-l văd mort; vreau să-l omor cu mâna mea; vreau să-i scot şi ochiul celălalt şi să-i tai rinichiul; vreau să-l fac să sufere până când mă va implora să-l omor. Dar nu pot. Trebuie să aflu ce ştie despre copilul meu. După asta, nu mă interesează ce se întâmplă cu el.

Aşteptă din nou câteva secunde lungi, înainte de a întreba:

– Rinichi?

Se uita la el, cu ochii măriţi, total debusolată la auzul cuvântului respectiv. Din toată tirada, nu reţinuse decât acel cuvânt care nu avea nicio legătură cu restul. Din clipa în care îşi revenise, în clinica aceea micuţă, îşi concentrase toate eforturile în direcţia găsirii lui Justin. Nu îşi îngăduise nicio clipă de linişte, scrâşnise din dinţi şi făcuse totul pentru a-şi grăbi refacerea, uitase de sine, pentru că nimic nu era mai important decât copilul ei. Nu îi păsase de ce se întâmplase cu ea în urma atacului. Până să rostească acele cuvinte, nu

își dăduse seama cât de furioasă era pentru ce se întâmplase cu ea, pentru durerea pe care o suportase pentru prețul pe care îl plătise.

Se întoarse, privind în gol.

– Ți-am spus că am fost înjunghiată, răspunse ea. Am pierdut un rinichi.

– Bine că aveai doi.

– Și eram foarte mulțumită să îi am pe amândoi, îl repezi ea. Își aminti de chinurile prin care trecuse, își aminti cum se zvârcolise în praf, pierzându-și controlul din cauza durerii. Funcționa perfect și cu un singur rinichi, desigur, dar dacă se întâmpla ceva cu el?

Respiră adânc, străduindu-se să revină la subiect.

– Nu-l omorî. Te rog. Trebuie să vorbesc cu el.

Diaz ridică din umeri.

– Cum vrei. Atât timp cât nu mi-o trage, o să-l las în pace.

Milla nu era o pudică, însă cuvintele lui o făcură să se simtă prost. Pentru ea, aveau în primul rând o semnificație sexuală, indiferent de înțelesul pe care l-ar fi putut căpăta în acest context. Colaborarea ei cu Diaz era deja destul de ciudată; nu voia ca nimic cu tentă sexuală, nici măcar la nivel de limbaj, să tensioneze și mai mult situația. În mod straniu, ori de câte ori Olivia folosea această expresie, i se părea amuzant; însă când o auzea de la Diaz, se simțea stânjenită.

Intră din nou în trafic, concentrându-se asupra șofatului, pentru a nu se mai gândi la nimic. Se așternu tăcerea, și ea o lăsă să se prelungească. Uneori, chiar și tăcerea apăsătoare era mai bună decât cuvintele.

– Să nu pleci singură în urmărirea lui, spuse el, supraveghind traficul. Orice-ar fi, să nu acționezi singură. Nici chiar dacă auzi că este în fața clădirii tale și nu ai luat legătura cu mine de-o săptămână.

– Niciodată nu acționez singură, spuse ea, mirată. Întotdeauna vine cineva cu mine când plec în misiune. Dar, dacă Pavón apare în ușa biroului, nu promit nimic.

– În Guadalupe erai singură.

– Se afla și Brian acolo, știi asta foarte bine.

– Era în partea cealaltă a cimitirului. Habar n-avea că sunt și eu acolo. Aș fi putut să-ți rup gâtul, iar el n-ar fi avut posibilitatea să intervină.

Nu-l putea contrazice. Nici ea nu știuse de prezența lui acolo până când nu o imobilizase. În afară de asta, nu-i spunea nimic nou.

– Sunt cât se poate de prudentă, îl asigură ea. Îmi cunosc limitele.

– Încă o femeie dispărută a apărut ieri în Juarez. Corpul ei, adică. Era o studentă americană, Paige Sisk. Era cu prietenul ei în Chihuahua; s-a dus la baie într-o noapte și nu s-a mai întors niciodată.

Venise un ucigaș în serie care acționa în Juarez, știa asta; ziarul local publicase numeroase articole pe această temă. Cei de la FBI colaboraseră cu autoritățile mexicane – era prima dată când li se ceruse ajutorul într-o anchetă în Mexic – și ajunseseră la concluzia că toate crimele fuseseră cazuri de omucidere izolate. Dacă era adevărat, o grămadă de femei dispăruseră, ulterior găsindu-se cadavrele lor, începând din 1993. Criminaliștii se puseseră de acord: nu era un ucigaș în serie, ci doi sau poate mai mulți. Aveau de unde alege în Juarez.

În cele din urmă, fuseseră arestați doi șoferi de autobuz și se spunea că seria crimelor încetase. Acum Diaz susținea contrariul.

– S-a folosit același mod de operare?

– Nu. Verifică din nou traficul. A fost eviscerată.

Miłla simți că îi vine să vomite.

– Doamne!

– Da. Aşa că fă ce îţi spun şi nu te duce în Mexic un timp. Lasă-mă să mă ocup eu de asta.

– Dacă pot, murmură ea. Nu avea de gând să-i promită că va acţiona cu prudenţă, nu când era vorba să obţină informaţii despre Justin. Putea fi nesăbuită, însă nu avea de gând să mintă, nici să lase să-i scape vreo ocazie.

– O să plouă, spuse Diaz, în altă ordine de idei, arătându-i norii vineţii care acopereau cerul în vest.

– Foarte bine. Poate o să se mai domolească căldura. Canicula ucidea persoanele vulnerabile, mai ales bătrâni, şi îi înnebunea pe toţi. De acord, în El Paso nu era nimic nou, vara, însă parcă niciodată nu fusese atât de cald.

– Da, poate, murmură el. Lasă-mă aici.

– *Aici?* Erau în mijlocul unei intersecţii aglomerate.

– Aici.

Frână, semnalizează dreapta, îşi făcu loc pe banda din dreapta, apoi trase pe margine. Auzi un claxon furios, însă îl înţelegea pe şoferul respectiv, aşa că nici măcar nu se deranjă să se uite în direcţia lui. Diaz îşi scoase centura, ieşi, apoi plecă fără un cuvânt de rămas-bun sau o promisiune că se vor întâlni curând. Milla privi în urma lui, să vadă pe unde a luat-o, observând că mergea ca o pisică, de parcă ar fi fost pe arcuri. Dispăru după un camion şi nu mai apăru. Mai aşteptă un timp, dar, într-un fel sau altul, se folosise de camion, de semnele de circulaţie şi de alte vehicule, pentru a-şi pierde urma, fiindcă nu-l mai văzu. Poate că dispăruse într-un pasaj de trecere sau se strecurase sub camion sau…

Habar n-avea unde se dusese, însă şi-ar fi dorit să nu mai dispară aşa, fără urmă.

Diaz se întoarse la locul în care îşi parcase camioneta albastră. Vehiculul nu avea nimic care să atragă atenţia, în afară de faptul că era în stare perfectă de funcţionare. Chiar dacă nu arăta bine. Şi-ar fi putut cumpăra un model mai nou,

dar nu vedea niciun motiv pentru care ar fi renunțat la acesta. I se potrivea și nu atrăgea atenția.

Își petrecuse întreaga viață trecând neobservat. Știa instinctiv care ar fi cel mai bun camuflaj și, de câte ori îl observa cineva, însemna că voise el asta. Chiar și în copilărie fusese tăcut și solitar, determinându-și mama să îl ducă la doctor, pentru a-l testa dacă nu este autist sau retardat mintal, căci altfel nu-și explica faptul că nu făcea decât să stea și să îi privească pe cei din jur, intervenind foarte rar într-o discuție sau participând la vreo activitate. Nici faptul că, inițial, mama lui fusese îngrijorată, apoi pur și simplu stingherită în prezența lui, nu îi trezise nicio reacție sau emoție.

Observa oamenii. Le urmărea figura, mișcările, care spuneau altceva decât cuvintele. Și, în ciuda convingerii mamei sale, nu era un copil inactiv. Când nu era în preajmă să-l vadă sau când dormea, obișnuia să rătăcească prin casă sau – în funcție de locul în care se aflau – prin vecinătate. Se simțea în largul său noaptea, ca un animal de pradă. Încă de când era atât de mic încât trebuia să se ridice pe vârfurile picioarelor pentru a ajunge la clanța ușii, se strecura noaptea afară și explora împrejurimile. Îi plăceau mai mult animalele decât oamenii. Animalele erau sincere; niciun animal, nici măcar un șarpe, nu știa ce înseamnă minciuna. Limbajul trupului exprima la animale exact ce gândeau și simțeau, iar el respecta acest lucru.

În cele din urmă, când avea zece ani, mama lui renunțase la ideea de a scoate ceva din el și îl trimisese la tatăl lui, în Mexic. Pe acesta îl interesa mai puțin viața socială a fiului său și mai mult capacitatea acestuia de a ajuta în gospodărie, așa că băiatul se adaptase imediat. Însă în bunicul dinspre tată, Diaz își găsise sufletul pereche. *Abuelo* era distant ca un munte înzăpezit, preferând să observe de la distanță, nu să participe, izolat de ceilalți ca și cum l-ar fi protejat un gard metalic. În general, mexicanii erau prietenoși, foarte

sociabili, însă bunicul său făcea excepție de la regulă. Era mândru, rece și neîndurător când îl supăra cineva. Se spunea că are origine aztecă. Dar acest lucru era valabil pentru mii de oameni. *Abuelo* nu afirmase niciodată asta, alții o spuneau despre el. Era modul lor de a-și explica comportamentul lui. Și apoi pe al lui Diaz.

Diaz încercase să nu dea bătăi de cap nimănui. La școală avea note bune, atât în Statele Unite, cât și în Mexic. Nu ieșise cu nimic în evidență. Nu fumase, nu băuse, iar asta nu din cauză că ar fi avut un pronunțat simț al responsabilității, ci pentru că le considera pe amândouă slăbiciuni, iar el nu-și permitea așa ceva.

Îi plăcea să trăiască în Mexic. De câte ori își vizita mama în Statele Unite, se simțea îngrădit. Nu o vedea prea des; aceasta era absorbită de viața ei socială, de preocuparea de a-și găsi un alt soț. Tatăl său fusese numărul trei. De fapt, nu știa cu certitudine dacă fuseseră măcar căsătoriți. Iar dacă se căsătoriseră, nu o făcuseră religios, pentru că, în momentul în care Diaz se dusese să locuiască cu el, tatăl său avea o altă soție și patru copii. De asemenea, se ducea regulat la slujbă și la spovedanie, fiind în relații bune cu biserica.

Când Diaz a împlinit paisprezece ani, mama sa l-a luat înapoi. Voia să își termine școala în America, fusese explicația ei. Asta și făcuse. Se mutau atât de des, încât fusese la șase școli în patru ani, dar obținuse diploma de absolvire. Nu se întâlnea cu fete; adolescentele aveau un corp minunat, însă o personalitate detestabilă. Era probabil ultimul virgin din clasa lui. Își pierduse virginitatea abia la douăzeci de ani, iar de atunci fusese doar cu câteva femei. Sexul era minunat, dar presupunea o vulnerabilitate voluntară din partea lui, ceea ce i se părea greu de acceptat. În afară de asta, femeile se cam temeau de el. Nu fusese niciodată dur, însă făcea dragoste cu o ardoare care părea să le intimideze.

Poate că, dacă ar fi încercat mai des, gândi el, făcând haz de necaz, n-ar mai fi lăsat impresia că este atât de disperat. Dar era mai uşor să se ocupe singur de problema asta, ceea ce şi făcea. Trecuseră vreo doi ani de când nu mai văzuse o femeie care să îl atragă destul de mult încât să o dorească – până când o întâlnise pe Milla Edge.

Îi plăcea modul în care se mişca, atât de lin, de fluid. Nu se remarca prin frumuseţea aceea strălucitoare, specific americană care îl ducea cu gândul la majorete. Avea trăsăturile bine conturate, pomeţii proeminenţi, maxilare puternice, sprâncene şi gene întunecate. Părul ei, aproape până la umeri, era o învălmăşeală de bucle şatene, cu acea şuviţă albă, uluitoare. Avea o gură foarte feminină, moale, buzele roz, pline. Iar ochii ei... erau cei mai trişti ochi pe care-i văzuse vreodată.

Ochii aceia îl făceau să îşi dorească să se interpună între ea şi tot restul lumii, să omoare pe oricine a făcut-o vreodată să sufere. Multe femei ar fi fost distruse dacă ar fi trecut prin ce trecuse ea. În schimb, Milla alesese să lupte, şi nu îşi îngăduia să depună armele, indiferent cât de lipsită de speranţă ar fi fost cauza ei sau cât de dificil era să continue. Nu mai trăise asemenea sentimente. Iată, îşi spusese, o femeie pe care voia cu adevărat să o cunoască. Un timp, măcar.

Dacă reuşea să îi salveze viaţa. Arturo Pavón putea fi doar un *chingadera,* un nemernic, dar era periculos. Milla avea să-şi frângă inima şi să-şi distrugă viaţa încercând să-şi găsească copilul, asta în cel mai bun caz. Nu o putea lăsa să încerce de una singură să-i dea de urmă lu Pavón, chiar dacă ştia că existau şanse minime să afle ceva de la el. Asta dacă nu o omora; se ştia foarte bine cât de mult o ura pe *gringa* care îi scosese un ochi. Ar fi fost încântat să o vândă pe piaţa neagră a prostituţiei.

În prezent, Pavón era implicat în afaceri mult mai necurate decât traficul de copii, iar miza era, desigur, mai mare. Înainte, dacă era prins, ar fi fost condamnat la închisoare; acum risca pedeapsa cu moartea. În Mexic nu se aplica pedeapsa capitală, însă în Texas da, şi din câte reuşise să afle până acum, banda îşi avea sediul în El Paso. Poate că Pavón ar fi scăpat cu viaţă, însă superiorii lui cu siguranţă ar fi fost condamnaţi la moarte. Diaz nu cunoştea legislaţia internaţională în acest domeniu. Dar, dacă Pavón era prins pe teritoriu american, probabil că prevala legea americană. Unii aveau naivitatea să creadă vechile poveşti în care Mexicul era preaslăvit ca o ţară liberă şi tolerantă în materie de droguri. Dacă eşti prins în Mexic, ajungi într-o închisoare mexicană.

Totuşi, problema legislaţiei ar fi putut fi una controversată. Când ştia cu certitudine cine conducea o operaţiune, dacă nu putea aduna destule dovezi pentru a-l preda autorităţilor şi a se asigura că va fi condamnat, se ocupa el de problemă, pe alte căi.

Îi spusese Millei că nu ucidea pentru bani, şi nu minţise. Omorâse şi fusese plătit pentru asta, dar nu o făcuse niciodată pentru bani. Existau anumiţi oameni care comiseseră crime îngrozitoare; cu toate acestea, dacă ajungeau vreodată în faţa justiţiei, primeau ori o condamnare uşoară, ori erau eliberaţi condiţionat. Poate că nu el trebuia să decidă dacă merită să moară şi poate că, până la urmă, va răspunde pentru asta, dar niciodată nu se simţise vinovat după aceea. Cei care molestau copii, violatorii în serie, criminalii nu meritau să trăiască. Unii l-ar fi considerat şi pe el tot un criminal, dar nu se simţea astfel. Era un călău. Şi nu-i părea rău.

O va ajuta pe Milla să-l găsească pe Pavón, pentru că oricum ar fi încercat singură. Cu el ar fi fost mai în siguranţă. Însă, în primul rând, Pavón era veriga de legătură către

conducătorul rețelei. Dacă urmărea perseverent peștișorii, în final avea să ajungă și la peștele cel mare.

Oamenii mureau în Juarez și peste tot în statul Chihuahua. Ceea ce nu surprindea pe nimeni. Unele decese erau opera unui criminal în serie. Însă se descopereau tot mai multe cadavre cu organe vitale lipsă, iar asta nu se încadra în tipar. Se foloseau diferite metode pentru a-i omorî. Unii fuseseră împușcați, alții înjunghiați, unii strangulați. În câteva cazuri oribile, nu încăpea nicio îndoială că organele fuseseră prelevate în timp ce victimele erau încă în viață, deși spera că fuseseră măcar inconștiente. Victimele erau atât bărbați, cât și femei, majoritatea mexicani, deși trei, printre care și Paige Sisk, fuseseră turiști. Cadavrele fuseseră descoperite în diferite zone din Juarez, aruncate ca niște gunoaie nefolositoare. Ca și cum nu ar mai fi valorat nimic.

La cât era cotată o inimă pe piața neagră?

Un ficat? Un rinichi? Un plămân?

Oamenii aflați pe listele de transplanturi mureau zilnic, așteptând să apară un organ disponibil. Dar dacă acei oameni aveau bani și nu doreau să aștepte? Dacă ar fi putut comanda o inimă, să zicem, de la un donator cu o anumită grupă sanguină? Dacă se ofereau să plătească milioane? *Dacă donatorul nu era întrebat, ci omorât direct?*

Foarte simplu. Omori donatorul.

Treaba lui Diaz era să afle cine conduce această rețea. Nu-l interesau peonii, simpli executanți, ca Pavón – și acesta nu era nici pe departe singurul – cei care răpeau victimele. Trebuia să existe un loc central, unde organele erau prelevate și congelate, apoi transferate imediat către beneficiarul aflat în așteptare, însă nu reușise să îl repereze. Ar fi putut să se înșele; prelevarea organelor se putea face oriunde. Nu era nevoie decât de un bisturiu și lăzi frigorifice speciale.

Însă oricine ar fi efectuat prelevarea de organe, trebuia să aibă pregătire de specialitate, astfel încât să nu le afecteze. Chiar dacă nu era un medic, cu siguranță avea pregătire în domeniul medical. Însă Diaz numea persoana aceasta „doctorul". În felul acesta era mai ușor să sistematizeze indiciile. Doctorul ar fi putut fi conducătorul rețelei; cine altcineva ar fi avut acces la listele de transplanturi, la persoanele de pe aceste liste, la informații despre situația lor financiară, despre cei care aveau destui bani pentru a-și permite să cumpere un organ?

În noaptea aceea de vineri, în spatele bisericii din Guadalupe, asistase la un transfer al cărui obiect fusese, cu siguranță, o altă victimă. Poate că era vorba de acea fată, Sisk. Prezența altor două persoane care urmăreau transferul reprezentase un impediment pentru el, mai ales când femeia fusese pe cale să strice totul. O admira pentru curajul ei, dar trebuise să intervină, să o oprească. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Pavón și acoliții săi să prindă de veste că erau urmăriți; ar fi acționat apoi cu mai multă prudență și i-ar fi fost mult mai greu să le dea de urmă.

Faptul că trebuise să intervină, pentru a o imobiliza pe Milla, însemnase irosirea unui timp prețios, așa că îi pierduse. Știa că cea pe care o atacase era o femeie, îi văzuse buclele ieșind de sub șapcă, forma corpului, brațele subțiratice. Din punctul lui de observație, îi urmărise din clipa în care sosiseră la fața locului. Bărbatul era eficient, dar femeia i se păruse mai puțin competentă.

Nu știuse ce căutau acolo, dar era evident că nu făceau parte din banda lui Pavón, așa că intenționa să-i lase în pace, chiar dacă prezența lor acolo îi dădea lui planurile peste cap. O să aibă și alte ocazii să pună mâna pe Pavón. Dar victima acestuia nu mai avea nicio șansă. Ar fi putut interveni, poate chiar salva acea persoană, însă ar fi trebuit să omoare probabil

trei dintre bărbații aceia și nu exista nicio garanție că cel pe care-l lăsa în viață i-ar spune ceva, că ar *ști* măcar ce voia el să afle. Până când nu văzuse în ce mașină fusese luată victima, habar n-avusese pe cine să urmărească.

Primise o informație despre întâlnirea care urma să aibă loc lângă biserică. Apoi, Milla fusese înștiințată că *el* va fi acolo. Cine ar fi putut ști asta, în afară de cel care îl anunțase pe el? Și cine naiba era persoana asta? Pe el îl sunase o femeie; pe Milla, un bărbat. Ce se petrecea? Era oare o coincidență că amândoi fuseseră trimiși la biserica din Guadalupe în același timp sau un plan deliberat?

Nu credea în coincidențe. Era mai sigur așa.

11

Era aproape nouă când Susanna Kosper intră pe alee şi apăsă butonul care deschidea uşa garajului. Chiar înainte ca uşa să se deschidă, văzu că celălalt loc de parcare era liber, ceea ce însemna că Rip încă nu ajunsese acasă, pentru că pretutindeni domnea întunericul. Când Rip era acasă, aprindea luminile peste tot, în fiecare cameră în care intra, apoi uita să le mai stingă înainte să iasă.

De obicei, Rip nu era acasă când ajungea ea. Iar dacă se întâmpla să fie, abia scotea un cuvânt.

Douăzeci de ani de căsnicie se duceau pe apa sâmbetei, iar Susanna nu ştia ce să facă pentru a preveni acest lucru. Aveau atât de multe în comun, totuşi nu reuşea să înţeleagă cum fusese posibil să se îndepărteze în asemenea măsură unul de celălalt. Amândoi erau pasionaţi de munca lor şi se bucurau de câştigurile substanţiale pe care le obţineau. Chiar dacă asigurarea ei de malpraxis era din ce în ce mai costisitoare, ca a oricărui medic specializat în obstetrică-ginecologie din ţară, împreună le mergea foarte bine.

O singură dată fusese speriată şi crezuse că ar putea pierde tot ce câştigaseră muncind din greu, însă după aceea fusese de două ori mai atentă cu banii, iar precauţia ei se dovedise utilă. Aveau o casă frumoasă, un fond de pensie considerabil, iar Rip se bucura în egală măsură de succesul lor. Le plăceau aceleaşi filme, aceeaşi muzică; aproape întotdeauna votau la fel; erau chiar fani ai aceleiaşi echipe de fotbal, Ohio State Buckeyes. Ce nu mergea atunci?

Susanna închise uşa garajului şi intră în casă, apoi introduse codul sistemului de alarmă. Adora acest moment, când ajungea prima acasă, apoi vedea camerele decorate cu gust, simţea mireasma proaspătă, de curăţenie, de arome diferite care eliminau mirosurile de spital şi antiseptice. Îi plăcea şi mai mult când îl găsea pe Rip aşteptând-o, dar în ultimul timp asta se întâmpla tot mai rar.

Probabil că apăruse o altă femeie în viaţa lui. O asistentă, desigur. Nu aşa se întâmpla de obicei? Un medic de succes, ajuns în floarea vârstei, începe să simtă că nu mai e energic ca altădată, apoi caută o femeie mai tânără, care să îi stârnească apetitul sexual. Singura diferenţă în cazul lor era că, în eventualitatea unui divorţ, Rip nu trebuia să-i plătească Susannei pensie alimentară, deoarece câştigau la fel de mult, iar ea nu ar fi avut oricum nevoie de asta. Însă standardul lui de viaţă ar fi scăzut, pentru că ar fi pierdut contribuţia ei. Susanna se gândi că avea aceleaşi pretenţii ca şi el, aceleaşi standarde; desigur, ei i-ar fi rămas casa. Şi ar fi insistat ca Rip să plătească. Divorţul nu ar fi fost deloc o idee strălucită pentru Rip.

Iar ea nu dorea să divorţeze. Îl iubea pe Rip. Chiar şi după atâţia ani, încă îl iubea. Era amuzant, inteligent, cald şi, chiar dacă de obicei anesteziştii aveau foarte puţin de-a face cu pacienţii, reuşea să încurajeze şi să liniştească un pacient mai bine decât oricine.

Poate că ar fi trebuit să aibă copii. Dar când erau tineri şi se străduiau să îşi facă un nume în domeniu, pe când încă plăteau împrumuturile contractate pentru a-şi finaliza studiile, pur şi simplu nu avuseseră nici bani, nici timp pentru copii. În special bani; încă se cutremura când îşi amintea cât de strâmtoraţi fuseseră, cât de disperaţi. Toată lumea credea că doctorii înoată în bani, însă, în general acest lucru nu era adevărat, pentru cei mai mulţi dintre ei. Treceau ani de zile până când ajungeai doctor, acumulând datorii peste datorii

pentru a-ţi plăti studiile, apoi urmau alţi ani în care îţi clădeai o reputaţie, deschideai un cabinet propriu. Trebuia să faci eforturi pentru a plăti salariile angajaţilor, ale asistentelor, la care se adăugau cheltuielile de întreţinere, aprovizionare, echipamentele, asigurările. Uneori, datoriile păreau uriaşe. Însă reuşiseră: îşi achitaseră împrumuturile din studenţie, începuseră să adune profit şi, în cele din urmă, ajunseseră să aibă destul pentru a se şi bucura de viaţă.

Iar acum ajunsese la aproape cincizeci de ani şi era prea târziu să mai aibă copii. Nu mai avusese ciclu de aproape şase luni, ceea ce însemna o instalare precoce a menopauzei, dar nu era nimic alarmant. Îşi programase o consultaţie la alt medic, ca să se asigure că totul era în regulă. Se simţea într-o formă excelentă, însă avea evident toate simptomele menopauzei. Deşi chiar şi asta decurgea bine: nu avea bufeuri, nici transpiraţii, tulburări de somn sau izbucniri emoţionale. Cel puţin, nu încă. Unele femei treceau cu uşurinţă prin această transformare, altele sufereau, dar existau întotdeauna niveluri diferite de manifestare a simptomelor. Poate că ea făcea parte din prima categorie.

Ea şi Rip nu mai făcuseră dragoste de... patru luni? Nu era sigură. Trecuse ceva timp. Desigur, şi el avea cincizeci de ani; la vârsta lor pasiunea se mai domolea. Însă avuseseră întotdeauna o viaţă sexuală constantă, plină de satisfacţii, iar apoi... nimic.

Cu siguranţă exista o altă femeie.

Era în dormitor, schimbându-se, când auzi alarma şi uşa garajului deschizându-se. Venise Rip. Nu ştia dacă era bucuroasă sau, dimpotrivă, ar fi preferat să nu-l vadă în faţa ochilor. Tocmai îşi trăgea pantalonii de casă când intră şi el în dormitor, încercănat şi obosit.

– Unde-ai fost? îl repezi ea, deşi îşi propusese să nu scoată un cuvânt. Trebuia să fii acasă la cinci.

– Ce importanță are? întrebă el pe un ton indiferent. Nici tu nu erai aici.

– Mi-ar plăcea să știu unde ești, în caz că intervine o urgență.

Rip dădu din umeri, scoțându-și haina.

– Atunci poate că ar trebui să-ți verifici mai des mesajele.

– Mi-am verificat... se opri. Nu o făcuse, de când plecase de la birou.

Se duse la robotul telefonic și derulă mesajele. Două persoane închiseseră, mai sunase cineva de la o companie din alt oraș, un prieten îi invitase la o petrecere, sâmbătă seara, apoi se auzi vocea lui Rip, anunțând că Miguel Cárdenas, partenerul lui, făcuse o infecție virală și voma permanent, așa că trebuia să-i țină locul într-o operație urgentă.

Susanna se simți aproape rușinată. Aproape. Dar pentru că de data asta era nevinovat nu însemna că îi oferise o motivație pentru toate celelalte împrejurări când venise târziu.

– Ce fel de urgență?

– Accident de mașină. Pelvis zdrobit, coaste rupte, insuficiență pulmonară, inima sever afectată. Făcu o pauză. A murit.

Vocea îi era la fel de obosită ca și figura. Își masă gâtul, apoi roti umerii, încercând să se dezmorțească, cum făcea adesea după o zi lungă la spital.

– Tu unde ai fost?

– Am făcut ture. Felicia D'Angelo a început să sângereze, a crezut că are contracții, a trebuit să o consult. Am examinat-o, i-am făcut câteva teste. E bine. Cine este amanta ta?

Nu reacționă în niciun fel, nici măcar nu se arătă surprins de întrebarea ei.

– Nu am nicio amantă.

– Sigur că n-ai. De-aia eşti din ce în ce mai rar acasă, de-aia nu mai facem dragoste, de-aia te porţi de parcă te-ar deranja chiar să stai de vorbă cu mine. Din cauza amantei pe care nu o ai. E cineva de la birou? O asistentă de la spital?

Ochii i se îngustară, trădând starea de enervare care îl cuprinsese:

– Nu te înşel, Suze. Punct.

– Atunci care-i problema? Susanna nu voia să se milogească, refuza să o facă, însă răceala dintre ei era insuportabilă. Faptul că sunt la menopauză?

– Nu ştiam asta, spuse Rip şi pe ea o duru faptul că nu-i mai acorda niciun pic de atenţie.

– Dacă nu e asta, atunci ce se întâmplă?

Timp de un moment foarte lung, păstră tăcerea; apoi ridică din umeri.

– Pur şi simplu ne-am schimbat. Asta-i tot.

– Asta-i *tot?* Crezu că o să explodeze sub imperiul emoţiilor care o năpădiră, furia, frustrarea şi durerea amestecându-se şi devenind tot mai intense. Ne-am schimbat? Şi când mă rog s-a întâmplat asta? Cine s-a schimbat, eu sau tu?

– Niciunul dintre noi, răspunse el cu blândeţe. Tocmai asta e. Poate că am constatat că ai fost întotdeauna altă persoană decât cea pe care o cunoşteam eu.

– Vrei să încetezi să mai vorbeşti în parabole? urlă ea, încleştând pumnii. Nu ştiu ce se petrece! Nu ştiu despre ce vorbeşti! Nu ştiu decât că ne îndepărtăm tot mai mult unul de altul, iar asta mă omoară! Pentru Dumnezeu, vorbeşte clar!

– Las-o baltă. Accesul ei de furie îl lăsa rece. Pur şi simplu, las-o baltă. Nu am de gând să te părăsesc; putem trăi împreună, ca şi până acum, fără să schimbăm nimic.

– Eşti nebun? Cum ar putea fi totul la fel? Cum poți iubi pe cineva azi, iar mâine să te comporți de parcă ar fi prima dată când vezi persoana respectivă?

– Hai să-ți spun eu cum. Vocea lui era, dintr-odată, plină de venin. O să-ți spun în două cuvinte: True Gallagher.

Susanna amuți, cu mintea golită de orice gând.

– Ce? Din cauza şocului rămase cu gura căscată, incapabilă să articuleze un cuvânt. Imposibil. Cu siguranță nu credea…

Rip nu mai spuse nimic, o privea numai.

Apoi mintea ei începu din nou să funcționeze, lucrând frenetic.

– Nu am o relație cu True Gallagher! Crezi că te înşel cu el? Dumnezeule, Rip, încerc doar să-l combin cu Milla!

Ceva sclipi în ochii lui, expresia i se schimbă o fracțiune de secundă, dar totul se petrecu atât de repede, încât nu reuşi să-şi dea seama de reacția lui.

– Las-o în pace pe Milla, spuse el pe un ton sec. Merită un bărbat mai bun decât el.

– Ce ai împotriva lui True? Ce ți-a făcut? Jur, nu te înşel cu nimeni, în niciun caz cu el! Încercă să-şi amintească ocaziile în care vorbise în public cu True; nu fuseseră prea multe. Nu-şi dădea seama dacă spuseseră sau făcuseră ceva care ar fi dat cuiva impresia că au o relație.

– Să spunem că te cred, zise Rip. Şi acum să încheiem discuția.

Se întoarse şi ieşi din cameră şi Susanna ştiu că nu va mai dormi în aceeaşi cameră cu ea. Până acum, măcar împărțiseră acelaşi pat, chiar dacă fiecare dormea pe partea lui, fără să se atingă.

Îi venea să râdă. Dar să şi plângă, în acelaşi timp. Să arunce cu ceva; să lovească; să-l pocnească pe Rip pentru că se purta ca un tâmpit.

Situația i se părea absurdă. Ea îl suspecta că o înșală, iar el o bănuia de același lucru. Poate că acuzația lui Rip nu era decât o metodă vicleană de a-i distrage atenția. Dar poate că nici el nu o înșela.

Oricum, căsnicia ei nu se destrămase încă. Trecea doar printr-o perioadă mai dificilă. Dacă rezista, până la urmă totul se va rezolva, iar el își va da seama că fusese total deplasat cu suspiciunile lui și vor fi din nou apropiați, ca înainte. Până atunci, trebuia să fie foarte, foarte atentă.

Hotărî să nu folosească telefonul fix, pentru că Rip și-ar fi putut da seama foarte ușor că vorbea la telefon. În schimb, luă mobilul din geantă, închise ușa dormitorului, apoi se duse în baie și închise și ușa aceea. Apoi formă numărul lui True.

– Rip crede că avem o relație, spuse ea încet când îi răspunse. E foarte suspicios.

– Atunci pansează-i orgoliul rănit. Nu ne putem permite să reacționeze stupid, de exemplu să te urmărească.

– Știu. I-am spus că încerc să te combin cu Milla, dar este atât de furios, încât a respins chiar și ideea asta.

– Vrăjește-l. Ai reușit ceva cu Milla?

– Nu cred. Știi doar cât de încăpățânată este când e vorba de fundația ei. Se teme că dacă iese cu tine, va pierde finanțarea asigurată de cine știe ce băbătie care consideră că nu se cuvine ca ea să aibă o relație cu un sponsor.

– Mda, asta mi-a spus și mie. Mai încearcă, totuși. Nu vreau să forțez nota, o să mă evite.

– Voi face tot posibilul. Dar suntem amândouă foarte ocupate, uneori este greu să ne întâlnim să stăm de vorbă.

– Atunci fă-ți timp. Pentru că, dintr-odată, a aflat lucruri pe care nu ar avea de unde să le știe. Trebuie să-i cunosc fiecare mișcare, înainte chiar să o facă. Nu pot dacă nu mă apropii de ea.

– Ştiu, ştiu. Cum am mai spus, fac tot posibilul. Nu pot să-i forţez mâna, s-o *oblig* să iasă cu tine.

– De ce nu? Vocea lui părea amuzată. Invit-o să ia cina cu tine şi cu Rip, iar eu voi apărea, ca din întâmplare. Ce zici de asta?

– Nu ştiu dacă îl pot convinge pe Rip. Va trebui să fac eforturi în sensul ăsta.

– Atunci fă-le, şi ai grijă să iasă. Apoi închise.

Susanna respiră adânc. Păi, planul era simplu: trebuia să-şi seducă soţul. Însă îndeplinirea planului avea să fie mai dificilă.

12

Trecu o săptămână, timp în care Milla nu primi nicio veste, nici de la True, nici de la Diaz; nu se aştepta să afle ceva de la True, acum când ştia că greşise crezând că Diaz fusese implicat în răpirea lui Justin, însă se aşteptase ca True să o sune pentru a-i spune că nu mai aflase nimic.

Era tot timpul încordată, pregătită să dea cu ochii de Diaz de fiecare dată când traversa strada sau deschidea o uşă. Uneori avea senzaţia că este urmărită, şi privea în jur, să vadă dacă este în preajmă, dar nu-l repera. Şi, oricum, de ce ar fi urmărit-o? Probabil era undeva, în Mexic, ocupat cu activităţile lui, legale sau nu.

Ar fi trebuit să se simtă mai relaxată, când nu-l avea în preajmă. De câte ori era în apropiere, toate simţurile ei intrau în alertă, ca şi cum s-ar fi aflat în prezenţa unui animal pe jumătate îmblânzit, în care nu putea avea deplină încredere. Însă când nu mai era în preajma ei, iar senzaţia de pericol se estompa, lăsa garda jos şi se trezea uneori asaltată de dorinţă.

Era nebună. Mai fusese atrasă şi de alţi bărbaţi, după ce se despărţise de David, în încercarea de a stabili alte relaţii. Era conştientă că exista o atracţie între ea şi True Gallagher, deşi motivele pentru care nu voia să dea curs avansurilor lui rămâneau valabile şi ea nu intenţiona să se răzgândească. Totuşi, faptul că se simţea atrasă fizic de Diaz i se părea alarmant. Era cel mai periculos om pe care îl întâlnise

vreodată, şi nu se gândea aici la vreo boală cu transmitere sexuală. Putea fi de o violenţă incredibilă. Nu îl văzuse astfel, doar simţise o fărâmă din ce putea face, în noaptea aceea, când o atacase în Guadalupe, dar vedea asta în ochii lui, în reacţiile celor care auziseră sau avuseseră de-a face cu el.

Ar fi fost de-a dreptul nesăbuită să se gândească fie şi la o relaţie profesională cu el – asta presupunând că era capabil să *aibă* vreo relaţie, de orice natură. Sex, da – relaţii, nu. Asta ar fi însemnat o legătură emoţională în care ştia că nu vrea să se implice, poate că nici măcar nu era capabil de aşa ceva. În afară de asta, oare chiar dorea să ajungă în pat cu un bărbat de care se temea?

Poate măcar o dată, îşi spuse ea involuntar, dându-şi astfel seama de cât de mare era tentaţia, fiindcă pentru ea nu fusese niciodată o problemă să îşi scoată din minte astfel de impulsuri care îi distrăgeau atenţia de la scopul ei principal, găsirea lui Justin. Până acum Diaz îi oferise singura şansă reală de a afla ce se întâmplase cu fiul ei, şi nu îndrăznea să facă nimic care să schimbe situaţia.

După ce îşi dădu seama cât de atrasă este de el, deveni şi mai agitată, aşteptându-l să apară, ca de obicei, din senin, neanunţat. O parte din ea, acea latură profund feminină care tânjea după atingerea unui bărbat puternic, dorea să afle dacă această dorinţă era reală sau doar şi-o imaginase, în absenţa lui. Totuşi, logic, ştia că nu i-ar da niciodată nici cel mai mic semn că ar avea astfel de sentimente faţă de el, singura soluţie fiind să păstreze distanţa. Din moment ce acest lucru nu era posibil, se punea întrebarea cum va reuşi să-şi controleze reacţiile, pentru a nu-i arăta nici ceea mai vagă urmă de interes. Pentru că ştia foarte bine cât de conştient este de fiecare gest, cât de intens îi urmărea pe ceilalţi, era obligată să fie de două ori mai atentă.

După ce i-l găsea pe Pavón, poate…

Nu. Nu-şi putea îngădui să gândească astfel. Nu-şi va permite să se amăgească cu această iluzie, văzând în tentaţia pe care o resimţea, o recompensă la finalul unui efort obositor. Trebuia să îşi inhibe reacţiile fizice şi să se concentreze asupra unui singur gând: Justin. Reuşise asta zece ani, va putea şi de acum încolo. Singurele relaţii pe care şi le îngăduise fuseseră cu bărbaţi care nu exercitaseră asupra ei o atracţie atât de puternică încât să o facă să-şi piardă controlul de sine. Putea să-i pună pe al doilea plan, şi o făcuse fără să stea pe gânduri. Cu Diaz în schimb, se temea că nu va mai deţine acest control, şi nu-şi permitea asta, mai ales acum, când în sfârşit avea o pistă concretă care o putea duce spre Justin.

Pentru că era atât de agitată, când o sună Susanna, propunându-i să ia cina cu ei, profită bucuroasă de ocazia de a uita un timp de propriile gânduri. În mod normal, ar fi preferat să îşi petreacă una dintre rarele seri libere acasă, însă simţea că tensiunea nervoasă o înnebuneşte.

Dornică să petreacă o seară plăcută, îmbrăcă una dintre rochiile ei preferate, din mătase crem, fără mâneci, ce îi mângâia vaporos genunchii atunci când mergea. Deşi ploaia mai reuşise să domolească valul de căldură şi temperatura revenise la normal, luna august în El Paso era caniculară, iar rochia îi dădea o minunată senzaţie de răcoare. Pe vremea când încă nu se măritase cu David, obişnuiau adesea să iasă la dans, iar rochia aceasta îi amintea de cele pe care le purta pe atunci. Acum, că mai îmbătrânise, îşi dădea seama ce eforturi făcea David, pe când o curta, pentru că era în timpul rezidenţiatului şi niciodată nu apuca să doarmă destul. Însă ei îi plăcea la nebunie să danseze, aşa că David îi rezerva o parte din puţinul timp liber pe care îl avea însoţind-o la dans.

Amintirea aceasta o făcu să zâmbească, astfel că era şi mai bine dispusă când Susanna şi Rip veniră să o ia. Le propusese să se întâlnească direct la restaurant, dar Rip dorea să o protejeze, încă din ziua în care Justin fusese răpit, iar ea

aproape murise în urma rănilor. Întotdeauna insista să o ia de-acasă şi să se asigure că a ajuns înapoi în siguranţă, de câte ori se întâlnea cu ei.

– Bună, spuse el, zâmbindu-i. Hmm, ce rochie elegantă!

– Mersi. Îi întoarse zâmbetul, apoi aprinse lumina în hol, ca să nu se întoarcă în întuneric. După aceea ieşiră, iar ea încuie uşa. Uneori este foarte plăcut să mă îmbrac la patru ace fără să fie nevoie să ţin şi un discurs.

– Faci deja asta de-atâta timp. Îi deschise portiera din spate, iar Milla urcă în maşină. Aşezându-se la volan, Rip continuă: Nu există nimeni altcineva la Finders care să preia o parte din atribuţiile tale?

– Aş vrea eu. Însă eu sunt imaginea asociaţiei când este vorba despre copii dispăruţi, aşa că pe mine mă vor.

– Dar ai şi tu dreptul la o viaţă personală, interveni Susanna, întorcându-se pe scaun pentru a o privi.

– Asta e viaţa mea, răspunse Milla. Asta este alegerea mea.

– Sau alegerea care ţi-a fost impusă. Nu eşti obligată să continui la nesfârşit, ştii asta. Ai putea să renunţi la o parte din activităţile zilnice de la Finders şi să te concentrezi asupra evenimentelor caritabile. Stresul în care trăieşti... Susanna dădu din cap. Nu ştiu cum de ai rezistat atâta timp. Ar trebui măcar să iei nişte pauze, din când în când.

– Încă nu, răspunse Milla. Întâi trebuia să-l găsească pe Justin.

Susanna oftă.

– Măcar ai grijă să faci controale medicale periodice şi să iei vitamine. De fapt, ţi-aş recomanda vitamine pentru perioada prenatală, ţinând seama de stresul în care trăieşti.

– Bine, mamă, răspunse Milla, făcându-i pe amândoi să zâmbească. Dar vitaminele erau totuşi o idee bună. Nu voia să i se facă rău tocmai acum, când avea senzaţia că în fiecare clipă situaţia se poate schimba radical. Trebuia să fie într-o bună formă fizică.

Susanna renunță să o mai bată la cap și începură să discute despre prieteni comuni, să relateze ultimele bârfe. Rip făcu și el câteva comentarii, dar Milla își dădu seama că nu era în apele lui. Vocea și zâmbetul lui erau calde atunci când i se adresa ei, dar exista o tensiune aproape palpabilă între el și Susanna. Evident, se certaseră, iar acest lucru o făcea să se simtă prost. Ar fi preferat să anuleze cina, decât să petreacă o seară neplăcută, dar acum nu mai avea ce face.

Restaurantul pe care îl aleseseră era unul elegant, dar cu o atmosferă destinsă, un loc în care nu era necesar să porți ținută de seară, însă nici în blugi nu puteai veni. De fapt, reprezenta unul dintre localurile preferate ale Millei, pentru că preparatele la grătar erau excelente. Alese somon, apoi începură să discute tot felul de nimicuri. Dacă ei nu se puteau bucura unul de prezența celuilalt, ea era încântată să fie împreună.

Cina se prelungi, dar aproape terminaseră, tocmai comandaseră cafeaua, când Milla simți o prezență în spatele ei și, când ridică privirea dădu cu ochii de True Gallagher.

– True, exclamară în același timp și ea și Susanna. Apoi Milla își privi prietena cu suspiciune. Oare fusese aranjamentul ei, deși îi spusese foarte clar că nu avea de gând să iasă cu True?

– V-am văzut întâmplător, spuse el, sprijinindu-se de spătarul scaunului pe care stătea Milla și atingându-i spatele. Susanna, Rip, ce mai faceți? Păcat că nu v-am văzut mai devreme, am fi luat masa împreună.

– Suntem bine, răspunse Susanna zâmbind. Obosiți, ca de obicei. Tu?

– La fel.

– Tocmai am comandat cafeaua; nu vrei să ni te alături, dacă nu te grăbești?

– Mi-ar face plăcere. Se așează pe scaunul liber dintre Milla și Susanna, apoi o fixă cu privirea pe Milla. Nu te-am mai văzut demult. S-a întâmplat ceva? Arăți...

– Dacă ai de gând să spui „obosită“, te pălmuiesc! îl întrerupse ea pe un ton serios.

True rânji:

– Voiam să spun că arăţi minunat.

– Îhâm. Nu părea deloc convinsă. Şi nu, nu a intervenit nimic. Caut persoane dispărute, încerc să strâng fonduri. Am găsit un nou sponsor în Dallas, o companie de software.

– Asta-i bine, comentă True.

Rip nu participase deloc la discuţie, nici măcar nu-l salutase pe True. Milla îl privi şi observă că expresia lui devenise impenetrabilă; privirea sa era distantă, amintindu-i de Diaz.

La naiba. Ieşise cu ei dorind să-l uite, nu să îşi amintească de el. Dar ce se petrecea cu Rip? De obicei era foarte prietenos. Oare cu ce-l supărase True?

Brusc, din geanta Susannei se auzi un ţârâit insistent.

– Putea măcar să aştepte până terminam de mâncat! mormăi ea. Îşi scoase pagerul şi se uită la ecran. E de la spital. Mă duc să dau un telefon, mă întorc imediat. Îşi luă mobilul şi ieşi în grabă.

– Un apel pe pager nu e de bun augur când eşti doctor, comentă True. Mâna lui se sprijinea din nou pe spătarul scaunului Millei, iar degetul lui mare îi atinse uşor umărul, apoi îşi schimbă poziţia. Poate că era doar viclean, nu voia să-i dea ocazia să îl îndepărteze.

Maxilarul lui Rip se încleştă şi nu răspunse în niciun fel la comentariul lui True. În loc să păstreze tăcerea până la întoarcerea Susannei, Milla întrebă:

– Mai ai vreo informaţie pentru mine? Dacă nu ar fi întrebat, i-ar fi trezit curiozitatea.

– Nimic nu se leagă. Mă tem că este o pistă moartă.

– Informaţie despre ce? interveni Rip brutal şi, chiar dacă întrebarea lui fusese neobişnuit de nepoliticoasă, Milla îşi dădu seama că era la fel de nepoliticos şi să-l excludă din discuţie.

– Credeam că, în sfârşit, am găsit numele celui implicat în răpire şi l-am rugat pe True să verifice. Nu mai trebuia să specifice care răpire, chiar dacă cei de la Finders erau implicaţi în multe cazuri. Ziua aceea îngrozitoare reprezenta un punct de referinţă pentru toţi cei prezenţi.

Rip nici măcar nu-l privi pe True.

– De ce nu ai cerut poliţiei să verifice numele? Ştii că te-ar ajuta.

– Aşa este, dar True are relaţii şi de partea cealaltă a graniţei...

Susanna se întoarse grăbită, cu o expresie încordată, întrerupându-i.

– Îmi pare rău, trebuie să plec. Felicia D'Angelo are febră şi i-a crescut tensiunea. Mai are doar douăzeci de săptămâni până să nască. Ne întâlnim la spital.

– La care dintre ele? întrebă Rip, pentru că Susanna lucra la două.

Îi spuse, apoi se aplecă şi îl sărută pe obraz, ignorând reacţia lui de respingere.

– O să iau maşina. Iei tu un taxi, bine?

– Nu vă faceţi probleme, spuse True, privind-o pe Milla, apoi pe Rip. Vă duc eu pe amândoi.

– Nu, e prea mult, interveni Milla. Stăm în zone opuse ale oraşului.

– Ştiu asta. Nicio problemă.

Rip spuse:

– O să luăm un taxi. Vreau să o văd pe Milla ajunsă acasă, în siguranţă, aşa că luăm un taxi, o las pe ea, apoi mă duc şi eu acasă.

– Asta este ridi... începu Susanna, apoi se întrerupse, privindu-l furioasă pe Rip, ceea ce îi confirmă Millei bănuiala că totul fusese o înscenare. Mă rog. Faceţi cum vreţi. Trebuie să plec. Ne vedem mai târziu, sper. Îşi luă geanta şi plecă în grabă.

Chelnerul le aduse cafeaua, iar Milla rămase cu cei doi bărbați, care nici nu se atinseră de cafea continuând discuția. True insista să o conducă el; iar Rip era la fel de hotărât să nu accepte. Milla văzu că Rip se înfurie și decise să intervină.

– Încetați, spuse ea pe un ton ferm. Niciunul nu mă întreabă ce vreau *eu*.

Amândoi se întoarseră spre ea, iar Rip o privi cu un aer rușinat.

– Iartă-mă. Te-ai simțit ca o minge între noi?

– Cam așa ceva. Îi zâmbi, pentru că știa că nu va fi de acord cu ce urma să spună: Trebuie să stau de vorbă cu True, așa că voi merge cu el.

Într-adevăr. Rip nu era deloc de acord, dar avu prezența de spirit să nu mai insiste, de vreme ce ea hotărâse astfel. True nu avea un aer triumfător, dar poate că era destul de deștept încât să-și dea seama că n-o să fie o discuție prea plăcută.

– Cum vrei, zise Rip, pe când chelnerul le aducea nota de plată, apoi scoase cartea de credit, plasând-o în carnețel. True întinse mâna, vrând să plătească el pentru Milla, dar ea îl opri dintr-o privire și puse câteva bancnote, partea ei.

Așteptară apoi să vină chelnerul, să aducă înapoi cartea de credit a lui Rip și bonul la semnat. Îi ceru chelnerului să cheme un taxi, apoi adăugă un bacșiș generos, semnă și își luă cartea de credit.

– Compania de taximetre spune că mașina va sosi în zece minute, îl informă chelnerul.

– O să așteptăm, zise Milla, dar Rip scutură din cap.

– Nu, mergeți. Nu va dura mult. Tocmai bine îmi termin cafeaua între timp. Se ridică, urmat de True, și o sărută pe Milla pe obraz. A trecut mult timp de când nu ne-am mai întâlnit. Ar trebui să ne vedem mai des.

Milla râse:

– De parcă tu și Susanna ați avea mai mult timp!

– Aşa este. Ai grijă de tine. Îl salută pe True, apoi se aşează din nou, iar ei doi ieşiră.

– Maşina mea este în partea asta, spuse True, indicând spre stânga şi conducând-o uşor în direcţia aceea, cu mâna pe spatele ei. Am senzaţia că Rip nu mă înghite.

Milla scoase un sunet care nu însemna nimic, apoi aşteptă să urce amândoi în maşină, după care spuse:

– Nici eu nu sunt aşa de încântată de comportamentul tău. Nu-mi place să fiu manipulată.

True rămase tăcut o clipă, cu cheile în mână:

– A fost cam evident, nu? întrebă el în cele din urmă, pornind motorul.

– Destul. Dacă ar fi negat că fusese un aranjament, poate că l-ar fi crezut, însă îl respecta pentru că nu încerca să se eschiveze. Apoi îşi dădu seama de altceva şi îl întrebă: De unde ştii unde locuiesc? Când spusese că stă în partea cealaltă a oraşului, faţă de soţii Kosper, True spusese că ştie.

– Ştiu doar că stai în Westside, pentru că am întrebat-o pe Susanna. Care este adresa?

I-o indică, iar el dădu din cap:

– Ştiu să ajung. Se născuse în El Paso; cunoştea oraşul.

– Mesajul Susannei a fost real?

True ridică din umeri.

– Din câte ştiu eu, da. Însă, în orice caz, m-aş fi oferit să te conduc acasă.

– Am vorbit serios, True. Nu am de gând să ies cu tine. Îţi mulţumesc că mă duci acasă, dar asta-i tot.

Traficul era destul de liber. Milla urmărea luminile străzii cum aruncau umbre schimbătoare pe figura lui, îi observă expresia dintr-odată mai dură, îi văzu degetele bătând darabana pe volan.

– Nu este cazul să te îngropi, spuse el în cele din urmă, pe un ton aspru. Dumnezeu mi-e martor, te înţeleg, dar nu

există ori-ori. Îți poți căuta fiul și, în același timp, poți să-ți rezervi și ceva timp pentru tine. Te-ai izolat emoțional complet; nu lași pe nimeni să se apropie...

– Pentru că nu este corect să las pe cineva să se aștepte la ceva ce nu îi pot oferi, îl întrerupse ea. Nu îți voi acorda nici măcar un minut, dacă aș putea să-l folosesc căutând orice informație menită să mă ducă la Justin.

– Dar poți să-ți faci timp pentru a cina cu Susanna și Rip.

– Asta este o relație total diferită de cea pe care o dorești tu, știi foarte bine. Dacă aș fi anulat cina cu ei în ultima clipă pentru că trebuia să mă întâlnesc cu altcineva – și aș fi făcut-o, dacă intervenea ceva – nu s-ar fi supărat. Suntem prieteni, dar ne întâlnim rar; și ei au timpul drămuit.

– Deci spui că nici măcar prieteni nu putem fi.

Milla pufni, agasată.

– Ca și cum aș putea să te cred că asta vrei.

Deși era nervos, zâmbi.

– Ești al naibii de dură. Dar mie îmi plac provocările.

– Nu te provoc. Nu este o luptă pentru supremație. Și mă deranjează că mă pui exact în situația pe care doream să o evit: să te înfurii pentru că nu-ți ofer ce vrei. Dacă nu ies cu tine, n-o să-ți placă. Dacă accept, dar nu te pun pe tine pe planul întâi, iar n-o să-ți placă. Nu am decât de pierdut, în ambele situații.

True redeveni serios:

– Și dacă îți promit că o să te ajut să-ți cauți fiul? Dacă îți voi sta alături, când alergi după cel mai mic zvon pe care îl auzi? Dacă ai de-a face cu traficanți și alți nemernici de teapa lor, oricum ai nevoie de protecție.

– Nu mă duc niciodată singură la o întâlnire, spuse Milla privind cu încăpățânare pe geam. Cu două săptămâni în urmă, ar fi acceptat ajutorul lui fără să stea o clipă pe gânduri, însă

nu-l întâlnise încă pe Diaz. În ciuda banilor şi relaţiilor lui True, pur şi simplu nu credea că este la fel de eficient ca Diaz, dacă voia să dea de Pavón. Poate că se înşela. Poate că făcea greşeala vieţii ei, dar luase o decizie şi avea de gând să o respecte, indiferent cât de periculoasă ar fi fost.

True îşi înăbuşi o înjurătură, insistând:

– Dacă tot te duci însoţită de cineva, de ce n-aş fi eu acela?

– Pentru că ai avea pretenţii suplimentare. Spune-mi adevărul: Dacă nu accept să ies cu tine, ai de gând să încetezi sponsorizarea fundaţiei?

– Sigur că nu!

– Atunci, răspunsul meu final este nu.

Mâinile lui se încleştară pe volan, dar nu mai scoase niciun cuvânt până când ajunse pe strada ei, apoi o întrebă:

– Care este casa?

Îl îndrumă cum să ajungă acolo, era ultima pe stânga, apoi True opri maşina, în faţa uşii luminate de farurile maşinii. Garajul vecinilor era lipit de al ei, aleile de acces fiind separate doar de o bandă unde turnaseră fâşii de beton. Pentru că era ultima casă, în partea dreaptă avea copaci şi tufe care atenuau întrucâtva severitatea casei. Curtea micuţă era înconjurată de un gard, pentru a o separa de curtea vecinilor. Uşa din faţă era retrasă, într-o boltă micuţă, având de-o parte şi de cealaltă jardiniere cu flori în culori vii. Lumina galbenă de pe verandă le făcea să pară mai curând portocalii decât roşii. Casa ei era curată şi bine întreţinută, dar ştia că True o compară cu propria lui casă şi că se întreabă probabil ce-o avea în cap în loc de creier.

– Mulţumesc că m-ai condus, spuse ea, desfăcând centura de siguranţă şi deschizând portiera.

True încercă să iasă înaintea ei, pentru a-i deschide uşa, dar nu se mişcă destul de repede. În timp ce o conducea până la uşă, o prinse de cot:

– Bine, spuse el fără nicio introducere. O să stau deoparte. Dar, dacă ai nevoie de ceva, sună-mă. Zi sau noapte. Vorbesc serios. Fără nicio obligație.

Impresionat de oferta lui, îi zâmbi:

– Mulțumesc.

O privea atent; apoi mai înjură o dată, încet și, înainte ca Milla să poată reacționa, se trezi în brațele lui. Chiar dacă purta tocuri, tot era cu vreo zece centimetri mai înalt, iar când se aplecă deasupra ei, se simți copleșită. Mâna lui o cuprinse mai strâns și apoi o sărută.

Își propti mâinile în umerii lui și îl împinse, încercând să se elibereze. În alte circumstanțe, poate că i-ar fi răspuns la sărut, poate i-ar fi plăcut. Era foarte bun la asta; buzele lui erau calde, respirația plăcută, limba explora încet, fără a insista. Îl simțea că se înfierbântă.

Se trase în spate și îl împinse cu mai multă putere; True îi dădu drumul și se retrase.

– Tocmai ziceai că o să stai deoparte, îl repezi ea, furioasă că, evident, nu avea de gând să accepte un refuz.

– Asta și fac. Chipul lui era încordat, avea ochii îngustați. Dar am vrut să te simt, am vrut să mă simți și tu. Dacă te răzgândești, nu trebuie decât să-mi spui.

Aroganța lui nu era respingătoare, însă insistența o speria și nu era deloc tentată să prelungească momentul. Își scoase cheile și descuie ușa.

– Noapte bună, spuse ea, intrând, apoi închise ușa și o încuie rapid.

Se simțea atât de agitată încât trecu o clipă până să-și dea seama că lumina nu era aprinsă. Încremeni, speriată în întuneric, conștientă că nu este singură.

13

În loc să meargă acasă, Rip îi ceru şoferului să îl ducă la spital. Îşi folosi cardul de parcare pentru a intra în parcarea medicilor, apoi îi ceru taximetristului să îl aştepte. Ieşind din maşină, verifică vehiculele din parcare şi nu fu surprins să constate că al lui nu era acolo. Era dezamăgit, dar nu surprins. Cu toate acestea, îşi scoase ecusonul şi intră în departamentul de urgenţe.

– Felicia D'Angelo a fost internată? o întrebă el pe funcţionara de la internări, care verifică în calculator.

– Nu, domnule, avem un Ramon D'Angelo, nu Felicia.

Pentru a se convinge, Rip îl rugă pe şofer să îl ducă şi la celălalt spital unde lucrau el şi Susanna, dar situaţia era aceeaşi. Maşina lui nu se afla în parcare, iar Felicia D'Angelo nu se internase.

Spera din tot sufletul să o găsească acasă pe Susanna când va ajunge acolo, spera că povestea cu apelul şi plecarea grăbită nu fuseseră decât o încercare de a găsi un motiv veridic pentru a o arunca pe Milla în braţele lui Gallagher. În ciuda oricărei evidenţe, încă spera.

Dar când ajunse acasă, era întuneric peste tot. Plăti şoferului mai mult decât generos, apoi traversă aleea şi descuie uşa. Deblocă automat alarma şi aprinse lumina.

Se întrebă ce poveste va mai debita Susanna când va ajunge acasă. Nu ştia unde putea fi. Şi ce urmează să facă.

*

Poate că True încă nu urcase în maşină; poate că o aude dacă ţipă. Gândul îi ardea mintea, pe când încerca să respire, dar parcă era pradă unui coşmar, când încerci să strigi, dar nu poţi. Reuşi doar să scoată un sunet sugrumat, dar amuţi imediat. O mână aspră îi apăsa gura, iar un corp ca de oţel o lipise de perete, ţinând-o nemişcată.

– Taci, spuse vocea aceea profundă. Nu ţipa. Sunt eu.

El? Chiar dacă îşi dăduse seama că e Diaz, continua să fie dominată de panică. Inima îi bătea atât de tare încât simţea că i se face rău. Era aproape recunoscătoare că o imobilizase lângă perete, altfel i s-ar fi înmuiat genunchii şi ar fi căzut.

Îl simţi cum se apleacă, desluşi zgomotul comutatorului, apoi lumina blândă invadă holul. De-afară se auzea zgomot de motor, apoi scârţâitul cauciucurilor, pe când True demara.

Diaz îşi retrase mâna. Faţa lui era lipsită de orice expresie, ochii distanţi.

– Este ceva între tine şi Gallagher?

Milla îl plesni. Îl lovi peste braţe, peste umeri; apoi îşi luă geanta şi-l pocni în cap.

– Să te ia dracu', m-ai speriat de moarte! ţipă ea, cu lacrimi de teamă şi uşurare curgându-i pe obraji. Tremurând, se aşeză pe scaun lângă măsuţă, încercând să găsească un şerveţel în geantă.

Diaz nu mai avea un chip inexpresiv. Arăta absolut uluit că îl lovise – probabil că o lăsase. Nici ei nu-i venea să creadă, nu numai că îşi pierduse controlul în halul ăsta, dar şi că el stătea pur şi simplu acolo, în loc să-i rupă mâna sau să dea cu ea de pământ. Deschise gura să îşi ceară scuze, în schimb se trezi bocindu-i pe genunchi.

– La naiba, spuse ea încet, plângând. Îşi şterse lacrimile cu un şerveţel. Probabil că fardurile i se întinseseră de tot pe faţă, iar asta o făcu din nou să plângă.

Diaz se ghemui în faţa ei, chipurile lor fiind acum la acelaşi nivel.

– N-am vrut, îmi pare rău. Întinse mâna încet şi o cuprinse pe a ei cu prudenţă, ca şi cum n-ar fi fost obişnuit cu o astfel de atingere şi nu era sigur cum ar trebui să procedeze. Degetele lui erau dure şi calde, iar palma plină de bătături; îi luă mâna, mângâind-o uşor cu degetul mare. Ţi-ai revenit?

– Vrei să-ntrebi dacă o să-mi mai bată inima normal vreodată? îl repezi ea, apoi, brusc, izbucni în râs. Era atât de slăbită după excesul de adrenalină încât nu putea nici să se ridice, aşa că îşi sprijini capul de perete şi hohoti, în timp ce-şi ştergea faţa cu mâna liberă.

Atunci se petrecu ceva incredibil. Colţurile gurii lui zvâcniră.

Era atât de uluită să-l vadă zâmbind, încât se opri din râs, holbându-se la el. Inima începuse să-i bată normal, dar o luă din nou la trap, iar de data asta nu se mai simţea dominată de frică. Întreg corpul ei fu invadat de căldură şi începu să tremure iar. Diaz o ţinea de mână şi îi zâmbea – *acum* era momentul să ţipe, pentru că se afla într-un pericol mult mai mare decât cu o clipă în urmă.

– Ce e? întrebă el, uimit de privirea ei.

– Zâmbeşti. Era ca şi cum şi-ar fi aruncat masca, lăsând-o să pătrundă dincolo de zidul impenetrabil. Uimire, zăpăceală, compasiune, amuzament, toate aceste expresii i se perindaseră pe faţă în mai puţin de un minut. Singurul lucru care ar fi îngrozit-o şi mai tare dacă l-ar fi văzut la el era dorinţa, aşa că se trase deoparte şi începu să se aranjeze: îşi trase părul de pe faţă, îşi îndreptă fusta, se şterse la ochi, pentru a elimina dârele de rimel.

– Da, şi eu zâmbesc, răspunse el, ca şi cum nu putea înţelege de ce o surprinde asta.

– Când?

– La naiba, nu ţin un jurnal. Mi se întâmplă chiar şi să râd.

– Anul ăsta?

Diaz vru să spună ceva, apoi se gândi mai bine şi ridică din umeri:

– Poate că nu. Buzele lui se destinseră din nou într-un zâmbet. M-ai pocnit cu geanta.

– Îmi pare rău, se scuză ea. Eram atât de speriată, încât mi-am pierdut controlul. Te-am lovit?

– Glumeşti.

– Nu chiar. Totuşi, te-am lovit în cap.

– Alea erau palme de femeie.

Aşa era. Simţi că o cuprinde disperarea. Se tot antrenase, pentru a putea face faţă unor astfel de situaţii, însă, în loc să reacţioneze eficient, răspunsese cu un gest total feminin. Dacă s-ar fi întâmplat asta cu Pavón, de exemplu, acum ar fi fost moartă.

Diaz era încă ghemuit pe vine în faţa ei, atât de aproape încât îi simţea căldura trupului pe picioare. Părul lui scurt era ciufulit, ca şi cum şi-ar fi trecut degetele prin el când era încă ud. Pentru prima dată de când îl cunoştea, era proaspăt bărbierit, deşi purta uniforma lui obişnuită, tricou, blugi şi ghete. Lumina îi evidenţia linia dură a feţei, îi făcea ochii să pară şi mai adânci, iar gura lui, de obicei severă, era mai blândă, mai plină.

Încercă disperată să-şi ascundă tremurul interior. Sperase că atracţia pe care o resimţea faţă de el era mai mult o creaţie a imaginaţiei, alimentată de aura lui letală. Femeile visau cu ochii deschişi la bărbaţi periculoşi, când, în realitate, era preferabil un tip drăguţ şi normal. Însă acesta nu era un vis, iar Milla trebui să îşi încleştеze mâinile pentru a se abţine să nu-i mângâie buzele. Diaz nu era un băiat rău, ci un bărbat periculos, şi trebuia să ţină seama de această diferenţă. Nu se plimba de mână cu îngerii.

Însă erau în casa ei, singuri, izolaţi în această oază de lumină, iar Milla ştia că nu trebuie decât să schiţeze un gest pentru a se trezi în braţele lui. Ştia că nu ar refuza-o.

I-ar fi făcut pe plac, apoi ar fi dispărut din nou, iar contactul cu ea nu ar fi însemnat nimic mai mult decât o băutură când îi era sete.

Aşa că rămase pe scaunul ei, strângând genunchii. Refuza să fie doar o partidă de sex pentru cineva, chiar dacă-şi dorea asta.

– Gallagher te-a sărutat, spuse el, semn că îi urmărise de la fereastră. Chiar în clipa aceasta, pe când vorbea, figura lui se schimbă, redevenind inexpresivă.

– Nu pentru că aş fi vrut şi eu. Dintr-un motiv sau altul, simţea că îi datorează o explicaţie. Îmi tot cere să ieşim împreună, iar eu îl tot refuz.

– Unde ai fost în seara asta cu el?

– Am luat cina cu nişte prieteni şi şi-a făcut şi el apariţia. Prietenii mei sunt amândoi medici, iar ea a fost chemată la spital pentru o urgenţă. A luat maşina, aşa că True m-a condus acasă, iar Rip a plecat cu un taxi.

Diaz se gândi în tăcere, apoi scutură din cap.

– Nu te mai ajut dacă nu păstrezi distanţa faţă de el.

Milla nu protestă deloc, pentru că exact asta era şi intenţia ei.

– Bine.

– Aşa, pur şi simplu?

– Da. Îl cunoşti, nu-i aşa?

– Ne-am întâlnit.

Totuşi, când îl întrebase de Diaz, True nu menţionase acest lucru. În schimb, pretinsese că va căuta informaţii. Crezuse probabil că ar fi mai bine să nu se întâlnească vreodată cu el, şi poate că avea dreptate, dar era capabilă şi singură să hotărască pentru ea şi să decidă ce riscuri îşi asumă. Încercând să o ţină departe de Diaz, îi bloca accesul la informaţii de care avea nevoie.

– L-ai găsit pe Pavón?

– Mă ocup de asta. Am o pistă. Cred că o să se dea la fund vreo lună, fiindcă a aflat că îl caut.

Orice persoană întreagă la cap s-ar fi ascuns vreme mai îndelungată, poate pentru tot restul vieții.

– Atunci ce cauți aici, dacă nu ai informații noi?

– Am vrut să-ți spun că am găsit ceva ce te-ar putea interesa. Unul dintre informatorii mei mi-a zis ceva despre o rețea de traficanți de copii, care acționa cam acum zece ani.

Milla încremeni, simțind fiori reci pe șira spinării. Parcă plămânii i s-ar fi contractat brusc, împiedicând-o să respire.

– Și ce a zis? întrebă ea cu vocea sugrumată.

– Era o operațiune de proporții. Copiii erau transportați cu un avion particular peste granița, nu îngrămădiți într-un portbagaj.

Încă nu putea să respire. Un avion! Avusese coșmaruri, gândindu-se că Justin ar fi putut muri sufocat într-un portbagaj, apoi aruncat în drum ca un gunoi.

– Asta nu înseamnă că tot ei ți-au răpit copilul, o preveni el. Dar operau în aceeași perioadă, în sudul statului Chihuahua și în Coahuila. Aveau o persoană de contact aici, în Texas, care asigura copiilor certificate de naștere, astfel încât să poată fi adoptați legal.

– Certificate de naștere. Trebuia să fi fost cineva care lucra într-o judecătorie sau într-un spital. Din moment ce Justin se născuse în Mexic, toate actele lui fuseseră redactate aici și nu știa sigur cum se emiteau certificatele de naștere, nici nu se gândise vreodată să verifice.

– Acum lucrurile nu ar mai merge așa, spuse el, citindu-i gândurile. În prezent, totul este computerizat. Iar certificatele de naștere puteau fi emise în orice stat.

– Știu. Dosarele de adopție erau private, cu excepția cazurilor în care părintele natural hotăra altfel. Acesta reprezenta un obstacol major. Nu putea urmări nici vreun excedent considerabil în rata natalității dintr-un stat anume, pentru că numărul certificatelor suplimentare se limita la câteva sute pe an. Într-o regiune care cuprindea un oraș mare, cu populație tranzitorie, acele certificate de naștere suplimentare ar fi

trecut neobservate. Însă posibilitatea ca în oraşele mai mari să fi existat evidenţă computerizată şi acum zece ani era mai mare, se gândi ea. O regiune rurală mică, cu fonduri limitate, care nu putea acoperi un sistem computerizat de evidenţă a populaţiei reprezenta o variantă mult mai probabilă. Îi spuse şi lui Diaz asta, iar el aprobă gânditor.

– Ce ai căuta?

– Certificate de naştere emise în serie. Câţi copii se puteau naşte într-o regiune mică în aceeaşi zi, chiar în aceeaşi săptămână? Poate chiar într-o lună? Dacă numărul total în anumite luni a fost evident mai mare decât în altele, m-aş concentra asupra acelor perioade.

Diaz o asculta în tăcere, iar ea îl lăsă să se gândească. În sfârşit, ridică ochii spre ea:

– Se presupune că reţeaua şi-a încetat activitatea când s-a prăbuşit avionul.

Milla se simţi cuprinsă de o senzaţie de sfârşeală, speranţele ei febrile transformându-se încă o dată în coşmar.

– Când a fost asta?

– Cu vreo zece ani în urmă. Toată lumea de la bord a murit, inclusiv şase copii.

Rămase nemişcată, privindu-şi mâinile, mult timp după ce el plecase. Dumnezeu nu putea fi aşa de crud, să o lase să se zbată atâta, apoi să-i ia totul. Ştia că poate Justin nu fusese în avionul acela, că era posibil să-l fi răpit altă bandă de traficanţi. Dar aceasta reprezenta încă o variantă de coşmar pe care trebuia s-o ia în calcul, un alt sfârşit groaznic pentru nişte micuţi nevinovaţi.

Poate că nu-şi va găsi niciodată copilul, însă nu va înceta vreodată să-l caute. Îi va găsi pe oamenii – ce oameni, pe *monştrii* – din spatele acestei fărădelegi şi îi va distruge, chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care îl va face. Ceva în ea se schimba, nu mai era dispusă să uite de orice, doar ca să afle ceva despre copilul ei dispărut. Voia dreptate, voia răzbunare.

14

Susanna era atât de obosită, încât abia se mai târa când parca maşina în garaj. Rămase o clipă cu uşa deschisă şi ochii închişi, încercând să-şi adune puterile pentru a ieşi din maşină. Fusese o noapte foarte, foarte lungă, iar acum mai avea poate două ore la dispoziţie pentru somn, după care va trebui să se trezească şi să plece la spital, apoi la birou, la consultaţii toată ziua, apoi din nou garda de seară, înainte să se poată întoarce acasă, pentru a se prăbuşi în pat. Cafeaua putea s-o ţină trează, dar nu o ajuta să se simtă mai puţin obosită.

Se întrebă cum s-o fi descurcat True cu Milla. O cunoştea prea bine, ştia că-şi dăduse seama de subterfugiul lor şi că se enervase din această cauză.

True credea că va reuşi să o convingă până la urmă, însă nu o cunoştea pe Milla aşa cum o cunoştea Susanna. Milla părea, şi era, tipul de femeie care prefera să poarte rochii, nu pantaloni, căreia îi plăcea să gătească, să decoreze şi să lucreze cu copii. Odinioară intenţionase chiar să se facă profesoară, ceea ce, din punctul de vedere al Susannei, reprezenta o dragoste pentru copii împinsă până la extrem. Unghiile Millei erau întotdeauna atent lăcuite, şi nici măcar o dată, în unsprezece ani de când o cunoştea, nu o văzuse cu unghiile de la picioare nefăcute. Chiar şi când născuse, le avea vopsite într-o nuanţă delicată de roz, probabil opera lui

David, pentru că în niciun caz o femeie însărcinată în luna a noua nu s-ar fi putut apleca atât. Iar David făcuse asta pentru ea fără cea mai mică ezitare; o iubise la nebunie pe Milla.

Însă sătenii care fuseseră martori la răpire, spuseseră că Milla se luptase ca o tigroaică. Şi chiar dacă se aflase la un pas de moarte în urma rănii, din clipa în care îşi recăpătase cunoştinţa, parcă fusese posedată de demon, dominată de un singur gând, având un singur scop în viaţă: să-şi găsească copilul.

Îşi modificase personalitatea, se transformase într-o altă femeie, mai dură. Mergea în locuri unde mulţi bărbaţi înarmaţi ar fi ezitat să calce, discuta cu mardeiaşi şi dependenţi de droguri, hoţi şi ucigaşi –, deşi niciunul dintre ei dintr-un motiv sau altul, nu îi oferise vreo informaţie reală, nici nu-i făcuseră vreun rău. Poate că la nivelul subconştientului, sperau că şi propriile lor mame i-ar fi căutat cu aceeaşi înverşunare.

De asemenea, o ajuta şi faptul că era atât de tânără şi avea ochii atât de trişti. Şuviţa albă de păr atrăgea privirile tuturor, amintindu-le de suferinţa ei. Fusese pretutindeni: la emisiuni televizate, în reviste, în biroul preşedintelui mexican, vorbise cu Federales şi grănicerii, discutase cu oricine ar fi putut s-o ajute. Devenise personificarea mamelor îndurerate, întruchiparea durerii şi a hotărârii. Rupsese chiar şi relaţiile cu propria familie, preferând să se dedice eforturilor de a-l găsi pe Justin.

David rămăsese în urmă. Probabil că era foarte dificil să fii căsătorit cu o cruciată, îşi spuse Susanna. Milla demonstrase că avea o voinţă de fier, o încăpăţânare care nu ceda sub nicio formă. Îl adorase pe David, însă se înstrăinase de el.

Iar True credea că va reuşi mai multe? Susanna n-avea nicio îndoială că se înşela. Însă insistase, şi era obişnuit să obţină tot ce dorea. Ar fi fost o nebunie să-l refuze. Ştia mai

bine decât oricine cât de nemilos putea fi, şi era întotdeauna foarte atentă să nu-i atragă mânia.

Uşa ce dădea spre garaj se deschise şi apăru Rip:

– Ai de gând să stai aici toată noaptea? întrebă el.

O, Doamne. De ce nu dormea la ora asta? În mod normal, ar fi fost încântată că a aşteptat-o să vină acasă, dar nu acum, nu în noaptea asta. Probabil că îl înfuriase povestea cu True şi Milla, dar ea era prea obosită ca să mai facă faţă unei înfruntări.

– Sunt atât de epuizată încât aş putea adormi chiar aici, spuse ea, ieşind din maşină. Probabil că ar fi fost mai bine să rămân la spital.

– Probabil, conveni el, dându-se deoparte, astfel încât să o lase să intre în casă. Atunci ai fi fost acolo când am venit după tine.

Susanna încremeni în mijlocul drumului, apoi continuă să urce treptele, fără să se uite în urmă. La dracu'! Ar fi trebuit să găsească o scuză mai bună, dar fiindcă o suspectase că are o relaţie cu True, iar acesta era cu Milla, nici nu-i trecuse prin minte că ar fi putut s-o verifice.

– N-ai nimic de spus? întrebă Rip din spatele ei.

– Nu. Dacă ai de gând să faci o scenă pentru că n-am auzit pagerul sau pentru că personalul nu ştia unde sunt, n-am ce face. Acum mă duc să fac un duş şi să mă culc.

– Nu te-am sunat. Am fost la ambele spitale. Nu erai acolo. Şi nici Felicia D'Angelo. Aşa că am căutat în lista ta de pacienţi, am găsit numărul Feliciei şi am sunat să văd ce se întâmplă. Se simte bine, în caz că eşti curioasă.

La dracu'! La toţi dracii! Întotdeauna avea acasă o listă cu ultimii pacienţi, era mai comod aşa. De când se transformase Rip într-un Sherlock Holmes?

– Vorbim mâine, spuse ea, pentru că pe moment nu se putea gândi la nimic. Trebuia să discute cu True. Pierdea controlul situaţiei, era conştientă de asta, pentru că nu înjura

niciodată, nici măcar în gând, decât dacă avea nervii întinşi la maximum. Nu voia să se certe cu Rip, ar fi ajuns să spună mai multe decât ar fi vrut.

Se duse în dormitor, închise uşa în urma ei şi se sprijini epuizată de ea, aşteptând să o urmeze şi Rip. Dar, după o clipă, îi auzi paşii coborând pe scară, apoi în hol, îndreptându-se spre camera în care dormea. Respirând uşurată, încuie uşa şi se duse în baie.

Luă mobilul şi îl sună pe True. Acesta răspunse la al doilea semnal, cu vocea sa autoritară, dintotdeauna.

– Rip a verificat, ştie că nu am fost la niciunul dintre spitale, spuse ea. A sunat-o chiar şi pe pacienta despre care zisesem că are o urgenţă.

– Găseşte pe cineva şi anunţă-l pe Rip că îl înşeli. În aceste condiţii n-o să te mai verifice.

Închise ochii, şocată de replica dură a lui True. Culmea era că avea dreptate: dacă făcea asta, Rip ar fi crezut că a rezolvat misterul şi nu şi-ar mai fi băgat nasul. Însă nu-l înşelase niciodată, n-avea de gând să înceapă acum, indiferent de ce ar fi crezut sau spus True.

– Cum au mers lucrurile cu Milla?

– N-au mers. Îi simţea furia din voce şi ştiu că Milla reacţionase exact aşa cum se aşteptase.

Era prea deşteaptă ca să-i spună: „Te-am avertizat". În schimb, comentă:

– Este obsedată să-şi găsească copilul. Nimic altceva nu o atinge.

– Trebuie să descopăr o modalitate de a afla ce face. Până acum nu a reprezentat niciodată o ameninţare, dar acum situaţia s-a schimbat. Cine i-a spus de Diaz? Am pus-o pe o pistă falsă, dar s-ar putea hotărî să investigheze pe cont propriu, şi numai de Diaz nu avem nevoie.

Susanna nu ştia cine este acest om, dar auzise de el. De asemenea, ştia că True Gallagher nu se teme nici de diavolul

însuşi, dar acest Diaz îl îngrijora. Probabil că se petrecuse ceva între ei, cu siguranţă asta era. Avea senzaţia că Diaz ar fi fost mai mult decât încântat să-i creeze probleme lui True. Reputaţia lui Diaz era de-a dreptul înspăimântătoare; dacă Milla lua într-un fel sau altul legătura cu el şi îl convingea să o ajute, vor trebui să ia măsuri serioase pentru a se proteja.

– Mai dă-i câteva indicii false, sugeră ea. Pune-o să vâneze fantome.

True râse.

– O idee bună. Apoi făcu o pauză. Acum mi-am dat seama. Pe ecran nu mi-a apărut numărul tău de-acasă.

– Sun de pe mobil.

– La naiba! Ştii că aceste convorbiri pot fi interceptate!

– Dacă te-aş suna de-acasă, Rip ar putea asculta pe celălalt telefon.

– Atunci găseşte altă soluţie, dar nu mă mai suna de pe mobil. Apoi închise.

Strâmbându-se, Susanna închise şi ea.

– Să te ia dracu' şi pe tine, mormăi ea. Apoi continuă să înjure. După un timp se potoli, epuizată. Era tentată să se arunce în pat şi să facă duş când se va trezi, dar după cele întâmplate, nu voia să intre în pat fără să se îmbăieze. Desigur, se spălase şi înainte să vină acasă, dar nu era acelaşi lucru. Poate că aşa se simţise şi Lady Macbeth, când încercase să îndepărteze petele invizibile de sânge.

True se dădu jos din pat după discuţia cu Susanna. Avea încredere în ea, atât cât putea el să aibă încredere în cineva, dar uneori făcea prostii cât ea de mari. Îi repetase la nesfârşit să nu folosească telefonul mobil sau fără fir. Era mai sigur să recurgă doar la cel fix. Avea şi el telefoane fără fir, desigur, dar cele de lângă pat şi din birou erau fixe.

Până la urmă, va trebui să actualizeze şi sistemul de securitate, îşi spuse. Avea nevoie de contramăsuri electronice,

pentru a împiedica pe oricine să îi asculte convorbirile plantând microfoane. Însă deocamdată nu era destul de important pentru ca cineva să facă eforturi susținute să-l prindă. Era încă neînsemnat, dar se dezvolta. Și intenționa să continue. Într-un an, cel mult doi, va putea să dispară, dispunând de o avere destul de mare, care urma să fie investită, însă se va dezvolta apoi de la sine.

Asta dacă reușea să facă în așa fel încât să nu îi scape situația de sub control.

Milla nu constituise niciodată o problemă serioasă, în ciuda insistenței ei. Se asigurase că nimeni nu-i va spune vreodată ceva. O supraveghea prin intermediul Susannei și al altor persoane și, spre surprinderea lui, chiar o admira pentru că nu voia să cedeze. Cu siguranță că propria lui mamă nu ar fi dat dovadă de un astfel de devotament. În cele din urmă, când Milla începuse să strângă fonduri pentru fundația aia a ei, încercase să-i atragă atenția prin contribuții și, încetul cu încetul, ajunsese să o cunoască, să o determine să aibă încredere în el. Ce metodă mai bună ar fi putut folosi pentru a-i controla fiecare mișcare? Era unul dintre sponsorii ei. Discuta cu el și, deși în mod normal conversațiile lor se limitau la activitatea fundației, dacă o întreba cum stăteau lucrurile în plan personal, îi răspundea. Iar el avea grijă să întrebe întotdeauna.

Surpriza neplăcută era că într-adevăr o plăcea.

La naiba, voia să se culce cu ea. Își dorea să-și piardă mâinile în părul ei cârlionțat, să o strângă în brațe. Nu înțelegea de ce, pentru că nu era deloc genul lui. Nu avea forme generoase, nu era nici măcar drăguță. Dar avea stil, personalitate, și niște ochi care ar fi făcut orice bărbat să uite de sine.

Ar fi groaznic să fie nevoit să o omoare.

Nu voia să ajungă la asta. În primul rând, era prea cunoscută. Oamenii îi știau numele, figura, povestea. Știrea

s-ar fi difuzat la nivel național, dacă s-ar fi întâmplat ceva cu ea, ceea ce însemna că polițiștii ar fi demarat o anchetă de proporții.

Făcuse totul pentru a-i reduce la minimum eficacitatea căutărilor, însă dacă ar fi eliminat-o acum, ar fi însemnat că folosește mitraliera ca să împuște o vrabie. Nu voia să reacționeze disproporționat și să atragă atenția asupra sa. Existau și alte modalități de a o supraveghea.

Cea mai bună cale de a-i afla fiecare mișcare și de a controla situația era să aibă o relație cu ea. Știa că îl place, că mai avusese vreo două relații de scurtă durată, ceea ce demonstra că nu intenționa să se călugărească. Însă îi subestimase hotărârea și devotamentul față de cauza în care credea și, judecând după felul cum încremenise în brațele lui când încercase să o sărute, probabil că nu avea să se răzgândească. Dacă ar fi insistat, ar fi îndepărtat-o complet și ea ar fi încetat să-l mai considere un prieten.

Va trebui să accepte înfrângerea asta, deși nu-i plăcea. Se simțea aproape ca un adolescent din nou, plin de nerăbdare. Acum își dădea seama cât de stângaci fusese în privința întâlnirii „întâmplătoare" de la restaurant. Susanna știuse că va trebui să plece și pusese pe cineva să-i trimită un apel pe pager, de îndată ce el avea să se așeze la masa lor. Un scenariu școlăresc, iar Milla își dăduse imediat seama ce se întâmplase.

Așa că acum trebuia să păstreze distanța. Asta nu însemna că are de gând să renunțe. În cele din urmă, tot va fi a lui, pentru că semănau dintr-un singur punct de vedere: nici el nu renunța niciodată.

În dimineața următoare, când își schimbă plasturele contraceptiv, Milla observă că mai avea rezerve doar pentru o lună, așa că își propuse să treacă pe la Susanna și să ia încă o rețetă. Avea întotdeauna grijă să nu uite de contraceptive,

pentru că era conştientă de riscul de a fi atacată. Îşi notă chiar, ca să nu uite, de teamă ca nu cumva să-i iasă din minte acest lucru. Se simţea deopotrivă letargică, şi agitată; depăşise stresul resimţit cu o seară în urmă, dar era tot tensionată, de parcă ar fi aşteptat să se întâmple ceva.

Dormise buştean. Povestea cu True fusese destul de stresantă, însă scurtul timp petrecut cu Diaz o făcuse să se simtă de parcă ar fi fost surprinsă de o tornadă şi azvârlită în toate părţile, înainte de a ateriza într-o cadă cu apă rece ca gheaţa. Groază, furie, râs, dorinţă, disperare – toate aceste trăiri se succedaseră frenetic, iar în urma lor rămăsese slăbită, tremurând, apoi se prăbuşise.

Totuşi, prima imagine care îi veni în minte când se trezi a doua zi dimineaţa fu Diaz, ghemuit în faţa ei, zâmbind în lumina difuză. Şi, pentru că nu se trezise de-a binelea, imaginaţia începu să zburde; i se perindau prin faţa ochilor imagini cu ei doi în diferite poziţii, cu el ghemuit *deasupra* ei, cu ochii închişi, având acelaşi zâmbet pe buze în timp ce o pătrundea încet…

Alungă această fantezie, tremurând de plăcere, chiar dacă refuza să lase frâu liber imaginaţiei. Mersese deja prea departe, era de-a dreptul şocată. Mai dorise şi alţi bărbaţi, îşi închipuise cum face dragoste cu ei. Însă niciunul, nici măcar David, nu o tentase să se abată de la cursul pe care şi-l impusese.

Diaz reuşise. Dacă s-ar fi culcat cu el, ar fi făcut o greşeală în plan personal, dar ceea ce o speria era haosul pe care l-ar fi putut provoca în colaborarea lor profesională. De dragul lui Justin, nu îndrăznea să schimbe nimic între ei. Însă deşi ştia asta, tot tânjea să îl sărute, să îl atingă, să-l simtă aproape.

Diaz nu o sărutase niciodată, abia dacă îi atinsese mâna, dar cu un singur zâmbet o făcuse să uite total de sărutul lui True.

Trebuia să se controleze, înainte să facă vreo prostie. Dacă îl cunoştea bine, Diaz va dispărea în cazul în care ar fi încercat să se agațe de el, să-i pretindă o implicare emoțională, şi nu era sigură că nu ar ajunge la asta. Nu mai simțise aşa ceva de când... ei, bine, nu simțise niciodată asta. În ce-l priveşte pe David, fusese absolut convinsă că o iubeşte. Nu avusese niciun motiv să se îndoiască de el. Diaz, însă, era la polul opus, şi ar fi putut să-i ofere destule, însă jurămintele de dragoste nu făceau parte din repertoriul său.

Aşa că făcea exact ce făceau întotdeauna femeile, constată ea: devenea obsedată. Trebuia să şi-l scoată din minte, să se străduiască să se controleze, să-şi vadă de treburile zilnice. Munca de zi cu zi de la Finders era mai importantă decât libidoul ei.

În timp ce se îndrepta spre birou, sună la Susanna, unde i se comunică, după ce aşteptă la telefon cinci minute, avansând cu greu în aglomerația dimineții, că Susanna voia să vină să facă un control, pentru că trecuseră doi ani de la ultimul.

La naiba! Oftând, Milla stabili o programare, îşi notă data, de asemenea faptul că dorea să o sune întâi pe Susanna şi sperând că va fi în oraş.

Când intră în birou, Milla îl văzu pe Brian aplecat peste biroul Oliviei. Vocea lui era doar un murmur, iar privirea lui avea expresia aceea intensă, pierită, pe care o are un bărbat când...

Făcu ochii mari, holbându-se la Olivia, care stătea aplecată peste birou, sprijinindu-se în mâini, ceea ce îi împingea sânii în sus. Îi zâmbea lui Brian.

Deci nu o pălise doar pe ea, îşi spuse Milla. Toată lumea o lua razna.

Joann îşi scoase capul pe uşă:

– Alertă în Lubbock!

Într-un minut aveau cu toţii descrierea copilului, o fetiţă de trei ani care fusese răpită din curtea casei; vehiculul, un Ford verde, model vechi; iar şoferul, un bărbat alb, cam de treizeci de ani, păr lung şi blond. Poliţia din Lubbock urma să se ocupe de arestare, dar Finders îşi anunţaseră colaboratorii din regiune şi îi mobilizaseră pe străzi şi autostrăzi, înarmaţi cu telefoane mobile şi o descriere a maşinii şi a răpitorului. Oamenii care îşi vedeau de treburile lor cotidiene ar fi putut asculta muzică, nu postul de radio, ceea ce i-ar fi împiedicat să audă mesajul de alertă sau puteau fi pur şi simplu neatenţi la ce se întâmpla în jur.

După patruzeci şi cinci de minute încordate, maşina fu reperată, şi cei de la Finders anunţară poliţia. Şoferul trase pe dreapta fără să opună rezistenţă, după somaţie. Se dovedi că fusese o ceartă între doi soţi divorţaţi, fetiţa era fiica lui şi nu numai că se bucura să fie cu tăticul ei, dar începu să plângă când poliţiştii îl luară de lângă ea.

– Oameni nebuni, comentă Milla dezgustată. De ce fac aşa ceva copiilor lor?

– De-aia, veni răspunsul lui Joann. Apoi se înecă: Ghici cine-a intrat pe uşă, spuse ea cu o voce gâtuită.

Milla înălţă capul, simţind că-i sare inima din piept când îl văzu pe Diaz, înaintând spre biroul ei cu mersul său felin. Toate capetele se întoarseră, urmărindu-l, iar conversaţiile se opriră brusc. Brian se ridică, intrând brusc în alertă, în momentul în care simţi o prezenţă dominatoare. Îl recunoscuse, desigur, pe Diaz, după acţiunea de săptămâna trecută, când îl găsise pe Max, dar asta nu însemna nimic.

Diaz se opri în uşă, întorcându-se uşor, astfel încât să nu fie luat prin surprindere.

– Hai să facem o mică excursie peste graniţă, spuse el. Figura lui era, ca de obicei, inexpresivă.

– În momentul ăsta?

Ridică din umeri.

– Dacă vrei.

– Dacă vreau ce? întrebă ea, dar ştia că nu ar fi venit dacă nu era ceva legat de Justin. O să mă schimb întâi, spuse ea, ridicându-se. Purta o rochie de vară şi sandale.

– Nu e nevoie. Mergem în Juarez.

Îşi luă geanta, se asigură că are tot ce îi trebuie, apoi spuse:

– Să mergem.

Când ajunseră afară, Diaz zise:

– Luăm maşina mea, arătându-i camioneta albastră, prăfuită.

– Trecem cu ea peste graniţă sau o lăsăm şi traversăm pe jos?

– O lăsăm. E mai rapid.

– Să sun pe cineva să ne trimită o altă maşină? întrebă ea, intrând în vehicul.

– Nu e nevoie. M-am ocupat deja de asta.

– Ce facem? Cu cine ne întâlnim?

– Poate cu sora celui care te-a înjunghiat.

15

Traversară podul şi îşi prezentară actele la control, carnetele de şofer, ceea ce era de-ajuns dacă rămâneau în zona liberă, destinată turiştilor. Diaz scoase telefonul mobil şi sună pe cineva. În zece minute, apăru un adolescent zâmbăreţ, conducând o camionetă Chevrolet maro părăginită.

Maşina asta era mai înaltă decât cealaltă şi, când deschise portiera, Milla căută din priviri ceva de care să se sprijine pentru a urca. Înainte de a reuşi să se descurce, Diaz păşi în spatele ei, o luă de talie şi o ridică pe scaun.

Se aşeză comod şi îşi puse centura de siguranţă, în timp ce el urca pe locul şoferului. Tremura toată, cu nervii întinşi la maximum.

– *Poate* că este sora lui? întrebă ea.

– Nu sunt sigur. O să aflăm. Se aplecă şi deschise torpedoul, din care scoase un pistol automat masiv şi îl puse pe scaun lângă el.

– Cum ai dat de ea?

– Nu contează, spuse el, iar ea înţelese. Avea propriii lui informatori, propriile metode. Iar ea nu voia să ştie nimic.

Diaz se strecura cu uşurinţă pe străzile zgomotoase, aglomerate din Juarez, intrând tot mai mult în inima unei comunităţi atât de sărăcăcioase, încât Milla nu ştia dacă să-i plângă de milă sau să se lase în jos pe scaun şi să se ascundă. Se bucura că este înarmat şi îşi dorea să fi avut şi ea un

pistol. Străzile erau înguste şi aglomerate, străjuite de clădiri dărăpănate de ambele părţi, pline de gunoaie. Bărbaţi cu figuri posace şi adolescenţi o fixau cu o privire încărcată de resentimente şi dorinţe nedisimulate, însă când îl vedeau pe cel de la volan, se uitau imediat în altă parte.

Milla comentă:

– Cred că reputaţia ta vorbeşte de la sine.

– Am mai trecut pe-aici.

Şi lăsase urme adânci, judecând după reacţia celor care dădeau cu ochii de el.

Străzile pe care trecea acum Diaz erau pline de vehicule jalnice, ruginite, parcate pe margini, însă reuşi să găsească un loc în care să lase camioneta. Coborî, îşi luă pistolul şi îl verifică. Mulţumit, făcu turul maşinii şi îi deschise şi Millei uşa. După ce o ajută să coboare şi încuie portierele, făcu semn din cap unui bărbat care îi urmărea de la câţiva metri distanţă.

Acesta se apropie, precaut.

– Dacă maşina mea este întreagă când mă întorc, spuse Diaz repede în spaniolă, o să-ţi plătesc o sută de dolari americani. Dacă se întâmplă ceva cu ea, dau eu de tine.

Bărbatul dădu din cap şi se postă lângă camionetă.

Milla nu mai întrebă dacă era într-adevăr necesară această precauţie; ştia că este. Pistolul, însă…

– Crezi că e nevoie să porţi arma la vedere? Dacă te văd Preventivos? Aceştia erau echivalentul mexican al poliţiştilor de patrulare.

Diaz pufni.

– Uită-te în jur. Crezi că vin prea des pe-aici? În afară de asta, vreau să fie la vedere şi să o pot folosi oricând.

Tocul prins pe coapsă îl făcea să arate ca un bandit modern; chiar şi mersul lui, lent, perfect echilibrat, părea să amintească de o perioadă din trecut, mai dură, mai violentă.

Şi-l putea imagina cu uşurinţă cu o bandulieră pe piept şi o bandana trasă, acoperindu-i partea de jos a feţei.

Diaz înaintă încet printr-o puzderie de străduţe din ce în ce mai înguste şi mai urâte. Milla îşi ţinu geanta strâns şi rămase foarte aproape de el, însă probabil că lui Diaz tot i se părea că distanţa dintre ei e prea mare, pentru că întinse mâna stângă şi o trase lângă el, punându-i mâna pe centura sa:

– Ţine aproape, nu te îndepărta.

Ca şi cum i-ar fi trecut prin cap aşa ceva, îşi spuse ea.

Încercă să fie atentă pe unde păşea; era de două ori mai dificil, pentru că purta sandale. Ar fi preferat să poarte pantaloni şi ghete – şi o vestă Kevlar, dacă ar fi avut de ales – pe când ocolea gunoaiele şi alte mizerii dubioase.

Diaz îşi odihnea mâna dreaptă pe patul pistolului, într-un gest care spunea că este gata oricând să-l folosească. Coti pe o alee şi mai îngustă decât celelalte şi ajunse în dreptul unei uşi care fusese cândva vopsită în albastru, însă acum se mai vedeau doar urme de culoare, şi în care găurile fuseseră peticite cu bucăţi de carton fixate cu adeziv. Bătu în cadrul din lemn putrezit şi aşteptă.

Milla auzi zgomote înăbuşite din casă; apoi uşa se deschise puţin, şi apăru o figură întrebătoare. Femeia îşi înăbuşi o exclamaţie de teamă, recunoscându-l pe Diaz.

– Lola Guerrero, spuse el pe un ton autoritar.

– *Si,* răspunse femeia pe un ton precaut.

Diaz întinse mâna şi împinse uşa, deschizând-o larg. Femeia scoase un sunet de protest şi se retrase câţiva paşi, însă, văzând că nu intră în casă, îi aruncă o privire şovăitoare. Diaz nu spuse nimic, aştepta doar. În camera micuţă era o lumină difuză, însă Milla putea distinge privirile temătoare ale femeii, îndreptate spre ea. Poate că o liniştea totuşi prezenţa altei femei, pentru că mormăi:

– *Pase,* invitându-i să intre, cu un gest.

Camera avea un miros acru, stătut. Un singur bec ardea într-o lampă mică, în colţ, iar un ventilator electric vechi, cu lame de metal, care nu mai avea plăcuţă de protecţie, torcea zgomotos. Lola părea să aibă în jur de şaizeci şi cinci – şaptezeci de ani, era plinuţă şi avea o piele sănătoasă, care parcă spunea că nu ducea lipsă de mâncare.

Diaz scoase câteva bancnote, întinzându-le femeii. Aceasta se uită pe furiş la mâna lui întinsă, apoi înşfăcă banii ca şi cum s-ar fi temut ca nu cumva să se răzgândească.

– Ai un frate, spuse Diaz în spaniolă. Lorenzo.

Are o tehnică de interogatoriu interesantă, se gândi Milla. Nu punea întrebări; făcea doar afirmaţii, ca şi cum ar fi cunoscut deja faptele.

Chipul femeii exprima amărăciunea:

– E mort.

Milla încă se ţinea de centura lui Diaz, iar mâna ei se strânse convulsiv pe banda din piele. Încă o pistă care nu ducea nicăieri. Îşi plecă capul, luptând împotriva tentaţiei de a urla de durere şi furie. Ca şi cum i-ar fi ghicit starea de spirit, Diaz o trase lângă el, înconjurând-o cu braţul şi mângâind-o uşor pe umăr.

– Lorenzo a lucrat cu un om pe nume Arturo Pavón.

Lola dădu aprobator din cap şi scuipă pe podea, ceea ce o determină pe Milla să se gândească o dată în plus cu scârbă la lipsa ei de preocupare pentru activităţile gospodăreşti. Figura Lolei exprima ura. Începu să debiteze un şuvoi de cuvinte în spaniolă, prea repede pentru ca Milla să o poată urmări, dar înţelese că Pavón ori îl omorâse pe Lorenzo, ori îi provocase moartea, că Pavón era asemuit cu numeroase animale dezgustătoare care făceau sex cu alte animale similare şi cu propria lui mamă.

Evident, Lolei Guerrero nu îi plăcea Arturo Pavón.

Când cascada de invective proferate de Lola încetă, în cele din urmă, Diaz spuse:

– Copilul acestei femei a fost răpit acum zece ani de Pavón.

Lola aruncă o privire spre Milla, şi spuse încet:

– Îmi pare rău, *señora.*

– *Gracias*. Lola avea cu siguranţă copii; privirea ei avea acea expresie universală, de apropiere între mame, părând să spună: *Îţi înţeleg durerea.*

– Ea a fost rănită în timpul atacului, a fost înjunghiată în spate de un bărbat, presupus a fi Lorenzo, continuă Diaz. Fratele tău era cunoscut pentru abilitatea cu care mânuia cuţitul; specialitatea lui era să atace rinichii.

Oh, Dumnezeule. Milla se cutremură, dându-şi seama că bărbatul care o înjunghiase vizase rinichii, în mod deliberat. Voia să-şi îngroape faţa în umărul lui Diaz, să nu mai vadă urâţenia care o înconjura.

Diaz făcu o pauză, măsurând-o pe Lola cu privirea lui rece.

– Iar tu aveai grijă de copiii răpiţi, continuă el. Milla încremeni, ridicând brusc capul. Lola făcuse şi ea parte din bandă? Chipul femeii nu exprimase compasiune, ci vinovăţie. Milla auzi un geamăt stins şi spre surprinderea ei, îşi dădu seama că venea de la ea. Braţul lui Diaz o cuprinse mai strâns, lipind-o de el, împiedicând-o să se mişte.

– Prietena mea i-a scos ochiul lui Pavón, în timp ce lupta pentru copilul ei. Sunt sigur că Lorenzo ţi-a povestit măcar asta, chiar dacă nu l-ai văzut cu ochii tăi pe Pavón. Dacă îţi aminteşti de asta, îţi aminteşti şi de copil.

Privirea Lolei fugea de la Diaz la Milla, ca şi când ar fi cântărit care dintre ei reprezintă o ameninţare mai mare. Ca toate rozătoarele, avea un bun instinct de conservare, şi hotărî că Diaz este mai periculos. Rămase cu ochii aţintiţi asupra lui, speriată la gândul că ştia atât de multe. Ar fi minţit; Milla îşi dădu seama că la asta se gândea, văzu gândurile

reflectându-i-se pe față, mai clar decât dacă le-ar fi exprimat în cuvinte. Dar Diaz rămase neclintit, așteptând, iar Lola nu avea cum să afle exact ce știa și ce nu. Înghiți în sec și mormăi:

– Îmi amintesc.

– Ce-ai făcut cu copilul?

Unghiile Millei se înfipseră în pieptul lui în timp ce aștepta răspunsul, cu răsuflarea tăiată.

– Erau cinci, spuse Lola. I-au trecut peste graniță în aceeași zi. Copilul gringo a fost ultimul adus. Aruncă o privire precaută spre Milla. Ne-a dat multă bătaie de cap; poliția deja îl căuta; nu puteam aștepta.

Trecut peste graniță. Milla închise ochii strâns.

– S-a prăbușit avionul? întrebă ea pe un ton răguși.

Figura Lolei se lumină, bucuroasă că le poate da și veşti bune.

– Nu, asta a fost mai târziu. Alți copii.

Nu Justin. Era în viață. Trăia! După atâția ani, în sfârșit, știa sigur! Începu să suspine și își îngropă din nou capul la pieptul lui Diaz, aproape prăbușindu-se din cauza tensiunii nesfârșite, în care trăise de zece ani încoace. Diaz mormăi ceva încet, ca pentru a o alina, apoi reveni la Lola.

– Cine era șeful? Cine era proprietarul avionului? Cine te plătea?

Lola clipi, amețită de atâtea întrebări.

– Lorenzo mă plătea. Eram plătită din partea lui.

– Cine era șeful?

Lola scutură din cap.

– Asta nu știu. Un gringo bogat. Avionul era al lui. Dar nu l-am văzut niciodată, nici nu i-am auzit numele. Lorenzo era foarte atent; zicea că se alege cu gâtul tăiat dacă spune. Gringo îi spunea lui Pavón de câți copii are nevoie, iar Pavón îi găsea.

– Îi *fura*, o corectă apăsat Milla, cu vocea înăbușită în cămașa lui Diaz.

– Ce s-a întâmplat cu Lorenzo? întrebă el.

– A sfârşit cu gâtul tăiat, *señor*. De Pavón. Aşa cum zisese că o să se întâmple. Cu mine nu vorbea, dar sigur a spus ceva altcuiva. Lorenzo, întotdeauna a fost un prost. I-au tăiat gâtul ca avertisment pentru alţii, să nu vorbească.

– Cine altcineva ştia despre gringo cel bogat?

Lola scutură din cap.

– Eu îi ştiam doar pe Lorenzo şi Pavón. Ziceau că aşa e cel mai bine. Ştiu că mai era o femeie care-i ajuta, o *gringa*, dar nu i-au pronunţat niciodată numele. Făcea ceva cu hârtiile în care se preciza unde s-au născut copiii.

– Ştii unde era? În ce stat?

Lola făcu un gest vag din mână.

– Peste graniţă. Nu Texas.

– New Mexico?

– Poate. Nu-mi aduc aminte. Uneori încercam să nu aud, *señor*.

– Ştii unde trăia gringo cel bogat?

Pe chipul ei se aşternu o expresie alarmată.

– Nu, nu. Nu ştiu nimic despre el.

– Ai auzit tu ceva.

– Nu, sincer. Lorenzo credea că locuieşte în Texas, poate chiar în El Paso, dar nu era sigur. Pavón ştie, dar Lorenzo n-a ştiut niciodată.

– Ai auzit pe unde ar putea fi Pavón?

Lola scuipă din nou.

– Nu mă interesează porcul ăla.

– Ar trebui să te intereseze, o sfătui Diaz. Poate că o să fiu mai prietenos dacă ai informaţii despre Pavón când mă întorc.

Lola păru îngrozită la gândul că Diaz s-ar putea întoarce. Privi speriată în jur la camera micuţă, urâtă şi întunecoasă, ca şi cum s-ar fi întrebat cât de repede poate să strângă tot ce are şi să dispară.

Diaz ridică uşor din umeri.

– Poţi să fugi, spuse el. Dar la ce bun? Dacă vreau să te găsesc, Lola Guerrero, te voi găsi. În cele din urmă. Şi nu uit niciodată cine mă ajută şi cine nu.

Lola aprobă repede din cap.

– Înţeleg, *señor*. Voi fi aici. Şi voi asculta veştile noi.

– Aşa să faci. Diaz slăbi strânsoarea din jurul Millei, întorcând-o către uşă.

Milla rămase pe loc, uitându-se în spate la femeia care contribuise la răpirea copilului ei.

– Cum ai putut să faci asta? întrebă ea, cu durere în glas. Cum ai putut să-i ajuţi să fure copiii altor mame?

Lola ridică din umeri.

– Sunt şi eu mamă, *señora*. Sunt săracă. Aveam nevoie de bani să-mi hrănesc copiii.

Minţea. Ţinând seama de vârsta ei de-acum, chiar şi cu zece ani în urmă, cel mai mic copil al ei ar fi fost, dacă nu adult, cel puţin adolescent. Milla o privea fix, ţintuită locului de o furie care o copleşea cu forţa unei avalanşe. Ar fi înţeles, dacă măcar ar fi avut copii de hrănit, dar, evident, Lola o făcuse numai pentru bani. Nu fusese o victimă, o mamă săracă, disperată, gata de orice ca să-şi poată hrăni copiii.

Femeia asta era la fel de ticăloasă ca şi fratele ei, ca şi Pavón. Făcuse parte din bandă, participase de bună voie la răpirea copiilor, lăsând în urmă mame jelind în tot Mexicul.

– Mincinoasă nenorocită, scrâşni Milla printre dinţii încleştaţi, repezindu-se la ea.

Cu siguranţă îi anticipase intenţia, pentru că păşi într-o parte, repede ca fulgerul, apoi îi prinse braţul, i-l răsuci la spate şi îi puse cuţitul la gât.

– Proasto, îi şuieră la ureche, apăsând mai tare lama. Milla simţi înţepătura în gât.

Apoi auzi un zgomot stins, sunetul unui pistol armat, iar Lola încremeni.

– Se pare că familia voastră are o pasiune pentru cuțite, spuse Diaz pe un ton foarte calm, vocea lui abia auzindu-se, ca o șoaptă. A mea, pe de altă parte, are mania gloanțelor.

Clătinându-se pe picioare, Milla se uită în stânga și îl văzu pe Diaz ținând pistolul lângă tâmpla Lolei. Mâna nu-i tremura câtuși de puțin, iar privirea îi era fermă, încărcată de o furie rece. Aruncă cuțitul. Număr până la unu. U…

În aceeași secundă, cuțitul era pe jos. Mâna lui stângă țâșni rapid, prinse mâna Lolei și o răsuci în jos, îndepărtând-o de Milla. Se auzi un sunet ciudat, ca de rămurică rupându-se, iar Lola încremeni, gemând lung, sugrumat. Se auzi zgomotul cuțitului împins deoparte, pe podeaua împuțită, apoi mâna lui, rapidă ca fulgerul, o cuprinse pe Milla, ținând-o strâns. În tot acest timp, pistolul din mâna lui dreaptă rămăsese ațintit către capul Lolei.

Aceasta se dădu în spate, jeluindu-se și sprijinindu-și mâna.

– Mi-ai rupt degetul, se văită ea, prăbușindu-se pe un scaun instabil.

– Ai noroc că nu ți-am scos ochii cu cuțitul ăla, spuse el, pe același ton calm. Mi-ai tăiat prietena. Asta mă deranjează. Acum suntem chit, nu crezi? Sau ți se pare că ți-am rămas dator, poate încă un os…

– O să aflu tot ce vrei să știi, bâlbâi Lola, legănându-se și fixându-l, îngrozită. Acum nu se mai uita la pistol, ci la el, iar Milla înțelegea de ce. Figura lui era înspăimântător de inexpresivă, doar ochii îi sclipeau de furie. Îi putea simți intensitatea furiei în încordarea corpului, o putea auzi în calmul vocii. Nu era genul de om care să-și piardă controlul la mânie; dimpotrivă, parcă se controla și mai mult.

– Oricum vei face asta, *señora*. Înclin să cred că mai este ceva.

– Nu, nu, gemu Lola. Vă rog, *señor*. Voi face orice îmi cereți.

Diaz plecă puțin capul, ca și cum ar fi reflectat.

– Încă nu știu ce vreau. O să mă gândesc și te anunț.

– Orice, repetă ea, pe jumătate plângând. Jur.

– Ține minte asta, spuse el, și mai ține minte că nu-mi place când cineva face rău prietenilor mei.

– Da, *señor*, da!

Diaz o târî practic pe Milla afară din cameră, pornind în grabă pe alee. Se agăță din nou de centura lui, prinzându-și degetele cu putere și apăsându-și cu cealaltă mână gâtul, care o ustura. Degetele i se acoperiră de sânge cald. Diaz o privi peste umăr, uitându-se la rana de la gât.

– Trebuie curățată și bandajată. Nu este adâncă, dar îți umple toată rochia de sânge. Ține mâna peste tăietură.

Camioneta era exact în locul unde o lăsaseră, bărbatul cel posac stând de pază lângă ea. Când îi văzu venind se îndreptă de spate, cu figura alarmată când observă sângele de pe gâtul și rochia Millei, de parcă ar fi fost cumva vina lui, indiferent de ce se întâmplase. Diaz îi dădu o sută de dolari, apoi scoase cheile din buzunar și deschise portiera. O urcă în mașină, dădu din cap către bărbat, apoi se instală pe locul șoferului.

– O să mergem la Wal-Mart, spuse el. Pot să-ți cumpăr ceva de îmbrăcat, plus antibiotice și bandaje.

Wal-Mart era pe bulevardul Ejército Nacional. Milla presă cu mâna tăietura, în timp ce își croiau drum pentru a ieși din mahala.

– Ce i-ai făcut la mână, de fapt? întrebă ea. Se mișcase atât de repede încât nu apucase să vadă, plus că atenția ei era distrasă; îi zdrobise oare mâna?

Diaz o privi scurt:

– I-am rupt degetul mare de la mâna dreaptă. O să treacă un timp până când va mai putea să folosească din nou cuțitul.

Milla se cutremură, dându-și din nou seama cu ce fel de om avea de-a face.

– N-am avut de ales, spuse el scurt, iar Milla înțelese. Teama era cel mai puternic aliat al lui. Teama îi făcea pe cei mai mulți să vorbească cu el, deși nu ar fi scos o vorbă față de nimeni altcineva. Teama îi crea un avantaj, era o armă în sine. Și, pentru a inspira acea teamă, trebuia să dovedească prin fapte că nu glumea.

– O să fugă, spuse Milla.

– Poate. Dar, dacă o face, o voi găsi, iar ea știe asta.

Ajunseră la Wal-Mart, iar ea rămase în mașină, cu motorul pornit și cu aerul condiționat în funcțiune – și ușile încuiate – în timp ce el se duse să cumpere cele necesare. Se întoarse după vreo zece minute, ceea ce însemna că fusese de-ajuns pentru restul cumpărătorilor din magazin să se uite la el, ca să-și dea seama că trebuie să-i facă loc în față. Măcar își scosese tocul pistolului, altfel ar fi creat panică generală.

Luase o sticlă cu apă, un pachet de fețe sterile, un tub de unguent cu antibiotic, leucoplast, bandaje, o bluză și o fustă ieftine. Milla încercă să-i spună că își va trage bluza peste rochie, pentru a acoperi petele de sânge; apoi privi în jos și văzu că îi cursese și pe fustă.

Diaz duse mașina în parcarea din spatele magazinului, departe de ochii mulțimii de cumpărători, apoi parcă cu spatele, pentru a-i asigura cât mai multă intimitate. Milla începu să desfacă pachetul de fețe, însă Diaz îi luă totul din mână și o îndemnă:

– Stai liniștită.

Umezi o față și o aplică peste tăietură, apoi îi luă mâna și o apăsă deasupra:

– Ține asta așa. Se conformă, apăsând ferm, pentru a opri sângerarea, care se mai domolise, însă nu încetase de tot. Diaz mai umezi câteva fețe și începu să o șteargă pe gât și pe piept, spălând sângele uscat. Degetele lui alunecară impersonal în decolteul rochiei, până la marginea sutienului.

– Bun, acum dă-mi voie să văd, spuse el, dându-i mâna la o parte. Îi luă pansamentul de pe rană şi mormăi mulţumit: Nu e rău. Nu ai nevoie de copci, dar am cumpărat nişte plasturi, ca să fim siguri.

Îi aplică unguentul cu antibiotic, apoi câţiva plasturi, ca să ţină tăietura, după care adaugă o fâşie de pansament deasupra. Când termină, spuse:

– Foloseşte restul de pansament ca să te speli pe mâini şi pe braţe, înainte să te schimbi.

Milla îl ascultă, bucuroasă să-şi îndepărteze petele de sânge coagulat, dar apoi protestă:

– Nu este nevoie să mă schimb, pot să merg aşa acasă.

– Ai de gând să treci graniţa în hainele astea pline de sânge? Nu cred. Dar mai înainte o să ne oprim să mâncăm ceva.

Milla era atât de istovită încât uitase total că mai trebuie să treacă graniţa. Termină cu spălatul, apoi scoase bluza şi fusta din pungă şi rupse etichetele.

– Întoarce-te cu spatele.

Diaz izbucni în râs şi ieşi din maşină, postându-se cu spatele la geam. Milla rămase încremenită, preţ de o secundă, clipind uluită. Chiar *râsese*? Îi spusese că i se mai întâmplă, dar nu-l crezuse cu adevărat, iar acum auzise cu urechile ei.

Doamne! O ţinuse în braţe, lipită de el, îi spălase sângele. Iar ea îşi sprijinise capul de umărul lui, îşi înfipsese unghiile în pieptul lui.

Intimitatea era o pantă alunecoasă, un gest atrăgea altul, şi, fără să se gândească, astăzi se lăsase să alunece periculos de mult. Braţul lui, cuprinzând-o, fusese un gest atât de natural; umărul lui fusese atât de aproape, parcă special făcut pentru ca ea să-şi sprijine capul.

Îşi scoase rapid rochia, apoi îşi puse bluza şi îşi trase fusta. Ambele erau puţin cam strâmte, dar până acasă,

mergeau. Când termină cu îmbrăcatul, se apleca şi bătu cu degetele în geam, iar Diaz urcă din nou în camionetă.

– Ce-ai vrea să mănânci?

Simţea că îi chiorăie maţele de foame, deşi nu era sigură că ar fi putut ţine furculiţa în mână.

– Orice. Ceva rapid, mergem la un fast-food.

El opri însă la o *fonda,* unul dintre numeroasele restaurante micuţe, deţinute de o familie. Aveau trei mese afară, într-un patio micuţ, umbrit. Chelnerul, un tânăr înalt, evită politicos să privească bandajul de la gâtul Millei. Ea comandă empanaditas cu ton şi apă; Diaz alese enchilada şi o bere brună.

În timp ce aşteptau să vină cu mâncarea, Milla se jucă cu şervetul, despăturindu-l şi împăturindu-l la loc. Tot trăgea de bluză, pentru că era mai strâmtă decât îi plăcea ei să poarte. Apoi, fiindcă nu-l putea ignora la nesfârşit şi ştia că o urmărea în tăcere, spuse:

– Eşti în elementul tău aici.

– M-am născut în Mexic.

– Dar ai spus că eşti cetăţean american. Când ai obţinut cetăţenia?

– M-am născut cu ea. Mama era americancă. S-a întâmplat să fie în Mexic când m-am născut.

Deci avea dublă cetăţenie, exact ca Justin.

– Şi tatăl tău?

– Este mexican.

Milla observă că folosise trecutul când vorbise de mama lui şi prezentul, în legătură cu tatăl.

– Mama ta a murit?

– Acum vreo doi ani. Sunt aproape sigur că nu au fost căsătoriţi.

– Îţi cunoşti bine tatăl?

– Am locuit cu el jumătate din copilărie. Era mai bine decât cu mama. Tu?

Evident, asta era tot ce avea de gând să spună despre el. Ca să fie chit, îi povesti despre familia ei, despre cearta dintre ea şi fraţii ei.

– Este greu pentru mama şi tata, spuse ea. Ştiu asta. Însă pur şi simplu nu pot să îi mai văd acum fără... Scutură din cap, neputând să găsească cuvântul potrivit. Nu le voia răul, niciunuia dintre ei, dar, în acelaşi timp, i-ar fi dat cu capul de pereţi.

– Au copii? întrebă el.

– Amândoi. Ross are trei, Julia doi.

– Atunci ar trebui să înţeleagă ce simţi.

– Dar nu înţeleg. Sau nu pot. Poate că trebuie să pierzi un copil ca să înţelegi cu adevărat. Este ca şi cum ar lipsi o parte din mine, ca şi cum a rămas doar o gaură mare în locul lui. Îşi muşcă buza, refuzând să plângă în public. Nu pot înceta să-l caut, aşa cum nu pot înceta să respir.

Diaz o privi cu ochii lui serioşi, ochi care pătrundeau până în străfundul sufletului. Apoi se aplecă peste masa micuţă, îi cuprinse bărbia în palme şi o sărută.

16

Fusese doar un sărut scurt, însă era al naibii de incorect din partea lui, aşa că Milla rămase locului, uluită. Prea multe se petrecuseră, într-un timp extrem de scurt; se simţea ameţită, dezechilibrată, total incapabilă să mai facă faţă. Îi prinse încheietura cu ambele mâini, apoi nu ştiu ce să facă sau să spună, când el îi dădu drumul.

Buzele lui erau mai moi decât se aşteptase, mai tandre decât şi-ar fi imaginat vreodată. Nu fusese un sărut pasional; de fapt, fusese mai mult unul de consolare. Îl ura pentru asta. N-ar trebui să-şi dorească să o sărute, dar, dacă tot o făcea, categoric nu voia un sărut de consolare.

Îl privi:

– Pentru ce a fost asta?

Colţul gurii lui zvâcni în sus:

– Cred că nu ai văzut niciodată ce văd ceilalţi în ochii tăi.

– Nu, evident. Aşteptă să continue, dar, fiindcă el nu mai adăugă nimic, întrebă, agasată: *Ce?*

Diaz ridică din umeri, părând că se gândeşte, că încearcă să-şi aleagă cuvintele. În cele din urmă, răspunse:

– Suferinţă.

Cuvântul o izbi dureros. *Suferinţă.* Da, pentru Dumnezeu, suferise. Numai părinţii care au pierdut un copil ar putea înţelege. Totuşi, omul acesta, al cărui contact cu

emoţiile părea sporadic, în cel mai bun caz, văzuse şi reacţionase. Iar ea alunecase chiar mai jos pe blestemata de pantă.

Chelnerul le aduse mâncarea, iar ea fu bucuroasă să se concentreze asupra empanaditei, unul dintre preparatele ei preferate din bucătăria mexicană. Foitajul umplut cu ton era pe gustul ei astăzi, aşa că începu să mănânce, fără să se oprească până nu termină tot ce avea în farfurie. Tăietura de la gât părea să-i stimuleze apetitul. Nimic nu te făcea să apreciezi o mâncare bună mai mult decât pericolul de moarte.

Diaz devoră la fel de repede porţia lui, dar se limită la jumătate de sticlă de bere.

– Nu-ţi place? întrebă Milla.

– Ba da. Doar că nu prea beau.

– Fumezi?

– Nu, n-am fumat niciodată.

– Votezi?

– La fiecare tur de scrutin, de când am împlinit vârsta legală.

Şi purta şi centura de siguranţă. Îl privi, exasperată. Mai existase vreodată un asasin atât de sobru, cu un spirit civic atât de dezvoltat?

La un moment dat, în timpul acestei zile, încetase să se mai teamă de el. Nu ştia exact când sau de ce, dar nu ar fi putut să se adăpostească în braţele lui dacă încă i-ar fi fost frică de el. El nu se schimbase. Oare se schimbase *ea?* Ultima săptămână şi jumătate fusese o harababură din punct de vedere emoţional; poate că încordarea îşi spunea cuvântul. Probabil că îşi pierdea minţile, altfel cum ar fi putut să fie atrasă de o persoană ca Diaz?

Cel puţin să nu-şi dea seama şi el de ce simte, îşi spuse. Nu îi răspunsese la sărut; de fapt, fără să vrea, reacţia ei fusese perfectă.

– Ai terminat? întrebă el.

Milla îi arătă farfuria goală.

– Da, nu-mi mai rămâne decât s-o ling.

Din nou, îl văzu zâmbind.

– Voiam să spun, mai vrei ceva?

– Nu, nimic, mulţumesc.

Diaz plăti consumaţia şi, pe când mergeau spre maşină, Milla îşi dădu seama cât de mult cheltuise toată ziua.

– O să-ţi returnez toate cheltuielile, spuse ea. N-avea decât să creadă că va plăti fundaţia; dar ea intenţiona să-i restituie din banii ei.

Nu răspunse nimic, iar Milla se întrebă dacă nu-l jignise. Era pe jumătate mexican, până la urmă, crescuse aici. Cu siguranţă cultura lor trebuie să fi avut un impact asupra lui.

– Să-mi dai o listă detaliată, continuă ea, incapabilă să abandoneze subiectul.

Expresia lui era din nou impenetrabilă.

– Cum vrei să justific mita?

– Exact aşa: mită. Plătim şi noi tot timpul. Altfel cum crezi că obţinem informaţii?

– Există şi alte metode. Însă, uneori, mita este eficientă. Îşi scoase telefonul şi sună pe cineva, probabil acelaşi băiat, ca să se întâlnească să predea maşina. Însă apăru un alt băiat, chiar mai tânăr decât primul, rânjind serviabil. Diaz îi dădu cheile şi nişte bani, iar copilul sări la volan şi dispăru.

– Fraţi? întrebă ea.

– Nu de-ai mei.

– Ei doi, sunt fraţi?

– Probabil. Trăiesc în aceeaşi casă, dar s-ar putea să fie veri.

Milla şi Diaz traversară podul în El Paso şi ajunseră la camioneta lui.

– Încotro? întrebă el. Înapoi la birou sau acasă?

– Acasă. Voia să se schimbe, pentru că fusta devenise mult prea strâmtă după ce mâncase. Apoi, dacă nu te superi,

o să te rog să mă duci înapoi la birou. Trebuia să-şi recupereze maşina. Dacă nu ai timp, o să iau un taxi.

– Nicio problemă.

– Apropo, cum ai intrat în casa mea noaptea trecută? Ştiu sigur că uşile şi ferestrele erau închise.

– Aşa este. Am deschis una. Ai nevoie de un sistem de securitate.

Nu se gândise la asta. Rata criminalităţii în zonă era foarte scăzută.

– Şi asta te-ar opri?

– Nu dacă ţin neapărat să intru.

O aşteptă jos, în camera de zi, în timp ce ea fugi sus să se schimbe. Nu încercă să-şi ascundă bandajul de la gât cu o eşarfă, pentru că era prea cald. În schimb, îşi luă o pereche de pantaloni galbeni şi o bluză albă fără mâneci, apoi coborî în grabă.

Diaz examina pietrele împrăştiate peste tot în cameră; le folosea pe cele mai frumoase ca elemente decorative. Celelalte stăteau în diferite recipiente: un bol mare, albastru, pe măsuţa de cafea, două vaze transparente, un acvariu uriaş din sticlă.

– Ce-i cu toate pietrele astea? întrebă el, cu capul aplecat într-o parte, ca un căţel curios.

– Le-am adunat pentru Justin, răspunse ea. M-am gândit că, probabil, îi plac. Băieţeii obişnuiesc să arunce cu pietre, să le ţină în buzunare. Deşi acum cred că e prea mare pentru asta. Dar uneori văd câte una mai deosebită şi o iau de pe jos oricum. Din obişnuinţă.

– Mie îmi plăceau gândăceii, spuse el. Şi râmele.

– Scârbos! Milla îşi încreţi nasul şi se cutremură, imaginându-şi un buzunar plin cu râme. Apoi suspină: Cred că ar fi cazul să le arunc, dar n-am fost în stare să mă hotărăsc. Poate, într-o bună zi, o s-o fac.

– Dacă nu, aruncă-le în oricine încearcă să-ţi intre în casă prin efracţie.

– *Tu* eşti singurul până acum.

– Oricum, probabil că arunci ca o fată.

În ciuda efortului de a se abţine, Milla se trezi zâmbind:

– Păi, sigur că da. Cum altfel?

Într-adevăr, cum altfel? se întrebă Diaz, traversând pe jos podul în Juarez. Era atât de feminină. Încerca să fie dură, era cu siguranţă competentă şi dornică să facă treabă bună, dar avea instincte de femeie. Dormitorul ei avea aşternuturi din satin, munţi de perne, covoare moi pe jos şi chestii din cristal atârnate de lampadare. Baia ei mirosea a parfum.

Nu i-ar fi plăcut să ştie că îi atinsese cearşafurile şi că se uitase în dulap, dar fusese curios. Voise să ştie totul despre ea, să o cunoască prin hainele şi parfumurile pe care le prefera. Avea blugi şi pantaloni, şi cămăşi, însă majoritatea hainelor ei erau rochii, fuste, bluze vaporoase. Astăzi, când coborâse, după ce se schimbase, arăta curată şi proaspătă, în galben şi alb, purtând brăţări din perle la încheietură. Reuşise cumva să facă în aşa fel ca bandajul de la gât să arate mai mult ca un accesoriu, nu ca un lucru necesar.

Pentru că încerca să fie dură, dar era prea sensibilă, avea să se întoarcă fără ea la Juarez. Lola cu siguranţă nu se aştepta să-l vadă din nou atât de curând, aşa că era momentul perfect.

Ar fi fost surprins dacă Lola nu avea măcar doi copii. Mari deja, desigur, dar era posibil ca cel puţin unul să fi locuit încă cu ea pe când se îngrijea de copiii răpiţi de fratele ei şi de Pavón. Copiii erau curioşi şi auzeau tot felul de lucruri, chiar când credeai că nu sunt în preajmă. Ai ei ar fi putut să surprindă anumite discuţii între Pavón şi Lorenzo, ceva ce i-ar fi oferit date suplimentare.

Existau puţine lucruri care să-l sperie; avea o atitudine stoică faţă de durere şi moarte, gândindu-se că foarte puţini

scăpau de prima şi nimeni de a doua. Însă când Lola ţinuse cuţitul la gâtul Millei, când îi văzuse sângele curgând, fusese speriat, pentru prima dată, după foarte mult timp. Ar fi putut s-o omoare pe Lola în clipa aceea, fusese la un pas să apese pe trăgaci, dar se gândise la reacţia Millei dacă i-ar fi zburat Lolei creierii chiar lângă ea, iar asta îl oprise. Îşi controlase impulsul, deşi Lola văzuse în ochii lui cât de aproape fusese de moarte.

Ştiuse de la bun început că Lola Guerrero este o nemernică cu inima de gheaţă, renumită pentru răutatea ei şi pentru faptul că obişnuia să consume droguri. Dar avea informaţii pe care le voia Milla, iar el ştia că poate să le obţină. Însă greşise luând-o pe Milla cu el, de aceea se întorcea acum singur.

Ceva mai devreme, trebuise să gândească foarte rapid. Dacă n-o omora pe loc pe Lola, atunci era în impas. Nu putea să plece, pur şi simplu, nu după ce-i tăiase femeia. O numise pe Milla prietena lui, dar nimeni nu ar fi crezut asta. Toţi cei care-i văzuseră, toţi cei care ar fi auzit de incident, ar fi fost convinşi că este femeia lui; nu putea lăsa pe nimeni să o taie şi să scape nepedepsit. Dacă ar fi făcut asta, oamenii şi-ar fi închipuit că s-a înmuiat. Ar fi crezut că pot să-l calce pe coadă fără să li se întâmple nimic, să scape, deşi omorau, făceau trafic de droguri şi comiteau tot felul de fapte pe care el încerca să le stopeze. Şi, pentru că ar fi crezut că pot scăpa nevătămaţi, alţi nevinovaţi ar fi murit. Atunci ar fi fost nevoit să omoare şi mai mulţi, pentru a convinge pe toată lumea că este periculos să îi stea în cale.

Toate acestea, şi multe altele, îi trecuseră prin minte într-o frântură de secundă. Ce să-i facă Lolei, dacă n-o omoară? S-o bată măr? Ar fi durat prea mult, Milla ar fi făcut o scenă, iar lui nu-i plăcea să trateze o femeie cu brutalitate, nici măcar un gunoi ca Lola. S-o împuşte? Cu o armă de nouă milimetri, nu putea produce doar o rană minoră. Gloanţele astea sfâşiau

carnea, secționau nervi și vase sanguine. S-o taie? Dacă n-o făcea harcea-parcea, tăieturile se vindecau cu ușurință, și nu voia nici să-i reteze nimic.

Singura alternativă era să-i rupă un os, ceea ce i-ar provoca destulă suferință, pentru o perioadă îndelungată. Alesese degetul mare din cauza cuțitului, pentru că era furios că o tăiase pe Milla. Cu degetul rupt, mult timp n-o să mai pună mâna pe cuțit. Și pedeapsa aleasă dădea de înțeles tuturor că este la fel de periculos ca întotdeauna. În clipa în care se gândise la asta, deja acționase.

Își dăduse seama cât de absurd era să încerce să aleagă o pedeapsă destul de grea pentru a servi ca avertisment, dar care nu ar schilodi-o pe viață. Nu voise s-o lovească, așa că îi rupsese un deget. Fusese și el bătut zdravăn, știa cât durau durerile, cât de umilitor era. Degetul rupt urma să o doară, dar nu să constituie un handicap serios – doar că nu va mai putea folosi cuțitul. Voia să rămână pe picioare, capabilă să se miște; n-ar fi putut afla nimic pentru el, zăcând la pat după o bătaie soră cu moartea.

Ar fi omorât-o fără nicio remuşcare; când îi rupsese degetul, i se întorsese stomacul pe dos, deși nici nu clipise. Cea mai mică ezitare, și Milla ar fi fost moartă, sau gravă rănită.

Milla fusese afectată, însă înțelesese imediat de ce se văzuse nevoit să facă *ceva.*

Trebuia să pună mâna pe Pavón. Nu era interesant că aceeași persoană era implicată în traficul de copii, cu zece ani în urmă, și în traficul de organe, acum? Poate că Pavón lucra încă pentru aceeași persoană.

Diaz simțea că ar putea prinde doi iepuri dintr-o lovitură.

Fiul Millei era pierdut. Numai un nebun ar fi păstrat evidența în scris și, din moment ce majoritatea dosarelor de adopție erau secrete, nu vedea cum ar putea să-i dea vreodată de urmă, chiar dacă găseau traficanții și descopereau

certificatul de naştere fals emis pentru el. Însă, ea se bucurase să afle că măcar nu fusese în avionul care se prăbuşise, că nu murise sufocat într-un portbagaj. Văzuse asta în ochii ei, bucuria care luase o clipă locul tristeţii.

Accidentul de avion era o altă pistă pe care o putea urmări. Cei de la FAA aveau cu siguranţă o evidenţă în legătură cu acest eveniment. Nu-şi amintea să fi auzit ştiri despre un accident de avion în care să fi murit şase copii, şi era sigur că o astfel de poveste i-ar fi rămas întipărită în memorie. Asta însemna fie că locul accidentului fusese curăţat şi că trupurile micuţilor fuseseră îndepărtate înainte de sosirea echipelor de salvare şi a anchetatorilor, lăsând acolo numai cadavrul pilotului, fie că autorităţile nu descoperiseră niciodată locul prăbuşirii. New Mexico era un stat mare, aproape pustiu. Existau întinderi de mii de mile în care un avion s-ar fi putut prăbuşi fără să fie văzut.

Proprietarul avionului ar fi constatat lipsa aparatului de zbor şi ar fi demarat o anchetă. Şi, dacă-l găsise, ce făcuse? Ar fi fost dificil să scape de un avion, chiar de unul mic. Cel mai simplu era să se descotorosească de cadavre, apoi să îndepărteze toate elementele de identificare ale avionului şi să-i dea foc. Existau destui combustibili care să producă un incendiu devastator.

În orice caz, *el* aşa ar fi procedat.

Intuia cu uşurinţă cum acţionau infractorii. Era de-ajuns să se gândească ce ar fi făcut el; de obicei avea dreptate. Asta nu spunea prea multe despre el, însă vădea eficacitatea lui.

Acum trebuia să fie mai prudent, pentru că Milla îl schimbase. Nu ştia de ce, dar era conştient de acest lucru. Se trezea făcând gesturi cu care nu şi-ar fi pierdut niciodată timpul, doar pentru ea. Nu-i venea uşor să participe la o conversaţie, dar discuta cu ea, îi spunea lucruri despre el.

Rămăsese uimit că, la rândul ei, îi povestise despre ea. La început, îi fusese frică de el, însă cu asta se obişnuise. Acum nu îi mai era, ceea ce îl încânta.

Nu s-ar fi culcat cu el dacă i-ar fi fost frică de el.

Poate că încă nu ştia ce simte. El se abţinuse, nu dorise să depăşească limita şi să o îndepărteze. Când o sărutase, voise să meargă mai departe, să o guste cu limba, dar ea rămăsese încremenită, fără să reacţioneze în vreun fel, aşa că se oprise.

Poate că ea încă nu ştia ce simte, însă Diaz se pricepea la oameni, ştia că deja reacţiona. Îi acceptase prea uşor atingerea, se sprijinise natural de el, îşi îngropase capul în umărul lui.

Trecuse mult de când nu mai fusese cu o femeie, dar o dorea pe Milla. Va avea răbdare, îi va da timp să se obişnuiască cu el, dar nu se îndoia de rezultat. Era a lui.

De data aceasta nu mai sună după o maşină, luă un taxi şi coborî la o oarecare distanţă de locuinţa Lolei. Apoi merse pe jos, mişcându-se rapid, fără să atragă atenţia. Se apropie de casă din altă direcţie, conştient de faptul că singura armă pe care o avea asupra lui era cuţitul din gheată. Până acum avusese timp să îşi panseze degetul. Probabil că se întorsese deja acasă, iar acum înghiţea calmante şi îl blestema. Era ultima persoană pe care ar fi vrut s-o vadă, de aceea ştia că va face tot posibilul să scape cât mai repede de el, spunându-i tot ce dorea să afle. Era convins că şi-ar fi turnat propriii copii, fără să ezite.

De data asta nu mai ciocăni la uşă. Încercă să o deschidă şi descoperi că era încuiată pe dinăuntru, aşa că intră cu forţa.

Lola zăcea în pat, cu mâna bandajată şi degetul imobilizat în sus. Purta numai o cămaşă de noapte jerpelită; evident, luase tranchilizante şi hotărâse să se culce, chiar dacă nici nu se întunecase încă. Când îl văzu, se sufocă, îngrozită.

– Voiam să-ţi mai pun o întrebare, spuse el încet.

True nu era prea bine dispus aşa că, în momentul în care telefonul sună a mia oară în ziua aceea, îl înhăţă, bombănind:

– Ce?

O ezitare; apoi o voce timidă, cu accent spaniol, spuse:

– *Señor* Gallagher?

– Da, ce este?

– Aţi spus că vreţi să ştiţi dacă l-a văzut cineva pe Diaz.

True se îndreptă de spate, uitând de starea sa de iritare.

– Da, aşa este.

– Recompensa, încă o oferiţi?

– Bani gheaţă. Dolari americani. Se ţinea întotdeauna de cuvânt când promitea o recompensă. Banii asigurau accesul la informaţii.

– A fost în Ciudad Juarez azi.

Juarez. Nemernicul era aproape, prea aproape.

– Nu era singur, continuă vocea timidă.

– Cu cine era?

– O femeie. Au venit la *fonda* noastră. Chiar eu i-am servit. Sunt sigur că era Diaz.

– Ai recunoscut şi femeia?

– Nu, *señor*. Dar era o *gringa*. Avea un bandaj la gât.

True nu înţelegea de ce presupunea că e americancă numai fiindcă avea un bandaj la gât.

– Altceva?

– Avea părul şaten, cârlionţat, cu o şuviţă albă.

True îngheţă. Automat, luă informaţiile despre unde urma să trimită banii şi se asigură că plata va fi făcută chiar în seara aceea. Cu o singură propoziţie, prezenţa lui Diaz în Juarez se transformase din enervantă în catastrofică.

Milla era cu el. Milla şi Diaz, împreună.

Nemernicul.

Era necesar să pună totul cap la cap, imediat. Trebuia să-l găsească pe Pavón şi să se asigure că prostul o să-şi ţină gura.

17

True era foarte bun când trebuia să-şi analizeze opţiunile. Ştia împotriva cui se pune, iar despre Diaz nu se putea spune că e prost; dimpotrivă, nemernicul era unul dintre cei mai inteligenţi oameni pe care îi întâlnise vreodată True sau de care auzise. Simpla menţionare a numelui său era de-ajuns pentru a face pe oricine să se gândească la o ascunzătoare bună, pentru că Diaz îşi găsea întotdeauna prada, deşi nu se întorcea mereu cu ea vie.

Se zvonea că Diaz lucrează pentru guvernele din ambele state, şi în America şi în Mexic. Din moment ce Mexicul nu extrăda condamnaţi care ar fi putut primi pedeapsa cu moartea, această ţară devenise un rai pentru personajele foarte controversate. Statele Unite cereau ca aceşti oameni să fie prinşi sau eliminaţi prin alte metode. Însă Mexicul dorea doar să-i vadă dispăruţi, ca să nu mai constituie o problemă. Aşa că era posibil ca Diaz să fie pe statul de plată al ambelor guverne. Poate. Poate că era un bun vânător de recompense, care ştia cum să proiecteze o anumită imagine despre sine. Însă avea cu siguranţă relaţii şi resurse, şi nas de copoi.

True reuşise să o orienteze pe Milla pe piste false în toţi aceşti ani, însă cu Diaz, lucrurile se schimbau. În primul rând, oamenii se temeau de el. Dacă se punea problema de cine le-ar fi mai frică, de el sau de Diaz, True avea serioase rezerve în privinţa răspunsului.

Esențial era să le furnizeze informații false, care să-i pună pe o pistă greșită. Să-l țină pe Diaz ocupat, vânând zvonuri inventate, în timp ce el avea timp să-l găsească și să-l elimine pe Pavón, lucru pe care ar fi trebuit să-l facă de ani de zile. În afară de el, Pavón era singura persoană care știa totul – iar True nu intenționase niciodată să ajungă în această situație. Oamenii îl subestimau pe Pavón; iar True făcuse aceeași greșeală. Pavón era un cuțitar de ultimă speță, însă avea instinctul supraviețuirii și întotdeauna proceda de asemenea manieră încât să iasă totul după cum dorea.

Asta făcuse din el un instrument prețios. Reușea să obțină ce voia. Trebuia doar să-i spui ce vrei și asta obțineai. Însă, prețios sau nu, cu Diaz pe urme, Pavón devenea mai curând o povară.

Partea bună era că Pavón auzise că Diaz este pe urmele sale și se dăduse la fund. Partea proastă era că Diaz nu renunța niciodată și că, până la urmă, cu siguranță îl va găsi. Asta însemna că True trebuia să-i dea primul de urmă. Nimănui nu-i păsa de Pavón, așa că nu risca mai mult de o investigație de rutină a decesului.

Cealaltă opțiune a lui True – *singura* alternativă – o reprezenta eliminarea lui Diaz. Doar că asta era ușor de spus, dar greu de făcut. Și, dacă Diaz lucra într-adevăr pentru guvern, asta i-ar crea lui True serioase probleme. Nu poți ascunde orice, iar asta era posibil doar atât timp cât nimeni nu stătea cu ochii pe el. Cei de la FBI, din păcate, aveau obiceiul de a ancheta riguros. Trebuia să fie foarte, foarte atent cum aranja totul.

Deci – deocamdată mai câștiga timp răspândind zvonuri false și nume inventate, pentru a-l ține pe Diaz ocupat. Trebuia să-l găsească pe Pavón și să scape de el, ceea ce ar însemna și mai mult timp câștigat și i-ar permite să-și ascundă urmele. Din păcate, acesta era probabil sfârșitul unei afaceri foarte profitabile, deoarece adunase numai jumătate din ce-și propusese, înainte să se retragă.

Însă va găsi el o altă modalitate de a face bani. Întotdeauna reuşea. Şi, dacă preţul oferit era bun, putea oricând să se ocupe de colectări speciale.

Zâmbi, gândindu-se la toţi oamenii ale căror nume le-ar fi putut strecura în vârtejul zvonurilor, pentru a-i abate atenţia lui Diaz. S-ar fi putut distra copios. Întotdeauna este plăcut să te răzbuni, nu?

August trecu, veni septembrie, aducând cu sine o uşoară răcorire, zile mult mai scurte şi un minunat aer de prospeţime. Începuse şcoala, iar copiii puteau fi văzuţi la tot pasul. Deşi era dureros, urmărea întotdeauna copiii de vârsta lui Justin. Anul ăsta ar trebui să fie în clasa a cincea. Undeva, începea şi pentru el şcoala, ca pentru toţi aceşti copii, care urlau şi alergau, plini de energie şi de idei pentru pozne noi. Oare avea ochii încă albaştri sau deveniseră între timp căprui, ca ai ei? Ea credea că rămăseseră albaştri, pentru că aveau exact nuanţa ochilor lui David.

Diaz părea să fi dispărut – din nou. În ziua aceea, în care fuseseră la Juarez, se simţise foarte aproape de el, dar de atunci nu mai primise nicio veste de la el. Desigur, faptul că ea intuise existenţa unei legături speciale între ei nu însemna că şi *el* îi împărtăşea părerea. Indiferent de ce ar fi simţit, realitatea era că ştia foarte puţine despre el. Nici măcar nu putea fi sigură dacă adevăratul lui prenume era „James" sau îl spusese doar aşa, ca să-i dea un nume la întâmplare. Nu se gândise niciodată să-l întrebe, pentru că, în mintea ei, el era „Diaz", nu „James".

Nu ştia unde locuieşte, câţi ani are, dacă fusese vreodată căsătorit – Dumnezeule, dacă era căsătorit? Simpla idee îi făcea rău. Dacă avea copii? Se purtase foarte natural cu Max în ziua aceea, aşa că era posibil să aibă un copil pe undeva. Poate că acolo era acum, acasă, cu familia.

Milla ştia că este ridicolă. Nu întâlnise pe nimeni care să fie mai străin de ideea de familie decât Diaz. Era atât de

suspicios şi solitar, încât nu şi-l putea imagina trăind cu cineva, ceea ce îi confirma încă o dată cât de nesăbuită ar fi fost să se lase în voia atracţiei pe care o simţea faţă de el. Însă atracţia e atracţie, şi se părea că nu-şi poate lua gândul de la el, aşa cum nu putea să-şi întindă braţele şi să-şi ia zborul.

Diaz nu era singurul care părea să fi dispărut. Spre uşurarea ei, nici True nu-şi mai făcu apariţia. Asta nu însemna că înainte l-ar fi întâlnit prea des, însă, după ultima întrevedere, se temuse că va deveni chiar mai insistent. Promisese că va păstra distanţa, dar se îndoia că e capabil de aşa ceva. Însă, oricât ar fi fost de uşurată, tot se aşteptase să dea nas în nas cu el la unul dintre evenimentele sociale la care trebuia să participe. Deci, ori nu era în oraş, ori găsise o Miss Septembrie neobişnuit de atrăgătoare. Spera să se confirme a doua variantă, pentru a-i îndrepta atenţia către altcineva.

În a doua săptămână a lunii septembrie, o sună mama ei pentru a o invita să-i viziteze. Milla nu-şi mai văzuse părinţii de la începutul primăverii, când atât Ross, cât şi Julia fuseseră plecaţi în vacanţă cu familia şi nu existase riscul de a se întâlni în casa părintească. Acum, că tocmai începuse şcoala şi copiii participau la numeroase activităţi în afara programei, cu siguranţă erau prea ocupaţi pentru a-şi vizita părinţii. În plus, mama lor i-ar fi sunat să-i avertizeze că Milla urma să se ducă la ei.

Bucuroasă că avea ocazia să plece şi să se gândească şi la altceva în afară de Diaz, îşi luă liber câteva zile şi se urcă într-un avion care o duse până la Louisville, Kentucky. Acolo închirie o maşină şi traversă râul Ohio, îndreptându-se spre orăşelul din Indiana de Sud, unde locuiau părinţii ei.

Tatăl ei avea şaizeci şi cinci de ani, tocmai se pensionase de la o firmă de contabilitate; iar mama ei, acum în vârstă de şaizeci şi trei de ani, fusese profesoară şi ieşise la pensie cu

un an în urmă. Tatăl ei visa să se mute la Florida, unde nu ar mai trebui să îndepărteze niciodată zăpada din curte, însă mama ei ţinea foarte mult la casa în care locuia de peste patruzeci de ani şi în care îşi crescuse cei trei copii.

Pentru Milla, locul acela însemna „acasă". Nu era cine ştie ce, doar o casă cu un etaj, construită cu cincizeci de ani în urmă, cu verandă, acoperiş în pantă şi fiecare cameră plină de amintiri. La etaj se aflau trei dormitoare şi, în timpul unei renovări masive, în anii '70, un salon mare de jos fusese transformat într-un dormitor spaţios, cu baie proprie. Bucătăria era destul de mare încât să aibă cu toţii loc la masă, şi petrecuseră cu toţii multe seri de Crăciun minunate, pline de emoţii, în mijlocul unui munte de cadouri frumos ambalate şi aranjate sub bradul din camera de zi. În viitor, poate vor angaja pe cineva care să cureţe zăpada de pe alee, dar Milla nu-şi putea imagina că părinţii ei s-ar muta vreodată.

Odinioară, Milla crezuse că viaţa ei va fi foarte asemănătoare cu aceea a mamei sale: va preda şi îşi va creşte copiii. Acum, această existenţă tihnită era o imagine îndepărtată. Viaţa ei fusese zdrobită total, astfel încât *după* nu mai avea nimic în comun cu *înainte*. Detesta faptul că se îndepărtase de fraţii ei, dar aceştia nu puteau înţelege cât de profund se schimbase. Voiau să o vadă că îşi continuă viaţa, dar asta era imposibil. Nu-şi putea imagina că ar renunţa vreodată la Justin, aşa că nu le împărtăşea punctul de vedere că asta ar trebui să facă.

Totuşi, când stătea cu mama ei în bucătărie, pălăvrăgind vrute şi nevrute, iar doamna Edge se trezi spunând a treia oară ceva despre Ross sau Julia, apoi tăcu brusc, stânjenită, Milla oftă.

– Mamă, nu mă aştept să nu le mai pronunţi numele vreodată în prezenţa mea. Poţi să vorbeşti despre ei dacă vrei; mă interesează şi pe mine să aflu ce-au mai făcut copiii, ce planuri mai au.

Doamna Edge oftă, la rândul ei:

– Îmi doresc doar să rezolvați neînțelegerile dintre voi. Este cumplit să nu fiu cu toți trei de sărbători.

– Poate, într-o bună zi, după ce-l voi găsi pe Justin. Deși nu cred că-i voi ierta vreodată pentru că au spus că ar trebui să uit de el.

Ochii mamei sale se umplură de lacrimi.

– Oh, draga mea... Chiar crezi cu adevărat că îl vei mai găsi? Nu văd cum ar fi posibil.

– O să-l găsesc, spuse Milla ferm. O durea scepticismul mamei sale. Oare era singura care mai spera? Acum am informații noi. Știu că a fost transportat cu avionul peste graniță, probabil în New Mexico. Știu că o femeie a falsificat un certificat de naștere pentru el. Știu numele celor care mi l-au răpit din brațe. Unul dintre ei este mort, dar celălalt... Se opri. Fără Diaz, șansele ei de a-l găsi pe Pavón se reduseseră alarmant. Dar poate că asta făcea acum Diaz: îl urmărea. Era specialitatea lui.

Doamna Edge o privi surprinsă:

– Chiar ai aflat toate astea? De curând? N-ai pomenit un cuvânt la telefon.

– Luna trecută. Se simți rușinată că nici măcar nu-și sunase părinții, de mai bine de-o lună. Nu avea nicio scuză, indiferent cât de ocupată fusese. Lucrurile au fost – căută cuvântul care să descrie corect situația, fără s-o alarmeze – foarte complicate.

– Îmi imaginez. Doamna Edge privi cicatricea roșie de pe gâtul fiicei sale. Cum ai căpătat semnul ăla?

Milla duse mâna la gât. Nu era o cicatrice urâtă, iar cu timpul probabil că va dispărea complet. Dar se îndoia că mamei îi va păsa de acest detaliu.

– M-am tăiat, răspunse ea în cele din urmă.

– Înțeleg. Te bărbiereai?

Milla zâmbi, apoi recunoscu:

– Nu. M-a atacat o femeie. A făcut parte din banda de traficanți; avea grijă de copiii care fuseseră răpiți, până când puteau fi transportați peste graniță.

Doamna Edge se așeză pe scaunul cel mai apropiat. Păli la gândul că mezina ei fusese atacată, însă, în același timp, era nerăbdătoare să afle amănunte.

– L-a... l-a văzut pe Justin? Chiar l-a văzut? Și-a amintit de el?

– Da. Era în viață. Sănătos.

– Dar... cum de-a ajuns să te taie?

– Pentru că am făcut o prostie. Încercarea de a o ataca pe Lola fusese o nesăbuință, însă se lăsase copleșită de emoții, exact ca în seara aceea, în cimitir, când îl întâlnise pe Diaz pentru prima dată. Nu fusese de-ajuns că își reproșase această reacție; procedase din nou exact la fel, doar că de data asta nu mai scăpase nevătămată. Se pricepea la multe lucruri, dar lupta, evident, nu se număra printre ele.

– Ce prostie?

– Am sărit la ea. Milla ridică din umeri. Eram așa de furioasă, că nu m-am putut abține. Avea un cuțit.

– Ar fi putut să te omoare!

Ar fi putut muri de multe ori în ultimii zece ani. Slavă Domnului, mama ei nu știa nimic despre locurile în care se ducea, despre oamenii cu care vorbea, despre lucrurile pe care le făcuse. Presupunea că era norocoasă că nu fusese împușcată, bătută sau violată, dar n-o interesase niciodată siguranța ei. Îngerul ei păzitor probabil că prestase ore suplimentare – altă explicație nu găsea pentru faptul că nu pățise niciodată nimic grav.

Milla nu avea nicio îndoială că, dacă nu ar fi fost în Juarez cu Diaz, Lola i-ar fi tăiat fără ezitare gâtul de la o ureche la alta. Diaz era cel mai neașteptat înger păzitor pe care și l-ar fi imaginat vreodată, dar o salvase.

Venise în Indiana ca să nu se mai gândească la el un timp, dar toate subiectele păreau să conducă la el. Se simțea aproape ca o adolescentă îndrăgostită până peste urechi, deși în perioada respectivă nu avusese astfel de probleme. Poate că, dacă ar fi trecut prin iadul emoțional obișnuit pentru fiecare adolescent, nu ar mai fi simțit așa ceva acum. Era întruchiparea băiatului rău, iar ea îl dorea și trebuia să uite de el și să se concentreze asupra unor lucruri mai importante.

– La ce te gândești? întrebă mama ei bănuitoare. Ai o expresie tare ciudată. S-a mai întâmplat ceva asemănător și înainte și mi-ai ascuns?

– Ce? A, nu, nu. Nimic de genul ăsta. De fapt, mă gândeam cât de norocoasă am fost că *nu* mi s-a întâmplat așa ceva până acum.

– Norocoasă? Adică ai făcut lucruri care...

– Adică am ajuns în locuri foarte periculoase, încercând să găsesc vreo persoană care să știe ceva despre rețeaua de traficanți de copii. Însă nu mă duc niciodată singură, se grăbi ea să adauge. Niciodată.

– Măcar atât. Doamna Edge respiră adânc. Dar cum o să mai dorm eu noaptea când știu că ești implicată în așa ceva?

– Cred că ăsta-i motivul pentru care nu ți-am povestit până acum, spuse Milla, simțindu-se vinovată. Era de-ajuns să facă o vizită la părinți ca să se simtă din nou de doisprezece ani.

Se auzi o mașină intrând pe alee, iar doamna Edge se ridică în picioare, privind pe geam să vadă cine venise. Scoase un mic țipăt de surpriză:

– E Julia. Ce-o fi cu ea? I-am spus doar că vii încoace.

– E-n regulă, o liniști Milla. Se gândi să urce la ea în cameră, pentru a evita să se întâlnească cu sora ei, dar asta ar fi fost o laşitate, așa că rămase. Relația lor era încordată, dar nu violentă; nu ținea neapărat să-și vadă acum fratele sau sora, dar asta nu însemna să fie nepoliticoasă.

Îl auziră pe domnul Edge cum deschide uşa din faţă, şi pe Julia spunând:

– Bună, tată. Unde sunt mama şi Milla?

– În bucătărie. Din tonul lui răzbătea dorinţa de a dispărea cât mai repede, pentru a evita să asiste la o scenă neplăcută.

Apoi auziră paşii fermi ai Juliei pe podeaua din hol. Milla se ridică, sprijinindu-se de dulap, refuzând să facă orice gest care ar fi făcut-o să pară absorbită de altceva.

Julia era cu trei ani mai mare decât ea şi cu doi ani mai mică decât Ross. În loc să fie copilul mijlociu tipic, neglijat de familie, Julia se bucurase întotdeauna de atenţia tuturor. Se opri în uşă, părând elegantă, calmă şi hotărâtă, ca de obicei. Fusese întotdeauna frumoasa familiei, moştenind trăsăturile delicate ale mamei. Părul ei avea aceeaşi culoare ca şi al Millei, însă era doar uşor ondulat, pe când Milla avea o cascadă de cârlionţi rebeli. În clipele sale de răgaz, Milla îşi întindea părul, pentru a-l putea aranja mai uşor; Julia nu trebuise niciodată să recurgă la nimic pentru a arăta formidabil.

Aveau amândouă cam aceeaşi înălţime şi constituţie. Toţi cei care le vedeau îşi dădeau imediat seama că sunt surori, deşi trăsăturile Millei erau mai severe, mai ferme. Însă aveau stiluri total diferite: Milla se mişca cu o graţie înnăscută, care se potrivea perfect cu materialele vaporoase şi hainele foarte feminine pe care le purta, pe când Julia prefera costumele la birou şi pantaloni de trening şi un tricou acasă.

Julia ar fi fost mult mai potrivită pentru viaţa pe care o ducea Milla. *Ea* nu şi-ar fi permis niciodată să se lase condusă de emoţii, nu s-ar fi avântat în mijlocul primejdiei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă doamna Edge, puţin agitată.

– Nimic. Ai zis că Milla va fi aici, aşa că am venit şi eu. Julia îşi privea insistent sora, ca şi cum ar fi provocat-o să spună ceva pentru a începe cearta.

– Arăți bine, zise Milla, politicoasă, dar sinceră. Nu dorea să spună că se bucură să o vadă, pentru că ar fi mințit.

Ca de obicei, Julia puse punctul pe i.

– Nu crezi că ai împins lucrurile cam departe? E ridicol să nu putem veni aici când eşti şi tu de faţă. În plus, îi faci pe mama şi tata să sufere, pentru că nu suntem împreună cu toții de sărbători.

Milla îşi reprimă dorința de a-i răspunde şi, urmând exemplul lui Diaz, păstră tăcerea, lăsând-o să spună tot ce-are de spus. Situația era destul de dificilă pentru mama lor, aşa că prefera să evite o ceartă.

– Au trecut trei ani, continuă Julia. Nu crezi că ai stat destul bosumflată?

Bosumflată? se miră Milla. Ciudat, ea ar fi crezut că mânioasă este un termen mai bun. Sau furioasă.

Evident, mama lor gândea la fel, pentru că exclamă: „Julia!“ pe un ton tăios, ridicându-se de pe scaun.

Julia ripostă:

– Ştii foarte bine că aşa este, mamă. Noi nu i-am spus decât adevărul, iar ea s-a supărat. Milla, iubito, îmi pare rău că ți-a fost răpit copilul, aş face orice să îndrept lucrurile, dar au trecut *zece* ani. A dispărut. Nu-l vei găsi niciodată. La un moment dat, trebuie să-ți reiei viața. Este mai bine să faci asta acum, cât eşti încă tânără. Recăsătoreşte-te, întemeiază o familie. Nimeni nu va lua locul copilului tău, dar nu despre asta e vorba, ideea e să *trăieşti.*

– Nu, ideea e să vă fac ție şi lui Ross viața mai uşoară, pentru că vă simțiți vinovați de câte ori sunt în preajmă, spuse Milla.

– Vinovați! Julia făcu un pas înapoi, uluită. De ce ne-am simți vinovați?

– Pentru că copiii voştri sunt teferi, sănătoşi. Pentru că sunteți fericiți. Este o formă de vinovăție a supraviețuitorului.

– Nu-i adevărat!

– Atunci ce-ți pasă cum îmi trăiesc eu viața? Dacă aș face trafic de droguri, dacă m-aș prostitua, aș mai înțelege, dar eu caut persoane dispărute – mai ales copii. Și încă îmi caut fiul. Ce rău îți fac? Dacă în locul lui ar fi fost Chloe? Chloe era fetița de cinci ani a Juliei, un spiriduș care lumina întreaga lume cu un zâmbet. Dacă un străin ți-ar răpi-o la mall, de exemplu, cât ar dura până să spui: Ei bine, am căutat-o destul, acum e timpul să-mi văd de viața mea? Ar trece o noapte în care nu te-ai duce la culcare întrebându-te unde este, dacă îi e foame sau frig, dacă nu cumva vreun pervers abuzează de ea în moduri de nedescris? Și chiar și-așa, nu te-ai ruga să fie încă în viață, să mai apuci s-o vezi măcar o dată? Cât timp ți-ai acorda ție, Julia?

Julia se făcu albă ca varul. Nu se putea lăuda cu o imaginație prea bogată, dar își putea închipui cum s-ar fi simțit dacă se întâmpla ceva cu Chloe.

– Așa că dă-ți seama ce-am simțit când tu și Ross ați spus: Hei, a trecut ceva timp, ai putea să încetezi să ne strici buna dispoziție cu fața ta tristă. Personal, nu dau doi bani pe ce credeți voi despre fața mea tristă și nu știu dacă vă voi ierta vreodată pentru că ați spus că Justin nu contează! În ciuda eforturilor ei de a-și păstra calmul, Milla se trezi terminând pe un ton furibund.

– N-am spus niciodată așa ceva! Julia era revoltată. Sigur că contează! Dar s-a dus, nu poți schimba asta. Vrem doar să te împaci cu ideea.

– Dacă aș fi făcut asta acum trei ani, nu i-aș mai fi găsit pe cei care l-au răpit, replică Milla. Chiar luna trecută, dacă vrei să știi. Am în sfârșit niște indicii solide și, chiar dacă aflu că a fost adoptat, în baza unui certificat de naștere fals, nu înțelegi că tot este mai mult decât aveam până acum? Cu două săptămâni în urmă, nu știam nici măcar dacă mai era viu când a fost luat din Mexic! Așa că hai să convenim că tu și Ross ați greșit și s-o lăsăm baltă.

– Lăsați-o baltă, punct, interveni doamna Edge pe un ton sever, furioasă. De-ajuns. Julia, te iubesc din tot sufletul, dar asta nu mai este casa ta; cum îndrăznești să vii încoace știind că ai de gând să provoci o ceartă? Înțeleg ce spuneți amândouă. Ca mamă, nu aș înceta niciodată căutările, dacă una dintre voi ar fi dispărut. Și tot ca mamă, nu suport să-mi văd copilul distrugându-se pentru o cauză fără speranță.

– Dar nu este fără speranță, o contrazise Milla.

– Acum știm asta, însă înainte nu știam! Am văzut cum viața ta se năruiește. Ai divorțat de David și te-ai îngropat la fundația asta, muncind până când parcă n-a mai rămas nimic din *tine*, cea pe care o iubim cu toții. Milla, habar n-ai cât de îngrijorați am fost…

– Hm… Domnul Edge băgă capul pe ușă, cu un aer șovăitor. Nu vreau să vă deranjez, dar sună telefonul din geanta Millei. Întinse mâna în care ținea geanta, pe care Milla, din obișnuință, o lăsase pe pian când intrase. Telefonul vibra, ca un șarpe cu clopoței.

Traversă în grabă bucătăria, își luă geanta și scoase telefonul. Cei de la birou aveau numărul părinților ei și, în mod normal, când își lua liber, închidea telefonul mobil, dar îl deschisese pe drum încoace, pentru a-și anunța părinții că va ajunge curând, și uitase să-l mai închidă. Probabil că era o problemă profesională și, dacă nu era o urgență, avea de gând să îi îndrume să sune la birou.

Apăsă tasta de apel și răspunse:

– Milla Edge.

– Cât de repede ne putem întâlni în Idaho? Vocea era joasă și aspră, aproape ruginită, ca și cum posesorul ei n-o folosea prea des. Nu avea nevoie de nicio prezentare.

Milla își ținu respirația. Era deja agitată, tensionată, iar vocea lui Diaz avea efectul unui șoc electric asupra ei.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Am găsit un nume. Nu aş vrea să te iau cu mine, nu după ce s-a întâmplat cu Lola, dar m-am gândit că e dreptul tău.

– A fost vina mea, recunoscu ea. Mi-am pierdut controlul. Promit că nu se va mai repeta. Inima îi bătea cu putere, aproape că tremura de emoţie. O să sun să văd când e primul avion şi apoi te contactez. Unde trebuie să ajung, mai exact?

– Boise. Urmează să petrecem noaptea acolo; apoi zburăm acasă a doua zi.

– Te sun imediat. Te găsesc la numărul ăsta?

– Da.

Îşi scoase biletul de întoarcere din geantă şi se uită ce scria. De obicei costul biletului nu se returna, însă uneori zborul era transferabil.

– Ce s-a întâmplat? întrebă doamna Edge, venind lângă Milla, în timp ce aceasta suna la agenţia de voiaj. Prefera întotdeauna să apeleze la agenţie în loc să facă singură rezervare, pentru că adesea interveneau schimbări de ultim minut şi un profesionist se descurca mult mai uşor, având la dispoziţie informaţii despre toate companiile aeriene.

– Era unul dintre colaboratorii mei. Ar fi durat prea mult să-i explice cine era Diaz. Îi urmăreşte pe cei care l-au răpit pe Justin, şi a localizat pe cineva care ar putea şti ceva. Trebuie să ne întâlnim la Idaho.

– Dar abia ai venit!

– Mai avem timp.

– Nu pot să cred că faci asta, spuse Julia.

Milla o privi cu răceală:

– Iar eu nu pot să cred că îţi imaginezi că o să ratez şansa de a afla orice pot... Da, alo. Îşi concentră atenţia asupra discuţiei cu cei de la agenţie. Află că, din moment ce era deja aproape seară, dacă voia să plece în acea zi, singurele zboruri disponibile ar fi presupus transferuri; trebuia să schimbe avionul şi compania, şi tot nu ajungea la Boise până

a doua zi dimineața. Sau putea aştepta până dimineața şi pleca cu primul avion; tot va trebui să schimbe, dar ar ajunge în Idaho doar cu o oră mai târziu decât dacă ar fi plecat imediat.

N-avea sens. Milla alese a doua variantă, îşi notă toate detaliile, apoi îl sună pe Diaz.

– Nu pot ajunge azi. O să vin mâine-dimineață. Dacă avionul nu are întârziere, voi ajunge acolo la unsprezece şi trei minute. Îi indică compania şi numărul avionului.

– Ai de gând să laşi bagajul?

Se gândi la tot ce luase cu ea, pentru că plănuise să stea câteva zile aici.

– Va trebui, sau le trimit prin poştă înapoi acasă.

Nu-i spuse că va trebui să aştepte şi după bagaje, adăugă doar:

– Ne întâlnim la banda pentru bagaje. Ne vedem dimineață.

– Da, aprobă ea. Mâine. Închise, cu gândul în altă parte. Trecu pe lângă Julia fără s-o vadă şi urcă la etaj, gândindu-se cum îşi va împacheta lucrurile, astfel încât tot ce era esențial să încapă în geanta mai mică, pe care o putea lua cu ea, ca bagaj de mână, în cazul în care s-ar fi pierdut restul.

– Milla! o strigă Julia, însă Milla urcă în continuare treptele, fără să se întoarcă.

18

Dacă voia să prindă primul zbor trebuia să se trezească la trei dimineața, ca să aibă timpul necesar pentru a ajunge la aeroport în Kentucky, a preda mașina închiriată și a urma procedurile de securitate. Cumpără niște gustări de la un automat, la aeroportul din Louisville, pentru că presupunea că nu vor servi nimic în avion și deja îi era foame. De la Louisville luă un avion spre Chicago, apoi altul către Lake City, unde schimbă compania aeriană pentru a ajunge la Boise.

Diaz o aștepta, și simți că îi sare inima când îl văzu. Era îmbrăcat ca de obicei, blugi și ghete cu talpă de cauciuc, deși, ținând cont de schimbarea anotimpului, purta și o cămașă peste tricou, având mânecile suflecate deasupra cotului. Se distingea de la distanță în mijlocul mulțimii, având aceeași expresie distantă ca întotdeauna. Câteva persoane îi aruncară priviri suspicioase, deși nu făcea nimic, doar stătea acolo.

– Ce ai aflat? întrebă Milla nerăbdătoare, când ajunse lângă el. Se agitase tot drumul, întrebându-se cu cine se vor întâlni și ce știa persoana respectivă despre răpire.

– Îți spun pe drum. Am rezervat două camere la hotel, răspunse el. Lăsăm bagajele și te schimbi înainte să plecăm.

– De ce să mă schimb? întrebă ea, privindu-se. Purta haine confortabile, pantaloni și o bluză, cu un pulover subțire

pe umeri, ca să îi țină de cald. Pentru o persoană obișnuită cu clima din El Paso, și în avioane și în Idaho era prea frig.

– Ai nevoie de blugi, bocanci, pentru că nu știu peste ce vom da. Am fost în cercetare și terenul pare destul de dificil. Apărură și bagajele; el luă valiza mai grea și o trecu în mâna stângă, apoi cu dreapta o ghidă în direcția parcării.

– De când ești aici?

– Am ajuns azi-noapte.

Nu-l mai văzuse de trei săptămâni și, până în clipa asta, nu-și dăduse seama cât de dor îi fusese de el. Când era departe de el, își amintea aura aceea aproape electrică a pericolului, dar nu o simțea. Însă lângă el, inima îi bătea cu putere, toate simțurile îi intrau în alertă.

Recunoscu senzația amețitoare de euforie, furnicăturile; numai David îi provocase asemenea reacții. Îl iubise pe David și era absolut convinsă că *nu* îl iubea pe Diaz, dar îl și dorise pe David. Nu mai întâlnise niciun bărbat care să trezească această dorință în ea, până la Diaz. Îl dorea. Probabil că avea nevoie de un psihiatru, dar chiar îl dorea.

Se aștepta să fi venit cu o mașină închiriată, poate un SUV, dar vehiculul către care o conduse era o mașină de teren imensă, atât de înaltă încât se întrebă cum va urca, chiar dacă purta pantaloni.

Diaz îi puse bagajele în spate, apoi deblocă ușile.

– De unde ai luat măgăoaia asta? întrebă ea, privind de sus firma instalată pe capota unui taxi. Sigur n-ai închiriat-o.

Diaz o luă de talie și o ridică pe scaun.

– E a unei cunoștințe.

Când ajunse la volan, Milla comentă:

– O cunoștință? Nu un prieten?

– Nu am prieteni.

Simți că o doare sufletul. Cum putea să trăiască atât de solitar?

– Mă ai pe mine, spuse ea, fără să se gândească.

Diaz încremeni în timp ce răsucea cheia în contact, apoi îşi întoarse încet capul să o privească. Milla nu putea să interpreteze expresia din ochii lui întunecaţi; ştia doar că o ardea.

– Da? întrebă el blând.

O clipă, Milla se simţi derutată, ca şi cum întrebarea lui ar fi avut cu totul alt înţeles. Oare o întreba dacă este a lui în cu totul alt sens, sau pur şi simplu îşi exprima îndoiala? Habar n-avea; expresia lui era de nedescifrat, aşa că, instinctiv, Milla apelă la subterfugii:

– Dacă vrei un prieten, da. Cum poţi trăi fără să ai pe nimeni apropiat?

Diaz ridică din umeri şi răsuci cheia în contact, pornind motorul.

– Foarte bine.

Da, întrebarea lui nu avea niciun mesaj ascuns, pur şi simplu se îndoia că poate avea prieteni adevăraţi. Era deopotrivă dezamăgită şi uşurată. Oricât de mult l-ar fi dorit, era sigură că nu va avea vreodată curajul să facă ea primul pas. Ar fi însemnat să intre în cuşca tigrului. Indiferent de asigurările dresorului că ar fi blând, tot s-ar fi temut.

Reveni la subiectul iniţial.

– Acest om te cunoaşte destul de bine, are suficientă încredere în tine încât să-ţi pună monstrul ăsta la dispoziţie?

– Are încredere în mine.

Observă că nu spusese că îl cunoaşte. Era un subiect închis, iar ea ardea de nerăbdare să afle ce ştie Diaz şi de ce o chemase aici.

– Bun, acum am pornit. Spune-mi, ce ai aflat?

– Încă nimic, răspunse, spre dezamăgirea ei.

– Dar credeam…

– După ce stăm de vorbă cu tipul ăsta, s-ar putea să ştim mai multe. Am auzit că fratele lui era pilotul avionului care s-a prăbuşit.

– Cunoşti numele pilotului?

– Poate. Văzându-i figura frustrată, adăugă: E ca un fir. Tragi de el şi vezi dacă te duce undeva. De obicei, nu afli nimic, însă informaţiile negative sunt aproape la fel de bune ca şi cele pozitive.

– Adică ştii ce să *nu* mai cauţi.

– Şi mai afli câte ceva şi despre persoana care ţi-a furnizat informaţia.

– Cum adică *poate* cunoşti numele pilotului?

– Am auzit că un tip, Gilliland, transporta orice în afara Mexicului, dar avionul s-a prăbuşit şi el a murit în accident, în urmă cu şapte sau opt ani. Singura informaţie pe care am reuşit s-o obţin în legătură cu el este că are un frate, Norman Gilliland, care locuieşte în Sawtooth Wilderness, în apropiere de Lowman.

Milla îl privea în tăcere, cuprinsă de o senzaţie ciudată. Apoi îşi dădu seama ce era.

– Deci nimeni nu ştie nimic despre pilot dar, brusc, cineva îşi aminteşte numele fratelui său şi unde locuieşte? Sunt informaţii foarte precise, absolut din senin.

O privi aprobator.

– Ai putea deveni un detectiv excelent. Ai instincte bune.

Milla îşi încleştă pumnii.

– Asta-i încă o vânătoare de fantome, nu? De ce ne mai obosim?

Diaz nu răspunse imediat.

– Încă una?

– De zece ani, numai asta fac, alerg în cerc şi nu ajung nicăieri. Milla privea fix pe geam, cu maxilarele încleştate.

– Există cineva care îţi tot furnizează informaţii false?

Se întoarse încet spre el.

– Crezi că asta se întâmplă? Că cineva mă abate în mod deliberat de la pista cea bună?

– Eşti prea inteligentă ca să nu fie asta. Când e vorba despre copilul altcuiva, eşti al naibii de norocoasă, îl găseşti imediat, nu?

Milla dădu aprobator din cap. Avea o intuiţie incredibilă, parcă se putea pune în pielea copilului pierdut sau fugit de-acasă, parcă îşi dădea imediat seama unde s-a dus. Iar asta era şi mai frustrant, faptul că putea găsi alţi copii, dar nu şi pe al ei.

– Asta-i o altă pistă pe care aş putea s-o urmăresc, adăugă el. Poate că nu am pus întrebările potrivite. Poate că ar trebui să întreb cine îi determină să-ţi dea răspunsuri false.

Milla se învârtise în cerc toţi aceşti ani şi cineva avusese grijă să o orienteze pe căi greşite. Singura informaţie validă care i se dăduse vreodată era cea pe care o obţinuse în acea noapte în Guadalupe, când îl întâlnise pe Diaz, dar nu ştia cine i-o furnizase. Nici Diaz nu reuşise să afle, sau nu-i spusese. Pe de altă parte...

– Ai aflat cine mi-a spus că vei fi în Guadalupe?

– Nu.

Alt mister, dar, evident, acesta era în avantajul ei. Îi era dificil să accepte această nouă interpretare, care explica toate eforturile irosite, o ajuta să înţeleagă de ce toate speranţele ei se năruiseră. Ar fi fost mai uşor să accepte că nu-i spune nimeni nimic, dar ideea că cineva o punea deliberat pe o cale greşită, determinând-o să urmărească informaţii false, sugera o răutate incredibilă.

Era atât de absorbită de gânduri încât nu observă că ajunseseră în faţa hotelului decât în momentul în care Diaz deschise portiera şi coborî din maşină. Până să-şi ia geanta pe umăr şi să deschidă uşa, era deja în dreptul ei, întinzându-se să o ajute să coboare. O ridică de talie, apoi o lăsă jos, în faţa lui, captivă între maşină, portiera deschisă şi corpul lui. Era o distanţă între ei, dar îi simţea căldura

trupului, mirosul proaspăt al pielii. Nu se bărbierise de cel puțin două-trei zile. Simți impulsul de a întinde mâna să-i atingă fața, să-i simtă barba țepoasă.

– Nu te lăsa doborâtă, o îndemnă el, apoi se întoarse pentru a scoate bagajele. O conduse în hotel, trecând pe lângă recepție, unde bărbatul de la ghișeu le aruncă o privire fugară, apoi își văzu de treaba lui. Totul era curat și bine întreținut, inclusiv liftul micuț, care sosi cu un zgomot surd.

Diaz apăsă butonul pentru etajul trei și, după ce se închiseră ușile, iar liftul începu să alunece lin în sus, spuse:

– Ai camera 323, iar eu 325. Căută în buzunare și scoase o cartelă electronică de acces: Asta-i a ta. După ce ieși din lift, o iei la stânga.

Diaz luă bagajele, iar ea porni înainte și deschise ușa camerei. Draperiile grele erau trase, Milla aprinse lumina. Era o cameră de hotel standard, curată și banală, cu un pat uriaș în mijloc, un televizor pe un suport, un scaun, un taburet și încă un scaun în fața unui birou. Ușa către camera de alături, identică cu a ei, era deschisă.

Poate că era somnambul.

– Unde las asta? întrebă el arătând spre valiza cea mare.

– Pe pat. O să-mi scot hainele cu care mă schimb și vin imediat.

– Te aștept afară. Ieși, iar Milla se grăbi să își deschidă valiza și să caute blugi, șosete și pantofi sport. În trei minute era gata, își luă geanta, puse cartela de acces înăuntru și plecă.

Se întoarseră în parcare. O urcă în mașină, și, pe când își punea centura, îl întrebă iritată:

– De ce a trebuit să iei namila asta de mașină, în care nu pot urca fără scară de pompieri?

– Acolo unde mergem, avem nevoie de vizibilitate bună.

Milla îl privi uluită.

– Dar ce urmează să facem, trecem prin foc și pară?

– Poate.

Deci va fi o excursie grea. Înainte să iasă din Boise, o întrebă:

– Ți-e foame?

Gândindu-se că are nevoie să prindă puteri, încuviință dând din cap, iar el opri în fața unui fast-food. În mai puțin de cinci minute erau din nou pe drum, cu câte un hamburger în mână.

– Mergem cât se poate de repede, pentru că va trebui să o luăm pe jos ultima parte a drumului, explică el. Tipul ăsta e adeptul vieții în mijlocul naturii, și a făcut tot posibilul să se asigure că oamenii nu ajung ușor la el.

– Crezi că o să încerce să ne împuște? întrebă ea, ușor alarmată.

– S-ar putea, dar din câte am auzit, în general nu e violent, doar un pic nebun.

Ceea ce era mai bine decât nebun de legat, însă o astfel de persoană ar fi putut intra în panică văzând doi străini în ușă, mai ales dacă făcuse tot posibilul să țină lumea la distanță de casa lui.

După trei ore, își dădu seama că acest cuvânt, „casă", era un termen generos. După ce ieșiseră de pe șosea, Diaz o luase pe un teren atât de accidentat și abrupt, încât Milla pur și simplu închise ochii și se ținu bine, convinsă că sunt gata să se răstoarne în orice clipă. Când poteca se înfundă – iar „potecă" era un alt termen generos – lângă o stâncă ce părea să se înalțe brusc, Diaz opri motorul și spuse:

– De-aici o luăm pe jos.

Milla își îndesă geanta sub scaun, apoi sări din mașină fără să mai aștepte ajutorul lui și se roti încet, privind munții din jur. Idaho i se părea unul dintre cele mai frumoase locuri din lume. Cerul era de un albastru intens, copacii alcătuiau un superb tablou în diverse nuanțe, iar aerul era curat și rece.

Diaz scoase un rucsac din mașină și îl puse în spate.

– Pe aici, indică el, intrând în pădure.

– De unde ştii drumul?

– Ţi-am spus, am fost ieri în recunoaştere.

– Dar, dacă tot ai ajuns până aici, de ce nu ai şi discutat cu el?

– Era deja noapte. N-am vrut să-l sperii.

Venise aici noaptea? Totul era atât de sălbatic şi de... natural, încât nu-şi dădea seama cum reuşise să găsească drumul cel bun, darămite să nu se rătăcească. Ştia că se simţea ca acasă în regiunile deşertice din sud-vest, dar nu se aşteptase să fie în elementul lui şi aici, în creierii munţilor. Părea să ştie exact în ce direcţie trebuie s-o ia, şi avansa printre copacii uriaşi ca o fantomă tăcută.

– Ai mai făcut drumeţii? întrebă ea, bucuroasă că acordase întotdeauna atenţie formei fizice. Aici nu era într-o sală de bal.

– În Sierra Madre. Şi am fost şi în Munţii Stâncoşi.

– Ce-ai în rucsac?

– Apă. Mâncare. Foi de izopren. Chestii necesare.

– Rămânem aici peste noapte? întrebă ea uluită.

– Nu, ar trebui să ne întoarcem la maşină înainte să se întunece. Dar nu vreau să îmi asum niciun risc într-o zonă ca asta.

Mergând în spatele lui, observă o umflătură sub cămaşa lui. Pentru el era foarte normal să poarte armă, dar nu-l văzuse să o scoată din torpedou, şi nici nu se oprise în camera lui la hotel. Doar nu...

– Aveai pistolul la tine şi la *aeroport?*

O privi peste umăr.

– N-a trebuit să trec prin detectorul de metale.

– Doamne, asta este infracţiune la nivel federal!

Diaz ridică din umeri.

– Da, cred că ar fi fost destul de supăraţi dacă mă prindeau.

– Cum de ai ajuns cu arma aici?

– Aici am cumpărat-o.

– Cred că n-are sens să întreb dacă este înregistrată.

– Este. Dar nu pe numele meu.

– E furată?

Diaz oftă.

– Nu, nu este furată. Este a aceluiaşi om care mi-a dat şi maşina. Şi chiar dacă aş fi fost prins la aeroport cu arma asupra mea, nu m-ar fi arestat. Ar fi *vrut* să mă aresteze, dar n-ar fi făcut-o.

– De ce?

– Am cunoştinţe la Homeland Security. Am ... ăăă... lucrat pentru ei. Ca liber-profesionist.

O surprinse faptul că-i răspunde la întrebări, pentru că de obicei era foarte reticent. Se grăbi puţin, ca să ţină pasul cu el.

– Ai găsit teroriştî? întrebă ea uluită, ridicând vocea când rosti ultimul cuvânt.

– Uneori, răspunse el pe un ton vag, care dădea de înţeles că nu are de gând să intre în detalii.

– Lucrezi pentru FBI?

Diaz se opri în mijlocul drumului şi o privi exasperat:

– Nu, tocmai ţi-am spus că am colaborat doar. Asta-i tot. Am lucrat pentru persoane fizice, pentru corporaţii, pentru autorităţi. Cred că sunt un fel de vânător de recompense, deşi nu urmăresc persoane care scapă pe cauţiune şi apoi dispar. De obicei. Acum, ai terminat cu întrebările?

Milla pufni ironic:

– Ai vrea tu!

Figura lui se destinse încet într-un zâmbet:

– N-ai putea să aştepţi până ne întoarcem? Vreau să ascult ce se petrece în jur.

– Bine, dar numai pentru că mi-ai dat un motiv întemeiat. Rămase din nou în urma lui şi continuară să meargă în tăcere, numai zgomotul paşilor tulburând liniştea muntelui. Era chiar

mai bine; după câteva minute, poteca deveni abruptă, iar vorbitul n-ar fi făcut decât s-o obosească mai rău.

După o jumătate de oră, auziră zgomot de apă curgătoare. Poteca aproape invizibilă îi scotea direct la râu; apa tăiase un mic defileu în munte; în acest punct, pereții înalți de stâncă aveau cam doi metri și jumătate, iar albia îngustă, ce nu depășea lățimea de șapte metri, făcea apa să năvălească în forță. Din cauza curentului rapid apa fierbea peste pietrele de munte, acoperind suprafața acestora cu o spumă albicioasă și răspândind picături ce străluceau în toate culorile curcubeului.

Diaz merse de-a lungul malului, zgomotul apei devenind tot mai asurzitor pe măsură ce albia se îngusta, până când ajunse la o lățime de aproximativ un metru și jumătate. Diaz se opri și strigă:

– Am ajuns!

Abia atunci văzu baraca micuță de pe celălalt mal. Baracă era încă un eufemism. Părea făcută din bucăți de placaj acoperite de carton gudronat bătut în cuie. Pădurea făcea eforturi să își recupereze teritoriul, pentru că era acoperit de mușchi, iar din acoperiș creșteau vlăstari. Cartonul și vegetația constituiau un camuflaj excelent; fereastra minusculă și hornul din piatră era singurele detalii care atrăgeau atenția.

– Alo! urlă Diaz.

După un minut, ușa improvizată se deschise și apăru un cap de bărbat care îi privi suspicios. Apoi o fixă pe Milla. Prezența ei părea să îl liniștească, pentru că deschise ușa mai larg, ieșind cu arma în mână. Era un bărbat înalt, masiv, semănând cu un urs. Părul lui lung și cărunt era prins la spate într-o coadă care îi ajungea până la mijloc, dar barba avea doar câțiva centimetri, demonstrând că totuși nu uitase de igienă. Însă barba reprezenta singura dovadă în acest sens. Purta pantaloni de camuflaj și o bluză verde de flanel.

– Da? Cine sunteţi?

– Numele meu este Diaz. Eşti Norman Gilliland?

– Exact. Şi ce-i cu asta?

– Dacă nu te deranjează, am dori să te întrebăm câte ceva despre fratele tău.

– Care frate?

Diaz făcu o pauză, pentru că nu-i ştia prenumele.

– Pilotul.

Norman mută ghemotocul de tutun în cealaltă parte, gândindu-se.

– Cred că ăsta-i Virgil. E mort.

– Da, am aflat. Ştiai ceva despre…

– Trafic? Mda. Norman oftă adânc. Cred că puteţi intra. Arme?

– Un pistol, răspunse Diaz.

– Ţine-l în toc, fiule, şi n-o să avem probleme.

Norman rezemă cu grijă puşca de perete, apoi ridică o placă lungă, masivă. Cu siguranţă era grea, dar o mânuia de parcă ar fi fost un paravan de hârtie. Poziţionă capătul plăcii într-un şănţuleţ crestat în mal, apoi se lăsă în genunchi şi lăsă celălalt capăt în jos până îl fixă în şănţuleţul de pe partea cealaltă a râului.

– Gata. Traversaţi.

Milla se uită la placaj, apoi la apa ce gonea furios dedesubt şi respiră adânc.

– Eu sunt gata, îi spuse lui Diaz.

Acesta îi luă mâna şi o puse pe centură.

– Ţine-te de mine.

– Ca să ne prăbuşim împreună? Diaz îi mai luă o dată mâna, insistând. Ţine-te bine.

– Veniţi sau nu? strigă Norman iritat.

– Da. Diaz păşi calm pe podul improvizat, urmat de Milla. Bârna era destul de lată; în copilărie, se plimbase pe borduri mult mai înguste. Însă acum, ca adult, ştia cât de

nesăbuiţi sunt copiii, şi niciodată nu încercase asta deasupra unui râu învolburat. Îşi amintea că trebuie doar să avansezi, că un pas ferm era preferabil unuia şovăielnic. Nu stătea prea aproape de Diaz, însă îl ţinea strâns de centură, iar asta o ajuta să-şi păstreze echilibrul. Traversară rapid râul, păşind din nou pe teren solid.

Nici Diaz, nici Norman nu îşi întinseră mâna, aşa că Milla luă iniţiativa:

– Eu sunt Milla Edge. Mulţumesc că stai de vorbă cu noi.

Norman o privi de parcă n-ar fi ştiut cum să reacţioneze, apoi cuprinse uşor degetele ei delicate în mâna lui de uriaş şi le strânse abia simţit.

– Mă bucur să te cunosc. Nu prea am parte de vizitatori.

Nu zău! Păi a cui era vina?

Nu îi invită în casă, spre încântarea ei. Nu numai că părea foarte mică, dar probabil că Norman nu pierdea prea mult timp făcând curăţenie. În apropiere erau două pietre mari, şi le făcu semn spre ele. El se aşeză pe o ridicătură de pământ.

– Acum, ce pot face pentru voi?

– Ai zis că ştii cu ce se ocupa fratele tău, începu Diaz.

– Sigur că ştiu. Trafic de marijuana. A făcut bani frumoşi, dar niciodată n-a ştiut să se chivernisească, bănuiesc că i-a cheltuit pur şi simplu. Când a murit, nu mai avea nimic.

– A murit într-un accident de avion?

– Virgil? Nu. A murit de cancer la ficat, în noiembrie, '90.

Înainte ca Justin să fie răpit. Milla oftă dezamăgită, chiar dacă, după discuţia avută în maşină, nu se aşteptase să obţină vreo informaţie utilă.

– În afară de marijuana, mai transporta şi altceva?

– Cam asta era tot, zic eu, deşi poate că a mai băgat şi nişte cocaină.

– Dar persoane? Copii?

– N-am auzit niciodată de-aşa ceva.

– Lucra pentru un singur om?

– N-a fost niciodată atât de constant. Se muta des, până să se îmbolnăvească. Cancerul l-a doborât repede. Când a descoperit ce are, mai avea doar vreo două luni de trăit.

– Unde era când a murit?

– Păi chiar aici. L-am îngropat în pădure. Nimeni n-a vrut să contribuie pentru înmormântare, aşa că m-am ocupat eu de asta.

Nu mai era nimic de spus. Îi mulţumiră lui Norman, Diaz îi strecură câteva bancnote, apoi se întoarseră la podul improvizat.

Acum, la întoarcere, Milla se simţea destul de încrezătoare ca să nu se mai ţină de Diaz, în pofida insistenţelor lui. Dacă nu se uita în jos, spre apă, ceea ce o făcea să ameţească, totul era în regulă.

Aproape trecuseră de jumătatea distanţei, când scoase un strigăt de avertizare. Placa se zgâlţâi puternic sub picioarele lor; Milla îi dădu drumul lui Diaz, balansând ambele mâini, în încercarea disperată de a-şi recăpăta echilibrul. Totul se petrecuse atât de repede, încât nici măcar nu ţipă în timp ce plonjau în apele repezi, îngheţate ale râului.

19

Apa era atât de rece încât simțea că amorțește, și era mult mai adâncă decât ar fi crezut. Curentul o trăgea la fund, azvârlind-o dintr-o parte în alta, ca pe o păpușă de cârpă. Instinctiv, încercă să calce apa, străduindu-se să se lase în voia curentului, nu să lupte împotriva lui și, ca și cum ar fi răsplătit-o, o scoase la suprafață.

Când reuși să-și ridice capul, respiră adânc, aproape sufocată. Părul îi atârna pe față, orbind-o. I se păru că aude un strigăt în depărtare; apoi curentul o trase din nou sub apă. Rostogolindu-se, simți o lovitură în umărul stâng, dar nu era dureroasă; se simți aruncată din nou spre dreapta, către mijlocul râului, și se strădui să iasă din nou la suprafață. Cumva, reuși să se răsucească, astfel încât să avanseze din nou în sensul curentului, înotând din toate puterile, și ieși din apă, ca un dop plutitor.

– Milla!

Recunoscu vocea răgușită de încordare, care o striga. Întoarse capul și îl văzu pe Diaz în spatele ei, undeva în dreapta, înotând spre ea cu mișcări puternice, disperate.

– E în ordine, țipă ea, apoi se simți luată de curent din nou. Dădu mai tare din picioare, străduindu-se să-și mențină capul deasupra apei.

Diaz era un bun înotător, dar fiind mai greu decât ea, nu putea avansa mai repede. Dacă Milla ar fi încetinit, ca să îl aștepte, curentul ar fi tras-o din nou la fund. Malul se înălța

abrupt, de ambele părți ale râului, iar apa îi mătura ca și cum ar fi fost prinși într-un jgheab, fără posibilitatea de a ieși, chiar dacă ar fi ajuns la mal.

În față, râul cotea la stânga. Pe malul stâng era un copac prăbușit, ramurile ajungând aproape de apă.

– Copac! îl auzi pe Diaz urlând în spatele ei și înțelese mesajul. Se aplecă spre dreapta, luptându-se să ajungă cât mai aproape de una dintre crengi. Se duse din nou la fund, tocmai când încerca să respire, și înghiți apă, simțind că se sufocă. Se luptă să iasă la suprafață încă o dată, dar efortul și apa rece ca gheața își luau tributul. O dureau toți mușchii, simțea că îi ard plămânii. Poate că, dacă ar fi reușit să se agațe de o creangă, s-ar fi putut odihni acolo o clipă; poate chiar ar fi reușit să iasă din apă astfel.

Dar eforturile ei nu erau suficiente pentru a reuși; din fericire, curentul o împinse spre dreapta, unde malul era scobit de ape. Disperată, se întinse și se prinse de o creangă; apa o smulse, iar ramura moartă i se frânse în mâini, și se scufundă din nou.

Obosea rapid, se mișca din ce în ce mai greu, iar brațele îi zvâcneau haotic în toate părțile. Totuși, reuși încă o dată să iasă la suprafață și să inspire și, chiar înainte ca forța curentului să o tragă din nou, de data asta definitiv, un braț ferm o cuprinse, sprijinind-o. Copacul nu reușise s-o oprească, însă îi încetinise goana nebună, dându-i lui Diaz posibilitatea de a o prinde din urmă.

– Spre dreapta! strigă el. Pe partea asta e mașina!

Se simțea liniștită la gândul că el era convins că vor reuși, altfel, evident, nu i-ar fi păsat pe ce mal ies, nu ar fi vrut decât să scape din furia apelor.

Nu putea aprecia cât de departe îi târâse curentul, însă era atât de puternic încât probabil se aflau la o distanță de aproape un kilometru de baraca lui Norman. Apoi, brusc, albia râului se lăți, iar curentul se domoli.

Era încă rapid, prea rapid ca să îi țină piept, însă măcar nu i se mai părea atât de puternic. Malurile erau mai puțin abrupte, însă pline de bolovani. Acum reușea să se mențină la suprafață mai ușor, astfel încât putea să-și odihnească puțin mușchii epuizați, dar frigul o pătrunsese până la oase și știa că în scurt timp vor fi prea amorțiți pentru a mai putea înota.

– Prinde capătul și leagă-ți-o în jurul mâinii, spuse Diaz, aruncându-i cureaua lui.

Milla o prinse, strigând:

– O să te trag la fund!

– Nu cred. Trebuie să rămânem împreună. Fă ce spun!

Mesajul lui era că, dacă se despărțeau, era ca și moartă. Pe de altă parte, dacă îl trăgea după ea, mureau amândoi.

– Nu mai avem mult timp! urlă el. Trebuie să ieșim înainte să ajungem la cascadă!

Cascadă? În râul ăsta? Simți că îi îngheață mai rău sângele în vine. Forța apei i-ar împinge la fund și s-ar îneca, în cazul în care nu s-ar zdrobi de stânci înainte. Nu știa care este planul lui, dar era dispusă la orice. Prinse cureaua și o înfășură de câteva ori în jurul încheieturii.

– Încă un cot la dreapta! Diaz tuși, scuipând apă. În față. Curentul este mai slab la curbă, asta-i șansa noastră. Ține-te bine, te trag eu afară!

– Pot să dau din picioare, țipă Milla, suprinsă de vocea ei guturală.

– Atunci dă cât poți!

Îl ascultă.

Depășise durerea, senzația de arsură din mușchi. Aproape că nu-și mai simțea picioarele, dar continuă să împingă. Brațele lui Diaz tăiau automat apa, avansând încet pe diagonală. Se mișcau îngrozitor de încet, iar curba se apropia prea repede. Aveau să fie măturați mai departe, înainte să ajungă la curentul mai lent. Milla gemu ca un animal în

pericol şi simţi cum adrenalina îi dă puteri, efortul ei egalându-l acum pe al lui Diaz. Nemaifiind nevoit s-o târască după el, câştigă rapid teren, pe când curentul îi trăgea dincolo de cot.

Chiar pe malul apei, văzură un copac mare şi, trecând pe lângă el, Diaz se agăţă cu mâna dreaptă de una dintre rădăcinile lui groase.

Se opri, dar apa îşi continuă goana. La fel şi Milla. Când cureaua se lungi la maximum, corpul ei zvâcni în spate, ca vârful unui bici, dar nu dădu drumul curelei. Diaz, cu faţa schimonosită de efort, scrâşni din dinţi, ţinându-se strâns de creangă şi încercând s-o tragă împotriva curentului. Milla dădu din picioare, zvârcolindu-se din toate puterile şi, brusc, forţa apei se domoli, iar curentul păru să o împingă spre mal, dincolo de copac. Erau acum aproape unul lângă altul, despărţiţi de copac, uniţi de curea.

Milla se agăţă şi ea de o rădăcină şi reuşi să-şi sprijine picioarele pe o piatră, sub apă. Curentul încă o împingea, dar se străduia să-şi controleze genunchii tremurători şi reuşi să-şi menţină poziţia.

– Acum o să dau drumul curelei, spuse ea cu greu. Mă ţin bine. Tu?

– Sunt bine, răspunse el. Milla îşi eliberă încheietura, lăsând cureaua să plutească. Preţ de o fracţiune de secundă intră în panică, simţind că o ia apa iar, de parcă atât ar fi aşteptat, să renunţe la bucata aceea de piele. Însă se agăţă mai strâns de copac, rămânând pe poziţie.

Plămânii îi pompau nebuneşte, trăgând aer pentru muşchii privaţi de oxigen. Nu auzea nimic, în afară de vuietul apei şi de bătăile propriei inimi.

Diaz o cuprinse din spate şi o trase pe mal, pe o stâncă.

Efortul acesta păru să-l epuizeze total, pentru că se prăbuşi în genunchi, gâfâind. Milla rămase întinsă cu faţa în

jos acolo unde o lăsase el, prea obosită ca să se mai poată mişca. Îşi simţea corpul ca şi cum ar fi cântărit o tonă, simplul gest de a ridica un deget i-ar fi cerut eforturi supraomeneşti.

Piatra era în plin soare şi o simţea caldă sub corpul îngheţat. Apa îi curgea din păr şi din haine. Închise ochii şi ascultă doar gâfâitul, pulsaţia sângelui. Erau vii.

Poate că aţipise sau leşinase, sau amândouă. După un timp, reuşi să se întoarcă pe spate, pentru ca soarele să-i încălzească faţa. Încă respirând cu greu, aproape ameţită de bucurie, Milla lăsă căldura să-i scalde faţa.

Fuseseră la un pas de moarte. Încă nu-i venea să creadă că reuşiseră să ajungă pe mal; ştia că singură nu ar fi răzbit. Apa vuia la mai puţin de o jumătate de metru sub piatra pe care stătea Diaz, erodând stânca şi rădăcinile pomului care se încăpăţâna să trăiască, deşi avea soarta pecetluită. Timpul era de partea apelor. Numai datorită forţei lui Diaz reuşiseră să scape.

Încă gâfâind puţin, spuse:

– Ce s-a întâmplat? Am căzut?

Diaz răspunse:

– S-a surpat malul de partea cealaltă şi placa a alunecat.

Următoarea întrebare fu:

– De unde ai ştiut că râul se termină cu o cascadă?

Un minut păstră tăcerea; apoi spuse:

– Întotdeauna e o cascadă. Nu te uiţi la filme?

Copleşită de senzaţia de uşurare şi de fericirea de a fi în viaţă, Milla începu să râdă.

Diaz se rostogolise pe spate lângă ea, luptându-se să-şi recapete respiraţia normală, dar acum întoarse capul spre ea, iar linia aspră a buzelor sale se destinse într-un zâmbet. O privi un timp, ochii lui negri îngustându-se în soarele amiezii. Apoi spuse:

– Mi-aş da mâna stângă să pot face dragoste cu tine acum.

Râsul ei pieri brusc, din cauza şocului. Visase cu ochii deschişi, se lăsase pradă fanteziilor şi obsesiei, dar nu crezuse niciodată că va trebui să se confrunte cu ele în realitate, iar acum venise clipa. Diaz? Şi *ea?* Cuvintele rostite de el erau atât de incitante încât realitatea păru să se evapore preţ de o clipă, lăsând-o plutind ameţită pe piatra aceea caldă, cu mintea confuză, adrenalina pompându-i încă în vene. Se simţi străbătută de un fior imaginându-şi-l deasupra ei. Îl dorea. Îl dorise din clipa în care îl văzuse, iar acum cu atât mai mult.

Nici măcar nu o sărutase. Sărutul acela uşor, de consolare, nu conta.

Îşi dorise asta, iar acum îi vâjâiau prin minte ca lăcustele numai motive de a da înapoi. Dacă nu voia decât o aventură de-o noapte, ea nu era genul ăsta de femeie, şi nu-şi putea imagina că ar vrea mai mult de-atât. Până la urmă, era *Diaz;* nu era genul de bărbat care să se implice într-o relaţie, ar fi fost o nebunie să creadă că îl poate schimba. Fusese atentă să nu-i trimită niciun mesaj cu semnificaţie sexuală, nicio aluzie că l-ar fi considerat atrăgător; ţinuse totul ascuns, în visurile ei cu ochii deschişi. Dar el ştia oricum, vedea asta în ochii lui.

– Gândeşti prea mult, spuse el leneş. Era doar o observaţie, nu o declaraţie de război.

– Femeile gândesc întotdeauna prea mult, răspunse ea. E necesar, pentru a păstra un echilibru. Ciudat că alesese „război" ca metaforă… sau poate că era cea mai adecvată. Privind în sus spre cer, încercând să găsească ceva solid de care să se agaţe, din moment ce pământul tocmai se clătinase sub ea, întrebă: Şi de ce, mă rog, îşi oferă întotdeauna bărbaţii braţul stâng, niciodată dreptul? E vreo problemă cu el? Sau dreptul e mai important?

– Nici vorbă. Fiecare părticică a corpului unui bărbat este importantă pentru el.

– În cazul ăsta, sunt flatată.

– Dar nu şi interesată.

În momentul acesta ar fi putut spune calm: „Îmi pare rău", şi totul s-ar fi terminat aici. În schimb, incapabilă să mintă, îşi închise ochii şi lăsă liniştea să se înstăpânească între ei.

Îl simţi mişcându-se, ridicându-se; apoi se sprijini în cot, aplecându-se peste ea, blocând razele soarelui.

– Ai face bine să spui nu, murmură el, mângâindu-i încet abdomenul. Căldura palmei lui o ardea prin hainele ude, pătrunzând-o până la piele; apoi îşi strecură degetele sub blugi, iar ea începu să simtă căldura străbătându-i *tot* corpul.

– Nu că aş avea de gând să fac ceva acum, totuşi, continuă el. Trebuie să ajungem înapoi la maşină. Piatra este al naibii de incomodă pentru ce vreau eu, hainele noastre sunt ude, suntem înghețați până în măduva oaselor şi nu avem prezervative. Însă, în câteva ore, situația va fi cu totul alta, aşa că, dacă nu vrei să mergi mai departe, ai face bine să-mi spui.

Avea dreptate. Ar trebui să spună nu.

Însă n-o făcu. În ciuda nenumăratelor motive pe care şi le enumerase doar cu un minut în urmă… n-o făcu.

În loc de asta deschise ochii şi întoarse capul spre el, în timp ce se apleca spre ea. Buzele lui erau reci; ale ei, ca gheața. Însă limba lui era caldă, iar sărutul lui aproape timid, parcă îi explora tandru gura. Mâna lui stângă se pierdu în părul ei, iar sărutul său deveni mai pasional, în timp ce îi cuprinse talia, lipind-o de corpul lui.

Atingerea acelui trup încordat o înfierbântă instantaneu. Aproape că nu mai simțea nici frigul, însă începu brusc să tremure.

Diaz îşi desprinse buzele de ale ei şi îi mângîie părul, pentru a i-l da la o parte de pe față, fixând-o cu privirea lui intensă.

– Trebuie să ajungem la maşină, să ne încălzim. Soarele va apune curând, şi nu trebuie să ne prindă noaptea cu hainele astea ude.

– Bine. Se strădui să se ridice. Crezi că Norman va anunţa autorităţile, le va cere să ne caute?

– Mă îndoiesc. Probabil că nu ai auzit ce a strigat în urma noastră.

– Am auzit ceva, dar nu am înţeles nimic.

– A strigat: „Baftă!"

Uluită, îl privi fără să scoată un cuvânt. Apoi pufni în râs, în timp ce se ridica în picioare. Probabil că Norman nu era genul care să-şi facă griji pentru alţii.

Clătinându-se pe picioare, reuşi până la urmă să stea dreaptă. Rucsacul se pierduse, desigur. O durea tot corpul, dar nu ştia dacă din cauza presiunii apei sau a febrei musculare. Fusese norocoasă; nu se lovise atât de rău încât să aibă vreo rană serioasă, mulţumită adâncimii apei probabil, care le salvase viaţa. Dacă ar fi fost mai mică, probabil s-ar fi zdrobit de pietre.

Îşi pierduse pantofii şi o şosetă. Nu-şi dădea seama cum de-i rămăsese cealaltă. Ceasul era distrus, cu geamul spart. Puloverul îi căzuse, de asemenea, pentru că îl ţinuse pe umeri, nu-i încheiase nasturii.

Diaz se uita în jos la picioarele ei.

– N-ai cum să mergi aşa, spuse el şi începu să-şi descheie cămaşa. O dezbrăcă, apoi scoase un cuţit din buzunar şi îi tăie mânecile. Se lăsă în genunchi lângă ea, întinse o mânecă pe picior şi îi făcu semn: Pune piciorul aici. Încercând să-şi păstreze echilibrul, Milla puse piciorul pe mânecă, iar el o răsuci uşor pe piciorul ei şi legă strâns. După ce repetă operaţiunea şi cu celălalt picior, întrebă: Cum e? Nu e chiar ca o talpă, dar poţi să mergi? Dacă nu, spune acum, nu e cazul să-ţi distrugi picioarele.

Milla făcu câțiva pași, testând grosimea materialului sub tălpi.

– Cât de departe crezi că e mașina?

Diaz se uită spre soare.

– Dacă nu mă înșel, nu suntem prea departe. Camioneta era în aval, iar apa ne-a purtat în direcția ei.

– Dar a mai fost și cotul acela la stânga.

– Apoi încă unul la dreapta. Cred că... aproximativ un kilometru și jumătate.

Un kilometru prin pădure, la munte, practic în picioarele goale. Evident, și el ajunse la aceeași concluzie, pentru că privi în jur, clătinând din cap. Brusc, scoase din nou cuțitul și se duse la copac și începu să taie fâșii de scoarță.

– Ce faci?

– Tai bucăți de scoarță ca să-ți fac tălpi.

Rămase deoparte, urmărindu-l cum tăia un pătrat mare de scoarță. Se așeză și începu să-și desfacă legăturile de la picioare. Diaz tăie scoarța în jumătate, apoi îngenunche din nou lângă ea. Puse o bucată de scoarță pe genunchi, cu partea moale în sus, apoi așternu o fâșie de mânecă deasupra, ca să aibă un strat dublu de pânză între talpă și scoarță. Apoi îi bandajă din nou piciorul. După ce repetă operațiunea și cu celălalt picior, se ridică și o ajută și pe ea:

– Cum e?

– Mult mai bine, deși nu știu dacă o să reziste.

– Decât nimic, mai bine așa. Dacă se desprinde, îți mai fac o pereche.

Plecară de pe malul râului, pornind prin pădure. Milla trebuia să calce foarte încet, pentru că pantofii improvizați o dezechilibrau, însă scoarța îi proteja măcar tălpile. Încercă să nu pășească pe pietre sau crengi, să nu forțeze scoarța, ca să nu se rupă. Asta însemna că erau nevoiți să meargă mai încet, iar ei nu-și permiteau nicio întârziere.

La adăpostul copacilor, care nu lăsau razele soarelui să pătrundă, Milla începu să tremure din tot corpul de frig. Hainele ude erau reci ca gheața și îşi dădu seama că riscul de hipotermie era la fel de mare aici ca şi în apă. Diaz, care avea o masă musculară mult mai dezvoltată decât ea, era mai puțin expus, însă şi el tremura.

Se opri o dată şi o îmbrățişă, strângând-o pentru a împărtăşi cu ea căldura generată de contactul corpurilor. Rămaseră lipiți unul de altul, iar ea îşi odihni capul pe umărul lui. Îl simțea puternic, însă era la fel de vulnerabil ca oricare altă persoană expusă acelor condiții. Îi auzea inima bătând constant, pompându-i sângele cald în vene şi, după un timp, se simți mai întremată.

– O să reuşim, îl auzi şoptindu-i lângă tâmplă. Ne aşteaptă atât de multe în noaptea asta. În afară de asta, am nişte tricouri mai groase în maşină.

– De ce n-ai zis aşa? Cu un efort, îşi îndreptă spatele, dându-i drumul din braţe. Doar cuvântul „gros" face minuni.

Distanța pe care o estimase el era corectă, însă în linie dreaptă. Din păcate, n-aveau cum să meargă direct. Urcară pante, coborâră altele, croindu-şi drum tot timpul în direcția indicată de el. Când terenul muntos deveni atât de abrupt încât nu mai puteau să înainteze, se ținură de copaci şi merseră înainte. Dacă ar fi străbătut o suprafață netedă, ar fi ajuns în douăzeci de minute, dar aşa le trebuiră peste două ore, timp în care se opriră de două ori, pentru a înlocui sandalele improvizate. Însă avea un simț al orientării excelent, aşa că, până la urmă, găsiră poteca ce-i ducea spre maşină.

Când ajunseră la maşină, soarele deja apusese, se lăsase amurgul, iar căldura din timpul zilei dispăruse demult. Millei îi era atât de frig, încât abia dacă mai putea să meargă. Se clătina ca o bătrână, simțind că o doare fiecare muşchi. Nu se gândea decât la rucsacul pierdut şi la foile de izopren. S-ar fi putut înfăşura în ele şi s-ar fi încălzit. În plus, îi era şi

foame; iar mâncarea i-ar fi înviorat, le-ar fi dat puteri. Jinduia după o cafea, o cană mare, aburindă. Sau poate era mai bună o ciocolată fierbinte. De fapt, orice fel de ciocolată.

Se gândi la Diaz, la ce se va întâmpla la noapte între ei – dacă mai ajungeau la hotel.

Tocmai când credea că nu mai poate face un pas, văzu în faţa ochilor camioneta. Nimic nu i se păruse vreodată mai bine-venit.

– Cheile! reuşi ea să articuleze. Le mai ai în buzunar?

Asta era partea bună la blugii uzi: stăteau lipiţi de tine. Şi tot ce aveai în buzunare rămânea acolo, chiar şi în mijlocul apelor învolburate. Diaz abia reuşi să îşi strecoare degetele în buzunar, de unde scoase cheile.

– Slavă Domnului, respiră ea uşurată.

Diaz încercă să o ridice pe sus, dar nu reuşi. În cele din urmă o împinse până când izbuti să se târască cu greu, chicotind, întâi pe jos, apoi pe scaun. Situaţia nu era deloc amuzantă, dar avea de ales, între râs şi plâns. Diaz trebui să se ţină de volan pentru a se urca, şi tremura atât de tare, încât abia după a treia încercare reuşi să bage cheia în contact. Însă în maşină era mai cald decât afară, şi, după câteva minute, ventilatoarele începură să răspândească aer cald. Diaz trase două bluze din spate; erau noi, aveau încă etichete, probabil că le cumpărase în acea zi, pentru orice eventualitate. Prudenţa lui o uimea, pentru că în niciun caz nu ar fi putut anticipa că vor cădea în râu.

Diaz dezbrăcă ce mai rămăsese din cămaşa lui şi îşi scoase şi tricoul. Milla nu era atât de obosită încât să nu fie interesată de corpul lui superb. Îşi scoase şi ea bluza, apoi sutienul şi, dintr-odată, el o ridică de pe scaun, strângând-o strâns în braţe şi sărutând-o. Trupurile lor goale se lipiră unul de altul, părul de pe pieptul lui gâdilând-o, făcându-i sfârcurile să se întărească. Îi înconjură gâtul cu un braţ, cuprinzându-i mijlocul cu celălalt, apăsându-şi palma pe

muşchii spatelui. De data aceasta, sărutul lui nu era nici timid, nici tandru. O săruta de parcă nu ar mai fi putut aştepta până ajungeau la hotel, mângâind-o cu limba, muşcând-o uşor. Îşi trecu palmele peste sânii ei, jucându-se cu ei, învăţându-le forma, bucurându-se de moliciunea lor, de felul în care îi umpleau palma.

Milla suspină. Trecuse atât de mult de când nu mai simţise aşa ceva. Încă nu-i venea să creadă că se întâmplă cu adevărat, că Diaz o doreşte la fel de mult cum îl dorea şi ea.

Tremura din tot corpul când se desprinse din îmbrăţişare, însă de astă dată nu mai era din cauza frigului.

– Ar fi cazul să ne îmbrăcăm, spuse el cu glasul sugrumat, şi îi trase o bluză. Erau haine de bărbat, prea mari pentru ea, dar nu-i păsa. Materialul era gros şi uscat, şi aproape că-i dădură lacrimile, când simţi căldura. Apoi Diaz se îmbrăcă şi el, îşi scoase ghetele şi şosetele şi îşi întinse picioarele îngheţate spre sursa de căldură. Milla îi urmă exemplul. Maşina se încălzi rapid, dar trecu mai puţin de un sfert de oră înainte să se oprească din tremurat şi să simtă furnicături în picioarele amorţite de frig.

Când, în sfârşit, şi Diaz simţi că se încălzise suficient pentru a putea conduce, se întunecase de-a binelea.

Aveau de parcurs un drum lung până la Boise şi, chiar dacă acum îi era destul de cald, se simţea epuizată. Cu siguranţă, şi el era frânt de oboseală. Îşi puse mâna pe braţul lui.

– Crezi că rezişti sau ar fi mai bine să ne oprim undeva?

– Mă descurc. Când ajungem pe autostradă, oprim la primul restaurant, indiferent cum arată. Avem nevoie de ceva fierbinte.

Suna minunat. Milla îşi trecu mâna prin părul cârlionţat. Acum se uscase, dar cu siguranţă arăta ca o sperietoare. Ar fi fost surprinsă dacă cei de la restaurant ar fi primit-o în halul ăsta.

– Pistolul s-a dus demult, nu?

– Pe fundul apei.

– Păcat. Probabil că o să ai nevoie de el la restaurant, ca să-i convingi să ne servească.

Diaz o privi, zâmbind.

– Mă descurc eu.

Avură norocul să dea peste un fast-food pentru şoferi. După ce cumpărară ceva de mâncare, traseră pe dreapta şi parcară, ca să mănânce. Deja îşi revenise suficient încât să se simtă înfometată, aşa că înghiţi cu lăcomie al doilea hamburger pe ziua respectivă. Diaz comandase pentru fiecare câte o cafea mare, pe care o savurară, simţindu-se în al nouălea cer.

– Trebuie să găsim un loc unde vând şi prezervative, spuse el brusc. Nu am nici unul.

Din vocea lui răzbătea încordarea, astfel că Milla întoarse capul spre el. Diaz îşi trecu nervos mâna pe faţă.

Stingherită, îi răspunse:

– Mai putem aştepta. Nu trebuie să facem asta dacă ţi se pare...

– Nu mi se pare nimic. Îşi lăsă mâna în jos, privind-o cu gravitate. Doar că... au trecut doi sau trei ani de când nu am făcut sex cu o femeie şi...

– Doi sau trei ani? repetă ea, scuturând din cap. La mine şi mai mult. Nu sunt vreo uşuratică.

– Vreau să te simţi bine cu mine, însă nu cred că o să rezist prea mult.

– Probabil că nici eu, spuse ea sincer. După ultimul sărut, tot corpul ei tremura, anticipând plăcerea.

Diaz continuă:

– Însă pe urmă, sunt la dispoziţia ta toată noaptea şi promit că n-o să-ţi pară rău.

Nervozitatea lui i se părea cuceritoare; Milla era o femeie pretenţioasă, şi nu-i plăcea promiscuitatea. De asemenea, confesiunea lui o liniştise.

– Eşti sănătos? întrebă ea, pentru că ar fi fost o prostie să n-o facă.

– Da. Nu am fost cu prea multe femei şi niciodată cu o prostituată sau dependentă de droguri. Şi donez sânge la Crucea Roşie, o dată la trei luni, aşa că sunt testat mereu. Spusese asta cu o sinceritate care o mişcă. Diaz era întotdeauna atât de sigur pe sine; îi plăcea această latură mai umană pe care i-o descoperea acum. Simţea că trebuia să aibă cu adevărat încredere într-o femeie ca să lase garda jos suficient pentru a întreţine relaţii intime cu ea şi chiar şi atunci îşi controla atent emoţiile.

Va afla în seara asta cât de mult.

Se aplecă spre el şi îl sărută.

– Nu te mai gândi la prezervative. Iau anticoncepţionale.

Diaz îi răspunse la sărut şi, chiar dacă nu avea cine ştie ce experienţă în pat, ştia cu siguranţă ce face. O sărută pasional, puţin brutal, din ce în ce mai insistent. Când îi dădu drumul, avea ochii îngustaţi şi privirea intensă. Fără un cuvânt, porni maşina, apoi se îndreptară în viteză spre Boise.

20

Tensiunea dintre ei creştea, pe măsură ce se apropiau de hotel, până când deveni copleşitoare. Milla tremura din cap până-n picioare, imaginându-şi ce va urma. Împotriva oricărei raţiuni, avea să se culce cu Diaz. Aceasta era o reacţie cât se poate de omenească după pericolul căruia îi supravieţuiseră împreună. Poate că o să regrete totul a doua zi dimineaţa, dar tot voia s-o facă.

Îl dorea cu o intensitate dureroasă, atât de mult încât îi era teamă că o să ajungă la orgasm în clipa în care o va atinge. Ar fi vrut să-i spună să tragă pe dreapta, să-i sară în braţe şi s-o facă acum, înainte să moară de atâta încordare. Însă, ca şi el, voia un pat pentru ce urma să se întâmple între ei, aşa că îşi ţinu gura şi îşi încleştă dinţii pentru a rezista tentaţiei.

În sfârşit, ajunseră. Diaz îşi trase ghetele, lăsând şosetele în maşină, apoi ieşiră. Milla n-avea de gând să sară de la înălţimea aia cu tălpile protejate doar de scoarţă de copac, prinsă cu o fâşie de pânză, aşa că rămase pe scaun până când el ajunse în dreptul uşii ei şi o deschise. Se gândi că, de data asta, poate îi va lăsa corpul să alunece pe lângă al lui, însă o ţinu la distanţă, punând-o uşor pe picioare. Milla se uită în ochii lui, aşteptându-se să vadă din nou expresia distantă, cu care era atât de obişnuită. Nu se înşelase. Însă o cuprinse cu braţul pe după umeri şi intrară împreună în hotel.

Recepţionerul se uită curios la ei, pe când se apropiau, iar Milla nu i-o luă în nume de rău. Probabil că nu vedea în

fiecare seară o femeie cu picioarele înfăşurate în cârpe. Măcar, îmbrăcaţi cu bluzele noi, nu arătau a vagabonzi. Altfel, bănuia că recepţionerul ar fi sunat direct paza.

Se îndreptară spre lift, fără să scoată niciun cuvânt. Inima îi bătea cu putere. Simţea furnicături în vârful degetelor.

Diaz îşi folosi cartela de acces de la camera lui şi, incredibil, încă funcţiona.

Deschise uşa larg, făcându-i loc să intre, apoi aprinse lumina în holul mic. Simţindu-se brusc ca orfana Annie, Milla se îndreptă spre uşa ce dădea în camera ei.

– Ăăă... lasă-mă să-mi scot astea de la picioare şi să fac un duş şi pe urmă...

– Stai jos, spuse el.

Milla îl privi clipind.

Îi trase un scaun şi o împinse blând să se aşeze. După ce aprinse lampa de pe noptieră, îngenunche şi începu să desfacă nodurile cu care îi legase mânecile în jurul picioarelor. Când termină, îi examină atent picioarele, căutând posibile zgârieturi sau tăieturi, dar nu descoperi nimic.

Apoi se ridică, iar ea îi urmă exemplul, trecându-şi mâna prin părul vâlvoi.

– Fac un duş, repetă ea, încercând să treacă pe lângă el, însă Diaz îşi trecu mâna în jurul taliei ei şi o trase din nou lângă el.

– Duşul poate să mai aştepte.

– Dar părul meu – apa de râu...

– Apa era curată.

– Dar aş prefera să fac un duş înainte. Nu ştia de ce îşi caută scuze pentru a amâna ce urma să se întâmple, dar devenise brusc nervoasă. Trecuse atâta timp, iar Diaz nu era un bărbat oarecare. Acum, ambele argumente o copleşeau, şi dorea să încetinească cursul evenimentelor.

Diaz îşi desfăcu pantalonii şi spuse:

– Te vreau exact aşa cum eşti. Apoi o sărută.

Nu avea nimic romantic omul ăsta, nu-i murmura cuvinte dulci, nu făcea gesturi galante, o sărută doar cu aviditate. Nu mai fusese niciodată sărutată astfel, cu o intensitate care limita totul la esență: bărbat, femeie. O ținea cu mâna îngropată în buclele ei, cu capul aplecat pe spate, și o săruta nesățios. Se simțea cucerită. Însă avea, de asemenea, și multe de oferit. Îi oferea plăcere. Simțea că arde, fierbințeala fiind alimentată doar de limba și de buzele lui.

Dorința lui creștea, odată cu a ei. Nerăbdătoare, se trase puțin în spate, luptându-se să-și tragă fermoarul și reuși, în cele din urmă să scape de pantalonii uzi, aruncându-i, astfel încât să îi simtă căldura pielii. Își plimbă degetele pe trupul lui, încântată de fermitatea lui, contrastând cu moliciunea pielii. Îl mângâie la nesfârșit, auzindu-i oftatul de plăcere, simțindu-l cum tremură.

Brațele lui o ridicară pe sus, așezând-o ușor pe pat și, în câteva secunde, era complet dezbrăcată. După alte câteva clipe, hainele lui zăceau pe podea, lângă ale ei. Își puse mâinile pe genunchii ei, îndepărtându-i ușor. Milla își așeză mâinile pe pieptul lui, sprijinindu-se, în timp ce el își lăsa toată greutatea pe un braț, cu celălalt ducând penisul spre ea și pătrunzând-o cu o mișcare bruscă, puternică.

Încremeniră o clipă, gâfâind, privindu-se. Milla nu se putea mișca; senzația era aproape dureroasă. Ochii lor se întâlniră în lumina difuză, iar ea se simți vrăjită de tensiunea de pe figura lui, de modul în care își controla mușchii încordați, de parcă nu ar fi îndrăznit să se miște. Dorința îi copleși, totuși rămaseră în așteptare, parcă simțind că totul scapă de sub control. Pieptul lui coborî brusc, într-o respirație adâncă, convulsivă.

Milla se încordă toată. Se agăță de el și simți că plăcerea o amețește. Nu avusese niciodată un astfel de orgasm, nu fusese niciodată atât de complet dominată de senzațiile fizice, incapabilă să mai perceapă altceva, în afară de momentul

acela şi de extazul care îi cuprindea tot corpul. Se mişca deasupra ei, împingând puternic, terminând şi el în acelaşi timp cu ea. Scoase din nou oftatul acela adânc şi se arcui pe spate, înfiorat de plăcere, iar, după câteva secunde, tremurând din tot corpul, se lăsă uşor peste ea.

Milla stătea sub el, prea epuizată pentru a se mişca, abia respirând, încercând să nu izbucnească în plâns. Nu i se întâmplase niciodată să reacţioneze aşa după ce făcea dragoste şi nu înţelegea această reacţie acum, dar simţea o nevoie copleşitoare să fie alintată. Voia să-şi îngroape capul la pieptul lui şi să suspine ca un copil.

Oare pentru că totul fusese o greşeală teribilă? Sau pentru că se terminase?

Corpul lui atârna greu deasupra ei, făcând-o să respire cu dificultate, însă simţea o tensiune subtilă străbătându-i fiecare muşchi, ca şi cum nu s-ar fi relaxat niciodată total – ca şi cum se gândea deja să plece.

Ce putea spune după o astfel de experienţă? „Mamă!" părea nepotrivit, deplasat. De fapt, ea ar fi vrut să spună: „Mai vreau o dată". În momentul acela, dorea să rămână lipită de trupul lui pentru totdeauna. Era sigură că, în cele din urmă, îşi va reveni din nebunie. Însă, până atunci, nu voia să se dezlipească de el. Dorea să simtă din nou ce simţise cu câteva clipe înainte, deşi nu ştia de unde să regăsească energia necesară pentru a face o altă încercare, sau dacă va supravieţui.

– Încă o dată. O spusese oricum, pentru că nu se putea abţine. Îşi plimbă picioarele pe coapsele lui, strângându-l, cuprinzându-l cu braţele.

Diaz râse, iar ea îi simţi în păr răsuflarea caldă.

– Nu mai am şaisprezece ani. Dă-mi măcar câteva minute. Părea epuizat. Însă nu se retrase; se lăsă un pic mai greu pe ea, relaxându-se, încetul cu încetul, şi încercă să nu se mişte. Cred că a durat cam cincisprezece secunde.

– Ba n-a durat atât, murmură ea, închizând ochii şi inhalând mirosul lui cald, masculin.

– Slavă Domnului. O sărută pe tâmplă, apoi şopti: Încearcă să dormi puţin, după care închise ochii şi adormi.

Senzaţia trupului său deasupra ei era atât de minunată, încât îi venea să plângă. Cum se putea aştepta să doarmă când cântărea o tonă, iar ea abia reuşea să respire, când îi venea să se agaţe de el şi să râdă şi să plângă în acelaşi timp? Cum ar fi putut dormi când îi era teamă să se relaxeze, teamă că l-ar putea pierde? Totuşi, adormi, prea sleită de puteri ca să mai reziste.

Se trezi simţindu-l în ea. Poate că nu avea o vastă experienţă, însă ştia foarte bine ce face, cunoştea toate punctele sensibile ale corpului ei, şi se folosea de asta pentru a o duce pe culmile plăcerii şi a prelungi această senzaţie, fără a o lăsa să meargă mai departe. De data asta, spre deosebire de seara anterioară, totul se prelungea. După un timp, începu să lupte cu el pentru supremaţie, pentru a ajunge la orgasm, însă el era prea puternic şi o controlă până când se simţi pregătit. Apoi începu să se mişte repede, şi amândoi ajunseră pe culmile extazului.

În sfârşit, ajunse să facă şi duş, deşi, cu el acolo, numai duş nu era. Se opri la un moment dat, lăsând apa să curgă peste ei, şi îi atinse plasturele de pe coapsă.

– Ce-i asta?

– Contraceptiv.

– N-am mai văzut aşa ceva. Dacă îţi cade?

– Nu mi s-a întâmplat niciodată. Se lipesc bine. Dar verific de fiecare dată când fac duş, ca să mă asigur.

Îşi plimbă degetele pe sânii ei, mângâindu-i sfârcurile. Expresia lui era serioasă.

– N-am mai făcut niciodată sex fără prezervativ.

– *Niciodată?*

Scutură din cap. Îşi urmărea propriile degete alunecând pe corpul ei, peste curba dulce a abdomenului. Apoi degetele lui se strecurară între picioarele ei. Milla începu să gâfâie şi se ridică pe vârfurile picioarelor, agăţându-se de umerii lui pentru a-şi menţine echilibrul.

– Îmi place, murmură el.

– Ce? Pierduse cu totul şirul discuţiei.

– Fără. Aşa că ai grijă să nu pierzi plasturele ăsta.

Nu fusese niciodată adepta exceselor sexuale; nu ar fi mers mai departe de sexul oral. Însă Diaz nu cunoştea limite când era vorba de corpul ei, iar ea era îmbătată de plăcere. Făcură dragoste sub duş, pe podea, pe măsuţa de toaletă. O sprijini de perete şi făcură dragoste acolo, în picioare. Nu mai simţise niciodată aşa ceva, totul era copleşitor, surprinzător de sofisticat dar, în acelaşi timp, primitiv. Şi voia tot mai mult, excitându-l la nesfârşit, repetând fiecare gest, doar pentru a-i auzi geamătul profund.

Până dimineaţă o să fie frântă şi ştia că îi va fi greu să facă măcar un pas. Până dimineaţă nu-şi va mai aminti cum era să nu-i simtă corpul, să nu-l simtă în braţele ei. Până dimineaţă, avea să fie a lui, complet.

O treziră razele soarelui ce pătrundeau în cameră pe lângă marginea draperiei. Diaz era întins lângă ea, cu un braţ petrecut în jurul taliei ei, respirând cald lângă umărul ei. Se simţea ca o proastă. O surprindea felul cum se comportase, dar asta era situaţia: era a lui, aşa cum nu fusese niciodată a lui David. Gândul ăsta o duru. Până în ziua în care fusese răpit Justin avuseseră o căsnicie fericită, însă erau totuşi două persoane distincte. El era total absorbit de munca lui, desigur, ca şi acum, iar pe ea n-o deranja acea distanţă mică, aproape imperceptibilă dintre ei. Era o senzaţie plăcută de independenţă, simţea că deţine controlul asupra propriei vieţi.

Însă David era un bărbat civilizat, pe când Diaz... nu era. Nu o lăsase să păstreze acea distanţă infimă.

Ştia foarte bine că intrase în pat cu un animal de pradă. Era periculos, imprevizibil, dar niciodată nu se simţise mai în siguranţă decât atunci când fusese în braţele lui. O folosise pentru a obţine plăcere, însă o lăsase şi pe ea să facă acelaşi lucru. Noaptea trecută nu fusese doar vorba despre sex, deşi asta crezuse că va fi. În schimb, fusese... dur, nesăţios şi neaşteptat.

De unde să fi ştiut că asta voia? Şi-ar fi putut controla mai bine emoţiile dacă ar fi vrut de la ea doar sex. Însă el ştia ce face şi se folosise de elementul fizic pentru a consolida legătura emoţională. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, de-acum erau uniţi, şi nu doar de amintirea celor petrecute între ei. Nu, mai era ceva, ceva primitiv, elementar, pe care nu-l putea exprima în cuvinte.

Dragoste? Nu i-ar fi spus aşa. Exista între ei o atracţie puternică, ce părea să meargă până la cel mai profund nivel, dar nu era vorba de dragoste. Nu se îndoia de faptul că n-o iubeşte. Era mai curând o atracţie între doi oameni asemănători, o senzaţie de naturaleţe, de parcă ar fi fost două jumătăţi ale unui întreg, iar asta o făcea să se simtă chiar mai ciudat. Oare era ca el? Era şi ea la fel de neîndurătoare? Oare eforturile neobosite de a-l găsi pe Justin o transformaseră în asemenea măsură?

Diaz se mişcă, sărutându-i umărul.

– Trebuie să ajungem la aeroport, spuse el somnoros.

Milla nu voia să se mişte.

– Încă mai am două zile libere.

Trebuia să se întoarcă în El Paso, ştia asta. Diaz va reîncepe căutările pentru a da de urma lui Pavón şi acum, când erau convinşi că cineva încercase ani de zile s-o orienteze într-o direcţie greşită, aveau încă o pistă de explorat. Însă de zece ani se lupta cu morile de vânt şi obosise. Ieri aproape murise în apele învolburate. Ar fi atât de groaznic

dacă îşi rezerva două zile doar pentru ea, departe de lupta nesfârşită? Două zile, nu cerea mai mult. Nici măcar nu se gândise vreodată la aşa ceva înainte.

– Ce se va întâmpla dacă ne întoarcem?

– Probabil că mă voi duce la lucru, spuse ea cu sinceritate. Situaţia ar fi diferită, odată ajunsă acasă. El Paso era nucleul; nu putea fi acolo *fără* să lucreze. Boise era o lume diferită, departe de toţi cei pe care-i cunoştea.

Diaz se răsuci, ridicând receptorul.

– O să anulez rezervările la avion.

21

Artur Pavón spunea oricui era dispus să-l asculte că nu uita niciodată o jignire. Îi plăcea să vadă teama în ochii celorlalți, modul în care își fereau privirile. Și era adevărat; nu uita nicio ofensă, reală sau imaginară. Exista o singură persoană care îi făcuse rău și scăpase nepedepsită, iar amintirea amară era o palmă peste obraz în fiecare zi. Însă nu uitase, nu renunțase la răzbunare. Știa că va veni și momentul lui. Într-o bună zi, se vor întâlni din nou, și o va face pe nemernică să regrete ziua în care se născuse.

Așteptase zece ani să o facă să plătească pentru că își pierduse ochiul.

Ar fi putut să-i vină de hac de nenumărate ori, doar apăruse de atâtea ori pe teritoriul lui, cu întrebările ei prosteşti, căutând informații. Însă Gallagher îi interzisese, pentru că dispariția ei ar fi creat numeroase inconveniente. I-ar fi costat prea mult ca să se asigure că anumite persoane închid ochii; în cel mai rău caz, și-ar fi sfârșit zilele într-o închisoare americană sau mexicană, în funcție de locul în care ar fi fost prinși. Și, dacă s-ar fi ajuns la asta, Pavón ar fi preferat o închisoare americană, unde aveau aer condiționat, țigări și televizor color.

Gallagher. Pavón nu avea încredere în el, așa cum nu avea în nimeni. Colaborarea lor fusese lungă și profitabilă. Gallagher se dovedea inflexibil când era vorba de bani. Când se cunoscuseră, era sărac lipit, însă plin de entuziasm și idei,

şi total lipsit de scrupule. Gallagher ştia cum să facă bani; iar dacă nu putea să-i câştige, îi fura, fără să-i pese de oamenii pe care îi distrugea. Un astfel de om ajungea departe.

Pavón ştiuse că este mai bine să se alieze cu unul ca Gallagher decât să acţioneze pe cont propriu şi să devină poate un rival care trebuia eliminat, aşa că avusese grijă să-i devină indispensabil. Dacă Gallagher voia ca cineva să dispară, Pavón se ocupa de asta. Dacă dorea să obţină un anume obiect, Pavón îl fura. Dacă cineva trebuia să primească o lecţie, Pavón era încântat să se asigure că persoana respectivă nu va uita niciodată că nu este înţelept să îl superi pe *señor Gallagher*.

Totul îi mersese bine, până acum zece ani. Sarcina fusese simplă: să fure băieţelul blond de la tânăra *gringa* care venea în piaţa satului cel puţin de trei ori pe săptămână. Aşa că el şi Lorenzo se duseseră în sat, aşteptaseră, şi fuseseră norocoşi: venise chiar în prima dimineaţă.

Va fi uşor, crezuseră ei. Singura problemă era că ţinea copilul într-un ham, la piept, nu în braţe. Însă Lorenzo avea întotdeauna pumnalul la el, iar planul fusese să o încadreze; Lorenzo urma să taie chinga hamului, Pavón va lua copilul, apoi vor fugi. Nişte americani bogaţi erau de acord să plătească o grămadă de bani ca să adopte un copil blond, iar acesta reprezenta o pradă uşoară. Tânăra *gringa* avea atenţia concentrată asupra cumpărăturilor şi era o americancă tipică, slabă, nepregătită să facă faţă pericolului.

O subestimaseră. În loc să ţipe neajutorată, femeia luptase cu o încrâncenare neaşteptată. Încă se trezea din mijlocul coşmarurilor, simţindu-i degetele cum îi scot ochiul, zvârcolindu-se de durere şi groază. Lorenzo o înjunghiase în spate pe nemernică şi fugiseră, însă, din păcate, supravieţuise. Petrecuse şi el multe zile refăcându-se, blestemând-o şi jurând că se va răzbuna. Acolo unde fusese ochiul nu mai avea acum decât o orbită goală, o cicatrice; iar obrazul lui rămăsese

brăzdat de urmele unghiilor ei. Când îşi revenise destul pentru a începe să umble din nou, constatase că i se alterase capacitatea de percepţie, că nu mai putea ţinti la fel de bine. Şi nici nu mai putea să se amestece neobservat în mulţime; oamenii se holbau la faţa lui distrusă.

Îi provocase o grămadă de necazuri, iar asta nu va uita.

Însă acum avea o problemă mai mare, care îl alarma. De femeia aia o să aibă el grijă, toate la timpul lor. Dar Diaz... acum trebuia să fie de două ori mai prudent, cu Diaz pe urmele lui, altfel era mort.

Toată lumea ştia că Diaz vânează pentru bani; Pavón chiar dacă era mândru de reputaţia lui binemeritată, avusese totuşi grijă să nu intre prea mult în vizorul autorităţilor. Sub radar, cum ar fi spus Gallagher. Deci, pe cine deranjase Pavón, atât de tare încât să îl angajeze pe Diaz? Era, oricum, un om bogat, dacă îşi permitea asta. Se gândise mult şi bine, dar exista un singur răspuns.

Nu-i plăcuse când auzise că Milla Boone fusese în Guadalupe în aceeaşi seară în care o transferaseră pe femeia aia, Sisk, pentru călătoria spre rai. Fusese foarte aproape, în aceeaşi zonă, la aceeaşi oră, ceea ce evitase, la ordinul lui Gallagher, de zece ani încoace. Oare era o simplă coincidenţă că anunţase atunci, în faţa unei adevărate mulţimi, că va plăti zece mii de dolari americani oricui i-ar oferi informaţii menite să o conducă la Diaz? Dacă putea să ofere zece mii doar pentru informaţii, câte alte mii avea? Şi de ce l-ar fi căutat pe Diaz, dacă nu ca să-l angajeze? Diaz nu era omul pe care să-l chemi ca să-i spui cât îi admiri munca, şi cu siguranţă nimeni nu plătea zece mii de dolari pentru asta.

Pavón făcuse legătura. Era evident că Milla Boone îl angajase pe Diaz ca să-i dea lui de urmă, pentru că, la scurt timp după aceea, auzise că Diaz l-ar căuta. Pavón nu mai stătuse în zonă să afle şi de ce. Diaz nu vâna oamenii doar ca să poarte o mică discuţie prietenească. Cei pe care-i urmărea

ei... dispăreau. Cu excepţia celor morţi. Erau întotdeauna uşor de găsit. Ceilalţi, în schimb... pur şi simplu nu mai apăreau, nu se mai auzea nimic de ei. Nimeni nu ştia ce făcea Diaz cu ei.

Pavón plecase imediat din Chihuahua, iar viitorul său era acum nesigur. Diaz nu renunţa niciodată; timpul nu avea nicio importanţă pentru el.

Pentru prima dată în viaţă, Pavón era îngrozit.

Plecase pe coasta Golfului Mexic unde un văr îndepărtat îi pregătise o barcă de pescuit micuţă. Zona aceea, cu vegetaţie luxuriantă şi pământ mlăştinos, ţânţari şi terenuri petrolifere, nu era prea căutată de turişti, după cum părea să fie tot restul Mexicului. Umpluse barca cu provizii şi se refugiase în golf, unde nimeni nu se putea apropia neobservat – asta dacă nu cumva Diaz se apucase şi de scufundări, chestie la care îşi dorea să nu se fi gândit, pentru că, de atunci, nu se putuse abţine să nu urmărească neliniştit adâncurile apei, nu numai suprafaţa.

Clima era îngrozitor de umedă, iar el, un fiu al deşertului, nu suporta presiunea aerului. De asemenea, era sezonul uraganelor, aşa că avea grijă să asculte în fiecare zi prognoza meteo. În cazul în care asupra golfului s-ar fi abătut o furtună, voia să ştie din timp, să se adăpostească pe uscat.

O dată pe săptămână se ducea la mal pentru a face aprovizionarea şi pentru a-l suna pe Gallagher. Gallagher nu avea încredere în telefoanele mobile, deşi dispunea şi el de unul; pur şi simplu nu discuta niciodată afaceri la mobil. Era atât de grijuliu, încât nu folosea nici măcar un telefon fără fir. Pavón încercase să-l convingă că putea obţine un telefon mobil sigur, care nu permitea interceptarea convorbirilor, dar nu te puteai înţelege cu Gallagher.

De când aflase că îl caută Diaz, Pavón începuse să privească cu alţi ochi această precauţie exagerată. Ar fi putut să-i salveze viaţa.

Singura soluție pe termen lung pe care o găsise era să îi omoare pe amândoi, şi pe Diaz şi pe Milla Boone: pe Diaz pentru că reprezenta amenințarea iminentă, iar pe femeie pentru că ar fi continuat să angajeze om după om, până când unul ar fi reuşit. Nu ştia cum izbutise să facă legătura între el şi răpire; evident, vorbise cineva, în ciuda presiunilor exercitate de Gallagher.

Era dificil să-i omoare, mai ales pe Diaz. Cu femeia i-ar fi fost mai uşor, aşa că o va lăsa la urmă. Poate că îi va arăta şi ce înseamnă un bărbat adevărat, înainte să moară. A, cunoştea sfârşitul perfect pentru ea! După ce se sătura de ea, o va *dona* pentru cauză, un act de bunătate nemăsurată din partea lui. Râse de unul singur, încântat de plan, apoi redeveni brusc serios.

Partea dificilă era să se apropie de Diaz; omul ăsta apărea şi dispărea asemenea fumului purtat de vânt şi nu lăsa nici o urmă. Pentru a-l găsi, nu-i rămânea altceva de făcut decât să se ofere pe sine însuşi ca momeală. Va trebui să-l atragă într-un loc şi într-o situație în care el, Pavón, deținea controlul – şi va trebui să-l împiedice să-şi dea seama că momeala era înarmată şi gata de atac.

Asta necesita multă prudență şi o planificare atentă; nu era o treabă de-o noapte. Totul trebuia să fie perfect – era viața lui în joc.

Nimeni nu era mai prudent şi mai meticulos cu fiecare detaliu decât Gallagher aşa că, atunci când Pavón se duse la țărm săptămâna aceea pentru a-l suna, îi expuse planul:

– Trebuie să-l atragem pe Diaz spre mine, spuse el, dar astfel încât să nu-şi dea seama că i se întinde o capcană.

Gallagher făcu o pauză, apoi spuse:

– Bună idee. O să mă gândesc la asta. Unde eşti?

– Într-un loc sigur. Nu numai Gallagher era prudent.

– Trebuie să ne întâlnim.

Sigur. Asta însemna că voia să discute ceva ce nu putea fi spus la telefon.

– Nu pot ajunge acolo azi. Ba ar fi putut, dar prefera să-l facă pe Gallagher să creadă că este mult mai departe, poate chiar în Chipas, în extremitatea sudică a Mexicului.

– Atunci când? Gallagher părea iritat şi... mai era ceva. Îngrijorat, poate? Dar de ce ar fi fost îngrijorat? Nu pe el îl urmărea Diaz – în clipa aceea, Pavón înţelese că Diaz nu reprezenta singura ameninţare la adresa lui. Era o verigă de legătură, nu numai între Gallagher şi tot ce se petrecea acum, dar şi între Gallagher şi copilul răpit acum zece ani. Cea mai sigură metodă de protecţie pentru Gallagher era să distrugă această verigă.

– Poate... în două săptămâni? sugeră Pavón.

– Două... ce? La naiba, nu-ţi trebuie atât de mult să ajungi aici!

– Poate că nu vreau să părăsesc acest loc minunat. Am tot ce-mi trebuie aici şi nimeni nu ştie unde pot fi găsit. Acolo sunt mulţi care mă cunosc. Trebuie să mă întreb, cine este mai de temut: *señor* Gallagher sau *señor* Diaz? Dacă *señor* Diaz pune cuţitul la gâtul cuiva şi întreabă dacă m-a văzut, omul acela va minţi sau va spune adevărul? Cred că va face pe el, dar va spune adevărul.

Gallagher oftă exasperat.

– Foarte bine. Dacă ţi-e frică, ţi-e frică. Când îţi găseşti *cojones*, sună-mă şi vom stabili o întâlnire.

Prefera să fie insultat decât să treacă drept prost. Pavón zâmbi, închizând telefonul. Dar zâmbetul îi pieri rapid de pe buze; ce va face acum, când ştia că nu poate conta pe ajutorul lui Gallagher?

Va trebui să se ocupe singur de Diaz. Nu exista altă soluţie. Problema era cum să procedeze. Poate să răpească femeia şi s-o folosească drept momeală? Dacă Diaz lucra pentru ea, îi va sări în ajutor, dacă nu suspecta o capcană. Cum putea să pună mâna pe ea, fără să-şi dea seama că era el?

Revenea tot timpul la ideea de a se folosi pe sine ca momeală. Însă pentru *ea*, nu pentru Diaz. Într-un fel sau altul, va trebui să facă în aşa fel încât Diaz să fie reţinut în altă parte, apoi să îi trimită femeii un mesaj pe care să nu-l poată ignora, care s-o facă să nu mai aştepte până vine Diaz. Va veni singură, iar el va pune mâna pe ea. Apoi îl va avea şi pe Diaz. Poate nu imediat, însă o să se distreze în timp ce aştepta.

Da. Era un plan bun.

Ziua trecu repede, iar temperatura scăzuse. Cu excepţia acelui val de căldură, vara nu fusese toridă, însă Milla tot era bucuroasă că venise toamna. Se duse la controlul programat cu Susanna şi îşi obţinu noua reţetă pentru anticoncepţionale, chiar înainte să-şi termine rezerva, ceea ce era foarte bine, ţinând seama de schimbarea majoră survenită în viaţa ei personală.

– Vreau să-mi cer scuze pentru ce s-a întâmplat, spuse Susanna pe un ton vinovat. Am depăşit măsura. Ar fi trebuit să te ascult, nu să fac ce cred eu că este mai bine.

Milla o privi nedumerită, neînţelegând nimic. Nu avea deloc chef de vorbă în timpul controlului şi se gândea la cu totul alte lucruri. Iar în ultimul timp, „alte lucruri" însemnau Diaz.

Apoi totul căpătă sens şi îşi aminti de scena cu True.

– Nu-i nimic, spuse ea. Totul e în regulă. Nu-i place să fie refuzat şi cred că trebuia să mai audă o dată că nu m-am răzgândit. De atunci nu m-a mai sunat.

– Asta-i bine. Adică e bine că nu te bate la cap. Dar ce faci cu Finders? A rămas sponsorul vostru? Poţi să te ridici acum.

Milla îşi lăsă picioarele în jos şi se trase puţin în spate, să se ridice. Asistenta începu să noteze detaliile pentru testul Papanicolau, iar Susanna se duse să se spele pe mâini.

– A spus că nu-şi va retrage sprijinul dacă-l refuz, aşa că nu-mi rămâne decât să-l cred pe cuvânt.

– Foarte bine. Poate că n-o să fie atât de meschin. Nu-l cunosc prea bine, dar nu pare omul care să poarte pică.

Milla izbucni în râs. Nu, nici ea nu credea asta. Îşi dădu seama că, în ultimul timp, nu se mai gândise deloc la el. Fusese preocupată de două lucruri: munca şi Diaz.

– L-am sunat să-mi cer scuze şi de la el, continuă Susanna. Apoi, din una-n alta, am ajuns să vorbim şi despre altele, şi mi-a spus că ai obţinut o informaţie despre bărbatul care l-a răpit pe Justin. Diego? Diaz?

– Nu, nu a ieşit nimic, spuse Milla, simţind instinctiv nevoia să păstreze secretul în legătură cu Diaz. Acum, când ştia cu ce se ocupă, cu cât vorbea mai puţin despre el, cu atât mai bine.

– La naiba. Speram ca de data asta... mă rog, nu mai contează. Dar, dacă afli ceva, să-mi spui şi mie.

– Bine. Dar deja ştia mult mai multe, doar că le păstra pentru ea. Ţinând seama de teoria lui Diaz, că cineva o orientase în mod deliberat pe o cale greşită în toţi aceşti ani, se gândise că, cu cât spune mai puţine, cu atât mai bine. Avea încredere în Susanna, dar putea afirma acelaşi lucru despre toţi cunoscuţii ei? Sau despre toţi prietenii prietenilor Susannei? Se îndoia. Aşa că urmă exemplul lui Diaz şi îşi ţinu gura.

Susanna îşi luă carneţelul şi îi scrise reţeta.

– Totul pare în regulă. O să te sunăm când vin rezultatele.

– Dacă nu sunt acasă, lasă un mesaj.

Susanna notă ceva în fişa Millei, zâmbi şi spuse:

– Dacă o să am puţin timp liber la ora prânzului, o să te sun.

Milla îi zâmbi, la rândul său; apoi Susanna şi asistenta ieşiră din cabinet pentru a o lăsa să se îmbrace. Imediat după ce rămase singură, zâmbetul îi dispăru de pe buze. Era

îngrijorată. De când se întorseseră din Idaho, Diaz dispăruse în Mexic. Două nopți își făcuse apariția la ea acasă, obosit și nervos. O femeie înțeleaptă ar fi păstrat distanța când era atât de iritat, dar Milla hotărâse că, atunci când e vorba despre el, nu e deloc înțeleaptă. De fiecare dată îi pusese masa, îl băgase la duș și îi spălase hainele. De fiecare dată o lăsase să facă toate astea, deși o urmărise atent, cu ochii lui îngustați, care o făceau să i se înmoaie genunchii, pentru că știa că nu are timp. Și, de fiecare dată, imediat cum ieșise de la duș, sărise pe ea înainte să apuce măcar să lase prosopul din mână.

După ce își potolea apetitul sexual, de obicei i se făcea iar foame. Parcă nu mânca niciodată de-ajuns. Îi făcea un sandviș, apoi stăteau împreună la masă în timp ce mânca și îi povestea ce a mai aflat nou, deși erau foarte puține lucruri. Cu toate acestea, măcar știa că acele frânturi erau informații valabile, nu praf în ochi.

– Umblă zvonul că Pavón lucrează pentru același om, de la bun început, spusese Diaz ultima dată când se întâlniseră, cu patru zile în urmă. Înainte făceau trafic cu copii; acum fac cu organe. Dar informațiile sunt foarte limitate; toți sunt speriați de moarte.

– Ai dat de copiii Lolei?

– Cel mare, un băiat, a fost ucis într-o încăierare cu cuțitele, cu peste cincisprezece ani în urmă. Iar pe cel mic nu l-a văzut de opt ani, dar i-am dat de urmă în Matamoros. Este pescar, era în golf. Ar trebui să se întoarcă peste trei zile. O să îl aștept acolo.

Când se trezise în dimineața următoare, rămăsese o clipă întinsă, atât de... fericită, simțind că este lângă ea, încât se sperie. Aproape imediat, de parcă și-ar fi dat seama că s-a trezit, se întinse, trăgând-o lângă el, înainte să deschidă ochii măcar. Era relaxat cu ea, își spuse Milla – în măsura în care putea el să se relaxeze vreodată.

Îşi plimbă mâna pe pieptul lui, simţind părul aspru sub palmă, căldura pielii, bătaia puternică, constantă a inimii. El se excită, aşteptându-i mângâierile, iar ea îşi strecură mâna sub pătură, pentru a-l atinge.

– Nu-mi vine să cred, murmură ea, sărutându-i umărul. Nici măcar nu-ţi ştiu prenumele.

– Ba da, spuse el, încruntându-se. James.

– Serios? Am crezut că l-ai inventat pe moment.

– James Alejandro Xavier Diaz, dacă vrei varianta americană.

– Xavier? N-am mai cunoscut pe nimeni cu numele ăsta. Şi versiunea mexicană?

– Cam la fel. Au! exclamă el, râzând, pentru că-l ciupise într-un punct foarte sensibil. Simţea întotdeauna că se topeşte când îl vedea râzând, pentru că se întâmpla atât de rar.

Se urcă deasupra lui, simţind că este gata deja să facă dragoste. Diaz respiră adânc, cu ochii închişi, cuprinzând-o strâns. Milla adora să facă dragoste dimineaţa, când era încă somnoroasă, amorţită, când timpul părea să nu conteze. Era de-ajuns să stea întinsă lângă el, să-l ţină în braţe. Aproape. Pentru că, până la urmă, unul dintre ei trebuia să se mişte şi aceasta era ca un semnal, după care amândoi îşi pierdeau controlul.

După micul dejun, plecase, iar ea nu mai ştia nimic de el de patru zile. Prima săptămână de octombrie aproape trecuse. Oare era în siguranţă? Îl găsise pe fiul Lolei?

După ce plecă Milla, Susanna intră în biroul ei şi-l sună pe True.

–Tocmai m-am întâlnit cu Milla. Totul este în regulă; nu ştie nimic despre Diaz. Crede că este doar încă o informaţie inutilă.

True tăcu; apoi înjură cu sete.

– S-a întâlnit cu Diaz, proasto! Au fost văzuţi împreună în Juarez luna trecută!

Susanna simți că îi îngheață sângele în vine.

– M-a mințit?

– Dacă neagă că ar ști ceva despre el, da.

– Încă de ce ar fi făcut asta? Suntem prietene de ani de zile.

True pufni disprețuitor. Prietene? Să te ferească Dumnezeu de prieteni ca Susanna Kosper.

– Poate că te suspectează, replică el. Poate că Diaz este mai aproape de noi decât credeam.

Pentru prima dată, nu mai avu ocazia să-i închidă telefonul în nas; Susanna trânti receptorul în furcă și rămase nemișcată, uitându-se la telefon de parcă ar fi fost un șarpe veninos. Întotdeauna crezuse că Milla, admirabilă, în multe privințe, este puțin naivă. Acum se întreba dacă nu cumva naiva era ea. Oare Milla îi întindea o capcană?

Simți că o cuprinde panica, sufocând-o. Muncise prea mult ca să vadă totul destrămându-se acum. Trebuia să facă ceva, și încă repede.

22

Diaz intră în restaurantul plin de fum şi îşi găsi un loc lângă perete, parţial ascuns în umbră, de unde putea urmări clienţii care intrau şi ieşeau. Muzica urla, mesele metalice erau încărcate de sticle goale, iar în loc de toaletă exista un butoi în colţul din spate. Două prostituate munceau din greu; fermierii şi pescarii mexicani erau relaxaţi, se distrau, zbierând în cor un cântec popular, toastând cu entuziasm unul în cinstea celuilalt, ceea ce cerea alte sticle, care inspirau alte toasturi. *Cantinero,* barmanul, părea genul care ţine mereu la îndemână un pistol încărcat, însă Diaz se îndoia că era folosit prea des în acel local mic, prietenos.

Avusese nevoie de timp şi răbdare să dea de Enrique Guerrero. Diaz se gândi că îl urmărise, probabil, pe jumătate din teritoriul Mexicului. Însă, în cele din urmă, îl găsise pe micul nemernic, în portul Veracruz, în acest restaurant aglomerat, unde se simţea în siguranţă, înconjurat de *compadres*.

Ori Lola, ori prietenii lui din Matamoros îl avertizaseră, era sigur de asta. Enrique fugise. De ce ar fi făcut asta, dacă nu avea nimic de ascuns? Privindu-l, Diaz nu mai avu nicio îndoială în această privinţă. Enrique era un găinar care urmărea oamenii din jurul lui şi, profitând de neatenţia lor din cauza beţiei îi uşura de o parte din bani. Nu excela prin subtilitate, dar localul era întunecos, plin de fum, şi toţi clienţii beau vârtos; şi un copil de cinci ani i-ar fi furat fără

probleme. Enrique bea şi el, dar cu măsură, ceea ce îi conferea un avantaj enorm. Totuşi, erau destui *campesinos* care purtau macete; reprezenta arma lor preferată şi aproape că devenise un sport naţional să se hăcuiască între ei. Dacă l-ar fi prins, Enrique nu risca doar să se aleagă cu un ochi învineţit.

Diaz nu bea deloc. Stătea acolo, foarte liniştit şi cei mai mulţi nici măcar nu-l observau. Nu privea în ochii nimănui. Îl urmărea doar pe Enrique, aşteptând momentul potrivit.

Pentru că nu bea prea mult, Enrique nu era nevoit să viziteze butoiul din colţ. Dacă ar fi făcut-o, Diaz s-ar fi putut strecura în spatele lui pe nesimţite, pentru a-l escorta apoi în linişte afară, pe uşa ce ducea spre *callejón,* alee. În aglomeraţia asta, nimeni n-ar fi observat nimic, şi oricum nu i-ar fi păsat nimănui. Aşa că Diaz aştepta, ascuns în umbră, cu atenţia încordată.

Era aproape dimineaţă când Enrique se ridică şi îşi bătu prietenii pe spate, făcând schimb de insulte zgomotoase, cât se poate de amuzante, judecând după râsul de oameni beţi pe care-l provocau. Probabil că reuşise să pună mâna pe tot ce putea; era o schemă bună pentru că, atunci când îşi reveneau din beţie, cu toţii erau convinşi că s-au distrat pe cinste şi şi-au cheltuit toţi banii.

Când Enrique deschise uşa, valul de aer proaspăt de-afară nu reuşi să împrăştie perdeaua de fum care umplea încăperea. Diaz se mişcă fără grabă din punctul lui de observaţie, astfel încât să iasă pe uşă chiar în spatele lui Enrique. Oricine l-ar fi văzut nu ar fi bănuit nimic, pentru că avea o atitudine degajată.

Îndată ce închise uşa în urma lui, sări la Enrique, astupându-i gura cu o mână şi punându-i cuţitul la gât, în timp ce-l târa pe o alee îngustă, întunecoasă.

– Vorbeşte şi vei trăi, spuse el în spaniolă. Opune-te şi vei muri. Îşi luă mâna de pe gura lui Enrique. Ca să se asigure

că înțelesese clar, Diaz îl înțepă puțin, provocându-i o tăietură superficială. Ustura ca naiba, iar sângele începu să șiroiască, însă Diaz avusese grijă să nu-i atingă vreun punct vital.

Enrique suspina deja de frică, promițând totul, orice ar fi vrut *señor*. Uite, avea bani...

– Nu-ți mișca mâinile, *cabrón*. Diaz apăsă un pic mai tare vârful cuțitului. Cu mâna cealaltă îl percheziționă rapid și scoase cuțitul pe care Enrique nu apucase să-l extragă din buzunar. Nu vreau banii prietenilor tăi, doar răspunsuri la câteva întrebări.

– Da, orice.

– Mama ta m-a trimis. Numele meu este Diaz.

Genunchii lui Enrique tremurau. Proferă o serie de blesteme la adresa Lolei, deși, chiar dacă le-ar fi auzit, probabil că nu i-ar fi păsat. Diaz își închipui că nu există o legătură prea afectuoasă între mamă și fiu, altfel nu i-ar fi spus niciodată cum să dea de el. De fapt, Lolei nu-i păsa de nimeni, în afară de propria persoană, iar fiul ei îi semăna, evident.

– Acum zece ani locuiai cu Lola, când avea grijă de copiii răpiți.

– Nu știu nimic despre copii...

– Taci. Nu te întreb de copii. Pentru cine lucrau Arturo Pavón și Lorenzo, unchiul tău? Ai auzit vreodată vreun nume?

– Un *yanqui*, bâlbâi Enrique.

– Nu te întreb naționalitatea, *cabrón;* numele.

– Nu... nu știu. Am auzit doar că era din El Paso.

– Asta-i tot?

– Jur!

– Sunt dezamăgit. Deja știam asta.

Enrique începu să tremure.

– Nu l-am văzut niciodată. Pavón avea grijă să nu-i pronunțe niciodată numele.

– Şi Lorenzo era la fel de atent? Sau îi plăcea să se laude?

– Se lăuda, *señor*, dar erau numai vorbe goale. Nu ştia nimic!

– Vreau să aflu şi eu ce spunea. O să hotărăsc eu dacă sunt doar vorbe goale.

– A trecut mult timp de-atunci; nu-mi amintesc…

Diaz scoase un sunet dezaprobator. Nu mişcă deloc cuţitul; nici nu trebuia. Îngrozit peste măsură, Enrique se cutremură, începând să plângă. Se răspândi un miros puternic de urină.

– Îţi aminteşti când şi-a pierdut Pavón ochiul, răpind un copil gringo? Mama copilului a făcut asta. Trebuie să-ţi aminteşti.

– Da, răspunse Enrique plângând.

– Aha, ştiam eu că nu te-a lovit amnezia. Şi ce anume ţi-ai amintit?

– Nu despre bărbatul din El Paso, nu ştiu nimic despre el! Dar copilul… Lorenzo a spus că i-a ajutat doctoriţa.

Doctoriţa.

Prietena Millei, dr. Kosper, o asistase la naştere şi păstrase legătura cu ea în toţi aceşti ani. Şi locuia în El Paso.

Totul căpăta sens.

Victimele eviscerate nu fuseseră măcelărite; organele lor fuseseră atent prelevate, indicând că era vorba despre o persoană ce avea cunoştinţe de chirurgie. Dacă nu era intact, organul nu avea nicio valoare. Probabil că şi o asistentă ar fi putut face asta, dar un medic reprezenta o alegere mult mai logică.

Cine era medicul care locuise în apropiere, atât de sătucul unde fusese răpit copilul Millei, cât şi de graniţa unde fuseseră găsite cadavrele?

Nimeni alta decât Susanna Kosper.

Trebuia să o avertizeze pe Milla.

*

Era deja jumătatea lunii octombrie, iar Diaz tot nu se întorsese. Din cauza îngrijorării, Milla nu se mai putea concentra la nimic. Dacă pățise ceva? Mexicul era, în general, o țară prietenoasă, ospitalieră, însă, ca oricare altă țară din lume, avea duritatea ei. Știa că Diaz poate face față multor încercări, însă și cel mai bun poate fi depășit numeric și prins în capcană. Plus că nu era făcut din material antiglonț.

Când nu era moartă de îngrijorare, clocotea de furie. Nu se gândise la ea, la ce ar simți dacă încă o persoană la care ținea ar fi dispărut? Nu exista, desigur, comparație între Diaz și Justin, însă amândoi își aveau locul în inima ei. Fiul și iubitul ei: nu putea să-i piardă pe amândoi în același mod crud, să rămână iar pradă durerii și incertitudinii. Când o să apară din nou, o să-i dea o lecție pe care să n-o uite așa curând și, dacă nu-i plăcea, n-avea decât. Putea pune capăt relației dintre ei oricând ar fi vrut, dar atâta timp cât erau împreună, Milla nu accepta să fie tratată ca un obiect sexual, mereu la dispoziția lui, când avea o clipă de răgaz ca să-i facă o vizită.

Încercase să-l sune pe mobil de mai multe ori, dar fără succes. Ori nu răspundea, ori nu avea semnal. Și nici nu activase mesageria vocală.

Era foarte ocupată. Din păcate, cei de la Finders nu-și vedeau capul de treabă. Era o avalanșă de copii dispăruți, ori fugiți de-acasă, ori răpiți, și o grămadă de tineri se rătăceau în munți. Motivul nu conta; era nevoie de oameni, iar cei de la Finders răspundeau apelului. Într-o singură săptămână, Milla plecase de la Seattle la Jacksonville, Florida, apoi în Kansas City, San Diego și, în sfârșit, înapoi în El Paso. Când se întorsese, era epuizată, însă primul lucru pe care-l făcuse fusese să-și verifice mesajele. Avea multe, dar niciunul de la Diaz. Nu credea că o sunase nici pe mobil, dar telefonul nu-i mai afișa lista apelurilor primite, așa că nu avea cum să verifice dacă ratase vreun apel sau nu.

De fapt, nu o sunase nimeni de vreo două zile. Nu i se păruse ciudat, pentru că fusese plecată multă vreme, călătorind tot timpul cu avionul, şi folosise telefonul, pentru a suna la birou. Dacă putea doar să sune, dar nu şi să primească apeluri?

Luă telefonul fix şi sună pe numărul propriu de mobil. Ascultă sunând, dar mobilul nu scoase un sunet.

Furioasă, închise şi puse mobilul înapoi în geantă. Mâine, la prima oră, o să-l ducă la reparat şi o să cumpere altul, dacă nu putea împrumuta unul. Nu suporta ideea că Diaz încercase poate să ia legătura cu ea şi că rabla de telefon se defectase. Oare avea numărul de-acasă? Nu-şi amintea dacă i-l dăduse. Totuşi, dacă voia neapărat să îi transmită ceva, ar fi sunat la Finders şi i-ar fi lăsat un mesaj, sau la informaţii, ar fi obţinut numărul de-acasă şi i-ar fi lăsat un mesaj.

Unde putea fi?

Sună telefonul fix, iar ea înşfăcă receptorul.

– *Señora* Boone.

– Eu sunt. Milla nu recunoştea vocea. Asta îi aminti de apelul din august, când primise informaţia despre Diaz. Dar nu era aceeaşi voce; n-avea nicio îndoială în această privinţă. Vocea aceea fusese mai blândă; aceasta era mai aspră, cu un accent diferit.

– Vă interesează Arturo Pavón?

Doamne! Milla înghiţi în sec, încercând să îşi păstreze calmul. Sper să fie o informaţie reală, de data asta, se rugă ea.

– Da.

– Va fi în Ciudad Juarez în seara asta. La Blue Pig Cantina.

– La ce oră? întrebă ea, însă interlocutorul închisese deja. Verifică identitatea apelantului: nu era disponibilă.

Disperată, încercă din nou să-l sune pe Diaz. Din nou, vocea robotului o anunţă că respectivul client era indisponibil.

Se uită la ceas: patru şi jumătate. Din cauză că săptămâna trecută fusese atât de aglomerată, toţi cei de la birou erau împrăştiaţi peste tot în ţară. Brian se afla în Tennessee. Joann în Arizona. Debra Schmale şi Olivia erau bolnave.

Însă ştia că nu poate merge singură. Habar n-avea dacă localul era unul obişnuit, caz în care prezenţa ei n-ar fi fost bine-venită acolo, ori vreun club unde femeile puteau intra, fără să fie automat considerate prostituate. Nu-l vedea pe Pavón frecventând cluburi exclusiviste; nu, cu siguranţă era o *cantina* ca oricare alta. Însă, dacă intra acolo, şi-ar fi căutat-o cu lumânarea.

Se străduí să se gândească la cineva care ar fi putut să o însoţească.

Un singur nume îi trecu prin minte.

Diaz îi ceruse să stea departe de True Gallagher, şi Milla presupusese că avea un motiv întemeiat pentru a-i impune acest lucru atât de ferm. Spusese asta înainte să devină amanţi, şi fusese un avertisment. Ar fi trebuit să-l întrebe clar de ce nu avea încredere în True. Dar, în afară de Diaz şi Brian, era singurul bărbat care ar fi putut să o ajute într-o astfel de situaţie.

Apoi îşi dădu seama că asta nu avea nicio importanţă. Diaz nu ar fi avertizat-o fără un motiv întemeiat, aşa că trebuia să aibă încredere în el. Când o să-l întâlnească din nou, o să afle ce are împotriva lui True, însă până atunci nu-i rămânea altceva de făcut decât să ţină seama de avertismentul lui.

Trebuia să mai fie cineva. Problema era că, dedicându-se muncii şi căutării lui Justin, viaţa ei socială se limitase foarte mult; cunoştea o mulţime de oameni, dar puţini îi erau prieteni, iar în situaţia asta avea nevoie de o persoană pe care să se bazeze.

Apoi răsuflă uşurată. Mai era cineva, asta dacă reuşea să ia legătura cu el: Rip Kosper. Căută repede numărul lui de la birou; sigur că nu dădea consultaţii în cabinet, căci era anestezist, însă, împreună cu partenerul său, avea un birou

pentru a se ocupa de documentație și aspectele financiare și pentru a prelua mesajele.

Încă era la spital, o informă o voce de femeie. Milla spuse că este vorba despre ceva urgent, îi lăsă numele și numărul de telefon, iar femeia acceptă să-i trimită un mesaj pe pager. În timp ce aștepta să o sune, Milla fugi sus să se schimbe.

Trecu mai mult de o oră înainte să sune Rip. Între timp, Milla se plimbă în sus și-n jos, încercă de trei ori să-l sune pe Diaz și se strădui să mănânce un sendviș. Informatorul misterios nu-i precizase o oră, așa că probabil avea să-l găsească acolo toată noaptea.

– Milla? Rip părea îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

– Am nevoie de cineva care să mă însoțească la Juarez în seara asta, spuse ea. Oamenii mei sunt ori plecați, ori bolnavi, și nu pot să mă duc singură. Poți să vii cu mine? Știu că sună deplasat, dar ești singurul prieten la care m-am putut gândi.

– Sigur, nicio problemă. Unde și când?

Îi precizâ locul și ora la care urma să se întâlnească.

– Va trebui să te schimbi, dacă ai timp. *Cantina* la care mergem nu este cel mai elegant loc.

– Aha! exclamă el încântat. A trecut ceva timp de când nu m-am mai îmbătat într-o *cantina*.

– A, încă ceva: nu știu cât o să dureze. S-ar putea să rămânem acolo toată noaptea.

– Mâine am o zi ușoară. Nimic până după prânz. Nu-i nicio problemă.

– Mulțumesc, Rip. Ești de milioane.

– Știu, răspunse el glumeț.

După o oră, erau în Juarez. Înainte, Milla se folosise de serviciile Chelei numai dacă traversau granița, însă în niciun caz nu avea de gând să fie în preajma lui Pavón neînarmată, așa că o sunase și stabilise o întâlnire cu ea.

– Ştii să foloseşti un pistol? îl întrebă pe Rip când ajunseră la Juarez.

– N-am folosit niciodată. Am vânat, dar cu puşca. Şi n-am nimerit nimic până acum. O privi îngrijorat. Chiar crezi că vom avea nevoie de arme?

– Prefer să le avem la noi. Nu ţi-am spus, dar am fost informată că cel care l-a răpit pe Justin va fi acolo în seara asta. Iar dacă informaţia este corectă, poţi fi sigur că va fi înarmat.

Rip se opri neliniştit în mijlocul drumului.

– Nu crezi că ar fi cazul să anunţi poliţia?

– Şi ce să le spun? Cred că este cel pe care l-am văzut câteva secunde, acum zece ani? Nu voia să implice forţele de poliţie. În Mexic toţi se fereau de autorităţi.

– I-ai scos un ochi. Asta ajută foarte mult la identificare.

– Dar nu toţi bărbaţii cu un singur ochi sunt suspecţi. Nici măcar nu ştiu sigur că va fi acolo. Am primit un telefon anonim care mă anunţa că va fi. Ştii câte astfel de apeluri am primit de-a lungul anilor? Câte crezi că au meritat efortul deplasării?

– Cred că niciunul, spuse el, relaxându-se.

– Unul singur, de fapt.

– Deci mergem aşa, pentru orice eventualitate.

– Probabil. N-am de unde să ştiu dacă nu mă duc. Dar, categoric, nu am de gând să calc într-un astfel de loc fără să-mi iau măsuri de precauţie.

Rip ştia cum sunt aceste localuri, ştia că Milla nici măcar nu poate intra – ceea ce însemna că trebuie să aştepte afară. Chiar şi faptul că aştepta în maşină, după cum avea de gând, implica riscuri.

Benito, vechiul ei prieten, îi întâmpină cu un zâmbet larg şi un Ford Taurus, destul de bun. Ştia şi unde este Blue Pig şi îi îndrumă cum să ajungă acolo, însă ţinu să-i avertizeze: localul avea o reputaţie foarte proastă. Majoritatea

acestor restaurante erau locuri prietenoase, unde bărbaţii veneau să se relaxeze şi să se îmbete criţă, însă la Blue Pig se adunau toate scursorile.

Milla începu să creadă că Pavón chiar va fi acolo, dacă localul era atât de rău famat.

Se întâlniră cu Chela, care le înmână plasa fără un cuvânt, îşi luă banii şi plecă.

– Întotdeauna e aşa de simplu? întrebă Rip, surprins.

– Până acum, da. Şi dacă vreun poliţist devine curios, arunc plasa şi fug.

– Deci aş avea ocazia să fug cu tine, spuse el, rânjind.

Se întoarseră la maşină, Milla la volan. Fără să mai spere nimic, înainte să se îndrepte spre Blue Pig, Milla mai formă o dată numărul lui Diaz. Spre uimirea ei, de data aceasta răspunse.

– Unde ai fost? ţipă la el, apoi se controlă, simţind că-i arde faţa. Întrebase asta de parcă ar fi fost absolut normal, dreptul ei. Apoi se gândi şi hotărî că, da, era dreptul ei să ştie. Aveau o relaţie, şi fusese îngrijorată pentru el.

Două sau trei secunde nu-i răpunse nimic. Apoi spuse:

– Exact asta voiam şi eu să te întreb.

– Telefonul meu mobil s-a stricat, nu mai primeşte apeluri. Pot să sun eu, dar asta-i tot.

– Al meu a fost închis mai tot timpul.

– De ce?

– Pentru că nu voiam să sune.

De data aceasta făcu ea o pauză înainte de a continua, luptând împotriva tentaţiei de a-şi izbi capul de bordul maşinii. Era sigură că, dacă l-ar fi putut vedea, i-ar fi văzut zâmbetul acela abia schiţat pe buze.

–De ce?

– Nu voiam ca zgomotul să atragă atenţia.

Deci fusese la vânătoare.

– Ai mai aflat ceva?

– Ceva foarte interesant chiar. Unde eşti?

– Juarez. De aceea am tot încercat să dau de tine. În după-amiaza asta am primit un telefon, cineva m-a anunţat că Pavón va fi la Blue Pig Cantina în seara asta.

– Ştiu localul. Rămâi unde eşti până când ajung şi eu. Nu te duce singură acolo.

– Nu sunt singură. Rip Kosper este cu mine.

Îi simţi încordarea din glas.

– Kosper?

– Îţi aminteşti de Susanna şi Rip, prietenii mei?

– Este şi ea implicată, Milla. Scapă de el, întoarce-te la El Paso. Acum!

Milla îndepărtă telefonul de ureche, uitându-se uluită la el timp de o secundă, înainte de a reveni.

– Ce-ai spus?

– Susanna. Ea a înscenat răpirea lui Justin. Şi probabil că este implicată până-n gât şi în traficul de organe. Cineva trebuie să preleveze organele, cine dacă nu un medic?

Era atât de uluită încât nu mai putea nici să gândească. Susanna? N-avea nicio noimă. Susanna era prietena ei, asistase la naşterea lui Justin, se străduise se păstreze legătura cu ea în toţi aceşti ani, oferindu-i sprijinul şi prietenia ei. *Şi aflând totul despre eforturile Millei de a găsi răpitorii.*

Milla simţea că se sufocă. Încercă să îşi revină din şoc, închizând ochii strâns.

– Milla? o strigă Rip îngrijorat. S-a întâmplat ceva?

– *Scapă de el!* Vocea lui Diaz îi răsună în urechi, imperativ.

– Cât de repede poţi ajunge acolo? întrebă ea cu un calm de care nu s-ar fi crezut capabilă.

– Sunt la şaptezeci de kilometri distanţă. Cel puţin o oră.

– Nu am de gând să ratez şansa de a-l găsi pe Pavón. Ştim că probabil nu va apărea, dar poate că vine.

Evident, îşi dădu seama că era inutil să o mai îndemne să se ducă acasă.

– Eşti înarmată?

– Da.

– Şi el?

– Acum nu.

– Ai grijă să nu fie. Ce maşină conduci?

Milla îi descrise Fordul.

– Rămâi în maşină. Ţine portierele blocate. Parchează într-un loc unde să te pot găsi cu uşurinţă. O să fiu acolo cât pot de repede. Şi, în cazul în care Kosper face vreun gest care îţi trezeşte suspiciunea, împuşcă-l fără să stai pe gânduri.

– Da. Bine, răspunse ea la avalanşa de instrucţiuni.

Apoi Diaz întrerupse convorbirea. Milla era în stare de şoc, nu îndrăznea să-l privească pe Rip. Nu putea fi implicat şi el. Nu Rip. Avea un suflet atât de bun, era un adevărat gentleman. Singura dată când avusese o atitudine neprietenoasă fusese în seara în care Susanna încercase să forţeze lucrurile cu True; nu ascunsese deloc faptul că nu poate să-l sufere.

Nici Diaz. Ciudat, amândoi aveau aceeaşi reacţie şi, chiar mai straniu era că Susanna, deşi ştia că lui Rip nu-i place True, trecuse peste părerea lui. De ce ar fi făcut aşa ceva?

True şi Susanna se cunoşteau. Nu vedea nimic rău în asta. Acum era bogat, dar pornise de jos. Auzise că venea din cea mai dură zonă din El Paso. Ştia că încă are relaţii cu acea lume, că are cunoscuţi printre infractori de toate tipurile, inclusiv traficanţi.

Susanna... şi *True?*

Totul se lega. Acum mergea numai pe instinct, fără nici o dovadă, dar părea logic.

Luă unul dintre pistoale, apoi puse punga înapoi pe podea, lângă piciorul ei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Rip. Cine era?

– Un om pe nume Diaz.

Rip oftă adânc.

– Am auzit de el.

– De unde?

– Am surprins o discuție între Susanna și True. Rip privea în gol pe geam. Cred că știe despre Susanna.

Uluită, Milla îl fixă cu privirea, ținând pistolul la îndemână. Rip se frecă la ochi.

– Uneori este neatentă. Vorbește gura fără ea, uită că pereții au urechi. Biroul ei de-acasă, de exemplu, pare să amplifice sunetele. De ani de zile aud tot felul de discuții, dar numai în ultimele luni am început să-mi dau seama ce se întâmplă. Într-o zi vorbea cu el la telefon și... nu-mi amintesc exact ce-a spus, dar sensul era cât se poate de clar. Ceva despre cât câștigă de pe urma copiilor, deși aproape că fuseseră prinși după tot scandalul cu Justin. *Câștigă.* Exact cuvântul ăsta l-a folosit.

– De ce n-ai spus nimic? întrebă Milla. De ce nu te-ai dus la poliție?

– Nu aveam dovezi. Nici măcar una. Doar câteva convorbiri telefonice pe care le-am surprins întâmplător, și am auzit numai ce spunea ea. Îl întreba pe True dacă este sigur că tipul ăsta, Diaz, nu știe nimic, dacă sunt în siguranță. Nu știu ce a răspuns True, dar era evident că se teme de Diaz. Așa că am început să investighez și eu, m-am străduit să le ascult discuțiile telefonice și am aflat că se va face un transfer în spatele bisericii din Guadalupe. Cunosc și eu câțiva duri în Mexic. Am contactat unul dintre ei și i-am spus că Diaz ar fi încântat să afle informația asta; speram că o să meargă. Apoi te-am sunat pe tine, adoptând un accent fals, și ți-am spus că Diaz va fi acolo. Nu știam sigur asta, dar era o posibilitate. Cred că am avut dreptate, nu?

Deci Rip era informatorul anonim. Cu siguranță; altfel n-ar fi avut de unde să știe de noaptea aceea.

– A fost şi el acolo, răspunse ea.

Rip înclină capul.

– Când am aflat ce făcuse… am iubit-o douăzeci de ani pe femeia asta, dar n-am cunoscut-o niciodată. Cred că pentru bani a făcut totul. Eram aproape faliți, trebuia să plătim împrumuturile pentru studii, facturi, credite. Susanna nu este prea bună la contabilitate; de altfel, nici eu. De aceea ne-am dus în Mexic, să scăpăm un an de cei care ne presau să ne achităm datoriile. În anul acela, situația noastră financiară s-a îmbunătățit simțitor, acum știu și de ce. Vindea copii. La dracu', doar ea asista la naşterea lor, ştia sexul, vârsta, starea de sănătate.

Şi bietele femei mexicane, veneau de la mare distanță, pentru a naşte la clinică, asistate de un doctor. Erau răpiți copii de pretutindeni; cine s-ar fi gândit vreodată să întrebe cine a asistat la naşterea lor? Din moment ce Susanna nu mai avea niciun fel de legătură cu ei după ce părăseau clinica, nu fusese niciodată suspectată.

– Ea l-a vândut şi pe Justin, continuă Rip. Au luat o grămadă de bani pe el. Îmi pare rău, Milla, nu ştiu unde l-au trimis. Am căutat în toate actele, dar n-am găsit nimic care să indice ce s-a întâmplat după aceea cu copiii. Nu cred că-i păsa. Îi dădură lacrimile. Zicea că te-au indus în eroare, asigurându-se că urmezi numai piste false, timp de zece ani. Te-au împiedicat cât au putut să afli adevărul.

– Dar ce vei face *tu?* întrebă Milla, cu vocea sugrumată. Era şocată, îndurerată, furioasă. Dacă Susanna ar fi fost lângă ea în momentul acela, ar fi sărit la ea, fără să stea pe gânduri.

– Nu ştiu. Voi divorța, evident. N-am părăsit-o până acum pentru că am sperat că voi afla mai multe. Pot depune mărturie împotriva ei? Nu ştiu dacă sunt în stare să fac asta.

– Diaz crede că este implicată în traficul de organe pentru transplant, că omoară oameni şi le vând organele.

Rip o privi țintă, cu gura căscată. În cele din urmă, reuși să articuleze:

– Nu ar putea face așa ceva. Asta depășește…

– „Transportul" care a fost transferat în noaptea aceea în Guadalupe era un cadavru.

– O, Doamne, Dumnezeule. Rip era alb ca varul și arăta de parcă ar fi fost pe punctul să vomite.

Milla simțea și ea că i se face rău. Se uită la ceas, apoi tresări și porni motorul, cu mișcări rapide, necontrolate. Trebuie să ajungem la *cantina*. Pavón ar putea fi deja acolo.

– Parcă ziceai că probabil n-o să fie.

– Nu se știe niciodată.

23

Pavón ajunse devreme la Blue Pig. Voia să fie deja acolo când va sosi nemernica aia, voia să o urmărească aşteptându-l. Când vorbise cu ea la telefon simţise cum inima îi bate cu repeziciune, iar acum stătea ca pe jar, nerăbdător. Stătuse ascuns în barca aia împuţită, iar fiecare zi pe care o petrecea pitit ca un laş îi mânca sufletul. Trebuia să afle unde este Diaz înainte să o atace pe femeie, iar asta nu era deloc uşor.

Însă norocul îi zâmbise, în cele din urmă. Unul dintre pescari îi spusese vărului său că Diaz fusese la Matamoros, în căutarea lui Enrique Guerrero. Vestea asta era înspăimântătoare, dar şi liniştitoare: era bună pentru că pescarul mai zisese şi că Enrique fugise spre sud, iar Pavón presupunea că Diaz îl urmase; şi rea, pentru că nu avea nicio îndoială că îl va găsi pe Enrique, în care nu puteai să ai încredere că şi-ar ţine gura. Şi-ar fi vândut propria mamă diavolului, doar ca să-şi scape el pielea, deşi cu o mamă ca Lola, nimeni nu l-ar fi condamnat. Totuşi, Pavón pornea de la premisa că Enrique ştia tot ce ştiuse Lorenzo. Iar Diaz va afla foarte curând tot ce ştia Enrique.

Nu exista moment mai bun să rupă relaţia cu Gallagher şi să dispară pentru totdeauna. Nu excludea posibilitatea ca Diaz să se mulţumească să vâneze peştele cel mare fără să ia în seamă plevuşca. Însă avea reputaţia unui om nemilos, care nu lăsa pe nimeni să-i scape, iar Pavón nu putea să-şi asume

riscul de a se trezi într-o bună zi nas în nas cu acel diavol. Planul inițial era mai bun, să pună mâna pe femeie și să o folosească drept momeală pentru a-l prinde și omorî pe Diaz. Numai atunci ar fi cu adevărat în siguranță.

Așa că stătu la cantina, așteptând – așteptând și consolându-se cu câteva sticle de bere Victoria. Unde se afla? Era atât de lipsit de importanță pentru ea încât nu se deranja să treacă granița ca să stea de vorbă cu el? Aranjase totul astfel încât să fie foarte simplu pentru ea, doar că nu i se prezentase la ușă.

Era la a patra sticlă de bere când își dădu seama că probabil nu va intra în *cantina*. Numai târfele călcau acolo, numai femeile care o căutau cu lumânarea. O femeie respectabilă nu făcea asta, iar nemernica era o femeie respectabilă.

Înjurând, se ridică și parcurse aproape jumătate din distanța până la ușă înainte de a se opri și a se întoarce. Prost! Dacă era în mașină, chiar în fața intrării? Ar fi fost o nesăbuință din partea ei, dar nu excludea această posibilitate Categoric, voia să o vadă înainte ca ea să dea cu ochii de el, așa că trebuia să iasă pe ușa din spate.

Își croi drum, ceea ce nu era ușor, deoarece clădirile fuseseră construite foarte aproape una de alta, aproape lipite, iar el trebui să treacă prin aleea îngustă, urât mirositoare, de la capătul străzii, apoi să se întoarcă. Rămase în umbra clădirilor, în apropierea altor persoane; ea ar fi căutat cu siguranță un bărbat singur, nu unul dintr-un grup. Din fericire, strada era înțesată, mai ales noaptea, iar majoritatea oamenilor de-acolo făceau parte din categoria celor pe care o femeie respectabilă i-ar fi evitat.

Se mișca cu grijă. Ar fi putut parca de partea cealaltă a străzii, sau în fața lui. Trebuia să examineze fiecare vehicul de-acolo! Dar acesta era atât de comod parcat, pe aceeași parte a străzii, cu spatele la el.

Trebuia să fie ea. O femeie cu părul şaten cârlionţat, aproape blond. Şi buclele; îşi amintea mai ales buclele. Chiar şi noaptea, privită din spate, păreau să plutească în jurul capului ei, parcă având o viaţă proprie; părul ei părea moale şi plăcut la atingere, ca obrazul unui copil. Se întrebă dacă şi părul pubian era la fel de cârlionţat, apoi râse uşor, ca pentru sine, fiindcă avea să afle curând.

De zece ani nu se culca decât cu târfe – oricum, nimeni n-ar fi acceptat de bunăvoie să împartă patul cu el – din cauză că nemernica asta cu păr cârlionţat îi distrusese faţa. Va plăti pentru asta. O va folosi până când va implora îndurare.

Poate că ar fi bine să o păstreze un timp, chiar şi după ce-l omora pe Diaz. Putea câştiga de pe urma ei. Până la urmă, trebuia şi el să trăiască din ceva.

Mai era cineva cu ea în maşină. Un bărbat.

Se opri, simţind că îi îngheaţă sângele în vine. Diaz – cum de se întorsese atât de repede? *Idiota!* Îşi blestemă prostia. Doar fiindcă el nu lua niciodată avionul – prea multe măsuri de securitate şi verificări – asta nu însemna că alţii nu o făceau. În câteva ore, Diaz se putea întoarce din orice punct al ţării.

Însă asta putea să fie un avantaj pentru el. Amândoi, împreună, evident neştiind de prezenţa lui în spatele lor. Îl putea ucide chiar acum pe Diaz. Putea să-i tragă un glonţ în cap prin geam; asta ar fi de-ajuns. Femeia… probabil va trebui s-o omoare acum şi pe ea, se gândi el, oftând cu regret. Ei, asta e. Dacă îl împuşca întâi pe Diaz, ceea ce şi trebuia să facă, îi dădea ei timp să reacţioneze. Nu îndrăznea să-i abordeze din faţă, deşi aşa ar fi putut să-i doboare rapid pe amândoi; va trebui să se apropie din spate şi lateral, astfel încât să nu fie văzut în oglinda retrovizoare, până când va avea un unghi bun de tragere asupra lui Diaz. După ce-l împuşca, va trebui să avanseze mai mult, pentru a putea vedea femeia şi a reuşi să tragă ca lumea. Probabil că va

țipa, se va mișca, poate chiar va încerca să demareze. Va trebui să se miște repede și să tragă foarte precis, ceea ce nu era ușor acum, când avea un singur ochi. Și, pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, lui îi lipsea ochiul stâng, iar ei erau în stânga sa.

Bărbatul ieși din mașină. Pavón încremeni locului. Ăsta nu era Diaz! Bărbatul ăsta avea părul blond. Era mai în vârstă, mai scund, mai îndesat. Șocat, îl recunoscu. Era soțul doctoriței Kosper.

Nemernicul! Ce căuta aici?

Oricare ar fi fost motivul, nu avea nicio importanță. Kosper intra la Blue Pig, probabil ca să-l caute. Nici că se putea mai bine. Femeia se uita în urma lui Kosper; nu era atentă... privi în oglinda retrovizoare, iar Pavón îngheță. N-avea cum să-l fi văzut, dar era mai atentă și mai precaută decât ar fi crezut. Trebuia să se apropie de ea dinspre stânga, dreapta lui, ca să o poată vedea bine. Însă, dacă proceda astfel, nu mai putea să-l vadă pe el.

O subestimase o dată, iar asta îl costase scump. Nu va mai repeta greșeala.

Probabil că blocase ușile. Geamurile erau închise. Dar oare blocase la loc portiera lui Kosper?

Cele patru beri pe care le băuse spuneau că există o singură cale de a afla.

Avansă aplecat de spate, ferindu-se să intre în bătaia oglinzii până când ajunse chiar lângă mașină. Trase de mâner, și portiera se deschise – miracol! – iar el se aplecă înăuntru, cu pistolul ațintit spre capul ei.

– *Hola!* spuse el, rânjind, în timp ce se urca lângă ea și închidea portiera. Îți amintești de mine?

Îi văzu ochii mărindu-se de uimire, o reacție cât se poate de mulțumitoare, apoi, rapid ca un șarpe, mâna ei se ridică și se trezi și el cu un pistol ațintit către ochiul cel bun.

– *Hijo de la chingada*, tu îți amintești de *mine?* spuse ea încet, atent, în spaniolă.

Mâna ei nu tremura. Ochii îi erau încărcați de ură. Pavón o privi și știu că, dacă nu trage primul, va muri…

Ușa de lângă el se deschise din nou și se trezi cu încă un pistol în ceafă.

– Pavón, porcule, spuse o voce calmă, dar atât de amenințătoare încât aproape că se scăpă pe el de groază, pentru că recunoscuse vocea și știa, fără urmă de îndoială, că o dăduse în bară și nu mai poate face nimic. Îmi amenințI femeia? Asta mă înfurie.

Rip rămase deoparte, tremurând din tot corpul. Când se întorsese la mașină, aproape leșinase văzând-o pe Milla cu pistolul ațintit spre capul unui bărbat, care o amenința, la rândul lui, cu un pistol, iar un alt bărbat, brunet, amenințător, stătea lângă portieră, cu un pistol în ceafa celui dintâi. După numărătoarea lui Rip, erau trei pistoale și două capete sub amenințare. Cineva urma să moară.

Apoi totul se petrecuse foarte repede. Bărbatul de lângă Milla fusese dezarmat, iar Rip se trezise pe bancheta din spate, lângă brunetul cel amenințător, care ținea o armă îndreptată spre capul lui Pavón și alta chiar spre el. Se gândi că ăsta trebuie să fie Diaz și, uitându-se la el, înțelegea perfect reputația de om sângeros pe care o avea. Era persoana cea mai înspăimântătoare pe care o văzuse vreodată, și impresia asta nu se baza pe gesturi sau vorbe; avea o aură letală. Rip rămăsese fără cuvinte, mort de frică văzând pistolul îndreptat spre el, dar Milla îi povesti tot ce discutase cu Rip. Auzind că Rip fusese informatorul anonim datorită căruia se întâlniseră și că îi spusese tot ce știa despre True Gallagher, Diaz puse pistolul cu care îl amenințase într-un toc prins de picior.

Acum se aflau în deşert, departe de luminile din Juarez şi El Paso, iar Rip tremura, nu de frig, nici de frica lui Diaz. Tremura pentru că îl văzuse la treabă, cu Pavón, şi în clipa aceea îşi dăduse seama că reputaţia lui Diaz este binemeritată, dacă nu fusese chiar subestimat.

Pavón părea, literalmente, speriat de moarte. Era gol puşcă, întins la pământ, cu membrele în lateral. La început înjurase, tare şi mult; apoi încercase să negocieze, iar acum pur şi simplu implora. Diaz îi tot punea întrebări pe tonul acela calm, iar răspunsurile primite îl făcură pe Rip să se dea câţiva paşi în spate şi să vomite. Pavón mărturisise tot, în legătură cu copiii vânduţi ca vitele, cu modul în care funcţiona reţeaua de traficanţi. Dezvălui rolul Susannei în toată povestea, numele femeii din New Mexico care lucra la judecătoria locală şi care furase certificate de naştere în alb şi le falsificase. Având certificate de naştere cu nume noi, copiii deveneau imediat alte persoane.

Pavón le spusese tot ce ştia despre True Gallagher, iar Rip se simţi copleşit de furie. Diaz, în schimb, deveni şi mai distant, iar modul în care mânuia pumnalul era diabolic. Oamenii care fuseseră măcelăriţi pentru a li se lua organele interne care valorau milioane pe piaţa neagră – Susanna se ocupa de prelevarea organelor, iar Gallagher se îmbogăţea. În momentul acela Rip nu se mai putuse abţine şi vomitase, zguduit de ideea că soţia lui era o ucigaşă cu sânge rece, la fel ca viermele ăsta dezgustător ţintuit la pământ, care scuipa tot gunoiul ăla.

Când Diaz termină cu întrebările, se opri, îşi şterse cuţitul şi îl strecură înapoi în gheată. Rămase o clipă privind bărbatul întins la picioarele lui, suspinând, apoi scoase pistolul din toc.

Pavón începu din nou să cerşească îndurare.

Diaz întinse pistolul spre Milla.

– Vrei să faci tu asta? întrebă el pe un ton grav. Este dreptul tău.

Milla se uită lung la armă, apoi întinse încet mâna s-o ia.

– Milla! strigă Rip, şocat. Asta-i crimă!

– Nu, îl corectă Diaz, pe un ton aspru, aruncându-i lui Rip o privire care îl avertiza să nu se amestece. Ceea ce fac ei e o crimă. Asta este o execuţie.

Milla privi în jos spre Pavón, simţind greutatea pistolului în mână. Era de calibru mai mare decât cele pe care le cumpăra de la Chela, şi l-ar fi terminat garantat, probabil de aceea i-l şi dăduse Diaz. De zece ani îi dorea moartea lui Pavón, visase clipa în care îl va ucide cu mâna ei. Visase cum îl va sugruma. Însă întotdeauna îşi imaginase că-l va omorî în culmea furiei, nu cu sânge rece.

Pavón avea să moară aici, în noaptea asta. Aşa era sortit. Dacă nu-l omora ea, o va face Diaz. Însă, pentru ce-i făcuse Pavón, Diaz îi oferea acest privilegiu.

Ridică încet pistolul, ochind. Pavón închise ochii şi înlemni, aşteptând detunătura care-i va aduce moartea.

Nu apăsă pe trăgaci, iar mâna începu să-i tremure sub greutatea armei.

Pavón deschise ochii şi începu să râdă. Într-un fel sau altul, tot avea să moară în noaptea asta, ştia. Pentru el, nu conta cine apăsa pe trăgaci, însă, dacă i se oferise o ultimă şansă să o chinuie, n-avea de gând s-o rateze.

– Târfă proastă, icni el, scuipând sânge. Eşti prea slabă, total inutilă. Băieţelul tău tâmpit era şi el slab şi inutil, dar cumpărătorul voia un băiat frumos. Îi plăceau băieţeii. Înţelegi, curvo? Copilul tău a fost vândut unuia căruia-i plac băieţii, care a vrut să-şi crească propriul sclav. Probabil că acum îi place şi lui; îi place să o simtă în…

Ultimele lui cuvinte dezgustătoare rămaseră nerostite.

*

Diaz se ocupase de tot. Lăsase corpul lui Pavón acolo, cu hainele şi actele frumos împăturite şi aşezate lângă el, şi plasase un pietroi deasupra, să nu le ia vântul.

Trebuia să aibă grijă şi de pistoale – spre deosebire de Milla şi Brian, el nu se descotorosi de ele, ci le ascunse, pentru a le folosi în viitor. Venise cu maşina lui; luase avionul la Chihuahua, apoi trebuise să aibă grijă de nişte detalii, dar nu le dădu amănunte, apoi se îndreptase spre Juarez. Nu era una dintre camionetele pe care le mai văzuse Milla; părea să aibă o rezervă inepuizabilă. Aranjase să fie aşteptat la graniță, ca şi înainte; îl sunase pe Benito şi îi spusese de unde să ia maşina pe care o folosiseră Milla şi Rip; apoi trecuseră granița.

Rip şi Milla nu scoseseră un cuvânt, încă şocați de evenimentele petrecute. Când Rip ajunse la maşina lui, vru să deschidă portiera, apoi ridică ochii, cu un aer nefericit:

– Nu pot să mă duc acasă, spuse el. Nu pot s-o mai văd în ochi. Ce-o să se întâmple acum? Va fi arestată?

– Nu avem nicio dovadă, răspunse Diaz. Dacă am fi în Mexic... Se întrerupse, ridicând din umeri. Dacă ar fi fost în Mexic, True şi Susanna ar fi deja în închisoare, şi nu era nevoie să fie acuzați înainte să treacă 72 de ore... sau oricât ar fi fost necesar. Dar erau în Statele Unite, iar spusele unui infractor mexican mort nu ar fi fost luate în considerare de niciun departament de poliție. Dar acum ştim unde să căutăm, şi există oameni mult mai buni la asta decât mine; o să le cer lor să se ocupe de acest caz.

Rip îl privi, uluit.

– Cum adică? Eşti vreun... adică... lucrezi pentru autorități?

Diaz ignoră întrebarea.

– Du-te la un hotel. Nu lua legătura cu soția ta; eşti prea zguduit. Ai putea s-o sperii şi să fugă. Iar dacă fuge, va trebui să plec în căutarea ei.

Rip văzuse ce se întâmpla celor pe care-i urmărea Diaz şi se cutremură.

După aceea, Diaz nu-i mai adresă un cuvânt. O instală pe Milla pe scaunul pasagerului, în maşina ei, apoi demară în tăcere. Rip privi o clipă în urma lor, apoi se cutremură din nou. Se urcă la volan şi stătu aşa un timp, trecând în revistă diferite opţiuni – niciuna atrăgătoare. Se gândi la Susanna. Apoi îşi sprijini capul de volan şi plânse.

Milla era pradă unui tumult emoţional atât de intens, încât nu-şi putea aduna minţile. O încerca un sentiment de uşurare, dar şi regret, triumf şi amărăciune, ruşine şi satisfacţie. Se sprijini de spătar, privind luminile de pe stradă, succedându-se ameţitor. Ceasul de bord arăta numai 23.00; crezuse că e aproape dimineaţă.

Noaptea asta văzuse cu ochii ei de ce era în stare Diaz, deşi intuise asta din prima clipă, când o imobilizase şi o ameninţase că-i rupe gâtul. Cu toate acestea nu se simţea speriată. Diaz îşi folosea cruzimea ca pe o armă împotriva scursorilor societăţii care ignorau orice lege şi ajungeau artizanii propriei distrugeri. Diaz învingea reuşind să fie şi mai brutal, şi mai neîndurător. Însă nu îşi folosea niciodată puterile împotriva celor pe care îi considera nevinovaţi. Lângă el se simţea mai în siguranţă decât într-o secţie de poliţie.

– Mulţumesc, spuse ea.

– Pentru ce?

– Pentru că m-ai ajutat. Nu ştia ce s-ar fi făcut fără el. Când Pavón începuse să-şi scuipe otrava, Diaz pur şi simplu îşi pusese mâna peste a Millei şi trăseseră împreună; mâna lui era mai sigură, degetele lui îi dăduseră putere. Se simţea ruşinată că se dovedise incapabilă s-o facă singură, dar şi uşurată că nu fusese nevoită.

– Ai fi reuşit şi singură, spuse el, sigur de sine. Doar că n-am vrut să mai auzi ce debita nemernicul ăla.

– Crezi că mințea? Milla închise ochii, pentru că vorbele lui murdare o îngroziseră.

– Nu ştia ce s-a întâmplat cu niciunul dintre acei copii; voia doar să spună ceva care să te rănească.

Reuşise.

Ajunseră acasă la Milla şi deschise uşa garajului; intră cu maşina înainte ca uşa să se ridice de tot, apoi o închise, înainte ca Milla să aibă timp să îşi scoată centura de siguranță şi să coboare din maşină. Scoase cheile din geantă şi descuie uşa ce dădea în bucătărie, intrând în casă şi aprinzând lumina.

Diaz o sprijini de frigider, strângând-o tare în brațe. Uimită, scăpă geanta şi cheile pe jos, şi îi privi fața cu ochii îngustați.

– Să nu-mi mai faci vreodată una ca asta, spuse el printre dinții încleştați.

Nu era nevoie să întrebe la ce se referă. Clipele acelea în care Pavón stătuse cu pistolul ațintit spre ea fuseseră lungi şi îngrozitoare.

– Am stat în… începu ea, dar Diaz o întrerupse cu un sărut lacom, pasional. O ridică, lipindu-se de ea. Milla cedă necondiționat, strângându-l în brațe. Diaz îi desfăcu nasturii, îi trase fermoarul blugilor, mângâindu-i pielea caldă. Milla se simți cuprinsă de o dorință de nestăpânit, lăsându-se în voia lui.

Făcură dragoste acolo, aruncându-şi în grabă hainele, sprijinindu-se de masa din bucătărie. Milla se agăță de marginea mesei pentru a-şi păstra echilibrul, iar el continuă să o mângâie, să o sărute. Totul se petrecu rapid, instinctual.

– Doamne, murmură el după aceea, când l-am văzut amenințându-te cu pistolul…

– Şi eu aveam unul îndreptat spre fața lui.

– Şi asta însemna că ai fi mai puţin moartă dacă ar fi apăsat pe trăgaci? O muşcă uşor de umăr, apoi o îmbrăţişă. Îşi îngropă degetele în părul ei, sprijinindu-i capul şi sărutând-o lacom, de parcă nu ar fi făcut dragoste doar cu câteva momente în urmă. Milla îi luă mâinile, lăsându-se legănată de forţa lui, bucuroasă să fie în braţele lui. Mai avea atâtea de făcut… mâine. Voia să îşi petreacă restul nopţii cu iubitul ei.

Mâine va pleca spre New Mexico. Misiunea ei fusese îndeplinită doar parţial. Acum urma să-şi găsească fiul.

24

Târziu în noapte, pe când Milla moţăia cu capul pe umărul lui, Diaz spuse absent:

– Cred că ar trebui să ştii ceva.

Milla se trezi destul încât să murmure:

– Ce?

– True este fratele meu vitreg.

Milla sări în capul oaselor:

– *Ce?*

– Vino înapoi aici, o îndemnă el, făcându-i semn să-şi lase din nou capul pe umărul său.

– Se pare că niciunul dintre voi nu e prea mândru de relaţia asta de rudenie, nu? comentă ea sarcastic.

– Mă urăşte de moarte, iar eu îl urăsc, de asemenea. Asta-i tot.

– Deci ştia exact cine eşti şi cum să dea de tine când l-am întrebat!

– Nu. N-a ştiut niciodată unde mă poate găsi.

Aha. Deci se aveau… ca fraţii, nu?

– Aveţi aceeaşi mamă, evident.

– Am avut. E moartă. Dar ai dreptate. Avea cam cinci ani, cred, când i-a părăsit, pe el şi pe soţul ei şi a fugit în Mexic cu tatăl meu. Apoi m-am născut eu, l-a părăsit pe tatăl *meu,* şi-a găsit altul.

– Dar te-a luat cu ea când a plecat.

– Pentru un timp, până când am împlinit zece ani. Apoi m-a trimis să stau la el. Nu cred că au fost căsătoriţi vreodată şi, acum că mă gândesc mai bine, dacă nu cumva tatăl lui True a apucat să divorţeze de ea înainte să mă nasc eu, legal, numele meu ar putea fi Gallagher. Părea doar vag interesat de toată povestea, iar Milla ştia că nu-şi va bate niciodată capul să caute documentele necesare pentru a afla.

– De ce te urăşte? Te cunoaşte măcar?

– Ne-am întâlnit, răspunse el scurt. Mă urăşte pentru că mama l-a părăsit pentru tata. Apoi, când l-a părăsit şi pe tata, m-a luat cu ea. De True nu i-a păsat când l-a părăsit pe tatăl lui. Resentimente de modă veche, bănuiesc. Sunt pe jumătate mexican. Iar el urăşte mexicanii şi gata.

Milla nu remarcase niciodată la True vreo atitudine discriminatorie, dar asta nu era ceva cu care să se laude, nu? Mai ales în El Paso. Era un bărbat hotărât să ajungă departe şi n-ar fi fost recomandabil să-i jignească pe cei care l-ar fi putut ajuta.

– Şi-acum, ce se va întâmpla? Nu ar trebui să îi informezi pe cei cu care lucrezi – oricine-ar fi ei – despre Susanna şi True?

– Am făcut asta, imediat după ce am vorbit cu Enrique Guerrero. Sunt urmăriţi, în caz că încearcă să fugă din ţară. Cât despre dovezi, asta-i treaba lor. Au laboratoare de criminalistică, experţi în medicină legală. De obicei, eu nu fac decât să găsesc anumite persoane pentru ei; nu mă implic în soluţionarea cazurilor.

Milla rămase cu gura căscată. Poate că văzuse prea multe filme, dar îşi imaginase un adevărat spectacol, cu violenţe, o mărturisire dramatică, True plecând încătuşat. Aşa cum prezenta Diaz situaţia, nu va avea nici măcar posibilitatea de a-i pune întrebarea care o măcina: *De ce?* cum nu mai putea să se apropie de el, pentru că în niciun caz n-ar fi fost capabilă să se comporte normal cu el, iar mai târziu, probabil că nu i se va permite să-l vadă.

Nu-i păsa de mărturia lui, de procesul laborios de adunare a probelor. Voia să-l vadă la pământ, aşa cum îl văzuse pe Pavón. Voia să sufere cum suferise şi ea. Se întreba ce fel de persoană este, fiindcă n-o mustra deloc conştiinţa pentru ce se întâmplase cu Pavón. Era bucuroasă că e mort şi că putuse contribui la moartea lui.

– Mâine voi încerca să dau de femeia asta în New Mexico, spuse ea, schimbând subiectul, pentru că nu dorea să-şi concentreze atenţia asupra lui True acum. Nu terminase ce avea de făcut. Ea este următoarea verigă a lanţului. Ştie care certificate de naştere sunt false.

– De obicei actele de adopţie sunt confidenţiale. În aceste cazuri, în special, poţi fi convinsă că aşa stau lucrurile. Este o pistă moartă.

Milla scutură din cap.

– Nu pot accepta asta. Încă nu mi-am găsit fiul, aşa că voi continua. Am aflat cine l-a răpit, dar acesta e doar un aspect al problemei.

Diaz tăcu, mângâind-o pe spate. Milla stătea cuibărită în braţele lui, şi se simţea alinată, revigorată de această scurtă pauză, înainte de a se avânta din nou în luptă. Se trase mai aproape de el, fiind pe punctul de a adormi, iar de data asta el n-o mai împiedică.

Când se trezi, a doua zi dimineaţă, Diaz plecase. Rămase în pat, privind uluită locul gol de lângă ea. Plecase. Nu era jos în bucătărie, făcând cafeaua, sau în baie; simţea că nu mai este nimeni în casă, în afară de ea.

Se dădu jos din pat şi privi în jur, poate îi lăsase un bilet, dar, evident, n-o făcuse. Nu era un expert în comunicare. Sau, mai bine spus, ştia să fie foarte bun atunci când voia, dar de multe ori, pur şi simplu nu simţea nevoia. Încercă să-l sune pe mobil. Îi răspunse vocea enervantă a robotului, care o anunţa că nu este disponibil, adică îşi închisese telefonul. Milla oftă, frustrată.

Gândindu-se la telefonul lui îşi aminti că al ei era stricat. Trebuia să rezolve problema asta înainte să plece spre New Mexico. Puse de cafea şi îşi scoase harta pentru a localiza orăşelul în care stătea femeia care falsificase certificatele de naştere. Evident, era dificil să ajungă acolo din El Paso. Se uită la ceas; încă nu deschiseseră la agenţia de voiaj. Ţinând seama de zborurile programate, probabil că ar fi ajuns mai repede cu maşina. Deşi, numai repede nu era. Probabil că, cel mai devreme, avea să ajungă acolo aproape pe seară. Chiar dacă ar fi luat avionul, ar fi trebuit să meargă ori spre Roswell, de unde să închirieze o maşină şi să conducă spre nord, ori spre Albuquerque, apoi s-o ia către est.

Aşteptase zece ani. Dacă n-o găsea azi pe femeia aia, o va găsi mâine.

Ceea ce se şi întâmplă. Când deschiseră la agenţia de voiaj, află că nu existau zboruri directe către Albuquerque sau Roswell în dimineaţa aceea. Normal. Primul loc disponibil era într-un avion care urma să decoleze abia seara. Ceea ce însemna că va trebui ori să petreacă noaptea la Albuquerque şi să plece a doua zi devreme, ori să conducă toată noaptea, fără să ştie dacă măcar exista un motel în orăşelul respectiv, unde să poată închiria o cameră.

Sau putea renunţa şi la avion şi la drumul cu maşina noaptea. Era o distanţă considerabilă, dar tot ar fi putut să o acopere cu uşurinţă într-o zi, dacă reuşea să se trezească la timp şi să plece în zori. Dacă pleca azi, ar fi ajuns în Roswell înainte de căderea întunericului, apoi ar fi rămas acolo peste noapte şi ar fi făcut restul călătoriei a doua zi dimineaţa. Alegerea era simplă.

În timp ce îşi făcea bagajul, sună Rip.

– Totul e în ordine? întrebă el pe un ton preocupat.

– Da. Nu mintea; nu avusese niciun coşmar, de fapt, nu visase nimic. Tu?

– Mă simt epuizat. Nu-mi vine să cred că noaptea trecută a fost reală. Vor… vor fi repercusiuni?

În opinia lui Rip, fusese participant la o crimă. Milla vedea lucrurile ca şi Diaz: fusese o execuţie. Gândindu-se că Diaz cam asta făcea mai tot timpul – poate fără interogatoriul de aseară – se îndoia că se va deschide măcar o anchetă.

– Nu, nu cred. Eşti în siguranţă. Ar fi vrut să intre în detalii, dar nu voia să discute prea multe la telefon. Rip era, de asemenea, prudent; avea exemplul viu al Susannei, care vorbise prea multe fără să-şi dea seama că poate fi ascultată, şi nu voia să repete greşeala ei.

– Am petrecut noaptea la un hotel, apoi l-am rugat pe partenerul meu să-mi ţină locul azi. Bine că nu aveam zi plină. Pur şi simplu nu puteam să mă duc la spital – probabil că mă va căuta acolo, oricum, fiindcă nu am ajuns acasă azi-noapte. Mi-e imposibil să stau acum de vorbă cu ea. Poate mâine.

Bietul Rip! Toată viaţa lui fusese distrusă, căsnicia lor, de peste douăzeci de ani, se destrămase, întreaga lui lume se răsturnase. Dar mergea înainte, pentru că asta făcea, de fapt, toată lumea.

Milla se decise pe loc. Dacă nimeni de la Finders nu putea să o însoţească astăzi – habar n-avea cine se întorsese aseară sau azi-dimineaţă – o să-l roage pe Rip. Asta îl va ţine departe de Susanna şi îi va da posibilitatea să-şi revină. Deşi, după noaptea trecută, probabil că nu-şi mai dorea să meargă vreodată cu ea undeva, ceea ce i se părea firesc.

Ar fi preferat să meargă cu cineva de la Finders, totuşi, aşa că hotărî să verifice întâi cum stau lucrurile la birou, apoi să vorbească cu el.

– Cum pot da de tine azi?

Îi lăsă numărul lui de mobil, ca şi numărul de telefon de la hotel şi numărul camerei. Nu avea de gând să plece azi de

la hotel, dar voia să treacă pe-acasă mai târziu, după ce era sigur că Susanna plecase, ca să ia nişte haine şi articole de toaletă.

După ce întrerupse convorbirea cu el, sună la birou. Răspunse Olivia, cu o voce leşinată.

– Sunt pe picioare, spuse ea, când o întrebă cum se simte. Însă sunt încă slăbită şi nu mă simt prea bine. Am vorbit cu Debra; continuă să vomite tot timpul.

– Cum stau lucrurile azi?

– Misiunea lui Joann este în curs de desfăşurare. Nu-l văd bine pe copilul ăla; au trecut deja patru zile. Brian ajunge acasă azi la şase.

– Ce s-a întâmplat acolo?

– Nimic bun.

Milla oftă; nu mai ceru detalii.

– Plec la Roswell în după-amiaza asta, rămân acolo peste noapte. Am o informaţie nouă despre Justin, o femeie care falsifica certificate de naştere, astfel încât micuţii să poată fi adoptaţi.

– Minunat! exclamă Olivia. Cine merge cu tine?

– O să rog un prieten, dacă la noi toată lumea e ocupată. E vorba de Rip Kosper. Nu ştiu dacă o să vrea să vină, dar el şi Susanna au probleme şi s-ar putea să-i prindă bine.

– O, nu, spuse Olivia. Majoritatea celor de la Finders îi cunoşteau pe Rip şi Susanna, pentru că erau prietenii Millei de atâţia ani, iar Susanna suna adesea acolo să vorbească cu Milla. Acum, când ştia de ce insistase să rămână prietene, Millei îi venea să urle.

Îi spuse Oliviei despre problema cu telefonul; apoi închise şi îl sună din nou pe Rip, explicându-i planul ei, întrebându-l dacă vrea să o însoţească.

– Stăi să-mi sun partenerul, spuse el, apoi vorbim.

Normal, trebuia să anunţe. Nu putea lipsi de la cabinet cu zilele, când dorea. Însă plecarea întârzia, iar timpul trecea rapid.

Duse telefonul la reparat şi află că ieşise din garanţie, iar reparaţia ar fi costat aproape cât un telefon nou, aşa că preferă să cumpere altul, şi acumulator de rezervă, plus încărcător. Dintr-un motiv sau altul, îi trebui mai mult de-o oră doar pentru asta. Trebuia să plece, să se grăbească, dar nu putea face nimic.

Cum ajunse în maşină, puse telefonul la încărcat şi îl sună din nou pe Diaz. Tot nu era disponibil. Îi venea să-l strângă de gât. Nu putea să-i lase măcar un bilet?

Apoi sună Rip; convenise cu partenerul său să-şi ia liber tot restul săptămânii. Puteau pleca oricând.

Când ajunseră în Roswell era deja întuneric, iar Milla se simţea frântă de oboseală. Toată ziua îşi făcuse nervi, iar Diaz încă nu răspunsese la telefon. Rezervară camere la un motel, apoi plecară să ia cina, după care se întoarseră fiecare în camera lui şi se duseră la culcare.

Plecară din Roswell dis-de-dimineaţă, luând-o spre nord. Rip era mai tăcut decât de obicei, pierdut în gânduri. Îi lăsase un mesaj Susannei la birou, anunţând-o că pleacă din oraş şi că nu se va întoarce decât peste două zile; apoi îşi închisese telefonul.

Ţinutul către care se îndreptau era secetos, dar nu deşertic. Ziua se anunţa răcoroasă. Milla pierdu semnalul, ceea ce nu părea surprinzător, ţinând seama de pustietatea din jur. New Mexico era un stat mare şi frumos, cu aproape două milioane de locuitori, comasaţi în general în jurul oraşelor mari. În această zonă, media era cam de două persoane pe mila pătrată, dar asta nu excludea existenţa unor regiuni pustii. De fapt, parcurseră porţiuni întinse cu populaţie zero. Era bucuroasă că nu plecase la drum noaptea trecută.

Orăşelul spre care se îndreptau avea circa trei mii de locuitori. Judecătoria era o clădire micuţă, situată lângă departamentul şerifului. În primul rând trebuia să afle dacă femeia aceea, Ellin Daugette, încă lucra acolo.

Biroul grefierilor era primul pe stânga şi când se apropiară de ghişeu îi întâmpină o femeie grasă, zâmbitoare, cu părul roşu.

– Pot să vă ajut cu ceva? Pe ecuson scria Ellin Daugette, iar Milla simți nevoia să se sprijine.

– Numele meu este Milla Boone, spuse ea. Iar el este Rip Kosper. Am putea vorbi cu dumneavoastră între patru ochi?

Ellin privi în jur. Nu mai era nimeni în birou.

– Cine credeți că ne opreşte?

– Este vorba despre copii răpiți şi certificate de naştere falsificate.

Expresia lui Ellin se schimbă, iar zâmbetul prietenos dispăru. Îi privi fix o secundă, apoi oftă şi spuse:

– Să mergem în biroul judecătorului. Este în pauza de prânz, nu se va întoarce decât peste o oră.

Îi conduse către un birou micuț, aglomerat, şi închise uşa în urma lor. Erau doar trei scaune acolo, inclusiv cel al judecătorului, pe care se aşeză Ellin, oftând adânc.

– Ce tot spuneți de certificate false? Nu ştiu dacă este posibil aşa ceva, totul este computerizat acum.

– Când a fost introdus sistemul electronic în acest birou?

– Nu ştiu exact.

– Acum zece ani?

Ellin o măsură din priviri:

– Nu, nici vorbă. Acum cinci, poate şase ani.

Ellin îşi păstra atitudinea calmă, încercând să-şi dea seama cât de multe ştiau cei doi. Milla decise să-i spună:

– Fiul meu este unul dintre copiii răpiți.

– Îmi pare rău să aud asta.

– A durat mult, însă, în cele din urmă, am reuşit să dau de traficanți. Am să-ți ofer câteva nume: Arturo Pavón. O urmări cu atenție în timp ce-l pronunța. Ellin nu dădu niciun

semn că l-ar fi recunoscut. Susanna Kosper. Tot nimic. True Gallagher era şeful. În sfârşit, un tremur imperceptibil. Ellin Daugette.

– La naiba! Ellin bătu cu pumnul în masă. Am crezut că s-a terminat totul!

– Ai crezut că o să scapi.

– A trecut mult timp de-atunci, sigur că asta am crezut! Părea să-şi dea seama că nu are sens să nege. Sunteţi poliţişti?

– Nu. Şi nici nu am anunţat poliţia. Nu pot să-ţi promit că nu va afla, dar nu intenţionez să menţionez numele tău – dacă aflu informaţiile de care am nevoie.

– Îţi cauţi copilul, nu-i aşa?

– Pentru mine, numai asta contează.

– Ce te face să crezi că aş păstra vreo probă care mă incriminează? Ţi se pare că sunt proastă?

Dimpotrivă, părea o femeie încolţită, care ştia exact cum să iasă dintr-o situaţie dificilă.

– Sunt sigură că păstrezi probe ascunse. Asta ţi-ar crea un avantaj, nu? Ai avea cu ce să negociezi, în caz că apare cineva ca mine, sau un procuror, sau chiar True Gallagher. Dacă ţi s-a părut vreodată că nu poţi avea încredere în el, cu siguranţă ai păstrat un as în mânecă.

– Ai dreptate într-o singură privinţă. N-aş putea avea nicicând încredere în Gallagher.

Milla se sprijini de spătar şi îşi încrucişă picioarele, privind-o calm.

– Sper din tot sufletul că ai informaţiile pe care le vreau, pentru că altfel nu-mi eşti de niciun folos.

– Mă ameninţi cu denunţul.

– Nu, îţi promit că te voi denunţa. După cum promit să n-o fac, dacă mă ajuţi. Aşa cum am spus, nu ştiu dacă poliţia va afla sau nu. Cei cu care ai lucrat sunt implicaţi într-o serie de crime şi au soarta pecetluită. Probabil că ancheta se va concentra doar asupra acestor crime. Simţi că Rip se

încordează şi ar fi vrut să-l bată pe umăr, să-l liniştească. În schimb, se concentră asupra lui Ellin, să-i vorbească pe un ton cât mai convingător: Dacă nu ar fi fost aceiaşi oameni care se ocupau cu traficul de copii acum zece ani, nu aş fi ajuns la tine. Însă, dacă nu mă ajuți, te denunț fără să mai stau o clipă pe gânduri.

Ellin spuse: „Bine", atât de rapid încât Millei nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Te cred. Stai să aduc lista.

– Ai păstrat o listă? Milla o privea nedumerită.

– Cum altfel aş putea să-mi amintesc care certificate erau în regulă şi care nu? Crezi că am scris „FALS" pe spatele celor contrafăcute?

Intrară în celălalt birou, iar Ellin se aşeză la masa metalică.

– Lucrez aici de aproape treizeci de ani; nu era cazul să-mi fac probleme că mi-ar umbla cineva prin sertare şi ar deveni suspicios dacă găseşte lista. E doar o listă de nume, nu spune nimic despre ele. Dacă mor într-un accident de maşină sau fac un infarct, nu-mi mai pasă dacă o găseşte cineva, nu?

– Stai liniştită, spuse Milla, scuturând din cap.

Ellin trase un sertar, scoase un dosar voluminos şi îl puse pe birou.

Milla rămase cu gura căscată:

– Atât de mulţi?

– Ce? Sigur că nu! Sunt tot felul de lucruri aici.

Începu să răsfoiască hârtiile. Ajunsă la sfârşit, se încruntă, apoi o luă de la capăt.

– Cred că am trecut peste ea. Însă nici a doua oară nu găsi ce căuta. Alarmată, parcurse dosarul a treia oară, pagină cu pagină. Nu este aici. Ce dracu', ştiu sigur că era aici!

Fără să ştie de ce, Milla o crezu. Reacţia lui Ellin era sinceră. O nouă bănuială i se strecură în minte: dacă cineva – poate chiar True – a venit aici şi a găsit lista?

– Nici măcar nu ştia că există. De ce ar fi făcut asta? Biroul şerifului este chiar alături; nu e prea uşor să pătrunzi aici. În plus, avem cameră video. Îi arătă un fişet uriaş din metal.

Milla privi în direcţia indicată, dar nu văzu nimic.

– Unde?

– În colţul din stânga sus. Vezi găurile pentru rafturi? A treia gaură în jos.

Aha! Acum vedea că a treia gaură părea astupată.

– Aia e camera?

– Da. Vezi tu, unul dintre comisari îşi suspecta soţia că l-ar înşela cu judecătorul de dinainte, credea că vin aici noaptea pentru activităţi... peste program. Aşa că, într-un weekend au venit nişte oameni de la o companie de pază şi protecţie şi au instalat camera video de supraveghere în birou. I-a prins.

– Am putea vedea înregistrarea? Sau poate că ai schimbat locul listei?

– Nu am făcut niciodată asta, răspunse Ellin sec. Niciodată. Şi era aici, cam acum o lună, am văzut-o când căutam în dosar. Însă nu este totul pierdut, ca să-l citez pe Shakespeare. După cum spuneam, nu sunt proastă! Am o copie în seif.

Milla simţi că îi tremură genunchii. Slavă Domnului, slavă Domnului, repetă ea în gând. Ar fi fost prea de tot să ajungă până aici şi să nu afle nimic nici de astă dată.

– Totuşi, hai să vedem şi înregistrarea; sunt curioasă dacă a venit cineva în inspecţie. În plus, Ellin trebuia să ştie exact cum stau lucrurile, în caz că True aflase totuşi de listă şi ar fi hotărât că are nevoie de un avantaj, în situaţia dată. Acelaşi lucru îi trecu şi Millei prin cap. Dacă avea dreptate, Ellin ar fi făcut mai bine să declare totul la poliţie şi să folosească lista pentru a se proteja, înainte s-o utilizeze True.

Îi conduse la subsol, pe o scară îngustă, prăfuită. La biroul metalic stătea un bărbat hispanic mai în vârstă, citind ziarul.

– Ellin, o salută el.

– Bună dimineața, Jesus. Vrem să vedem casetele video.

– Sigur, nicio problemă. Sau e vreo problemă?

– Nu știm. Se pare că cineva a pătruns în biroul meu.

– Noaptea trecută?

– Habar n-am. Putea fi oricând în ultima lună.

– Caseta se șterge și se înregistrează peste automat, o dată la șapte zile. Dacă a trecut mai mult, nu veți afla nimic.

Luă caseta din aparat și o puse într-un video player conectat la un televizor. Apăsă butonul Play, apoi Rewind, și se adunară cu toții pentru a urmări înregistrarea. Evident, Milla și Rip erau ultimii vizitatori. Mai fuseseră câțiva în cursul dimineții. Existase o perioadă de-a dreptul aglomerată, când se formase o coadă de trei persoane, care aveau nevoie de ajutorul lui Ellin.

Urmă o pauză lungă, înainte să se deschidă biroul, în care nu se întâmplă nimic. Ajunseră la noaptea trecută, când singura lumină lăsată aprinsă era becul din birou. Apoi, brusc, observară o siluetă întunecată în biroul lui Ellin.

– Uite!

– Ei bine, ce zici de asta? spuse Jesus, ridicându-se. Cum a reușit ticălosul ăsta să intre? Nu am găsit niciun semn de efracție, totul era încuiat, arăta ca de obicei când am ajuns aici dimineață. Lăsă caseta să se deruleze în continuare până ajunse la momentul în care silueta întunecată intra pe ușă, apoi puse pauză și o urmăriră din nou.

Milla simți că-i sare inima. Lângă ea, Rip exclamă:

– Nemernicul!

Îl urmăriră pe necunoscutul îmbrăcat în negru cum merge calm prin încăpere, orientându-se. Se duse la biroul lui Ellin, îi văzu plăcuța cu numele și se așeză pe scaunul ei. Începu să tragă sertarele, scoțând dosare și parcurgându-le liniștit,

de parcă ar fi avut tot timpul din lume. În cele din urmă ajunse la cel în cauză şi îl răsfoi, pagină cu pagină. Când ajunse la un anumit punct, se opri, apoi scoase pagina din dosar şi o puse deoparte. Îşi continuă percheziţia sistematic, dar nu mai scoase nicio foaie. Examină chiar şi dosul sertarelor.

– Ce caută omul ăsta? întrebă Jesus. Nu-i răspunse nimeni.

Apoi bărbatul îşi extinse cercetarea minuţioasă în tot biroul. În sfârşit, evident satisfăcut că găsise ce căuta, se întoarse la biroul lui Ellin şi luă foaia de hârtie. După aceea se îndreptă spre un aparat.

– Aia e maşina de distrus documente! spuse Ellin.

Apoi meticulos până la capăt, adună bucăţelele de hârtie şi le puse într-o pungă de plastic, pe care o îndesă în buzunar. Puse totul la loc în ordine şi ieşi la fel de tăcut precum intrase.

Milla simţi că se sufocă, copleşită de furie.

Bărbatul acela era Diaz.

Normal că-şi închisese telefonul. Normal că dispăruse în plină noapte. Nu intenţionase să ia lista pentru a-l căuta el pe Justin, în locul Millei, fiindcă distrusese hârtia. Orice motiv ar fi avut, încerca s-o împiedice pe Milla să-şi găsească fiul.

Jesus ar fi vrut să-l anunţe pe şerif, dar Ellin spuse că era vorba despre o hârtie cu informaţii personale şi că nu dorea să se facă anchetă. Milla reuşi să-şi revină şi să ascundă chinul prin care trecea. Mai avea multe de făcut.

Banca închidea pentru pauza de prânz între unu şi două, după ce terminau toţi pauza, astfel încât oamenii să poată profita de timpul acesta. La două fix, Ellin era acolo cu Milla şi Rip, pentru a-şi deschide seiful personal.

Scoase o foaie de hârtie cu trei şiruri de nume. Se întoarseră la maşină şi se uitară pe listă. Fiecare nume avea ataşat un cod numeric.

– Este numărul certificatului de naştere? întrebă Milla.

– Nu, este data, ca să ştiu exact unde să caut. Doar că am scris data invers. Vezi, decembrie, 13, 1992 este 29913121. E uşor.

Milla îi spuse data când fusese răpit Justin şi că aflase că fusese scos din Mexic imediat.

– Aha, comentă Ellin, urmărind cu degetul datele de pe listă. Este mai simplu aşa, pentru că este singurul băiat alb din acea săptămână. Copiii erau transferaţi rapid, ştii. Adopţiile se făceau aproape imediat. Oricum, sunt două nume de băieţi hispanici şi trei de fete. Ăsta trebuie să fie copilul tău. I-am dat numele de Michael Grady, Michael pentru că era cel mai popular nume de băiat. Sub numele ăsta a fost adoptat, deşi probabil că părinţii adoptivi i l-au schimbat.

Se întoarseră la subsol, unde Ellin căută în fişier şi veni cu certificatul de naştere al lui Michael Grady. Tatăl necunoscut. Am inventat şi numele mamei.

– Dar numărul de asigurări sociale al mamei? întrebă Rip.

– Crezi că verifică cineva asta? Mai ales într-un caz de adopţie privată, acum zece ani? Poate că acum se verifică, însă, atâta timp cât ai la dosar consimţământul mamei, semnat şi legalizat, cine verifică aşa ceva? În plus, părinţii adoptivi dau copilului alt număr.

Deşi ştia că nu are nicio şansă, Milla făcu o încercare:

– Ai idee unde erau trimişi copiii? Ce avocat se ocupa de adopţiile astea? Poţi să ne furnizezi oricare altă informaţie? Pentru că, fără asta, nu putem clarifica lucrurile.

Ellin rânji.

– Tu ce crezi? Pentru a putea folosi lista, ai nevoie şi de informaţii suplimentare, nu? Avem un avocat aici, în oraş, care se ocupa de aspectul legal al problemei. Ştia că se fac o grămadă de adopţii, dar nu punea întrebări câtă vreme îşi primea banii, şi i se spunea că adopţiile astea ajută familiile

sărace, le mai uşurează de povară, plus că hispanicii nu tolerează ca fetele lor nemăritate să calce pe-alături. Pentru ei este de neconceput, aşa că orice fată care rămânea însărcinată era dispusă să renunţe la copil. Cel puţin, asta i-am spus noi lui Harden. Mergem acum la el; ar trebui măcar să aibă numele avocaţilor părinţilor adoptivi.

Două ore mai târziu, Rip conducea înapoi spre Roswell, pentru că Milla plângea prea tare ca să mai poată vedea ceva. Avea o copie a certificatului de naştere al lui Justin, ca şi a tuturor actelor din dosarul lui Harden Sims privind acea adopţie. Celălalt avocat era din Charlotte, Carolina de Nord.

După cum îi repetau toţi, dosarul de adopţie era probabil confidenţial, aşa că va trebui să obţină un ordin judecătoresc pentru a avea acces la el. Însă va primi informaţiile care o interesau de la acel avocat din Carolina de Nord, chiar dacă va trebui să-l dea în judecată pentru asta, apoi va obţine şi ordinul. Ţinând seama de circumstanţe şi de publicitatea care se făcuse în jurul cazului ei, n-avea nicio îndoială că va reuşi.

Acum viitorul nu mai era o uriaşă necunoscută. Mai avea multe de făcut, dar ştia că îşi va găsi fiul.

Când ajunseră la Roswell, hotărâră să plece direct. Era drum lung, ar fi ajuns târziu acasă, dar amândoi voiau să se întoarcă.

– Ce-o să faci în continuare? întrebă Rip calm. Se referea la Diaz.

– Nu ştiu. Nu dorea să se gândească la asta, altfel ar fi cedat nervos. Trădarea lui era mult mai dureroasă decât a Susannei. Avusese încredere în Diaz mai mult decât în oricine. De ce făcuse aşa ceva, ştiind cât de important era Justin pentru ea? Ar fi putut la fel de bine să o înjunghie din nou în spate. Privind în urmă şi recapitulând momentele petrecute împreună, încercă să-şi dea seama de motiv, dar

nu reuşea. Ori înnebunise total în ultima noapte în care fuseseră împreună, ori avusese cu totul alte planuri de la bun început.

Când ajunseră în El Paso erau frânţi de oboseală. Trecuse de miezul nopţii şi plecaseră dimineaţa devreme. Se scurseseră mai mult de optsprezece ore. La Carlsbad făcuseră schimb, Milla trecuse la volan, aşa că îl lăsă pe Rip la hotel şi se duse acasă, conducând cu mai multă prudenţă acum fiind atât de epuizată.

Când deschise uşa garajului şi intră, aproape că nici nu observă camioneta parcată acolo. Se ridică încet pe scaun, uitându-se la vehicul. Ticălosul chiar avea tupeu, după ce făcuse! Nu voia să discute cu el acum, era prea obosită, dar voia să-l dea afară din casa ei, din viaţa ei.

Intră în bucătărie, lăsând dosarul şi geanta pe masă. În camera de zi lumina era aprinsă, iar el stătea acolo, sprijinit de uşă, urmărind-o cu privirea.

Nu se uită la el. Nu putea. Simţea că tremură din tot corpul şi se sprijini de masă.

– Susanna a fost arestată, spuse el în sfârşit. Şi True. Acum câteva ore.

– Bine, răspunse ea sec, observând că nu-i spusese unde fusese, de ce plecase în toiul nopţi, şi nu o întrebase ce făcuse în ultimele două zile. În cele din urmă îl privi, cu ochii încărcaţi de furie şi ură:

– Ieşi.

Diaz se îndreptă de spate. În primul moment fu uimit, apoi îşi reveni, şi expresia lui redeveni rece, distantă, ca întotdeauna.

– Nu ai verificat destul, spuse ea. Era o cameră video. Te-a prins în flagrant.

O clipă nu spuse nimic, mulţumindu-se s-o privească. Apoi îi zise cu blândeţe:

– Era cea mai bună soluție. Este timpul să-l lași în pace. Au trecut zece ani. Nu mai este copilul tău, Milla, este al altcuiva. I-ai fi distrus viața dacă apăreai din senin.

– Nu *vorbi* cu mine! strigă ea. Nu înțelegea; habar n-avea cine era, ce simțea ea. *Nu.. aveai... nici... un drept!* E copilul meu, ticălosule! Urlă la el, apoi se abținu și strânse pumnii.

– Nu, nu este. Stătea acolo, juriu și judecător în același timp, neatins de emoții umane, iar ei îi venea să-l omoare.

Pe obraji i se prelingeau lacrimi de furie și durere, din cauza efortului supraomenesc pe care-l făcea să nu sară la el.

– N-a mers. Avea cópii. Își șterse lacrimile. Acum am toate informațiile necesare pentru a-l găsi, și exact asta o să și fac. Ieși din casa mea. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Pentru că era Diaz, nu stătu să îi explice nimic. Ridică din umeri, ca și cum ar fi spus: *Bine, dacă asta vrei.* Apoi trecu pur și simplu pe lângă ea și ieși din încăpere. Auzi ușa garajului deschizându-se, desluși zgomotul motorului ambalat, după care Diaz plecă. Pur și simplu.

Milla se așeză la masă, își lăsă capul în mâini și plânse ca un copil.

25

Semăna cu David.

Milla îl privea prin binoclu cum aleargă în jurul gardului din curtea şcolii, cu un exces de energie tipic pentru toţi băieţii de vârsta lui. Părea să aibă trei sau patru prieteni buni, cu care se juca, râzând zgomotos de câte-o glumă, defilând în sus şi-n jos, cu un aer ţanţoş.

Simţea că i se strânge inima, că îi bate atât de tare încât o să se sufoce. O usturau ochii de atâta plâns şi clipea neîncetat, pentru a-şi stăvili lacrimile, fiindcă nu dorea să piardă nicio secundă fără să-l vadă. Luă camera video de pe scaunul de lângă ea şi fixă obiectivul pe el, apoi făcu câteva fotografii în succesiune rapidă.

Parcase destul de departe de şcoală, astfel încât să n-o observe nimeni. Nu dorea să alarmeze pe cineva, mai ales nu pe Justin. Dar trebuia să-l vadă, să-l mai urmărească puţin, să-şi întipărească aceste amintiri în suflet. În dimineaţa aceea parcase ceva mai departe de casa familiei Winborn şi se uitase atent la hainele lui când ţopăia în goană pe scări ca să ia autobuzul spre şcoală. Rhonda Winborn rămăsese lângă uşă până când îl văzuse în autobuz, apoi îi făcuse semn cu mâna. Purta pantaloni kaki şi o cămaşă albastră, uniforma şcolii, şi un hanorac roşu. Hanoracul acesta, care îl proteja de vântul rece, o ajutase să-l identifice rapid între ceilalţi băieţi.

Plânsese tare în dimineaţa aceasta, când îl văzuse urcându-se în autobuz, făcând semn cu mâna unei alte femei.

Totul la el îi era familiar, de la culoarea părului la forma capului, chiar şi mersul. Avea încă figură de copil, dar începea să se schimbe, căpătând trăsăturile unui adolescent încă de pe acum. Era blond, avea ochii albaştri, şi zâmbetul lui David.

Milla era atât de emoţionată şi de fericită încât îi venea să sară din maşina închiriată şi să urle cât o ţineau plămânii. Voia să fugă la gard şi să-i strige numele, deşi, desigur, toată lumea ar fi crezut că e nebună, iar cei de la şcoală ar fi alertat imediat poliţia. Îi venea să danseze, să râdă, să plângă. Atâtea emoţii se învolburau în sufletul ei, încât nu ştia ce să facă. Simţea nevoia să oprească străinii pe stradă, să arate spre el şi să spună: „El este fiul meu!"

Dar trebuia să se stăpânească. Pentru ea, cel mai important lucru era să-l protejeze, nu putea să strice totul, să-l sperie, anunţându-l cine era în cel mai nepotrivit mod cu putinţă.

Săptămâna care trecuse fusese pentru ea un vârtej de evenimente incredibile. Totul se petrecuse atât de repede, încât nici nu apucase să se dezmeticească. După ce aflase informaţiile pe care Diaz încercase să le distrugă, îi fusese uşor să urmeze calea care o ducea la Justin.

Rhonda şi Lee Winborn erau amândoi blonzi şi voiseră să adopte un copil blond, preferabil un băieţel. Îşi doreau cu disperare un copil. Rhonda pierduse trei sarcini, iar al patrulea copilaş murise doar la câteva ore după naştere. Nu erau nişte bogătaşi care cumpăraseră copilul cum ar fi cumpărat o maşină; făcuseră eforturi uriaşe ca să strângă banii pe care-i ceruse True, iar familiile lor contribuiseră ca să acopere diferenţa. De atunci, lui Lee îi mersese bine; cu patru ani în urmă se mutaseră într-un cartier mai frumos din Charlotte şi şi-au putut permite să-l trimită pe Justin la o şcoală particulară. Din câte reuşise Milla să afle, erau nişte oameni

de treabă, amabili, de încredere, care îşi adorau fiul şi făceau totul pentru a-l creşte cum se cuvine.

Nu aveau cum să ştie că micuţul fusese răpit din braţele mamei sale. Li se spusese că mama lui nu putea să-l păstreze şi avea nevoie de bani pentru a-şi întreţine ceilalţi copii dintre care unul trebuia să fie operat la ochi. Povestea asta îi înduioşase, şi nu aveau niciun motiv să nu o creadă. Avocatul care se ocupase de acte nu ştiuse nici el, aşa că nu aveau cum să afle adevărul. Ştiau doar că, în sfârşit, au un fiu.

Nu era fiul lor. Era fiul *ei*. Inima îi şoptea asta şi nu voia să cedeze. *Al ei*.

Dacă avea ceva şi de la ea, îşi spuse privindu-l, era poate nasul, sau linia maxilarului. În rest, era leit David.

Se simţea în al nouălea cer. Era viu, era sănătos, iubit. Copilul ei avea o viaţă frumoasă.

Părinţii lui adoptivi îl numiseră Zachary Tanner, după fiecare bunic. Îi spuneau Zack. Dar pentru ea rămăsese Justin; acesta era numele pe care îl şoptise în fiecare rugăciune disperată în toţi aceşti ani, numele săpat în mintea şi în amintirea ei.

Trebuia să-i spună lui David. Nu voise să-l facă să spere în van, aşteptase să-l vadă, să ştie sigur că este Justin. Ar fi putut greşi; ar fi putut fi alt copil. Chiar după ce văzuse şi actele şi, logic, se convinsese că este Justin, încă simţise că trebuie să-l vadă cu ochii ei, înainte să îşi îngăduie să spere.

Era Justin. Şi semăna cu David.

Milla lăsă binoclul şi îşi îngropă capul în mâini, izbucnind în plâns. Hohotele de plâns se amestecau cu cele de râs, până când nici măcar ea nu mai ştiu dacă râde sau plânge. Rămase acolo până la sfârşitul pauzei, când profesorii conduseră copiii înapoi în clădirea frumoasă, din cărămidă galbenă. Îl privi cum intră, cu soarele de noiembrie sclipindu-i în păr. Sări peste ultima treaptă şi intră râzând, dispărând pe uşile duble.

Când se simți în stare, când reuși să-și controleze tremurul astfel încât să poată ține telefonul în mână, când știu că poate să vorbească, sună la biroul lui David și stabili o programare pentru a doua zi. Dacă ar fi fost o pacientă, nu ar fi reușit să-l vadă atât de curând, dar îi spusese întotdeauna că își va face oricând timp pentru ea, și, evident, lăsase și personalului său instrucțiuni în consecință, pentru că, îndată ce își spuse numele, femeia îi făcu o programare la prânz. Știa că îi răpea timpul pentru masă, dar era sigură că nu o să-l deranjeze.

Nu voia să-i comunice asta prin telefon. Voia să-i vadă fața, să împărtășească bucuria cu el, așa cum împărtășiseră fericirea de a-l vedea născut. Ar fi putut să se ducă la el acasă, dar era destul de egoistă încât să rezerve acest moment doar pentru ea și David, nu să-l împartă cu Jenna și ceilalți doi copii.

Avea toate actele în servietă. Se îngrijise să fie redactate înainte să vină aici; voise să aibă totul pregătit.

Respirând adânc, se duse la aeroport, lăsă mașina, apoi luă avionul spre Chicago.

Biroul lui David se afla într-o clădire din apropierea spitalului. Era decorat cu gust și costase, desigur, o avere. Echipa din care făcea parte se compunea din specialiști de renume, iar David se bucura de aprecierea tuturor. Era tânăr, frumos, strălucit. La numai treizeci și opt de ani, avea încă întreaga carieră în față.

Evident, își anunțase secretara să anuleze orice altă programare, pentru că sala de așteptare era goală. Milla închise ușa holului și porni către biroul recepționerei, unde o blondă între două vârste și o brunetă arogantă, în uniformă de asistentă, o priveau cu o curiozitate avidă. Înainte să ajungă la ele, însă, ușa din stânga se deschise și apăru David, care i se păru mai chipeș acum decât la douăzeci de ani. Majoritatea

bărbaţilor arătau mai bine pe măsură ce avansau în vârstă, iar David confirma regula. Avea trăsăturile mai ferme, câteva riduri în colţurile ochilor, iar umerii păreau ceva mai laţi.

– Milla, spuse el, întinzându-i mâna şi adresându-i zâmbetul minunat pe care-l văzuse cu o zi în urmă pe buzele fiului său. Ochii lui albaştri aveau o expresie caldă. Arăţi minunat. Hai în biroul meu.

Îi ţinu uşa să intre, iar ea păşi în holul interior, pe care se înşirau uşile altor cabinete. Trei femei, de vârste şi rase diferite, îşi ridicară ochii, urmărindu-i cu privirea pe când treceau. Cele două de la recepţie îşi întinseseră gâturile după ei.

– Nu te uita acum, îi spuse lui David, dar haremul tău este ros de curiozitate.

Începu să râdă, conducând-o spre biroul său, apoi închizând uşa.

– Aşa le zice şi Jenna. Eu le numesc garda mea de corp. Mă simt absolut în siguranţă cu ele în preajmă.

– Ţin femeile departe de tine, nu?

David rânji.

– Nu mă lasă nici să le operez. Le trimit pe cele frumoase numai partenerilor mei. Eu primesc numai bătrânele şi urâtele.

Era bucuroasă să constate că nu se schimbase prea mult. Înţelegea de ce aveau toate comportamentul acela protector; David era unul dintre băieţii buni. N-avea nicio îndoială că îi era credincios sută la sută soţiei sale, că nicio asistentă sau pacientă dornică să flirteze nu ar fi avut vreo şansă cu el, pentru că *îl* cunoştea. Se dedica trup şi suflet muncii şi familiei. Merita tot ce era mai bun pe lumea asta.

Pe biroul lui se aflau o serie de fotografii. Ştiind ce o să vadă, Milla se duse să le privească. Într-una era o roşcată frumoasă cu un zâmbet molipsitor, Jenna cu siguranţă, pentru că mai văzu un instantaneu cu aceeaşi femeie şi David, îmbrăţişaţi, pozând. Mai era o ramă micuţă, în formă de

inimioară, cu fotografia unui copilaş grăsuţ, cu părul subţire, strălucitor, ţinând o păpuşă de păr şi arătând şi ea ca o păpuşă, în rochiţa lungă. O altă poză cu Jenna, ţinând în braţe un copil, fericită. Milla presupuse că era ultimul membru al familiei.

– Sunt superbi, spuse ea cu sinceritate, zâmbind, pentru că se bucura pentru el. Cum îi cheamă?

– Mica prinţesă este Cameron Rose, noi îi spunem Cammy, iar juniorul este William Gage. Cammy îi spune Dot.

Milla izbucni în râs; chiar atunci, printre hohote, nu se mai putu abţine şi-i spuse:

– L-am găsit. L-am găsit pe Justin.

David se clătină vizibil, apoi se aşeză pe un scaun. Se uită fix la ea, palid în urma şocului, incapabil să scoată un cuvânt. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Buzele îi tremurau şi, într-un târziu, reuşi să articuleze:

– Eşti sigură?

Milla îşi muşcă buza, străduindu-se să nu plângă, şi dădu aprobator din cap.

– Am găsit traficanţii. Femeia care falsifica certificatele de naştere a păstrat o evidenţă detaliată, fie pentru a se proteja, fie în vederea unui şantaj.

– Este... înghiţi în sec, dar vocea lui era nesigură, tremurătoare, atunci când puse întrebarea universală a oricărui părinte: Este bine?

Milla dădu aprobator din cap. Apoi David se întinse spre ea şi, brusc, se ţineau în braţe, plângând amândoi. Încercă să-l aline, bătându-l uşor pe spate, mângâindu-i părul, repetând:

– E bine. E foarte bine. E în siguranţă, dar începuse şi ea să plângă, aşa că nu ştia cât reuşise să înţeleagă din ce încerca să zică. Apoi făcu ce făcuse şi ea, izbucni într-un râs spontan. Alternă râsul cu plânsul, luând-o în braţe, legănând-o, dându-i drumul apoi pentru a-şi şterge lacrimile, îmbrăţişând-o iar.

– Nu-mi vine să cred, spunea el încontinuu. Doamne. După atâția ani…

În cele din urmă, Milla se desprinse din îmbrățișare.

– Am fotografii, zise ea, căutând în servietă, nerăbdătoare să i le arate. Ieri le-am făcut.

Scoase instantaneele și i le întinse. Se uită la el, la expresia avidă a tatălui care își privește fiul. Îi tremurau mâinile, pe când lua fiecare fotografie iar și iar, neputând să le lase deoparte. Figura lui exprima încântarea:

– Seamănă cu mine, spuse el, mândru.

Milla izbucni în râs.

– Întotdeauna a semănat cu tine, prostuțule, din ziua în care s-a născut. Nu-ți amintești ce zicea Susanna… se întrerupse brusc, amintindu-și că el nu știa de Susanna.

Încă se uita la fotografii:

– Zicea că m-am clonat.

– Era și ea implicată, spuse Milla. David ridică privirea, șocat:

– Ce?

– Ea le-a spus traficanților de Justin și că mă duceam la piață de câteva ori pe săptămână. Mă așteptau. Aveau o comandă pentru un băiețel blond.

– Dar… *de ce?* Vocea lui exprima uimirea; nu putea crede că o femeie pe care o considerase prietena sa făcuse așa ceva.

– Bani, răspunse Milla cu amărăciune. Numai pentru bani.

Mâna lui dreaptă se strânse pumn.

– Nemernica! Am oferit recompensă! I-aș fi dat tot ce aveam ca să-l recuperez!

– Recompensa era un fleac față de cât au cerut ei părinților adoptivi.

– A fost *vândut?* Ce fel de oameni ar cumpăra un copil despre care știu că a fost…

– N-au ştiut, spuse Milla repede. Nu-i învinovăţi pe ei. N-au ştiut nimic.

– Cum ai aflat asta?

– Nici avocatul care s-a ocupat de adopţie nu ştia nimic. A fost o operaţiune bine gândită, cu certificate de naştere falsificate şi documente legale de la falsele mame. Oamenii care au adoptat copiii credeau că totul este legal.

– Unde este? Cine l-a adoptat?

– Se numesc Rhonda şi Lee Winborn. Locuiesc în Charlotte, Carolina de Nord. I-am verificat, sunt oameni de treabă. Cinstiţi, de încredere. L-au numit Zachary.

– Numele lui este Justin, strigă David. Încă ţinând fotografiile strâns, se aşează la birou şi le privi din nou, examinând fiecare detaliu al figurii lui Justin. N-am crezut că o să-l mai găseşti vreodată, spuse el absent, ca pentru sine. Mi-am închipuit că faci nişte eforturi supraomeneşti pentru o cauză fără speranţă.

– Nu puteam să mă opresc. Erau cuvinte simple, dar exprimau adevărul.

– Ştiu. Ridică ochii spre ea, studiind-o la fel de atent precum studiase fotografiile. Până la urmă, nu te-am cunoscut, murmură el. Am fost copleşit de durere, dar nu m-am schimbat... în esenţă. Pe când tu... te-ai transformat într-o... Se opri, ca şi cum ar fi căutat cuvântul potrivit. Într-o amazoană. N-am putut ţine pasul cu tine, nu puteam nici măcar să te ating. Erai atât de hotărâtă, încât m-ai lăsat în urmă.

– N-am vrut să se întâmple asta, spuse ea, oftând. Dar nu ştiam nimic altceva, nu vedeam nimic altceva. Ştiam că este undeva şi că trebuie să-l găsesc.

– Aş vrea să fi avut şi eu aceeaşi convingere. Îţi invidiam puterea, certitudinea că este încă în viaţă. Am crezut că a murit de ani de zile, am crezut că m-am împăcat cu gândul, dar acum, când ştiu că trăieşte, mă simt un om de nimic pentru că am renunţat atât de uşor. Îşi îngropă faţa în mâini.

– Nu, nu spune asta. Înaintând rapid spre el, Milla îi înconjură umerii cu brațul. Teama mea cea mai mare era că a murit, şi nu puteam să încetez să-l caut pentru că trebuia să ştiu sigur. Ai făcut tot posibilul...

– Aş fi putut să-l caut şi eu! Aş fi putut să fiu lângă tine, să te ajut.

– N-ar fi fost cu putință. David, câți oameni ar fi murit dacă îți abandonai cariera?

Se gândi.

– Poate că niciunul. Sunt mulți chirugi buni în oraşul ăsta. Apoi mândria lui îşi ceru drepturile: Bine, poate vreo douăzeci. Sau treizeci.

Milla zâmbi.

– Ăsta-i răspunsul corect, Doogie. Ai făcut ce trebuia să faci. Şi eu la fel. Nu există bine sau rău, ar fi trebuit, aş fi putut. Aşa că nu te mai lamenta. Trebuie să vorbim despre viitor.

După cinci minute, timp în care-i explicase ce vrea, ce trebuie să facă, era din nou uluit.

26

Întrevederea cu David fusese dureroasă, dar necesară. Când ieşi din biroul lui, Milla ştia că probabil n-o să-l mai vadă niciodată, aşa că îşi luă rămas-bun, îl sărută pe obraz şi îi ură o viaţă minunată.

– Poţi să încetezi să-mi mai plăteşti pensie alimentară, spuse ea, zâmbindu-i printre lacrimi. Iată şi motivul pentru care ţi-ai continuat cariera: tu ai finanţat căutările. N-aş fi reuşit fără sprijinul tău, dacă nu mi-ai fi asigurat libertatea financiară.

– Dar ce vei face de-acum încolo? întrebă el îngrijorat.

– Cred că acelaşi lucru. Voi căuta copii dispăruţi. Deşi va trebui să am salariu. Adevărul era că nu ştia ce va face. Viaţa ei se axase atâta timp pe căutarea lui Justin încât acum, când reuşise, simţea că ajunsese la un zid pe care nu-l mai putea trece. Era epuizată din toate punctele de vedere, mintal, fizic, emoţional. Se gândea că se va întoarce la El Paso, dar nu simţea nimic. Se întâmplaseră atâtea acolo, poate prea multe. După ce va reveni în Carolina de Nord pentru a rezolva totul, va dormi probabil vreo două zile, iar când o să se trezească, o să se simtă mai bine. Atunci va fi capabilă să se gândească şi la viitor. Se pricepea să găsească persoane dispărute. Cum ar fi putut să se oprească acum, doar pentru că îl găsise pe *al ei?*

David o prinse din urmă când ieşea şi o strânse tare în braţe, ca şi cum ar fi ştiut şi el că nu mai exista nicio legătură între ei.

– Acum poţi să îţi continui şi tu viaţa, spuse el.

„Cum?" ar fi vrut să-l întrebe. Poate că, într-o bună zi, va şti. Deocamdată, nu putea să se concentreze decât asupra pasului imediat următor.

Rezervase un bilet de avion spre Charlotte în după-amiaza aceea şi, când ateriză, nu-şi dorea decât să ajungă la hotel, să se bage în pat şi să doarmă cel puţin douăsprezece ore. În schimb, comandă cina în cameră şi despachetă, aşteptând sendvişurile. Avu chiar şi timp să-şi calce costumul pe care voia să-l poarte a doua zi.

După ce mâncă, lăsă tava lângă uşă, pe hol, şi se plimbă în sus şi-n jos prin cameră, punându-şi ordine în gânduri. În sfârşit, luă telefonul, căută numărul familiei Winborn în cartea de telefoane şi îl formă.

Răspunse o voce plăcută de femeie, cu accent specific zonei:

– Alo?

– Doamna Winborn?

– Da, eu sunt.

– Numele meu este Milla Edge. Sunt fondatoarea unei organizaţii numite Finders, care contribuie la găsirea copiilor răpiţi.

– Da, sigur, răspunse Rhonda amabil. Este o cauză nobilă. Aş fi încântată să donez...

– Nu, nu este un telefon publicitar, o întrerupse Milla rapid. Este vorba despre fiul dumneavoastră adoptiv.

La capătul celălalt al firului se lăsă tăcerea. Nu o auzea nici măcar respirând.

– Cum adică? reuşi în cele din urmă Rhonda să articuleze. Cum ar putea să-l privească... Este *adoptat*, spuse ea pe un

ton dur. Am fost la un avocat şi ne-am asigurat că totul este legal. Să nu îndrăzneşti…

– Este un caz complicat, spuse Milla, grăbindu-se să o liniştească. Este vorba despre nişte acte. Aş putea stabili o întâlnire cu dumneavoastră şi soţul dumneavoastră pentru mâine? Promit că nu va dura mult.

– Ce fel de acte?

– Chestiuni legale, spuse Milla nedorind să intre în detalii la telefon. Nu voia să-i sperie, să-i determine să-l ia pe Justin şi să fugă cu el cine ştie unde. Ştia că asta ar fi făcut *ea,* mai curând decât să rişte să-şi piardă fiul. Am nevoie doar de nişte semnături. Nimeni nu contestă adopţia.

–Atunci cum… ce legătură au Finders cu asta?

– Şi asta este complicat. O să vă explic mâine totul. La ce oră v-ar conveni?

– O clipă. Vocea Rhondei abia se mai auzea. Lăsă jos receptorul, iar Milla închise ochii închipuindu-şi-o cum îi explică şoptit lui Lee, ca să nu audă Justin – Zack. Lee va intra şi el în panică, alarmat că exista o ameninţare la adresa fiului său, s-ar grăbi să ia receptorul…

– Sunt Lee Winborn. Cu ce vă pot ajuta?

– Mi-e teamă că am speriat-o pe soţia dumneavoastră, spuse Milla pe un ton de scuză, dar nu asta am intenţionat. Este important să mă întâlnesc cu dumneavoastră, cu amândoi, să vă explic anumite aspecte privind adopţia fiului dumneavoastră şi să vă dau nişte acte.

– Ne puteţi explica şi la telefon.

– Nu, îmi pare rău, dar nu pot. Este complicat, după cum i-am spus şi doamnei Winborn. Veţi înţelege totul mâine, când veţi citi documentele. Aveţi timp mâine? Poate când fiul dumneavoastră este la şcoală. Îşi îndulci tonul. Vă rog. Nu aveţi de ce să vă temeţi.

– Bine, spuse el brusc. La ora unu. Ştiţi adresa?

– Da, o am. Vă mulțumesc. Voi fi acolo la unu fix. Întrerupse convorbirea şi închise ochii, dându-şi seama că tremura din tot corpul. O făcuse. Acum nu mai trebuia decât să se controleze, să treacă şi de pasul următor. Pentru că stabilise întâlnirea atât de devreme, sună şi la agenția de voiaj şi rezervă un bilet de avion pentru a doua zi după-amiază, la ora şase. Mâine-seară, îşi spuse, ducându-se la culcare, mâine va fi înapoi acasă, pentru prima dată de ... nu-şi mai amintea, de fapt. Trecuse mai mult de-o săptămână.

A doua zi dormi cât putu de mult, luă micul dejun târziu, se uită la televizor, făcu duş şi îşi spălă şi părul, coafându-l cu grijă, apoi se ocupă de machiaj, străduindu-se ca acesta să fie cât mai discret. Voia să facă impresie bună.

Se îmbrăcă cu grijă, într-o fustă bleumarin şi o bluză cu mâneci lungi, asortată, cu nasturi în formă de ancore. Ținuta era atât feminină, cât şi profesională. Când se simțea agitată acorda mai multă atenție aspectului exterior. Concentrându-se asupra vestimentației, putea ignora nervii întinşi la maximum, senzația de rău, tensiunea care îi pulsa în tâmple. Învățase să-şi păstreze calmul în fața durerii de nesuportat, şi aşa arăta şi acum, cel puțin la suprafață, oricum, numai asta conta. Oglinda reflecta o figură lipsită aproape de orice expresie, ca a lui Diaz – nu, nu vreau să mă gândesc la el, îşi spuse. Ieşise din viața ei.

Buletinul meteo anunța vreme rece şi vânt puternic dinspre nord, aşa că îşi luă haina. Se uită la ceas. Douăsprezece şi un sfert. Era timpul să plece. Respiră adânc, asigurându-se că rujul este bine întins, lăsă cheia camerei pe noptieră, lângă bacşişul pentru cameristă, apoi mai verifică o dată, ca să se asigure că toate actele necesare sunt la locul lor în servietă. Mulțumită că nu uitase de nimic, îşi îndreptă spatele, puse haina deasupra valizei, geanta pe umăr şi deschise uşa. Apoi încremeni, pierzându-şi tot avântul.

Diaz era în fața uşii, sprijinit de perete.

O copleşiră atâtea gânduri şi emoţii, încât nu mai reuşea să se concentreze. Era absolut şocată; crezuse, sperase că nu-l va mai vedea niciodată. Şi, totuşi, uitase ce influenţă puternică avea asupra ei, uitase cum este să te fixeze ochii aceia reci, întunecaţi.

Nu fuseseră reci atunci când stătuse goală lângă el, şopti o voce în mintea ei, apoi se strădui să alunge gândurile acestea.

Doamne, de ce nu chemase nimeni paza hotelului? Era de neconceput ca oamenii să intre pur şi simplu, fără să observe nimeni. Chiar dacă nu ar fi trezit suspiciunea altui client, cameristele ar fi trebuit să-l vadă. Privi disperată de-a lungul coridorului; un cărucior era lăsat la trei uşi distanţă, pe dreapta. Cu o singură cameristă pe etaj, poate că reuşise să treacă neobservat. Sau poate că îi şoptise câteva cuvinte şi o speriase de moarte, iar acum se ascundea în cameră, aşteptând să plece.

– Ce cauţi aici? îl întrebă pe un ton rece, ostil, care nu dezvăluia nimic din tumultul care pusese stăpânire pe ea.

Diaz dădu din umeri.

– Eram curios.

– De unde ai ştiut cum să mă găseşti?

– Cu asta mă ocup.

Asta explica totul, desigur. Ştiuse unde era Justin, ceea ce era un început. Chiar dacă Charlotte avea jumătate de milion de locuitori, o găsise; probabil, câteva telefoane fuseseră de-ajuns. Cei de la hotel nu ar fi trebuit să indice numărul camerei, dar îl găsise aşteptând la uşă. De unde ştia încotro se duce? De unde ştia că va merge astăzi? Ardea de nerăbdare să afle răspunsurile, dar mai curând şi-ar fi muşcat limba decât să îl întrebe. Nu voia să vorbească cu el.

Deschise uşa şi ieşi pe hol, îndreptându-se spre lift, trăgând valiza după ea. Diaz o însoţi. Nu îşi pierdu timpul

încercând să-l convingă să plece. Nu putea scăpa de el, nu-l putea determina să o lase în pace; putea doar să-l ignore, ceea ce şi făcu – în măsura în care acest lucru era posibil.

Îl observă atent: se bărbierise şi purta un costum decent, gri-albăstrui; chiar părea să se fi pieptănat, în loc să se mulţumească să-şi treacă degetele prin părul ud. Unii ar fi considerat că arată respectabil. Dar ea îl cunoştea prea bine, cunoştea ochii aceia reci, enigmatici care nu reflectau sub nicio formă violenţa ce fierbea sub suprafaţa de gheaţă. Probabil că avea un cuţit legat la picior, un pistol prins în toc la spate şi Dumnezeu ştie ce alte arme, bine camuflate.

Dar *de ce* se afla acolo? Asta nu era treaba lui. Se despărţiseră urât, şi era ultimul om pe care ar fi vrut să-l vadă în momentul acela. Continua să se simtă atât de *furioasă* încât abia suporta să fie atât de aproape de el. Simţea cum mânia îi fierbe în tot corpul, ameninţând să o sufoce. Cum *îndrăznea...?*

Se opri, înainte să-şi termine gândul. Oricât ar fi reluat lucrurile de la capăt, asta n-avea să schimbe nimic din ce făcuse, n-avea s-o facă să se răzgândească. Sigur, ar fi putut încerca să-i explice totul, dar ce sens avea? O judecase greşit şi, chiar dacă şi-ar fi cerut scuze, se îndoia că l-ar putea ierta vreodată. Ştia – *ştia* – cât de important era Justin pentru ea, cunoştea iadul prin care trecuse căutându-l, totuşi îi ascunsese locul în care se afla fiul ei. Cum ar putea să-l ierte vreodată?

Ceea ce o înfuria şi mai tare era faptul că Diaz îşi închipuia că ea greşeşte. Simţea nevoia să-l pălmuiască. În schimb, îl ignoră.

– Nu trebuie să predai camera? întrebă el.

– Nu. Dacă totuşi trebuia să-i vorbească, va avea grijă să fie cât mai concisă.

Ieşiră din hotel pe uşa din faţă, iar Milla îi întinse bonul de parcare băiatului, însă Diaz spuse:

– Las-o aici. Conduc eu.

– Nu vreau să merg cu tine.

– Poți să alegi calea ușoară sau calea grea. De tine depinde.

Nici măcar nu-l privi, continuă să meargă lângă el, îndreptându-se spre un Jeep Liberty de culoare albastru-închis. Calea ușoară era destul de dificilă; nu voia nici să se gândească la alternativă. Vântul de nord anunțat mai devreme trecea prin hainele ei subțiri și își dori să se fi oprit să-și pună haina înainte să iasă; se concentră asupra frigului pe care-l resimțea, ca să nu se gândească la el sau la ce avea să urmeze.

Îi puse valiza în spate, apoi îi deschise ușa din dreapta și o ajută să se urce. Soarele încălzise interiorul mașinii și, după ce scăpase de vântul rece, se simțea mai bine. Totuși, ar fi preferat să înghețe afară, să fie oriunde în altă parte, cu oricine altcineva. Se rugă să-și păstreze controlul, să reușească ce-și propusese. Trebuia să și-l scoată din minte pe Diaz și să se concentreze asupra lui Justin.

– Știi unde locuiesc? întrebă ea distant, când el urcă la volan și porni motorul, apoi ieși din parcare.

– Da. Am trecut ieri pe-acolo.

Deci era cu o zi în urma ei. O surprindea faptul că nu o urmărise mai îndeaproape, că nu apăruse la hotelul din Chicago. Dar, dacă nu venise aici pentru a o împiedica să discute cu cei doi Winborn, care era scopul prezenței lui? Încremeni, dându-și seama că acum era încuiată cu el în mașină, incapabilă să mai facă altceva decât să meargă cu el oriunde ar duce-o. Ce prostie!

Se întoarse spre el, atât cât îi permitea centura de siguranță, privindu-l fioros:

– Dacă mă duci oriunde în altă parte decât la familia Winborn, jur că…

– Exact acolo te duc, răspunse el morocănos. Deși te-ai gândit cam târziu la asta, în caz că aș fi avut alte intenții.

– Deci nu mă pricep atât de bine ca tine la ticăloşii, replică ea, apoi întoarse capul, privind pe geam. Se uită atentă la drum, asigurându-se că nu se află pe autostradă, afară din Charlotte. Dacă schimba câtuşi de puţin direcţia, avea de gând să ţipe, să-l lovească, să tragă de volan, să facă orice pentru a atrage atenţia.

Deşi, dacă într-adevăr ar fi intenţionat să o răpească, nimic din toate astea nu l-ar fi oprit. Putea pur şi simplu să o imobilizeze şi să facă ce-şi propusese. Dar ce sens ar fi avut, doar nu intenţiona să o ţină sub cheie pentru tot restul vieţii? Trebuia să ajungă la familia Winborn. Luase o hotărâre şi voia să şi-o ducă la îndeplinire.

Parcurseră restul distanţei în tăcere. La douăsprezece şi cincizeci şi şapte, parcă maşina pe aleea de beton. Maşina Rhondei, un Infiniti SUV de culoarea şampaniei, era parcată chiar în faţă, iar Fordul lui Lee în stânga. Milla simţi că inima îi bate mai puternic, că i se înmoaie genunchii. Nu vreau să leşin, se rugă ea în gând. Te rog, Doamne, ajută-mă. Respiră adânc, străduindu-se să se calmeze.

Diaz ieşi din maşină şi veni lângă portiera ei, ajutând-o să coboare. Ochii lui se îngustară, măsurând-o din cap până-n picioare, dar nu spuse nimic, o luă de braţ şi o lăsă în jos. Dacă nu ar fi fost el, nu ştia dacă ar fi găsit puterea necesară. Îşi luă servieta, dar lăsă geanta în maşină. Diaz observă, desigur, şi blocă portierele.

Curtea mică era perfect întreţinută, cu iarba deasă ce începuse să se ofilească şi ghivece cu crizanteme roşii. Pe treptele ce duceau către intrare se mai vedeau şi alte plante; cineva, probabil Rhonda, avea pasiunea florilor. Milla şi-o imagină fredonând în timp ce schimba pământul florilor sau tăia frunzele uscate.

Înainte să apuce să sune la sonerie, uşa se deschise, amândoi stând în faţa lor cu figuri îngrijorate. I se făcu milă

de ei. Încercase să-i liniştească, dar se vede că nu reuşise. Oricum, acum era prea târziu.

Reuşi să arboreze o mină prietenoasă.

– Bună ziua, sunt Milla Edge. Am vorbit aseară la telefon. El este James Diaz.

– Eu sunt Lee Winborn, iar ea este Rhonda, soţia mea, răspunse Lee automat, strângându-i mâna, apoi pe a lui Diaz. Avea mâinile puternice, puţin aspre; probabil că îi plăcea să joace golf, să pescuiască, să vâneze ocazional. Antrenase echipa de fotbal pentru juniori a lui Justin – Zack – şi pe cea de pitici. Avea patruzeci şi patru de ani – cu unsprezece ani mai mult decât Milla, era un bărbat activ, cu câteva riduri în jurul ochilor albaştri şi niciun fir de păr cărunt.

Rhonda era de înălţime mijlocie, avea părul tuns şic şi se machiase cu gust. Era o femeie slabă, îmbrăcată în pantaloni eleganţi şi o bluză albastră care îi punea ochii în evidenţă. Nimeni nu şi-ar fi dat seama că Justin nu este fiul lor natural, dacă nu ar fi ştiut dinainte. *Zack.* Trebuia să-şi amintească asta, acum numele lui era Zack.

– Intraţi, îi invită Lee. Păşiră în spate, făcându-le semn să-i urmeze. Rhonda îl prinse de mână, ca şi cum atingerea lui i-ar fi dat puteri.

Intrară în camera de zi, care i se păru confortabilă, caldă. Aveau un şemineu, rafturi cu tot felul de cărţi, şi pentru copii şi literatură, precum şi tot felul de amintiri de familie adunate de-a lungul anilor: o stea de mare, o minge de baseball cu autograf, fotografii şi cutii şi…

Fotografii. Milla privi în jur, abţinându-se să nu geamă. Justin pe când era doar un bebeluş, cu un dinţişor alb strălucind pe când râdea, cu părul lui blond ciufulit, arătând ca o păpădie. Îi văzu picioruşele dolofane, mânuţele, obrajii trandafirii. Mai era una cu el în patru labe, purtând doar un scutec. Încă una când începuse să meargă, ţinând o bâtă de baseball din plastic ca pe o crosă; la plajă, cu lopăţica şi

găletuşa, purtând o şapcă roşie. O petrecere de ziua lui. Prima zi de şcoală, mândru nevoie mare de ghiozdanul cel nou. Fără doi dinţi din faţă, zâmbind larg. Copilul ei, iar ea ratase toate astea. Iată-l în costum de baseball, cu o figură fioroasă, acum că ţinea bâta aşa cum văzuse la băieţii mai mari. O altă fotografie îl înfăţişa în costumul complet, casca acoperindu-i complet faţa. Era atât de mic, de energic, de fericit.

Mai erau poze de la şcoală şi altele, de studio, în care părea mai puţin degajat. Încă una, când avea doar un an poate, agăţându-se de un ursuleţ uzat. Stând pe un tractor John Deere, strângând volanul cu putere, pretinzând că conduce. Aproape că îl auzea imitând zgomotul motorului.

– El este Zack, spuse Rhonda cu nervozitate observând atenţia cu care se uita Milla la fotografii. Ştiu că sunt cam multe, dar... Se întrerupse, muşcându-şi buzele.

– Luaţi loc, vă rog, îi invită Lee, indicându-le două scaune, pe când el şi Rhonda se aşezară pe canapea. Spuneţi-ne despre ce este vorba. N-am dormit toată noaptea, gândindu-ne că s-a întâmplat ceva. Nu ne dăm seama ce, dar... mă rog, suntem îngrijoraţi.

Milla lăsă servieta jos şi respiră adânc, strângându-şi mâinile. Încercase să repete ce voia să spună, dar cuvintele nu păreau niciodată cele potrivite, aşa că reveni la povestea pe care o relatase de nenumărate ori altor oameni. Doar că, de data asta, avea şi un final.

– Fostul meu soţ este chirurg, începu ea, un adevărat Doogie Howser. Zâmbi uşor, gândindu-se la David. Acum unsprezece ani, el şi alţi medici şi-au consacrat un an pentru a lucra la o mică clinică rurală în Mexic. Tocmai aflasem că sunt însărcinată când am plecat, dar echipa includea un medic obstetrician, o femeie în care aveam încredere, aşa că n-am renunţat la planul iniţial şi Justin, fiul nostru, s-a născut în Mexic. Eram la piaţa din sat într-o dimineaţă, când avea numai şase săptămâni; au apărut doi bărbaţi, mi l-au smuls

din brațe şi au fugit. Mă înjunghiaseră în spate şi am sângerat din abundență; până să-mi revin, copilul nostru nu mai era de găsit.

Rhonda îl luă din nou pe Lee de mână.

– Îngrozitor, spuse ea, tulburată. Poate, ca mamă, se punea în locul ei, sau poate presimțea unde vrea să ajungă.

– Totuşi l-am căutat. Nu puteam renunța, pentru că nu ştiam ce se întâmplase cu el. Atâția copii răpiți sunt transportați în portbagaje, în plină zi; mulți dintre ei mor. Nu puteam să mă opresc până nu ştiam sigur ce s-a întâmplat cu Justin, dacă a murit, dacă...

Se opri, încercând să se calmeze.

– La un an după ce Justin a fost răpit, am divorțat. Multe căsnicii se destramă după moartea sau dispariția unui copil. Divorțul s-a pronunțat din vina mea, pentru că nu mă mai interesa să fiu soția lui David. Eram prea ocupată să-l caut pe Justin. La un moment dat, am înființat o organizație, formată în mare parte din voluntari, care se mobilizează pentru a căuta persoane dispărute. Noi... îşi dădu seama că începea cu discursul obişnuit. Respiră adânc.

Destul despre asta. Pe scurt, l-am căutat permanent pe Justin, am încercat să aflu cine-l răpise, ce se întâmplase cu el. Recent, cu ajutorul domnului Diaz, am reuşit să descoperim rețeaua de traficanți şi am găsit dovezi care ne-au condus la copiii răpiți.

Asta era. Acum.

– Zack este Justin, fiul meu.

Rhonda țipă, albă ca varul. Lee sări în picioare, cu pumnii încleştați.

– Asta-i o minciună! spuse el violent. Nu am cumpărat copilul pe piața neagră; l-am adoptat pe Zack printr-un avocat şi dacă îți imaginezi că o să ne iei fiul, pregăteşte-te pentru lupta vieții tale!

Deja purtase această luptă, se gândi ea. Şi durase zece ani foarte lungi.

– Nici avocatul vostru nu a ştiut. Certificatele de naştere sunt falsificate. Femeia care le-a făcut a ținut evidența. Nu mă aştept să mă credeți pe cuvânt; am adus cópii după toate. Se aplecă şi îşi luă servieta, o deschise şi le înmână un teanc de hârtii. Lee le luă, parcurgându-le rapid. Scoase un geamăt, nevenindu-i să creadă.

Cu mâinile tremurătoare, Milla scoase alte două documente.

– Aici sunt declarațiile prin care atât eu, cât şi David, vă cedăm drepturile părinteşti asupra lui Justin – Zack.

Rhonda şi Lee încremeniră amândoi, uitându-se la hârtiile din mâna ei de parcă nu le venea să-şi creadă urechilor. Milla se străduí să-şi tempereze emoțiile, să se controleze. Încă puțin...

– Nu punem niciun fel de condiții. Ar fi îngrozitor pentru el să-l luăm de lângă voi şi îl iu-iubim prea mult ca să facem aşa ceva. Ce-i spuneți despre noi, dacă o să-i spuneți vreodată, voi hotărâți. Voi l-ați crescut, îl iubiți, îl cunoaşteți mai bine decât oricine pe lumea asta. Ştie... ştie că este adoptat?

Rhonda dădu aprobator din cap. Lee interveni:

– Dar nu a pus niciodată vreo întrebare.

Era fericit, sănătos, în siguranță, iubit. Nu avea nevoie de nimic altceva, se gândi Milla. Într-o bună zi, ar putea să-i întrebe, dar numai din curiozitate.

Scoase un plic gros din servietă şi îl întinse spre ei:

– Aveți aici date personale despre mine şi David, fişe medicale, grupa sanguină, orice informație care v-ar putea fi necesară dacă intervine vreo urgență medicală. Aveți aici şi numere de telefon, adrese, dacă unul dintre noi le va schimba, o să vă comunicăm. Sunt incluse şi adresele părinților noştri. Şi nişte fotografii, dacă... dacă o să întrebe vreodată, dacă hotărâți să-i spuneți. Articole de ziar despre ce s-a întâmplat. Nu vreau să creadă că l-am abandonat. Respiră adânc. Tatăl lui are punctajul IQ al unui geniu şi este unul dintre cei mai

buni oameni pe care i-am cunoscut. Este blond, cu ochi albaştri; Zack seamănă cu el. Suntem amândoi sănătoşi, nu suferim de nicio afecţiune genetică de care să ştim.

Doamne, oare cât mai putea rezista? Rhonda îşi dusese mâinile la gură, iar lacrimile îi şiroiau pe obraji. Lee abia respira, încercând să-şi revină. Diaz, lângă ea, era o prezenţă calmă, întunecată. Nu îl privise nici măcar o dată.

Disperată, continuă:

– Sper că, într-o bună zi, va dori să ştie mai multe despre noi, poate chiar să ne cunoască. Dar, în caz contrar, nu este nevoie să vă faceţi probleme. Nu vă vom contacta niciodată, decât dacă este necesar. Voi sunteţi părinţii lui. Dacă hotărâţi să nu-i spuneţi nimic despre noi, vom accepta alegerea voastră. Asta era tot. Nu mai putea. Se ridică, întinzând mâna. Vă mulţumesc pentru că îl iubiţi.

Lee îi strânse mâna, cu bărbia tremurând, fără un cuvânt. Diaz se ridică şi el, aplecându-se să ridice servieta.

Rhonda sări în picioare. Suspina atât de tare, încât abi putea vorbi:

– Stai… te uitai… ai vrea câteva fotografii? Să le iei cu tine?

27

Milla reuşi să-şi ia la revedere, le strânse mâinile, ajunse înapoi la maşină, strângând câteva fotografii; celelalte erau în servieta pe care o ducea Diaz. Stătuse nemişcată, pe când el pleca, cu privirea ațintită înainte, cu figura imobilă, ca a unei statui. Reuşise. Cumva, reuşise să facă şi asta. Renunțase la fiul ei şi simțea un imens gol lăuntric, în care i se scurgea toată viața. Durerea i se părea la fel de cumplită ca atunci când Justin îi fusese luat prima dată; era însă mai intensă – şi mai amară, pentru că fusese obligată să facă asta, pe măsură ce anii treceau inexorabil.

Nu-i mai rămăsese nicio speranță. Nu putea da anii înapoi, să-l vadă din nou bebeluş, nu putea umple golul cu fotografiile lui. Acum era copilul altcuiva şi trebuia să-şi trăiască tot restul vieții fără el.

Pe tonul său distant, obişnuit, Diaz spuse:

– Nu mă impresionează multe, dar ăsta este cel mai curajos gest la care am asistat vreodată.

Milla simți cum clocoteşte furia în ea, ca vaporii ce se formează la buza ceainicului când fierbe apa. Incapabilă să se abțină, simțea cum creşte şi creşte, sufocând-o; privirea i se întunecă şi auzi geamătul ca de animal sălbatic ieşindu-i din gâtlej. Apoi furia izbucni incontrolabil şi, în ciuda centurii de siguranță care o ținea, se aruncă asupra lui, țipând şi lovindu-l cu pumnii, cu palmele, oriunde apuca:

– Taci! Nenorocitule, ai încercat să mă oprești! Aș putea să te *omor*, te urăsc…

Trase de volan spre dreapta, oprind la marginea șoselei, și încercând să se apere cu brațul drept. Îl vedea ca prin ceață, din cauza mâniei și a lacrimilor, dar destul încât să-și dea seama că expresia lui nu se schimbase, că era la fel de impenetrabilă.

Opri și rămase nemișcat, în timp ce Milla continua să îl lovească. Cuvintele ei deveniseră țipete nearticulate, exprimând durerea insuportabilă care o sfâșia. Voia să distrugă ceva, voia pe altcineva, un om care să simtă măcar puțin din ce simțea ea. Avea senzația că e gata să explodeze, ca și cum inima stătea să cedeze sub forța presiunii imense.

Apoi se prăbuși pur și simplu, suspinând atât de tare încât nu mai putea respira. Nu știuse că poate plânge așa, nici măcar în primele zile de disperare. Atunci avusese un scop, o cauză. Acum nu mai avea nimic. Vocea i se frânse și se înecă, apoi începu să tușească convulsiv. Diaz o prinse de umeri și o ținu dreaptă, sprijinind-o de ușă. Auzi, ca prin ceață:

– Bea asta, apoi îi duse o sticlă la gură. Reuși să înghită puțin, deși era întrucâtva surprinsă că îi venea atât de greu.

Furtuna trecuse la fel de brusc precum se ivise, iar acum se prăbușise, epuizată, cu ochii închiși. Îl auzi pe Diaz vorbind la telefon, dar era prea amorțită ca să asculte. Voia să se întindă la pământ și să moară, pentru că nu mai putea trăi, nu mai suporta atâta durere.

Nu muri. În schimb intră într-o stare de letargie, atât de epuizată emoțional încât nu mai era conștientă de nimic, decât de faptul că plecaseră din nou, Diaz conducând în tăcere. I se păru că s-au oprit o dată, poate de două ori, dar nu era sigură. Dormi, trezindu-se din când în când ca să se uite pe geam, în gol, fără să știe unde se află sau încotro se îndreaptă, fără să-i pese, fără să înțeleagă măcar.

Căzu întunericul, iar luminile maşinilor ce veneau din faţă o hipnotizau, adormind-o din nou. Se trezi când opri maşina şi îl auzi coborând; văzu un bărbat care ieşi dintr-o maşină parcată lângă ei, îi dădu ceva lui Diaz, apoi îl salută şi plecă.

Diaz veni pe partea ei şi îi deschise uşa.

– Haide.

Milla ieşi din maşină, mişcându-se lent, ca o femeie bătrână. Parcaseră în spatele unei verande minuscule, a unei case mici. Vântul rece îi biciui picioarele, trecându-i prin haine. Pământul sub picioarele ei era fin şi nisipos şi se auzea un zgomot puternic, ciudat.

Habar n-avea unde se aflau. Spuse cu o voce surprinzător de aspră:

– Am avion la şase.

– Nu l-ai prins, o lămuri Diaz scurt, luând-o de braţ şi conducând-o sus pe cele trei trepte, spre uşă. Deschise uşa de plasă şi o ţinu cu corpul, în timp ce o descuia pe cea din lemn, împingând-o şi pipăind peretele să găsească întrerupătorul. Clipi de câteva ori din cauza luminii puternice. Îi făcu loc să intre şi se trezi într-o bucătărie micuţă. Peste tot era un miros oarecum familiar, nu unul neplăcut, ci doar... ciudat.

Diaz ieşi din nou, iar ea rămase acolo, prea obosită şi apatică pentru a-i păsa ce face el. Auzi zgomot de uşi trântite; apoi se întoarse, cărând geanta lui şi valiza ei.

Traversă bucătăria, intră în altă cameră, aprinse alte lumini. Milla închise ochii, aşteptându-l să se întoarcă. Întotdeauna se întorcea...

O luă de braţ şi o conduse drept înainte.

– Cred că ai nevoie să mergi la baie, spuse el.

Vag surprinsă, îşi dădu seama că are dreptate. Baia avea gresie verde şi gri şi o cabină de duş mare. Diaz închise uşa

şi îi lăsă intimitatea necesară, dar probabil că o aşteptase în prag, pentru că, de îndată ce începu să se spele pe mâini, deschise din nou uşa.

– O să pun nişte supă la încălzit, spuse el, apoi o duse în bucătărie.

Se aşeză la masă, privind pierdută în jur, în timp ce el căuta prin dulapuri până găsi ce-i trebuia. După un timp, îl întrebă cu vocea ei spartă:

– Unde suntem?

– Outer Banks.

O clipă nu-şi aminti deloc unde era asta. Se încruntă uşor, încercând să se concentreze. Apoi îşi aminti: Carolina de Nord, pe coastă. Se aflau chiar pe plajă. Mirosul ciudat pe care-l simţise era izul de apă sărată.

Diaz îi puse în faţă un bol cu supă fierbinte de legume şi un pahar cu lapte. Apoi îşi umplu şi el unul, se aşeză în faţa ei şi începu să mănânce.

Milla luă puţină supă în lingură şi încercă să înghită. Simţi că îi arde gâtul, dar, în acelaşi timp, avea o senzaţie plăcută de căldură. Nu-şi pierduse niciodată apetitul, însă simplul efort de a ridica lingura o obosea prea mult ca să mai continue. Îşi ţinu capul plecat, privind ţintă bolul de supă. Nu putea să se uite sau să se gândească la nimic altceva; acum era amorţită, însă durerea o pândea, gata să pună din nou stăpânire pe ea.

Când văzu că a terminat de mâncat, Diaz făcu ordine în bucătărie, apoi o duse din nou în baie, unde lăsase nişte prosoape.

– Dezbracă-te, îi spuse. Intră sub duş. O să-ţi aduc cămaşa de noapte.

Dacă ar fi avut mai multă energie, poate că s-ar fi certat cu el, poate chiar ar fi încuiat uşa. În schimb, dădu drumul la apă în chiuvetă şi se dezbrăcă ascultătoare cât se încălzea apa, apoi închise robinetul şi intră sub duş. Cabina era din sticlă, n-avea pic de intimitate. Dar nu-i păsa.

Tocmai se ştersese, când Diaz se întoarse cu ambele braţe ocupate, aducându-i tot ce i-ar fi putut trebui. Aranjă cosmeticele pe măsuţa de toaletă, îi puse prosopul la uscat, apoi îi lăsă cămaşa de noapte pe scăunel.

Se îmbrăcă, apoi se aşeză pe scăunel şi se holbă la toate cosmeticalele, încercând să-şi amintească la ce-i foloseau.

– Asta, spuse Diaz, întinzându-i loţiunea tonică. O urmărise de mai multe ori cum se pregătea de culcare, sprijinit de uşa băii, aşteptând răbdător, dar privind-o cu ochii îngustaţi, aprinşi de dorinţă.

Cu mişcări letargice, puse puţină loţiune pe o bucăţică de vată şi îşi şterse faţa. Diaz îi întinse apoi crema hidratantă pentru faţă. După aceea se aplecă şi o luă pe sus, ducând-o în dormitor. Veioza era aprinsă, patul făcut. O aşeză în pat, o înveli, apoi stinse lumina.

– Noapte bună, îi ură, apoi ieşi, închizând uşa după el.

Adormi imediat, ca şi cum ar fi răsucit comutatorul minţii, şi după câteva ore se trezi plângând. Îşi atinse lacrimile de pe faţă şi se uită uluită la ele, apoi amintirile năvăliră înapoi şi, odată cu ele, durerea teribilă.

Era atât de groaznic încât nu putea rămâne în pat. Se ridică şi se plimbă prin dormitorul mic, cu braţele strânse peste talie, ca şi cum ar fi putut să reţină durerea, însă scoase aceleaşi sunete adânci, sfâşietoare, de mai devreme. Aproape că urla de jale şi pentru prima dată înţelese de ce, în anumite culturi, femeile îndurerate îşi smulgeau părul şi îşi sfâşiau hainele. Voia să distrugă mobila, să arunce cu ceva. Simţea nevoia să fugă pe plajă ţipând şi să se arunce în ocean. Înecul ar fi fost mai puţin dureros decât ce simţea acum.

Până la urmă epuizarea şi acea amorţeală ciudată o doborâră din nou şi căzu la loc în pat.

Veni dimineaţa, clară şi ceva mai caldă. Se dădu jos din pat, se îmbrăcă şi privi pe geam. Acum, pe lumină, vedea Atlanticul după dunele de nisip, toată apa aceea părând să

vină drept spre ea, într-o procesiune nesfârşită de valuri. Pe plajă se întindea un şir de case, asemănătoare acesteia; unele erau mai noi şi mai mari, altele mai vechi şi mai micuţe. Vara, probabil că plaja era înţesată de lume, însă în dimineaţa aceasta nu se vedea nici picior de om. După un timp, se târî până la bucătărie.

Diaz făcuse cafea. El nu se vedea nicăieri, nici maşina. Lăsase un bilet pe masa din bucătărie: „Plecat după mâncare".

Milla îşi turnă o cană de cafea şi se plimbă prin casă, obişnuindu-se cu ea. În afară de bucătărie, baie şi dormitorul ei, mai avea două dormitoare, la fel de mari. Diaz dormise în cel de lângă al ei, încă vedea adâncitura pernei, iar patul rămăsese nefăcut. Bucătăria era destul de spaţioasă pentru a mânca acolo, şi avea maşină de spălat şi uscător. În faţă se afla camera de zi, cu mobilă comodă, cam prea multă, şi un televizor mare. În partea din faţă a casei era o verandă acoperită, cu set de mobilier alb, înviorat de perne cu model floral. De pe verandă putea vedea oceanul, albastru ca cerul.

O cuprinse dezolarea. Timp de peste zece ani avusese un scop; suferise, e adevărat, dar avusese o ţintă. Acum nu-i mai rămăsese nimic.

Trebuia să arunce pietrele de-acasă. Justin nu mai avea nevoie de ele.

De mai bine de trei ani ştia că, şi dacă îl găseşte, tot nu îl va lua înapoi. Când împlinise şapte ani, îşi dăduse seama că l-a pierdut definitiv. Chiar dacă l-ar fi găsit în ziua aceea, viaţa lui era alături de alţi oameni, l-ar fi distrus să-l ia de lângă ei. Pentru că îl iubea, ştia că va trebui să-l lase. Tot trebuia să-l caute, să se asigure că e bine... dar nu mai era al ei. Nu va mai fi niciodată.

Sperase că o s-o aline faptul că are o viaţă frumoasă, părinţi buni. Şi aşa era, dar se simţea cuprinsă de o jale atât de mare încât nu ştia cum îi va putea supravieţui.

Era ca şi cum ar fi murit, ca şi cum l-ar fi pierdut din nou. David fusese uluit când îi spusese ce urmează să facă. Plânsese, urlase, străbătând toate etapele prin care trecuse şi ea, dar singură.

– Tocmai l-am găsit! strigase el. Cum am putea face asta? Fără să-l vedem măcar, fără să vorbim cu el?

– Uită-te la el, îl îndemnase ea cu blândeţe, arătându-i încă o dată fotografiile. E fericit. Cum puteam să-l smulgem din mediul lui?

– Dar am putea să-l vedem, totuşi. Nu trebuie să ştie cine suntem. La naiba, Milla, sunt de acord că nu-i putem distruge viaţa, luându-l de la oamenii ăştia, dar avem în sfârşit şansa de a...

– Nu. Dacă ne ducem acolo fără să îi asigurăm pe părinţii lui adoptivi că este al lor, irevocabil, ce crezi că vor face? O să-l ia şi o să fugă.

– Dar am putea să-l vedem măcar, o imploră el, ştiind că are dreptate.

– Asta vor hotărî părinţii lui. Trebuie să ţinem cont de ce e mai bine pentru Justin, nu pentru noi. David, ai o familie pe care o iubeşti. Gândeşte-te şi la ei. Nu putem distruge viaţa tuturor pentru că suntem noi egoişti.

– Este egoism să vrei să-ţi vezi fiul? Tu, cel puţin – ţi-ai sacrificat propria viaţă ca să-l cauţi, ai făcut mai multe decât aş fi putut eu vreodată. Cum poţi să nu vrei măcar să-i vorbeşti?

– Ba vreau, răspunse ea înverşunată. Vreau să pun mâna pe el şi să nu-l mai las să plece. Dar acum e prea târziu. Nu mai suntem familia lui. Dacă-l vom cunoaşte vreodată, aceasta va fi alegerea lui. Altfel, am putea să-l rănim profund şi nu am luptat atâta ca să-l găsesc doar ca să fiu *eu* fericită. Trebuia să mă asigur că este în siguranţă, că este iubit. Este. Înghiţi în sec, apoi repetă: Este.

În cele din urmă, cu lacrimi în ochi, David semnase actele, apoi scrisese în grabă o scrisoare pentru el, spunându-i cât de mult îl iubeşte şi cât spera că se vor întâlni într-o bună zi, apoi îi dăduse Millei scrisoarea, ca să o pună în plicul cu celelalte informaţii despre ei şi propria sa scrisoare.

Milla spera că într-o zi Justin – Zack – va citi scrisorile şi va fi curios să îi cunoască, să ia legătura cu ei. Spera că părinţii lui adoptivi nu vor distruge hârtiile. Nu credea că o vor face, dar ar fi putut să le pună într-un seif şi să nu-i spună nimic, niciodată, despre părinţii lui naturali. Spera să nu se întâmple asta, dar nu i-ar fi condamnat dacă ar fi luat această hotărâre. Ştia cu câtă disperare luptase ea pentru a-l proteja, de ce s-ar fi aşteptat la altceva din partea lor?

Reuşise tot ce-şi dorise, în toţi aceşti ani. O făcuse conştientă că nu-i va rămâne nimic. Doar că nu-şi închipuise că gustul victoriei poate fi atât de amar.

Uşa de la bucătărie se deschise şi intră Diaz, cu braţele încărcate de pungi. Fusese atât de absorbită de gânduri încât nu-l auzise venind. O privi atent, dar nu spuse nimic, doar puse cumpărăturile la locul lor.

Nu era total conştientă de prezenţa lui, cu siguranţă nu mai simţea încordarea obişnuită când se afla în preajmă. Era acolo, ca o piesă de mobilier. Durerea şi jalea care o copleşiseră nu mai lăsau loc pentru nimic altceva.

– Ce vrei? întrebă el. Cereale sau pâine prăjită?

Voia să decidă ea! Ce conta ce mănâncă?

– Pâine prăjită, răspunse în cele din urmă, fiindcă nu trebuia să folosească lingura.

Prăji o felie, întinse chiar şi cremă de brânză pe ea, apoi o puse pe o farfurie în faţa Millei. Milla muşcă puţin şi mestecă. Mestecă. Bucăţica devenea din ce în ce mai mare în gura ei, până când simţi că se sufocă.

Stătea acolo şi mânca, de parcă nu ar fi renunţat ieri la fiul ei.

Sări brusc în picioare, răsturnând scaunul. Ca o pisică, Diaz se întoarse spre ea, pregătit să răspundă unui eventual atac. Într-o criză de furie oarbă, înşfăcă din suport vasul în care încălzise supa cu o seară înainte şi îl izbi de perete cu toată forţa. Se lovi, apoi căzu la podea. Continuă cu lingurile, apoi bolurile, care se sparseră cu un zgomot minunat.

Suspinând, deschise uşile dulapurilor şi începu să arunce cu tot ce găsea: farfurii, boluri, căni, pahare. Le arunca pe rând, cu toată forţa de care era capabilă, ţipând din răsputeri.

Diaz nu se mişcă decât pentru a se feri de câte un proiectil care trecea prea aproape de el; şi atunci se mulţumea să se lase în jos, fără să dea înapoi. O urmări în tăcere cum distruge sistematic bucătăria, ferindu-se din calea ei până când accesul de furie îi trecu şi se prăbuşi în genunchi, plângând.

Atunci o ridică şi o duse înapoi în dormitor, punând-o pe pat. Milla se ghemui pe o parte şi plânse până adormi.

Când se trezi, câteva ore mai târziu şi ieşi din cameră împleticindu-se, bucătăria era curată şi măturată, iar Diaz dispăruse din nou.

Se întoarse în cele din urmă, cu o cutie mare de carton conţinând veselă din mai multe seturi, inclusiv ceşti şi farfurioare de cafea. Ieşi, apoi se întoarse cu încă o cutie, din care scoase pahare şi boluri. Nu erau două la fel. Despachetă totul, apoi le puse în maşina de spălat vase şi o porni.

O durea capul, avea ochii roşii şi umflaţi, o ustura gâtul.

– Îmi pare rău, rosti ea anevoie.

– Nicio problemă.

Milla respiră adânc.

– De unde ai luat vasele?

– Am găsit un târg de vechituri. Aveam de ales între astea şi un drum până la Kitty Hawk, la un magazin Wal-Mart.

La cât de pustiu era Outer Banks în perioada asta a anului, părea aproape un miracol că găsise şi astea. Într-un moment

de luciditate, şi-l imagină, o siluetă întunecată, ameninţătoare, bântuind în târgul de vechituri după veselă. Cu siguranţă nu-şi dăduse seama cât de deplasată este prezenţa lui acolo, dar toţi ceilalţi observaseră.

Făcu sendvişuri. Milla le mâncă pe ale ei, apoi se încălţă, îşi luă haina şi plecă pe plajă. Se plimbă mult timp, cu vântul rece în faţă şi cu mintea atât de amorţită încât abia putea gândi. În sfârşit, hotărî să se întoarcă şi îl văzu urmărind-o. Rămăsese puţin în urmă, fără să-i tulbure intimitatea pe care o dorea, dar veghind asupra ei.

Se opri şi el şi aşteptă. Avea mâinile în buzunare, iar ochii lui negri erau îngustaţi în bătaia vântului. Ştia că este iraţională, dar o înfurie faptul că o urmărise. Trecând pe lângă el, întrebă:

– Ţi-e teamă să nu mă înec?

Era sarcastică, ştia asta, dar răspunsul lui simplu: „Da", o amuţi. Continuă să meargă, simţind că îi dau lacrimile. Nu voia să mai plângă. Avea pleoapele atât de umflate şi dureroase încât nu mai voia să plângă niciodată. Îşi aminti cum noaptea trecută voise să se arunce în valuri şi, deşi durerea era atât de intensă încât orice alinare ar fi fost bine-venită, ştia că nu va face niciodată asta. Nu-i stătea în fire să capituleze. Dacă ar fi fost aşa, nu ar fi reuşit să îşi păstreze hotărârea atâţia ani.

Fusese întotdeauna o idealistă, visătoarea familiei. Cine ar fi crezut vreodată că avea, de fapt, o voinţă de fier?

Când ajunseră înapoi în casă, Milla deja îşi târa picioarele de oboseală, iar soarele apunea, luând cu el şi căldura. Epuizată, se întinse puţin şi se trezi numai când Diaz o scutură şi îi spuse că e gata masa.

Zilele următoare trecură tot aşa, într-o ceaţă de durere şi amorţeală, punctată de accese de furie. Fiind la fel, i se amestecară în minte, pierdu noţiunea timpului. Mânca, dormea, plângea. Crizele de furie o apucau pe neaşteptate,

manifestându-se când se aştepta mai puţin, iar după aceea se simţea întotdeauna ruşinată. Ţipa, bătea cu pumnii în pereţi, îşi blestema soarta care o lăsase să-şi găsească fiul, dar prea târziu.

Se plimba ore întregi pe plaja pustie, străduindu-se să nu se gândească la nimic. La un moment dat, îşi dădu seama că nu sunase la birou şi îi spuse lui Diaz.

– I-am sunat eu, o linişti el. Când veneam încoace.

Uneori îl ura cu o intensitate care o împiedica şi să se uite la el. Furia o copleşea, iar faptul că amândoi doriseră acelaşi lucru pentru Justin nu schimba cu nimic lucrurile. Nu era dreptul lui s-o ţină departe de Justin, nu el trebuia să decidă asta. Păruse să ştie exact ce simţea în zilele acelea, pentru că păstra distanţa faţă de ea, fără să vorbească decât dacă era absolut necesar, când o chema la masă.

Se asigura că mănâncă şi doarme. El spăla hainele, pentru că ea nici măcar nu se gândise la asta. Auzea maşina de spălat sau uscătorul, dar asta nu însemna absolut nimic pentru ea. Era doar zgomot de fond. Hainele curate apăreau din nou în dormitorul ei, iar ea le purta. Era atât de simplu.

Într-o zi îl întrebă de când se aflau acolo, iar el răspunse:

– Trei săptămâni.

Rămase uimită, nevenindu-i să creadă. Se uită la el fără privirea aceea goală pe care o avusese tot timpul.

– Dar... şi Ziua Recunoştinţei? Comentariul era prostesc, de acord, însă fusese singurul lucru care-i trecuse prin cap.

– Au petrecut-o fără noi.

Trei săptămâni. Asta însemna că e deja... prima sptămână din decembrie.

– Nu am cu cine să petrec Ziua Recunoştinţei, spuse ea brusc.

– Ai familie.

– Nu vreau să-mi petrec sărbătorile cu ei, ştii asta. Apoi tăcu, pentru că îl găsise pe Justin, dar nu îşi sunase mama

să-i spună. Poate că se aştepta din partea ei să ierte şi să uite totul în legătură cu Ross şi Julia, dar nu putea. Nu încă. Rămânea să vadă dacă va putea vreodată.

Diaz dădu din umeri.

– Atunci ai petrecut prima Zi a Recunoştinţei cu mine.

Cum? Ţipând? Plângând? Izbind în pereţi? Spera că nu inaugurase o nouă tradiţie.

Zilele erau foarte scurte, iar temperatura scăzuse şi mai mult. Diaz îi aduse şosete mai groase pe care să le poarte la plimbare. O încuraja să stea afară, chiar dacă soarele era foarte palid. O ajuta să privească oceanul. Uneori era gri, alteori albastru, dar era o prezenţă constantă, copleşitoare.

Perioadele de furie se împuţinară, la fel crizele de plâns devastator. Era atât de obosită mental şi emoţional încât avea o gamă redusă de senzaţii. Nu ştia ce s-ar fi făcut dacă Diaz n-ar fi adus-o aici. Detesta să fie dependentă de el, dar poate că era felul lui de a-şi cere iertare. Adevărul e că nu-şi dădea seama dacă toate eforturile lui îi afectau în vreun fel sentimentele pentru el. Trebuia să se gândească la toate, pe rând, iar rândul lui încă nu venise.

Uneori îşi ridica faţa în soarele iernii, căutându-i căldura anemică, şi ştia că supravieţuise.

28

Milla era conştientă de faptul că Diaz o urmăreşte permanent. Ştia, de asemenea, că nu renunţa niciodată, nu îşi uita niciodată scopul. Nu îi era clar ce anume vrea, dar nu se îndoia că el ştie perfect.

Pe ea o voia. Ştia asta, dar nu-şi putea imagina că vor mai fi vreodată împreună. Ruptura dintre ei era, pentru ea, irevocabilă. O trădase în modul cel mai cumplit cu putinţă, iar iertarea, evident, nu era punctul ei forte. Descoperise că poate purta pică la nesfârşit.

Diaz nu avea grijă de ea din generozitate. O îngrijea aşa cum un lup îşi îngrijeşte perechea rănită.

Simţise asta de prima dată când făcuseră dragoste. Nu ar fi renunţat uşor la ea.

Ştia că este în pericol cu el; *ştia.* Nu fizic. Fizic, nu i-ar fi făcut niciodată rău. Dar emoţional, o putea marca, şi nu credea că mai poate suporta aşa ceva. Ştia că va trebui să părăsească această căsuţă în care trăise cele mai negre momente de disperare, apoi începuse să-şi revină. Cei de la Finders aveau nevoie de ea. Trebuia să facă ceva, în loc să vegeteze. Trebuia să scape de el. Dar pentru asta avea nevoie de un plus de energie. De asemenea, se simţea îngrozitor de obosită; nici nu mai putea gândi. Era destul că exista.

Într-o zi, când Diaz era plecat, încercă să sune la Finders, doar să vorbească cu Joann, dar evident, telefonul ei era descărcat. Încercă telefonul fix, dar apelurile interurbane erau

blocate. Rămase lângă telefon, uitându-se în gol, încercând să-şi amintească numărul de-acasă, însă nu-i veni în minte decât cel de la asigurările sociale.

Diaz intră şi observă că stătea lângă telefon.

– Ce faci?

– Încerc să sun la birou.

– De ce? întrebă el simplu.

Se holbă la el, pentru că răspunsul i se părea evident.

– Pentru că au trecut mai mult de trei săptămâni şi trebuie să aflu ce se-ntâmplă.

– Se descurcă şi fără tine.

– De unde ştii? întrebă ea iritată.

– Am sunat.

– Când? De ce nu mi-ai făcut legătura cu Joann?

– Am sunat de două ori, o dată să le spun unde suntem şi a doua oară să anunţ că mai stăm.

Observă că ignorase total întrebarea despre Joann.

– Este timpul să plec acasă.

Diaz îşi masă gâtul.

– Nu încă.

– Ba da! Spre surprinderea ei, începu să plângă. În clipa următoare se duse în dormitor. Nu mai plânsese de două zile, nici măcar pentru Justin, ce-o apucase acum, de plângea pentru un motiv atât de neînsemnat? Asta dovedea că Diaz are dreptate, iar ea nu dorea asta. Voia să facă ceva, să se întoarcă la rutina în care *trebuia* să se gândească şi la altceva, în afară de propria nefericire.

Chiar voia să plece acasă dacă o însoţitoare de bord ar fi făcut-o să plângă în hohote doar întrebând-o dacă vrea alune?

După o oră de şters ochii şi nasul, hotărî să facă o plimbare, înainte să se întunece. Îşi puse două perechi de şosete şi haina. Când ieşi de pe alee, Diaz ridică ochii şi întrebă:

– Unde te duci?

– La plimbare, răspunse ea. Nu era evident? Apoi deschise uşa şi îşi dădu seama de ce o întrebase. Cădea o ploaie măruntă, liniştită. Se uită la ceas şi văzu că nu era deloc atât de târziu cum crezuse; din cauza norilor, afară se întunecase. Sau nu, spuse apoi, oftând.

Diaz aprinse şemineul în camera de zi, iar atmosfera plăcută o atrase acolo. Nu voia să stea cu el, dar alternativa era să se întoarcă în dormitor şi să se holbeze la pereţi. Aveau televiziune prin satelit, ceea ce însemna o grămadă de canale. Spre surprinderea ei, Diaz se uita la o emisiune despre casă şi grădină, cu mirarea unuia abia aterizat de pe altă planetă, ca şi cum n-ar fi înţeles de ce ar vrea cineva să facă un lampadar.

– Te gândeşti să te apuci de decoraţiuni interioare? Să-ţi schimbi cariera? întrebă Milla, iar amândoi rămaseră surprinşi că începuse ea discuţia.

– Numai dacă mă ameninţă cineva cu moartea.

Milla se surprinse zâmbind. Era doar o urmă de zâmbet, care dispăru imediat, după ce îşi dădu seama ce făcuse.

Un zâmbet, şi crezuse că niciodată nu va mai zâmbi sau râde. Se ghemui pe scaun, urmărind restul emisiunii cu el, dar ploaia o făcea somnoroasă, aşa că mai mult dormi tot restul după-amiezii.

Luară cina devreme; apoi Milla făcu duş, în timp ce Diaz dădu o raită prin jur. Nu exista vreo ameninţare serioasă de care să se teamă, însă precauţia era a doua natură la el, şi în fiecare seară se plimba în jurul casei, verificând dacă maşina este încuiată şi dacă nu sunt străini prin preajmă. *Ei* erau singurii străini în Outer Banks în acest anotimp, dar pentru el nu conta.

Milla tocmai îşi pusese cămaşa de noapte, când uşa de la baie se deschise fără avertisment, iar Diaz spuse:

– Ia-ţi haina şi pantofii şi vino afară.

Fără să pună întrebări, surprinsă de tonul lui categoric, Milla se grăbi să-şi ia haina şi pantofii. Ieşi pe verandă cu el şi exclamă încântată:

– Oh!

Ploaia se transformase în ninsoare. Nu exista nicio şansă să se aşeze. În ciuda frigului, pământul era încă prea cald şi prea umed. Dar ninsoarea avea ceva magic, cu fulgii dansând pe cerul întunecat.

Diaz privi în jos, la picioarele ei fără şosete, clătină din cap, apoi o ridică în braţe şi coborî treptele cu ea. Milla se agăţă automat de umerii lui, pentru a se sprijini.

– Unde mergem?

– Pe plajă.

O purtă în braţe peste dunele de nisip, până la marginea apei, şi rămaseră acolo în întuneric, ascultând liniştea tulburată doar de zgomotul ritmic al valurilor. Fulgii mărunţi dansau în jurul lor, apoi dispăreau de îndată ce atingeau pământul. Crescuse obişnuită să vadă zăpadă în fiecare iarnă, dar de când se mutase în El Paso, o mai zărea doar când călătorea. Cu siguranţă nu se aşteptase la asta aici, pe o plajă din sud. Începu să tremure aproape imediat, dar nu intră, pentru că nu voia să rateze momentul.

Ninsoarea nu dură mult, iar apoi mai rămaseră câteva minute uitându-se la cerul întunecat, aşteptând alţi fulgi, dar degeaba.

– Cred că asta-i tot, spuse ea, oftând.

Diaz o strânse şi mai tare în braţe şi o duse înapoi în casă.

Milla se duse la culcare curând după aceea şi adormi imediat. De când ajunsese aici, dormea de două ori mai mult decât de obicei, ca şi cum corpul ei ar fi încercat să recupereze anii de nesomn şi de stres. Încetul cu încetul, visele redeveneau normale, nu se mai trezea plângând în fiecare noapte. Nu visa deloc atunci când se trezi brusc, conştientă de umbra de lângă ea, de povara corpului gol, greu.

– Şt, făcu Diaz, trăgându-i cămaşa de noapte şi desfăcându-i picioarele. Nu te gândi.

– Ce... începu ea, respirând adânc, simţind cum se umezeşte, cum o pătrunde. Unghiile ei îi intrară în carne; încă nu era pregătită; simţea fiecare părticică a corpului lui.

Nu te gândi? Cum ar fi putut? Dar mintea ei era obosită, după lungile săptămâni de jale şi se lăsă pradă senzaţiilor pur fizice, cu o uşurare imensă. Ar fi trebuit să spună nu, însă nu o făcu. Când o sărută, ridică capul şi îi răspunse la sărut. Simţea nevoia să evadeze, iar el ştiuse asta.

Îşi puse mâinile pe umerii lui şi îl trase spre ea, intrând uşor în ritm. Pentru că nu era destul de excitată, corpul ei se trezi treptat sub mângâierile lui, sub sărutări, reacţionând la mişcarea de du-te-vino. Simţea tensiunea crescând în el, îl simţea luptându-se să mai reziste. Umerii şi spatele îi străluceau de sudoare, îi alunecau palmele, dar păstră ritmul. Venea destulă lumină din hol pentru a-i vedea ochii urmărind-o, aşteptând fiecare reacţie. Corpul ei se mişca în acelaşi ritm cu al lui, iar braţele ei îi cuprinseră gâtul.

Ar fi vrut să nu se termine niciodată. Ştia că nu poate dura o veşnicie, dar în clipa asta se simţea împăcată. Nu-i oferea numai plăcere, ci şi alinare. O urmărise câteva săptămâni, aşteptând, iar în noaptea asta acţionase. Ştiuse că o va face. Se întreba doar de ce îi trebuise atât de mult.

Se simţea relaxată şi protejată cu el, măcar de forţe exterioare. Părea că nimic nu o poate proteja de el, iar în seara asta nici măcar nu era sigură că vrea acest lucru. Era a lui, dar el era al ei? Şi dacă era, ce aveau să facă?

– Nici măcar nu ştiu ce vrei, spus ea gâfâind, copleşită de senzaţia tot mai intensă.

– Asta, murmură el pe un ton aspru. Pe tine. Totul.

Cu capul înclinat, cu spatele arcuit, simţi momentul culminant. O ţinu strâns, păstrând ritmul lent, până când

țipetele ei se stinseră, degetele ei încetară să-l mai zgârie, iar picioarele ei slăbiră strânsoarea. Milla se relaxă pe pernă, cu ochii închiși, fericită.

Diaz o sărută tandru pe frunte, apoi se retrase și o înveli, plecând la fel de tăcut precum intrase.

Mila rămase în pat, moțăind, încercând să-și dea seama ce se schimbase. Trebuia să se ridice și să se spele, ca de obicei după ce făceau dragoste, dar îi era atât de somn, și nu se simțea udă...

Se trezi brusc, dându-și seama ce se întâmplase. El nu ejaculase. Se asigurase că a terminat ea, apoi plecase.

Se dădu jos din pat, plecând după el. Când intră în hol, auzi zgmotul dușului. Deschise ușa și îl văzu. Stătea cu capul plecat, sprijinindu-se de perete, sub jetul de apă, și își mișca mâna în sus și-n jos.

Nu. Își scoase cămașa de noapte și o aruncă furioasă nevrând să-l lase să se satisfacă singur, după plăcerea pe care o trăise. Deschise ușa cabinei și intră lângă el.

– Cred că ai uitat ceva, spuse ea, luându-i mâna și cuprinzându-l.

Își ridică încet capul, privind-o cu o mină serioasă.

– Nu face asta dacă nu ești sigură, o preveni.

Dar Milla nu ezită. Își dădu părul pe spate, lăsând apa caldă să-i scalde trupul. Îl simțea tare în mâna ei, și nu asta voia. Nu se mai gândi; se întinse și se sprijini de duș, trăgându-se în sus, pentru a-și încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui. Nu era destul, așa că se prinse de umerii lui și se împinse în el, încercând să ajungă într-o poziție mai comodă pentru el. Gemând, o lipi de el și-i sărută sânii. Așa cum făcuse și el, se mișca încet în sus și-n jos, mângâindu-l cu corpul. Diaz scrâșni din dinți, străduindu-se să se abțină, dar ea nu avea de gând să-l lase. Frustrată, se întrebă ce-l oprește, până când se auzi țipând iarăși, și își dădu seama că are un nou orgasm.

Luptă cu el, strângându-l tare şi mişcându-se rapid. Apa începu să se răcească, însă căldura generată de corpurile lor era atât de puternică încât abia observară. Diaz o întoarse, astfel încât să nu stea sub jetul de apă, sprijinind-o de perete. Milla îi luă capul în mâini şi îl sărută cu pasiune. Apoi simţi că ameţeşte copleşită de senzaţia de nedescris pe care o trăia. Cu un sunet inuman, ca şi cum ar fi fost forţat dincolo de limită, tresări convulsiv, începând să se mişte tot mai rapid.

După aceea, se sprijini de perete, ţinând-o strâns. Era deja epuizată, ameţită. O sărută pe umeri, apoi îşi îndoi picioarele, lăsându-se uşor pe jos.

Din nou, tăcere. Nu ştia cum să explice ce făcuse, dar în orice caz era conştientă de condiţia pe care i-o pusese: *Nu face asta dacă nu eşti sigură.* Nu face asta dacă nu mă accepţi ca partener, deşi ce se petrecuse între ei nu mai avea nevoie de nicio explicaţie. Nu face asta dacă nu eşti dispusă să dărâmi zidul dintre noi. N-o face dacă nu eşti a mea, iar eu nu sunt al tău, cu toate consecinţele. O făcuse, şi chiar voise asta.

Undeva, de-a lungul drumului, fusese destul de proastă încât să se îndrăgostească de el. Dacă nu l-ar fi iubit, trădarea lui nu ar fi rănit-o atât de tare. Ar fi fost furioasă, da, dar nu *rănită.* Nu-şi putea imagina cum în viaţa ei reuşise să iubească doi bărbaţi atât de diferiţi, ca David şi Diaz. Unul era lumină, altul întuneric. Poate că, totuşi, exista o explicaţie logică: Milla dinainte nu l-ar fi putut iubi pe Diaz, însă se schimbase. Ar fi vrut să mai fie aceeaşi femeie, dar nu era. Tot ce i se întâmplase o schimbase şi nu mai exista cale de întoarcere. O să-i placă mereu să poarte haine frumoase şi machiaj, să decoreze casa, aşa cum făceau oamenii ăia la televizor, dar era acum o femeie mai puternică, mai dură, mai neîndurătoare decât atunci când Justin îi fusese smuls din braţe

Întrebarea era: Ce vor face? Se simţea la fel de deprimată ca şi în dimineaţa aceea, cu deosebirea că nu mai era singură.

29

Milla se trezi în dimineaţa următoare cuibărită în braţele lui Diaz, cu capul pe umărul lui, simţindu-i trupul cum o încălzeşte în dimineaţa mohorâtă de decembrie. Ploua, mult mai rău decât cu o zi în urmă. Ca de obicei, se trezi şi el imediat, simţindu-i mişcările sau fiind prea prudent ca să se expună. Cunoscându-l, presupunea că a doua explicaţie e valabilă.

Se ridică şi se întinse, simţindu-şi muşchii cum se întind după ce stătuse prea mult în aceeaşi poziţie. Încă întins lângă ea, se întoarse şi îi mângâie spatele gol. Părul îi intrase în ochi şi şi-l dădu pe spate, ştiind că arată ca naiba, pentru că fusese încă ud când se întorsese în pat noaptea trecută. De data asta, în patul lui, nu al ei. Deşi se îndoia că va mai exista această distincţie; de-acum înainte vor avea patul *lor*. Ideea o neliniştea, ştiind că deşi singura întrebare esenţială primise răspuns noaptea trecută, mai erau încă multe necunoscute.

– O să dau drumul la căldură, spuse el. Milla stătea cu braţele sprijinite de genunchi şi se uita pe geam, în timp ce el se ridică şi ieşi din dormitor. Cele două case din vecinătatea lor erau goale. De fapt, asta era singura casă locuită de pe întreaga plajă. Se simţea de parcă erau singurii oameni de pe planetă, chiar dacă ştia de existenţa localnicilor. De câteva ori, plimbându-se pe plajă, trecuse pe lângă unul sau doi oameni care ieşiseră să alerge, dar de obicei plaja îi aparţinea.

Singurătatea deplină o atrăgea, ca şi ploaia, într-un fel. Era într-o dispoziţie sumbră; oare făcuse o greşeală uriaşă noaptea trecută? Şi, chiar dacă o făcuse, putea să mai dea înapoi?

Diaz se întoarse cu halatul şi papucii ei, apoi puse de cafea. Nu era vorbăreţ dimineaţa – de fapt, niciodată, iar asta îi convenea de minune în clipa de faţă. Se dădu jos din pat şi se înfăşură în halat, apoi se repezi în baie.

Baia avea calorifer propriu, pornit şi el. Pentru că era foarte mică, se încălzea mai repede, şi-i asigura tot confortul. Milla se privi în oglindă, strâmbându-se; părul ei arăta îngrozitor. Pentru prima dată după mult timp însă, ochii nu îi mai erau trişti. Nu îi scânteiau, însă aveau viaţă.

Se duse la duş şi dădu drumul la apa caldă, apoi intră şi îşi spălă părul. Apa caldă îi mângâia plăcut muşchii dureroşi, amintindu-i de noaptea lungă. Diaz avusese răbdare, dar a doua oară nu mai fusese la fel de tandru. Era atât de nesăţios cum nu fusese nici măcar prima dată, dar nu se lăsase dominat doar de dorinţa fizică. Încercase să analizeze diferenţa, dar îi scăpa, poate pentru că Diaz însuşi era distant, alunecos. Ciudat este că noaptea trecută nu fusese deloc aşa.

În timp ce se usca, îşi atinse automat şoldul, ca să se asigure că avea plasturele, şi îngheţă. Degetele ei atingeau numai pielea catifelată. Îngrozită, se uită în oglindă, şi îşi dădu seama nu numai că nu-l mai are, ci şi că trecuse ceva timp. Cam trei săptămâni, de fapt.

Avusese ciclu. Îşi amintea, vag, pentru că Diaz îi cumpărase tampoane. În mod normal, purta plasturele trei săptămâni, apoi îl scotea, interval în care îi venea ciclul. Asta însemna ori că scosese plasturele, ori că îi căzuse, după ce îl ţinuse prea mult; oricum, îşi pierduse eficacitatea după o săptămână, şi atunci îi venise ciclul. Nu îşi amintea deloc să fi folosit alt plasture, nici nu se gândise să pună altul.

Nu că ar fi contat, dacă n-ar fi fost noaptea trecută.

Îngrijorată, îşi uscă părul, şi încercă să-l aşeze, înainte ca mirosul de cafea să o atragă spre bucătărie. Se duse în dormitor şi îmbrăcă cele mai călduroase haine pe care le avea, apoi se încruntă, dându-şi seama că nu le adusese cu ea. Probabil le luase Diaz. Nu fusese prea atentă la venirile şi plecările lui – sau la orice altceva, în ultimele săptămâni. Spera doar să nu fi făcut o greşeală majoră.

Diaz pregătea micul dejun, când ieşi din dormitor. Îşi turnă cafea, apoi îi spuse:

– Nu mai am plasturele.

Se întoarse spre ea:

– Ştiu.

Nu-i venea să creadă. Se uită la el, uluită.

– De ce n-ai spus nimic?

– Credeam că ştii.

– Nu, nu mi-am dat seama. Sorbi din cafea. Ar putea fi o problemă.

– Pentru mine, nu.

O clipă, grosolănia remarcii o amuţi; apoi îşi dădu seama: nu-l deranja deloc ideea că ar putea rămâne însărcinată.

– Poate că nu contează, oricum, spuse ea. Durează un timp până să-şi revină sistemul la normal.

– Când o să ştii?

Milla mormăi:

– Nu ştiu exact. Îţi aminteşti când am avut ciclu?

– A început la două zile după ce am ajuns aici.

Ar fi trebuit să schimbe plasturele înainte să se ducă să se întâlnească cu David, îşi aminti, dar îi ieşise total din minte. Calculă mental; ovulaţia luna asta... deşi spera să nu fie cazul... ar fi cam... acum. Poate. Folosise atât de mult anticoncepţionale, încât nu mai ştia care îi este ritmul natural acum. Dar nu voia să îşi asume niciun risc în plus. Când vor mai face dragoste, vor fi precauţi.

– O să cumpăr prezervative, spuse el, spărgând ouă într-un bol, apoi amestecă cu furculița, și adăugă lapte rece. Ori îi citea gândurile, ori făcuse același raționament.

Termină de pregătit micul dejun, și când începu să mănânce din omleta cu șuncă și pâine prăjită, își dădu seama că nu făcuse absolut nimic de când ajunseseră aici, doar se spălase și se hrănise. Încercă să nu se mai gândească la motive. Nu era pregătită să se gândească la ce vrea.

Îl ajută apoi să facă ordine, deși, în afară de o privire ușor surprinsă, el nu avu nicio reacție. După micul dejun, făcu duș și plecă la vânătoare de prezervative; nu avea de gând să lase ceva atât de important pe ultima clipă.

După plecarea lui, Milla se agită prin casă, dereticând, rearanjând pernele decorative în camera de zi, în funcție de culori, făcând paturile. Nu știa ce să simtă în legătură cu noaptea trecută, dacă era îngrijorată sau ușurată. Cu o zi în urmă crezuse că n-o să-l ierte niciodată pentru ce-i făcuse, că ruptura dintre ei era definitivă. Apoi, cu o singură lovitură, dărâmase zidul care-i despărțea și o luaseră de la capăt: ea pe spate, sub el.

Dar noaptea trecută nu-și dorise nimic altceva.

În sfârșit, nemaiavând ce face în casă, prepară cafea proaspătă și scoase o pătură din dulap, apoi o luă, împreună cu o cană cu cafea și ieși pe verandă. Se înfășură în pătură și se așeză pe canapea. Cerul era întunecat, plin de nori, Atlanticul cenușiu și agitat și ploaia rece se îngemănau, răpind lumina și culoarea zilei.

Inhală aroma aburilor de cafea privind perdeaua de ploaie pe când încerca să pună ordine în multitudinea de gânduri care o asaltau.

Astăzi, pentru prima dată, își dădu seama că durerea cumplită se mai domolise. Se putea gândi și la alte lucruri, era în stare să poarte o conversație. Putea zâmbi. Durerea nu

va dispărea niciodată de tot, dar va deveni suportabilă, pe măsura trecerii timpului.

Se întrebă ce s-ar fi făcut fără Diaz. Chiar dacă îl blestemase, fusese total dependentă de el.

În general o lăsase singură, pândind-o din umbră, lăsând să treacă ore întregi fără să-i vorbească, preocupat de îndatoriri mărunte, zilnice. La început, o urmărise permanent în timpul plimbărilor, dar apoi încetase. Făcuse totul pentru a o ajuta să treacă peste asta, în tăcere, fără să se plângă.

O iubea.

Ideea o izbi, apoi îşi plecă capul pe genunchi. Cum se împăca ce făcuse în legătură cu Justin, cu grija pe care i-o acordase în tot acest timp?

Auzi zgomot de motor, apoi uşa trântindu-se. Se întorsese. Îi ascultă paşii, dar apoi pierdu şirul, pentru că mergea întotdeauna fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Uşa verandei se deschise şi el intră, măsurând-o din priviri, ca şi cum ar fi verificat dacă totul era în regulă. Îşi băgă mâinile în buzunare şi se sprijini de pervaz, privind serios oceanul.

– Îmi pare rău, spuse el încet.

Cuvintele pluteau între ei. Nu se scuza pentru noaptea trecută, ştia asta, ci pentru Justin. Se îndoia că îşi mai ceruse vreodată scuze, dar ştia că o face din tot sufletul.

–Sunt convinsă că ai vrut să-l protejezi, spuse ea, apoi se întrebă de ce-i lua apărarea.

– N-am ştiut ce ai de gând să faci.

–Ai fi putut să întrebi.

Doar că nu-i venea uşor să aibă încredere în cineva, să lase vreo persoană să se apropie de el. Cum ar fi putut să-i anticipeze reacţia? Propria lui mamă practic îl abandonase, târându-l înapoi în viaţa ei de câte ori avusese chef. Tot ce ştia despre o mamă venea din proprie experienţă şi, deşi,

văzuse că majoritatea mamelor chiar îşi iubeau copiii, nu cunoştea acel tip de iubire.

Până când nu văzuse actele în mâna lui Winborn, nu fusese nici ea sigură că va putea face asta. Dacă ea avusese incertitudini, cum ar fi putut el să intuiască faptul că nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău lui Justin?

Dar tot nu putea să uite. Spuse:

– Ai fi putut să mă întrebi, într-o noapte, în pat: Milla, ce faci dacă-l găseşti pe Justin? Cum poţi să-l iei de lângă singura familie pe care a cunoscut-o? Atunci ai fi ştiut ce simt.

O privi peste umăr:

– Nu m-am gândit la asta, repetă el. Eu… când ai scos actele alea, m-am simţit de parcă aş fi fost împuşcat. Am vrut să îngenunchez şi să-ţi sărut picioarele, dar ştiam că probabil o să mă loveşti.

– Sigur.

Dădu din cap şi se întoarse din nou cu faţa spre ocean.

– Nu te iubeam. Tonul lui era aproape absent, ca şi cum ar fi meditat asupra cuvintelor. Sau nu cred. Nu la început. Dar când m-ai dat afară, m-am simţit… se opri, încruntându-se, cântărindu-şi cuvintele… tăiat în două.

– Ştiu, spuse ea, amintindu-şi propria senzaţie de pierdere.

– Când privesc în urmă, îmi dau seama când s-a întâmplat. Când am căzut. În Idaho. Te-am tras din apă şi te-ai rostogolit pe spate şi ai început să râzi. Chiar atunci.

Şi făcuse ceva în acel moment. Fuseseră tot timpul atraşi unul de altul – fusese înnebunită de dorinţă –, dar niciunul nu schiţase vreun gest. Până în momentul acela, în bătaia soarelui, când bucuria de a fi în viaţă îi copleşise, când se uitase la ea şi spusese…

Milla chicoti.

– Ce mai declarație de dragoste. Mâna dreaptă.

– Nu era o declarație de dragoste; ci de intenție. *Asta* e declarație de dragoste. Avea capul aplecat în modul lui curios, pe care îl îndrăgea atâta, și, pentru un bărbat cu dificultăți de comunicare, se descurca excelent.

Se lăsă tăcerea, amândoi gândindu-se la vorbele lui. Simțea că o așteaptă să spună că l-a iertat, că îl iubește și ea, dar, deși era sigură de a doua afirmație, nu știa dacă e capabilă s-o facă pe prima. Durerea și furia încă rămăseseră, deși erau estompate. Putea măcar să spună că va lăsa totul în urmă, vor continua din punctul acela. Dacă ar fi vrut să discute despre termenii iertării, poate că era și asta o formă, pentru că voia să continue. Dar Diaz nu era un om obișnuit. Încotro se îndrepta cu el?

Nu putea vedea un viitor alături de el, dar nici fără el.

– Ai putea s-o spui, murmură el, încă privind în depărtare. Nu se uitase la ea nici măcar o dată, de când îi declarase că o iubește. Știu că așa este.

– Că te iubesc? Da. Oftă, luând o gură de cafea. Era rece și se strâmbă, lăsând cana deoparte. Te iubesc.

– Destul încât să te măriți cu mine, să facem copii?

Simți că se sufocă și așteptă puțin să-și revină.

– Ce? întrebă ea uluită.

– Căsătorie. Te măriți cu mine?

– Cum am putea să ne descurcăm?

– Te iubesc. Mă iubești. Este normal.

Se întoarse spre ea, fixând-o cu ochii aceia întunecați, gravi, în așteptarea unui răspuns.

– Avem amândoi o încărcătură emoțională suficientă să umplem un avion. Probabil va trebui să mă duc la psiholog. Râse spart. Iar tu ești un asasin. Ce fel de carieră profesională e asta? Cât despre mine, nici măcar nu știu ce vreau să fac, dacă ar trebui să lucrez în continuare cu Finders sau să devin

profesoară, aşa cum mi-am dorit întotdeauna. O parte din mine ar vrea să încetez, dar cum aş putea? Sunt bună la ce fac. Doar că sunt atât de obosită şi...

– Speriată, completă el.

– De viitor? Categoric.

– Nu. Ţi-e teamă să fii fericită.

Îl privi fix, uluită de precizia cu care văzuse dincolo de ecranul de fum al argumentelor raţionale.

– Chiar ai reuşit să te convingi că nu meriţi nimic pentru că ai permis să-ţi fie luat Justin? întrebă el, răsucind cuţitul în rană. Crezi că nu poţi să mai ai un soţ, alt copil, fiindcă nu ai fost o mamă bună şi că nu l-ai ţinut destul de strâns?

Simţi că se sufocă, parcă inima încetase să-i bată. Nimeni nu afirmase vreodată că ar fi fost vina ei; se luptase pentru copilul ei, aproape că îşi dăduse viaţa pentru el. Numai o lovitură de cuţit în spate o oprise. Şi totuşi, luptase mai mult de zece ani cu conştiinţa încărcată, pentru că nu reuşise să-şi protejeze copilul.

– Eu... nu ar fi trebuit să-l iau cu mine la piaţă, spuse ea cu vocea sugrumată. Avea doar şase săptămâni. Era prea mic...

– Nu puteai să-l laşi singur acasă. Ce altceva ai fi vrut să faci?

Îi tremurau buzele. Doamne, de câte ori nu-şi pusese întrebarea asta! Ce altceva ar fi putut face? Trebuia să mai fie ceva, ceva la care nu se gândise, ceva ce nu prevăzuse, pentru că îi lăsase pe oamenii ăia să i-l ia pe Justin.

– Nu ţi-ai răscumpărat destul păcatele cu toţi copiii pierduţi pe care i-ai găsit? Ce anume te-ar face să te împaci cu tine?

Copilul ei, acasă, bine sănătos, dar asta nu se va întâmpla.

Diaz plecă de lângă uşă şi se ghemui pe vine în faţa ei, luându-i mâinile. Vântul rece şi umed i se juca prin păr, învălmăşindu-i buclele.

– De-asta ai renunțat la el? Ca să te pedepsești?

– Nu. Am renunțat la el pentru că asta se cuvenea să fac. Îl văzu tremurând și își dădu seama că stătea afară de-atâta timp fără o haină pe el. Desfăcu grăbită pătura, invitându-l să se încălzească lângă ea. Diaz acceptă cu repeziciune, dar după ce se așezară amândoi, Milla se trezi cu picioarele la el în poală, înfofoliți amândoi în pătură, capul ei odihnindu-se pe umărul lui. Căldura trupurilor alunga frigul.

– E bine să trăiești, spuse el cu blândețe, mângâindu-i fața, urmărindu-i conturul chipului. Poți fi fericită din nou.

Simpla idee o făcu să se simtă de parcă s-ar fi aflat în echilibru instabil pe marginea prăpastiei, iar vântul puternic ar fi încercat să o doboare.

– E prea devreme.

Simplul fapt că admitea că și-ar fi putut îngădui să fie din nou fericită, să-și continue viața, o făcea să se simtă de parcă ar fi ridicat un picior deasupra prăpastiei.

– Au trecut zece ani. Ți-ai găsit fiul și ai făcut ce trebuia pentru binele lui. De ce e „prea devreme"?

– Așa. Își căută din nou refugiul în logică. Să fiu fericită înseamnă să mă mărit cu tine.

– Pot să te fac fericită.

Și ea pe el, se gândi, perspectiva făcând-o să amețească. Era un bărbat dificil, complicat; dacă l-ar refuza, ținând seama de firea lui solitară, probabil nu s-ar căsători niciodată. Ea era singura lui șansă de a-și întemeia o familie, de a duce o viață pe jumătate normală.

Ca și cum viața alături de James Diaz ar fi putut fi normală.

– Cum ne-am putea căsători? Ce știm unul despre celălalt? Nu știu nici măcar câți ani ai.

– Treizeci și trei.

Făcu o pauză, luată prin surprindere, uitând de celelalte idei înțelepte pe care voia să le expună. Părea mai în vârstă, chiar dacă nu avea niciun fir de păr alb, nici urmă de rid.

– Ca şi mine. Când e ziua ta?

– Şapte august.

– Nu se poate, sunt mai mare ca tine! Ziua mea e pe douăzeci şi şapte aprilie!

Era atât de dezamăgită încât Diaz începu să râdă:

– Întotdeauna am visat să mă culc cu o femeie mai în vârstă.

Îl lovi uşor în piept, şi primi în schimb un sărut, mai pasional decât s-ar fi aşteptat, mai lung. Când îi dădu drumul, îşi cuibări faţa lângă gâtul lui, inhalându-i mirosul. Voia să spună da. Îl iubea, mai mult decât şi-ar fi închipuit că va mai iubi vreodată. Oricât de dificil ar fi fost, se completau perfect în atâtea privinţe! Cu ea discuta, glumea, râdea chiar. Ceva îl făcea să se relaxeze; avea ceva care o abătea de la calea aspră pe care şi-o impusese.

Dar avea dreptate în legătură cu problemele cu care se vor confrunta, era conştientă de asta. Căsătoria n-ar fi făcut decât să le scoată în evidenţă.

– Şi tu ce vei face? Dacă ne căsătorim, nu poţi continua să alergi în tot Mexicul în căutarea infractorilor, riscându-ţi viaţa... Se opri, pentru că nu mai putea continua.

– Nu ştiu ce altceva aş putea face, dar voi găsi eu ceva.

Nu erau prea multe posibilităţi de angajare pentru vânătorii de recompense retraşi din activitate. Nu şi-l imagina lucrând într-un birou sau cu publicul. Oare ce fel de carieră ar fi putut îmbrăţişa?

Îşi dădu seama că deja se gândea la viitor. Totul avansa prea repede, încă nu se simţea stabilă din punct de vedere emoţional.

– Nu pot spune da, zise ea. Încă nu. Sunt prea multe probleme pe care trebuie să le clarificăm întâi.

O sărută din nou, închizând ochii, în timp ce o strângea în braţe.

– Nu plec nicăieri. O să te cer din nou la anul, spuse el, ridicându-se cu ea în braţe şi îndreptându-se spre uşă.

După zece minute, cuibărită în braţele lui, îşi dădu seama că era deja decembrie. Mai erau trei săptămâni până la Anul Nou.

30

Mamă! Thane îmi rupe foaia! Spune-i să *înceteze!*

Milla amesteca în sosul de spaghete şi aruncă o privire spre camera de zi, unde ţipetele erau tot mai puternice.

– James! Ia-l pe Thane de lângă Linnea!

Deja se îndrepta spre ei. Urletele se înteţiră, evident, în timp ce încerca să-l desprindă pe Thane de caietul de teme al surorii sale, în vârstă de opt ani, dar după câteva minute linştea se aşternu din nou asupra casei, întreruptă doar de câte un mormăit de nemulţumire al fetiţei, obligată să-şi refacă tema. Diaz apăru în uşă, cu Thane în braţe.

– Şi-acum ce fac cu el?

– Vă jucaţi. Sau îl legi de scaun. Orice.

Zara, în vârstă de şase ani, stătea la masa din bucătărie, preocupată de un joc cu litere, concentrată să le pună în ordinea corectă. Ochii ei negri erau foarte serioşi când spuse:

– N-o să-i placă să stea legat de scaun.

– Glumeam, iubito. Dintre cei trei copii ai lor, Zara îi semăna cel mai mult lui Diaz, avea aceeaşi seriozitate şi tărie. Linnea era expansivă şi încrezătoare, avântându-se în viaţă cu capul înainte, pe când Zara stătea în urmă, observând. Milla îşi îmbrăţişă fiica mai mică, în timp ce Diaz îl scotea pe Thane afară, ca să-l distragă cu vreo activitate mai antrenantă şi, spera Milla, nedistructivă.

Thane fusese un copil-surpriză, se născuse la două zile după ce Milla împlinise patruzeci şi unu de ani. Nu

intenționaseră să mai aibă copii, erau fericiți cu cele două fiice, dar un prezervativ rupt dusese la apariția băiețelului pe care mai bine l-ar fi botezat Uragan. Chiar înainte să înceapă să umble de-a buşilea, Thane se agita ca să-l lase jos, să poată explora. Când învățase să umble, toată lumea era în alertă, încercând să-l prindă înainte să facă vreo năzbâtie. Acum, că avea doi ani, Milla începea să se gândească la o cămaşă de forță – pentru ea.

Era ciudat cum se rezolvase totul. Ea şi Diaz – încă trebuia să îşi aducă aminte să-i spună James – erau căsătoriți deja de nouă ani. Amânase căsătoria până când soluționaseră o parte din probleme – şi anume locul de muncă, pentru amândoi. Milla rămăsese director executiv la Finders, dar operațiunile zilnice fuseseră trecute în sarcina lui Joann Westfall, în timp ce Milla se concentra asupra strângerii de fonduri. Acum avea salariu, un program de lucru mai normal şi niciodată nu mai lipsea noaptea de-acasă.

Diaz testa arme de foc pentru un producător şi asigura servicii de consultanță departamentului de poliție din El Paso, şerifului şi unor companii private de pază şi protecție. Aproape că izbucnise în plâns de bucurie când auzise cu ce se ocupa, pentru că fusese îngrijorată de moarte că nu se va găsi pentru el vreun loc de muncă legal, în care să-şi poată folosi talentele speciale. Nu vor fi niciodată bogați, dar aveau destui bani pentru a-şi întreține copiii şi a-şi permite câteva capricii, aşa că totul era bine.

Locuiseră în casa ei, iar vecinii numeroşi îl făceau să se simtă agitat. Nu se plânsese, dar Milla văzuse cât de neliniştit este. Când era însărcinată în cinci luni cu Linnea, starea lui de nervozitate o călca pe ea pe nervi, aşa că înțelese că trebuia să facă ceva, iar Diaz căutase până când găsise o casă destul de îndepărtată încât să se poată relaxa, dar nu atât de departe de altele încât să se simtă Milla izolată. Era o casă mai veche, plăcută, cu pomi umbroşi în curte şi patru dormitoare

spațioase. La momentul respectiv, n-aveau de unde să știe că vor avea nevoie de toate. Cumpăraseră casa, construiseră un gard în jurul curții, pentru siguranța copilului, și se mutaseră.

Din acel moment Milla fusese fericită. Deși încă avusese îndoieli când, în sfârșit, se căsătoriseră, aproape la un an după ce o ceruse prima dată, era incredibil de fericită cu el.

Se bucura să-l vadă ocupându-se de copii. La început se apropiase de Linnea cu grijă, ca și cum ar fi fost o bombă cu ceas, însă învățase rapid cum să schimbe scutece și toate celelalte lucruri pe care trebuie să le știi când ai un copil. Disciplina era o teorie pe care nu prea reușea să o înțeleagă; îi explicase Millei, cât se poate de serios, că, dacă îi certa, copiii plângeau, așa că trebuia să înceteze. Era necesar ca situația să fie foarte gravă pentru a-l determina să fie aspru, iar urmarea era că toți cei trei copii deveneau brusc ascultători în clipa când ridica vocea. Nu i se părea corect; Milla simțea uneori că poate să țipe cât o țin plămânii, iar copiii nici măcar nu se uitau la ea. Ce-i drept exagera, pentru că erau niște micuți normali, inteligenți, curioși, și în general ascultători, dar uneori o luau razna total.

Era încântată că poate fi exasperată de ei. În timpul sarcinii, una dintre cele mai mari temeri ale ei fusese că tragedia trecutului o va transforma într-o mamă obsedată, exagerat de protectoare, care-și va sufoca copilul. Nu fusese sigură că este făcută să fie mamă. Slavă Domnului că Linnea fusese un copil atât de bun; când apăruse Zara, Milla se relaxase deja. Apoi urmaseră patru ani pașnici, aproape idilici – până când se născuse Thane. Cei doi ani care trecuseră fuseseră plini de bucurii, dar, categoric, numai liniștiți nu.

– Vrei să te speli pe mâini și să mă ajuți să pun masa? o întrebă pe Zara, care, ascultătoare, își luă jucăriile de pe masă și fugi să se spele.

Linnea spuse:

– Vreau şi eu să ajut, şi o luă la goană după Zara, spre baia de jos, ca să se spele şi ea pe mâini.

Milla puse vasul mare cu salată pe masă, apoi se uită la chiflele din cuptor. Erau deja arămii, aşa că le scoase şi le puse în coşul de pâine. Diaz se întoarse cu Thane şi îl luă să-i spele faţa şi mâinile, în timp ce Milla punea spaghetele în strecurătoare la scurs.

Fetele erau ocupate cu aşezatul farfuriilor şi tacâmurilor, când sună soneria. Milla oftă. Întotdeauna se întâmpla asta; dacă trebuia să intervină ceva, invariabil era în momentul în care se aşezau la masă.

– Mă duc eu, spuse ea, trecând pe lângă Diaz, care tocmai se întorcea din baie cu Thane sub braţ.

Deschise uşa, dând cu ochii de un tânăr înalt, blond, cu ochi albaştri. Simţi că i se înmoaie genunchii şi se sprijini de uşă, cu ochii scăldaţi în lacrimi.

Ştiu. Din clipa în care-l văzuse, ştiu.

Era emoţionat. Îşi drese vocea.

– Îmi pare rău că vă deranjez, dar… Sunteţi Milla Edge?

– Milla Diaz acum, reuşi ea să răspundă.

Îşi drese din nou vocea, privind încurcat peste umărul ei. Milla ştia că Diaz venise lângă ea, înainte ca mâna lui puternică să se strecoare în jurul taliei ei, trăgând-o spre el ca să o sprijine.

– Eu… ăă… sunt Zack Winborn. Justin. Fiul tău, adăugă el, fără a mai fi nevoie.

Milla avea ochii plini de lacrimi, pe care nu şi le mai putea stăpâni. Izbucni în suspine necontrolate, iar figura lui se umbri, îngrijorată. Apoi, în următoarea clipă, plânsul deveni râs, iar Milla îi luă mâna:

– Am aşteptat atât de mult clipa asta, spuse ea, trăgându-l în casă.

Sfârşit